

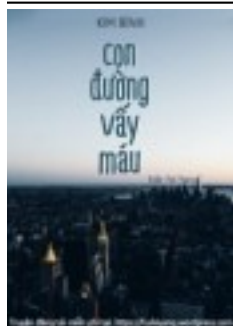
Con Đường Vấy Máu

Contents

Con Đường Vấy Máu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	49
12. Chương 12	56
13. Chương 13	60
14. Chương 14	66
15. Chương 15	69
16. Chương 16	73
17. Chương 17	78
18. Chương 18	81
19. Chương 19	87
20. Chương 20	94
21. Chương 21	97
22. Chương 22	99
23. Chương 23	103
24. Chương 24	108
25. Chương 25	111
26. Chương 26	117
27. Chương 27	121
28. Chương 28	125
29. Chương 29	131
30. Chương 30	138
31. Chương 31	144
32. Chương 32	147
33. Chương 33	154
34. Chương 34	159
35. Chương 35	164
36. Chương 36	169
37. Chương 37	173
38. Chương 38	179
39. Chương 39	187
40. Chương 40	190
41. Chương 41	195

42. Chương 42	201
43. Chương 43	208
44. Chương 44	212
45. Chương 45	217
46. Chương 46	222
47. Chương 47	227
48. Chương 48	232

Con Đường Vấy Máu

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Editor: Fei Yang Độ dài: 70 chương Một thân một mình anh chọn con đường này kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-duong-vay-mau>

1. Chương 1

Tưởng Tôn ngồi xếp bằng trên ghế, đếm xấp tiền trong tay “xoạt xoạt xoạt”, ngón tay gầy nhanh, tâm trạng nhảy nhót theo.

Lúc Tôn Hoài Mẫn tới, thấy mắt cô phát ra tia sáng kì lạ, đếm tiền như chó nhìn xương chằm chằm, chỉ thiếu không lè lưỡi thôi. Cô ta kéo một cái ghế xếp sang ngồi bên cạnh, hỏi cô: “Bạn trai em nói mời mọi người ăn cơm, thứ bảy chị có rảnh không?”

Tưởng Tôn không trả lời.

Tôn Hoài Mẫn hỏi thêm hai lần, kéo kéo tay áo cô: “Chị!”

Tưởng Tôn quay đầu lại: “Hả?”

Lúc này Tôn Hoài Mẫn mới phát hiện cô không hề nghe thấy, có lẽ đến việc bên cạnh có người cũng không phát hiện, đành phải hỏi lần nữa: “Bạn trai em nói muốn mời mọi người ăn cơm.”

Tưởng Tôn hỏi: “Mọi người là ai?”

“Mấy anh chị em họ khác của em.”

Tưởng Tôn cúi đầu, bắt đầu đếm tiền lần nữa, đếm từ tờ thứ nhất, ngón tay gầy nhanh như cũ, nói: “Không đi.”

“Tại sao vậy?”

“Tại sao tôi phải đi?” Đếm xong mười tờ, rút riêng ra.

Tôn Hoài Mẫn nói: “Em đã ở bên anh ấy gần một năm rồi, hiếm khi anh ấy bằng lòng gặp người nhà em. Em thân với chị nhất, sao chị có thể không đi chứ!”

“Ai thân với cô nhất?”

Tôn Hoài Mẫn cứng họng: “Vậy tại sao chị không đi chứ?”

“Cô nghĩ một lý do giúp tôi đi.”

Tôn Hoài Mẫn khựng lại mới “ờ” một tiếng, lại nói: “Trong công ty em có một anh, lần trước nhìn thấy ảnh của chị, cứ muốn nhờ em giúp anh ấy giới thiệu một chút. Khoảng thời gian trước chị đi xem mặt cũng không có kết quả, hay là thử chút xem?”

Lát sau lại nói: “Anh đó được lắm, tốt nghiệp trường danh tiếng, điều kiện gia đình bình thường, người rất thành thật, lớn tuổi hơn chị một chút ——” Câu cuối cùng nhỏ lại, “Năm nay mới ba mươi bảy.”

Thấy Tưởng Tồn không lên tiếng, cô ta lại kéo kéo tay áo cô.

Tưởng Tồn ngẩng đầu, liếc nhìn bàn tay trên cánh tay. Tôn Hoài Mẫn thấy thứ mình túm là mảnh vải đen mỏng, lập tức rút tay lại như bị phỏng, hơi ngượng: “Qua một khoảng thời gian nữa sẽ giúp chị xem mặt nha, gần đây không thích hợp lắm.”

Tưởng Tồn như cười như không nhìn cô ta, tựa như bóc trần tâm sự của cô ta. Tôn Hoài Mẫn bồn chồn trong lòng, nhìn về phía quầy hàng, mười mấy xấp tiền đã xếp trên đó, thuận miệng hỏi: “Tiền đâu ra vậy chị?”

Tưởng Tồn nói: “Tiền phúng điếu bây giờ.”

Tôn Hoài Mẫn “ồ” một tiếng, không hiểu “bây giờ” là ý gì.

“Của hồi môn sau này.”

Tôn Hoài Mẫn sững sốt, gò má bỗng chốc nóng bừng, lúc ra ngoài đụng phải một người đàn ông, cô ta cũng không để ý. Chạy xa rồi cô ta lại quay đầu lại, thấy Tưởng Tồn đón ánh mặt trời, nụ cười mỉm trên khuôn mặt, một khuôn mặt nho nhỏ, tươi sáng động lòng người. Cô ta nhìn cả buổi, về mặt dần bình lặng, thẳng lưng đi.

A Sùng bị người ta đụng, la một tiếng về phía bóng lưng kia: “Người đẹp ơi, nhìn đường cái chứ!” Quay đầu lại cười hì hì nói với Tưởng Tồn, “Lấy hai chai nước.”

Tưởng Tồn đưa sang: “Hai đồng.”

A Sùng cầm, hỏi: “Có nước nóng một chút không?”

Tưởng Tồn khó hiểu: “Anh từng mua nước khoáng nóng à?”

A Sùng ngẩn người, dựa vào quầy hàng, quan sát cô gái trước mặt, thấy cô ăn mặc bình thường, mái tóc dài búi tùy ý bằng cặp tóc, thậm chí hơi bù xù, nhưng không che giấu được viên ngọc trai phủ bụi, trong lòng hơi ngứa ngáy, chợt nhỏ nói: “Sao chưa từng mua chứ. Hôm qua tôi cũng đã mua hai chai, bà chủ đó đun nóng mười phút giúp tôi, để trong quần áo đây.” Anh ta chỉ ngực Tưởng Tồn, “Để ở đó, nóng nhanh lắm! Hay là cô cũng giúp cái nhé?”

Tưởng Tồn cười: “Đâu cần phiền phức vậy.” Cô ngồi xổm xuống, lục ra một món đồ lớn để lên trên quầy hàng, “Mười hai đồng, giữ nhiệt hai mươi bốn giờ!”

Một cái bình thủy lớn.

A Sùng nhìn kinh ngạc không nói nên lời, thấy Tưởng Tồn đôi mắt tròn xoe, nụ cười rạng rỡ, anh ta càng vui hơn, lập tức móc tiền: “Ý kiến hay ý kiến hay, người đẹp, cô biết làm ăn thật đấy!”

Tưởng Tồn thối tiền cho anh ta, A Sùng bắt chuyện: “Biết núi Minh Hà đi thế nào không?”

Tưởng Tồn hỏi: “Anh muốn đi núi Minh Hà à?”

A Sùng nói: “Đúng vậy, xe tôi bị chết máy đằng trước rồi, vừa định đón xe, chỗ các cô không thấy taxi gì cả.”

“Trong trấn chúng tôi đâu có taxi, chỉ có xe du lịch cỡ nhỏ thôi. Máy cái kia toàn là xe dù, nếu dọc đường gặp cảnh sát giao thông là phiền đấy. Anh đi du lịch sao?”

“Đúng vậy, đón Tết là chuẩn bị đón trên núi rồi.”

Mắt Tưởng Tôn sáng lên: “Tôi cũng phải đi núi Minh Hà, mang anh theo một đoạn nhé?”

A Sùng kinh ngạc: “Cô mang tôi theo?”

“Núi Minh Hà cách chỗ này gần một tiếng đường xe đó, không có xe buýt chạy thẳng, xe du lịch không có lợi, vé vào cửa một trăm hai tôi mua giúp anh, không lấy hơn của anh nữa xu.”

“Hả?” Có chuyện hời đến vậy sao?

Tưởng Tôn vịn quầy hàng, chỉ một tấm bảng dựng ở cửa tiệm tạp hóa, A Sùng ngửa ra sau nhìn.

Tấm bảng hình chữ nhật, phông nền là núi non mây mù lượn quanh:

Tour núi Minh Hà một ngày, vé vào cửa một trăm hai mươi đồng (Bao xe đưa đón)

Tour hai ngày tám thắng cảnh, tour xung quanh ba ngày

...

Ngoài ra có thể cung cấp các dịch vụ như ăn ở, liên lạc, hướng dẫn viên du lịch,...

Liên hệ: Cô Tưởng

Số điện thoại liên hệ: 187xxxxxxx

A Sùng mua đồ xong, nhảy về trong xe ven đường, ném bình thủy ra ghế sau, nói: “Tôi mới gọi xe rồi, bao vé vào cửa một trăm hai một người, có lợi không?”

Ghế phụ bên cạnh, Hạ Xuyên đang bóp một hộp thuốc lá không, liếc nhìn bình thủy hỏi: “Thứ gì vậy?”

“Bình thủy đó!”

“Tôi không biết à?”

A Sùng cười nói: “Còn không phải là trời lạnh quá, tôi muốn uống nước nóng sao, dùng cái đó cho dễ!”

Hạ Xuyên liếc anh ta: “Uống nước nóng? Nước đâu?”

A Sùng cầm lấy hai chai nước khoáng kia.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không mua thùng thứ có thể nấu nước?”

“Có lý!”

Hạ Xuyên nện hộp thuốc lá không sang: “Cút!”

Tâm trạng Hạ Xuyên viết trên mặt, A Sùng không dám nói nhiều nữa, chờ một lát, anh ta mới nghe thấy: “Một trăm hai bao vé vào cửa, cậu tìm xe hướng dẫn du lịch à?”

A Sùng thành thật khai báo: “Không phải, là đằng trước có tiệm tạp hóa, bà chủ nhỏ kiêm việc này.”

Hạ Xuyên chú ý đến chữ “nhỏ”, ngón tay giật giật, đáng tiếc không còn hộp thuốc lá không nào.

A Sùng lại nói: “Mười hai giờ xuất phát, còn mười phút nữa, chúng ta mau sang đó đi.”

Tiệm tạp hóa nho nhỏ, cửa mở hé, một tủ quầy kính đối diện cửa, một cái tủ lạnh để bên quầy, đi tiếp vào trong là mấy dãy kệ hàng, trên cửa tiệm là bảng hiệu: Tiệm tạp hóa Kiếm Tiền.

Tên thành thật biết bao.

A Sùng chào từ xa xa: “Bà chủ nhỏ, chúng tôi tới rồi đây!”

Hạ Xuyên nheo mắt quan sát cô gái đứng sau quầy, thoát nhìn rất trẻ, mặc một chiếc áo phao lông màu đen, tóc búi hơi rối, môi nhợt nhạt, màu da trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh, cái cổ thon dài.

Vô cùng xinh đẹp, thảo nào A Sùng mua một cái bình thủy về.

Tướng Tồn đang nhét đồ vào trong một cái túi du lịch, kéo dây kéo đáp lời: “Được, xuất phát ngay đây!” Buộc khăn choàng, cô lại tiện tay lấy một cái hộp có hình dáng dài, đưa cho A Sùng, cười nói, “Ban này quên đưa cái này cho anh.”

A Sùng nhìn cái hộp, trên mặt viết “Bộ đun nước nhúng chìm”, anh ta chưa từng thấy cái này, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Tướng Tồn nói: “Đồ đun nước, nhúng vào bình thủy là dùng được.”

A Sùng vui vẻ: “Đúng là khéo thật!” Vừa hay có một cái có thể đun nước.

Tướng Tồn nghe không hiểu, có điều cũng không cản trở cô: “Hai mươi lăm đồng.”

A Sùng hưởng thụ việc bị chặt chém, hí ha hí hửng móc tiền.

Một chiếc SUV bảy chỗ màu trắng đậu ngoài lề đường, kiểu xe rất lớn, thân xe xám xịt. Một người đàn ông đứng bên cạnh, mặc áo khoác màu xám đậm, thân hình vạm vỡ cao to, để tóc đầu đinh, mặt mày sắc bén, tràn đầy vẻ côn đồ, tai trái đeo một cái khuyên tai dạng hạt.

Cao hơn Tướng Tồn gần hai cái đầu.

A Sùng giới thiệu: “Cậu ta là bạn tôi, cô ấy họ Tướng. Đúng rồi, tôi tên là A Sùng.”

Anh ta không giới thiệu người đàn ông kia, Tướng Tồn cũng không hỏi, mở cửa xe để họ lên xe. Hạ Xuyên nhìn lướt qua cánh tay phải của Tướng Tồn, một mảnh vải đen mỏng buộc trên tay áo màu đen, giống như hòa làm một thể, không nhìn kĩ rất khó phát hiện. Anh trực tiếp ngồi vào hàng sau. A Sùng cất hai cái vali xong, định chui vào ghế phụ.

Tướng Tồn để túi du lịch của mình dưới đất chỗ ghế phụ, nói: “Ngồi đằng sau.”

A Sùng nói: “Ngồi đằng trước, chúng ta tán gẫu một chút, không để cho cô lái xe ngủ gật.”

Tướng Tồn nói: “Bên cạnh tôi chỉ có phụ nữ ngồi thôi.”

A Sùng mặt dày mày dạn, người ngồi ghế sau bực mình: “Cút sang đây!”

A Sùng ỉu xiu ngồi vào hàng sau. Tướng Tồn liếc nhìn gương chiếu hậu, người kia cũng đang nhìn cô trong gương. Cô mỉm cười, khởi động xe.

Xe có không gian lớn, tính năng kém, số sàn, phụ nữ bình thường khó điều khiển, lăn bánh là lắc lư, tốc độ xe khó kiểm soát, nhưng Tướng Tồn lái lại êm vô cùng, hai người hàng sau như ngồi trong phòng.

A Sùng khen từ tận đáy lòng: “Kĩ năng lái xe của cô cũng khá lắm đấy. Bằng lái lấy bao lâu rồi? Tuổi cô cũng nhỏ nhỉ, lái mấy năm rồi?”

Tướng Tồn bật loa, tiếng ca du dương.

Chỉ chốc lát sau cô dừng xe, A Sùng hỏi: “Sao vậy, muốn đi vệ sinh à?”

Tướng Tồn cười cười: “Gọi điện thoại.”

Gọi điện thoại không bao lâu, trong nhà trọ nhỏ bên cạnh có bốn nữ hai nam chạy ra, hai phụ nữ trung niên thân hình to béo, hai người đàn ông dáng người trung bình, còn lại hai cô gái trẻ chỉ khoảng chừng hai mươi. Tướng Tồn bảo một người phụ nữ trung niên ngồi ghế phụ, mở một cái ghế có bánh thêm ở hàng thứ hai, chiếc xe bảy chỗ trở thành xe tám chỗ, hai hàng sau chật chội không thể tả.

A Sùng ngẩn ra: “Sao nhiều người vậy?”

Tướng Tồn cười nói: “Quên nói với anh, bọn họ cũng đi lên núi Minh Hà du lịch, hôm qua đã hẹn xong rồi. Đúng là khéo, số người vừa đủ!”

Số người vừa đủ chỗ nào, rõ ràng còn dư một người, quá tải rồi. Hạ Xuyên và A Sùng vóc dáng cao to, đặc biệt là Hạ Xuyên, bên trái đột nhiên có một người phụ nữ trung niên to béo ngồi vào, sắc mặt anh đen thui.

Hạ Xuyên mở miệng: “Tôi bao xe, bảo bọn họ xuống đi!”

Người phụ nữ trung niên mặc kệ: “Chàng trai này, cậu có tiền cũng không thể thiếu đạo đức vậy đâu, theo lý cũng là đến trước lên trước!”

Tưởng Tổn nói: “Tôi làm ăn cũng coi trọng thành tín, không làm việc này được. Hai anh chấp nhận tạm một chút, cũng chỉ một tiếng thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Dừng xe!”

“Tiền xe không trả, tôi đã nói với A Sùng.”

Xe chạy tốc độ đều đều, trong lúc nói chuyện đã ra khỏi trấn, lái lên quốc lộ. Hai bên chỉ có cây cỏ xanh biếc, giữa đường xuống xe không sáng suốt chút nào.

Tưởng Tổn đưa hai chai nước khoáng ra phía sau, A Sùng nhận lấy.

Tưởng Tổn cười nói: “A Sùng, giúp đun nóng một chút, tôi cũng muốn thử cách kia xem.”

Đầu óc A Sùng xoay tới chuyển lui, sắc mặt cứng đờ. Người phụ nữ này bề ngoài không nói không rằng, thì ra là lòng dạ nhỏ như lỗ kim!

Tuyết rơi, trận tuyết đầu tiên của mùa đông này, mới đầu chỉ có bông tuyết nhỏ, dần dần trở thành sợi bông, từng bông tuyết trắng, ùn ùn kéo đến.

Trong xe ấm áp, bốn người phụ nữ liên tục nói chuyện phiếm cắn hạt dưa. Tưởng Tổn mở cần gạt nước, vô thức liếc nhìn gương chiếu hậu, người đàn ông kia luôn nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tăm tối, sắc mặt khó coi.

Cô cười cười, chỉnh loa to hơn một chút.

2. Chương 2

Xe chạy một mạch, đi qua từng hàng cây dương, lên cầu, hai bên cầu toàn là nhà máy, đi về trước nữa, lại thấy cây dương, còn có đồng ruộng và gò núi, có lúc là từng bụi xanh biếc, đôi khi là từng khoảng vàng óng.

Bầu trời sáng tỏ, bông tuyết rơi lất phất.

Một cô con gái phía sau cứ muốn mở cửa sổ, vươn tay ra cảm nhận gió tuyết. Hơi lạnh lập tức tràn vào. Cô ấy rõ ràng rất hưng phấn: “Tuyết này đẹp thật...”

Lời của cô ấy đều bị gió thổi tan, mái tóc dài tự nhiên bay tán loạn, biểu cảm trên mặt lại rất say sưa.

A Sùng uống nước lạnh, bị gió thổi một cái, lợi đau điếng nhưng anh ta lại cười: “Đẹp hơn xe này sao. Ba người đẹp này, à phì phì, nói sai rồi, năm người đẹp này, chúc may mắn gì ấy à, tập trung trên xe này cả rồi!”

Phái nữ trên xe đều bị chọc cười, trừ Tưởng Tổn lái xe đằng trước.

Cô con gái đóng cửa sổ lại, sửa sửa tóc, gò má ửng đỏ hỏi: “Các anh cũng đi núi Minh Hà du lịch sao? Chỉ hai người đàn ông các anh thôi hả?”

A Sùng nói: “Ừ, chỉ hai thằng độc thân bọn anh thôi, tụi đôi lên núi đón Tết.”

“Hai nhà bọn em cũng chuẩn bị lên núi đón Tết, không ngờ hôm nay tuyết rơi, cũng không biết có thể chơi trên đó không.” Lại nói, “Em tên là Vương Tiêu, các anh tên gì?”

Cô ấy hỏi “các anh”, nhưng chỉ có A Sùng trả lời một câu: “Gọi anh A Sùng là được rồi.”

Khóe mắt Vương Tiêu liếc Hạ Xuyên ở đằng trước, ngoài miệng nói “ồ”, nhưng vẻ mặt lại không mấy hài lòng.

Vỏ hạt dưa đã đầy một túi, người phụ nữ trung niên nhiệt tình chia quýt. A Sùng vui vẻ nhận lấy, lột xong đưa cho Hạ Xuyên. Hạ Xuyên thấy bàn tay to của một người đàn ông cầm một trái quýt nhỏ đỏ tươi, nghiêng rằng hàm. A Sùng thức thời nhét cả trái quýt vào miệng mình.

Ăn một hồi, người phụ nữ trung niên bắt chuyện với Tưởng Tôn.

“Tiểu Tưởng này, cháu làm việc này có thể kiếm được bao nhiêu hả. Vé vào cửa vốn đã một trăm hai, dù cháu chở cả xe người thì cũng không đủ tiền xăng nữa mà?”

Tưởng Tôn nói: “Không lỗ được đâu ạ. Cháu giúp mua vé vào cửa có thể giảm giá, hơn nữa, chỗ các cô ở không phải là do cháu giới thiệu sao, có thể lấy tiền hoa hồng.”

Người phụ nữ trung niên cười: “Cháu đúng là thành thật! Đây, trông cháu tuổi không lớn nhỉ, xấp xỉ Tiêu Tiêu bọn cô thôi. Năm nay nó vừa tốt nghiệp đại học.”

Tưởng Tôn nói: “Vậy cháu lớn hơn con gái cô nhiều rồi.”

“Thật hay giả vậy, cháu bao nhiêu tuổi?”

“Cô đoán xem ạ.”

Hỏi tuổi xong, đối phương lại hỏi Tưởng Tôn có bạn trai không, trước đây đi học ở đâu, Tưởng Tôn nói: “Cô xem cháu có bạn trai không ạ?”, “Cô đoán cháu giống đi học ở đâu?”

Không có câu nào trả lời đến điểm mấu chốt, người phụ nữ trung niên lại vô cùng thích hỏi ngắn han dài, trò chuyện hăng hái, đột nhiên quét thấy trên cánh tay phải của Tưởng Tôn cài một mảnh vải đen mỏng bằng kim băng, bà ấy buột miệng hỏi: “Trong nhà cháu có ai mất ư?”

Tiếng trò chuyện trong xe nhỏ lại.

Dừng hai giây, Tưởng Tôn trả lời: “Mẹ cháu ạ.”

Người phụ nữ trung niên lại hỏi: “Chao ôi, vậy... mất mấy ngày rồi?” Phía sau, một cánh tay kéo bà ấy, là Vương Tiêu, lúc này bà ấy mới kịp phản ứng không nên hỏi.

Tưởng Tôn lại trả lời điềm nhiên như không: “À, cũng không đến mấy ngày ạ, hôm nay vừa vặn là ngày thứ tư.”

Người phụ nữ trung niên hơi đỏ mặt, nói “Thật ngại quá”. Trong xe cũng không ai nói chuyện nữa, mọi người đều có phần mất hứng.

Gần đến núi Minh Hà, xe dừng lại ven đường.

A Sùng hỏi: “Sao dừng vậy?”

Tưởng Tôn xuống xe: “Nghỉ mấy phút, cho xe nguội một chút.”

Cô mở mặt ghế của ghế lái, từng luồng hơi nóng phía dưới bốc lên. Cô vặn mở một chai nước khoáng, đổ từ từ một ít vào trong, hơi nóng bốc lên nhiều hơn.

A Sùng tự nhận kiến thức rộng cũng chưa từng thấy như vậy, vịn ghế thò đầu nhìn, một luồng mùi dầu diesel nồng nặc xông vào mũi.

Trong xe bốc mùi, Tưởng Tôn bảo mọi người xuống xe đi dạo một vòng. Đối diện là sông, bên cạnh còn có nhà hàng, ngắm cảnh nhờ nhà vệ sinh, mọi người xuống xe hết.

Chỉ có Hạ Xuyên bình thản ngồi.

Tưởng Tôn cũng mặc kệ anh, cách nửa phút thì châm chút nước vào trong ghế ngồi.

Tuyết ít lại, bay lất phất, xung quanh xe đến xe đi, xe riêng, xe ba bánh nhỏ, xe motor nhanh nhẹn qua lại ở giữa, xe bán mía, sạp bánh chiên, nói chuyện âm ỉ, cười nói không ngớt.

Tưởng Tôn lẳng lẳng đứng bên cửa xe, cúi đầu, đường nét gò má như bút than phác họa, nét mặt thậm chí trông yên tĩnh hơn dãy núi xa xa.

Khi cô châm nước lần thứ ba, Hạ Xuyên mở miệng.

“Thật tâm à?”

Tưởng Tôn nhìn anh một cái: “Gì cơ?”

Hạ Xuyên cười: “Cậu ta đã làm gì mà cô chọc cậu ta vui như vậy?”

Tưởng Tôn cười: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên sáp về trước, đưa một chai nước khoáng, “Nào, đun nóng giúp tôi.”

Tưởng Tôn: “...”

Hạ Xuyên hỏi: “Không đun à?” Chai nước khoáng áp sát về trước từng chút một, rất nhanh đã đến vị trí ngực áo phao lông đen.

“Cậu ta sẽ làm gì, tôi không cần đoán cũng biết.” Lại áp sát về trước một chút.

“Chỉ giỏi mồm mép, còn có thể làm gì chứ?” Tiến về trước nữa, kề sát vào.

“Tôi ngược với cậu ta.” Dính sát rồi, đẩy đẩy.

Mặt Tưởng Tôn không biểu lộ cảm xúc gì.

Lại xoay một cái như có như không, rất nhẹ, như lông vũ trên chọc. Lông vũ rơi xuống, lại đẩy từ từ vào trong.

Hạ Xuyên thấp giọng: “Rất mềm.”

Mẹ anh...

Còn đẩy vào, Hạ Xuyên nói: “Áo rất tốt.” Chai nước rời khỏi.

Ông nội anh...

Hạ Xuyên hỏi: “Chơi nữa không?”

Tổ tông nhà anh...

Tưởng Tôn giật phắt chai nước trong tay anh, bỏ vào trong ghế xe, cúi đầu châm nước tiếp.

Hạ Xuyên cười, lát sau mở cửa xe, ném túi du lịch dưới đất chỗ ghế phụ ra sau, mình ngồi vào ghế phụ.

Tưởng Tôn không đuổi anh như đuổi A Sùng.

Hạ Xuyên không quan tâm sắc mặt Tưởng Tôn. Anh dựa vào lưng ghế, gác chân một cách lười biếng, cười nhếch mép, rõ ràng vô cùng khoái trá. Anh muốn hút thuốc, sờ túi một cái mới nhớ hết thuốc rồi, theo thói quen móc một hộp kẹo nhỏ tung chơi.

Cho đến khi chai nước khoáng gần hết, ghế xe không bốc khói nữa, những người khác mới vừa nói vừa cười trở về.

Vương Tiêu xách một túi mía đã gọt xong cho Tưởng Tôn, nói nhỏ: “Cho chị.” Lại xấu hổ thêm một câu, “Chị đừng buồn nha!”

Tưởng Tôn cười, cũng không khách sáo. Vương Tiêu vui vẻ lên xe, lúc này mới phát hiện chỗ ngồi có thay đổi. Mọi người tùy ý nói đùa câu, ngược lại không ai để ý, hai hàng sau chật chội như cũ.

Đóng cửa xe, Tưởng Tôn ném chai nước khoáng sang ghế phụ. Thân chai âm ỉm nhom nhóp, vừa vịn ngâm ở chỗ bốc khói, lúc này rơi trên đùi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên không nói gì, quăng chai nước ra sau, đập trúng ngực A Sùng. A Sùng la lên: “Thứ gì vậy!” Vừa cầm vừa sờ, “Ai da sao nhóp thế này?”

Hạ Xuyên nói: “Nước nóng cậu muốn đó!”

Trong lòng A Sùng lộp bộp một cái, nhìn đông nhìn tây không nói thêm gì nữa.

Xe khởi động lần nữa, đằng sau sôi nổi vui vẻ, đằng trước không khí nặng nề.

Cách núi ngày càng gần, xa xa đã có thể nhìn thấy mây mù lượn quanh, màu sắc xanh biếc nổi lên rõ dần. Đến chân núi, khắp nơi thấy rõ nhà hàng và xe riêng. Mùa đông là mùa du lịch ế ẩm, trên núi lại ẩm ướt lạnh lẽo, nhưng gần cuối năm, người muốn tới đây nghỉ ngơi cũng khá nhiều.

Vương Tiêu rất phấn khích: “Rốt cuộc đến rồi, không ngờ cũng nhanh thật đấy.” Nhưng sự phấn khích này không kéo dài bao lâu.

Qua chân núi, đi lên chính là đường đồi núi. Lúc đầu đường vẫn coi như rộng rãi, xe tới xe đi rất bình thường. Dần dần, mặt đường hẹp lại, đường dốc đứng ngoằn ngoèo, khúc cua lại gấp, mới quẹo một lần mà sắc mặt mấy người trên xe đã khá xấu, chỉ có A Sùng và Hạ Xuyên là vô cùng bình tĩnh.

Vương Tiêu lo lắng: “Sao đường này hẹp đến thế vậy, hơn nữa còn quá dốc, phía trên cũng vậy sao?”

Tướng Tồn nói: “Đi lên đều vậy cả.”

Mấy người khác dặn Tướng Tồn lái chậm một chút.

Trông từ cửa sổ xe ra ngoài, có thể nhìn thấy dãy núi trùng điệp, bông tuyết rơi xuống, nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Một khoảng xanh biếc, rìa ngoài quốc lộ sâu không thấy đáy, xe sơ ý một chút là sẽ rơi tan xương nát thịt. Quẹo thêm một khúc cua gấp, xe dừng lại.

Đằng trước kẹt xe.

Mấy chiếc xe riêng chặn chỗ đó, có nam lẫn nữ la nói lớn tiếng. Tướng Tồn hạ cửa kính xe xuống, tiếng theo gió truyền đến.

“Cứ lái lên như vậy đi. Mọi người đều lái vậy cả, không sao đâu!”

“Không được, đường này dốc quá, hai khúc cua đằng trước tôi đã run lập cập rồi. Tôi mới hỏi thăm, phía trên toàn là khúc cua gấp, tôi lái không được!”

“Tôi cũng không dám lái đâu. Cần gạt nước của tôi hỏng cả rồi, không thấy rõ đường nữa!”

Tướng Tồn kêu: “Này ——”

Hạ Xuyên nhìn sang cô một cái.

Người đằng trước đang tranh cãi, nghe thấy có người kêu “Này”, không ý thức được là đang kêu bọn họ. Cho đến khi nghe thêm hai tiếng thì bọn họ mới kịp phản ứng, theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy cô gái trong một chiếc SUV trắng đang thò đầu ra, mấy bông tuyết rơi trên tóc cô.

Cô la: “Mấy chiếc xe không dám lái?”

Bọn họ nghe không hiểu.

Cô lại la: “Mấy người các anh, đằng trước mấy chiếc xe? Mấy chiếc xe không dám lái?”

Bọn họ hiểu được, trả lời: “Hai chiếc, có hai chiếc thôi!”

Tướng Tồn xuống xe, đi về phía bọn họ. Nhìn một cái mới phát hiện xe lên xuống núi đã kẹt cứng, muốn di chuyển sang bên cũng không di chuyển được, đầu số là hai chiếc xe ở giữa, tài xế một nam một nữ. Tướng Tồn lại quay đầu, mấy phút ngắn ngủi, một loạt xe đã kẹt sau đuôi xe cô, muốn quay đầu cũng không còn kịp.

Tướng Tồn trở lại xe, trước tiên nhìn đằng sau một chút, tầm mắt quét qua mặt hai người đàn ông trung niên, rồi rơi vào mặt A Sùng. A Sùng mang vẻ kinh ngạc vui mừng cười với cô. Cô lập tức dời tầm mắt, hỏi hai người đàn ông hàng sau: “Chú ơi, mấy chú biết lái xe không?”

“Không biết không biết, bọn tôi không biết lái.”

Tướng Tôn hỏi A Sùng: “Anh có thể lái đường đồi núi không?”

A Sùng nói: “Cô coi thường tôi quá rồi đó.”

Tướng Tôn nói thẳng: “Anh đi lái hai chiếc xe đằng trước với tôi.” Quay đầu nói với Hạ Xuyên, “Anh lái xe tôi.”

Hạ Xuyên dựa vào ghế đầy lười biếng: “Không.”

Tướng Tôn nói: “Bọn họ chặn đằng trước, chúng ta cũng không đi lên được.”

“Vậy thì chờ thôi.”

Người trên xe nói: “Vậy phải chờ đến khi nào chứ. Chi bằng giúp một tay đi, coi như làm người tốt việc tốt!”

Tướng Tôn nhìn Hạ Xuyên, không nói câu nào. Hạ Xuyên cũng nhìn cô. Một lát sau, Hạ Xuyên xuống xe, đi về phía người ở đằng trước. A Sùng cũng nhảy xuống xe: “Tôi không biết lái xe số sàn, tôi đi giúp đằng trước đây!”

Dòng xe rớt cuộc chậm rãi di chuyển. Không bao lâu, khoảng cách xe thưa dần, thuận lợi đi về phía trước. Tướng Tôn lái vừa nhanh vừa ổn định, mấy khúc cua gấp tiếp theo, người trên xe lại có hứng thú nói chuyện phiếm.

Hạ Xuyên lái xe con, người bên cạnh đang liên tục nói cảm ơn. Anh liếc nhìn gương chiếu hậu, cách một chiếc xe, anh có thể trông thấy đầu xe và đèn xe màu trắng.

Người hàng sau luôn nhìn phía sau, nói: “Cô bé đó lái xe cừ thật, khoảng cách xe chưa từng thay đổi.”

Mấy người kia đến đích, xe dừng lại, Tướng Tôn cũng dừng xe theo. A Sùng và Hạ Xuyên trở lại xe, xe chạy tiếp, năm phút sau rớt cuộc dừng lại.

Cửa xe mở ra, gió núi ùa vào mặt.

Vương Tiêu đứng trên đài ngắm cảnh, kêu lên: “Chỗ này quả là thần kì!”

Lưng chừng núi, trên đỉnh núi, toàn là nhà đá, sân nhỏ vườn hoa, biệt thự dân quốc, hơn trăm ngôi nhà nhiều vô số, tránh thoát loạn lạc chiến tranh, yên ổn cùng năm tháng hòa bình, tồn tại cùng núi non.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh mặt trời xô đẩy tầng mây, lộ ra từng quãng sáng vàng ảm áp. Mây trắng xuôi gió bay qua đỉnh đầu, tỏa từng cái bóng sắc sỡ, ánh nắng đan xen cùng bóng râm. Lọt vào tầm mắt, núi non trùng điệp, xa xa mây mù lượn quanh, mênh mông bát ngát.

3. Chương 3

Lấy từng món hành lý xuống xe, Tướng Tôn dựa vào đầu xe. Hạ Xuyên dựa nghiêng vào hàng rào, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Tướng Tôn đột nhiên nói: “Ê ——”

Hạ Xuyên liếc nhìn sang.

Tướng Tôn cười: “Anh không biết lái xe số sàn phải không?”

Nụ cười của cô, mang theo sự châm biếm, mang theo sự chắc chắn, híp mắt, vô cùng xấu xa.

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Biết thì sao, không biết thì sao?”

Tướng Tôn nói: “Anh chờ xem.”

Hàm ý không rõ.

Gió núi hơi lạnh, thổi lâu, lạnh thành rét buốt, nhiệt độ trên núi thấp hơn dưới núi ít nhất bảy, tám độ, chân núi đã đủ lạnh rồi, càng hướng chi là ở đây. Một nhóm người chờ Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn chỉ hướng đỉnh núi, nói với A Sùng: “Biệt thự số 232 các anh muốn đi ở đó, đi thông thả không tiền.”

A Sùng nhìn sang. Xa xa, có một tòa nhà màu xám đen ẩn nấp trong núi rừng, một áng mây mù từ trong bay qua.

Khoảng cách này khiến người ta nhìn mà phát sợ.

A Sùng suýt thì nhảy dựng: “Cô không đưa chúng tôi lên à?”

Tưởng Tôn nói: “Không phải tôi đã đưa các anh lên rồi sao?”

“Vẫn chưa đưa đến cửa nhà mà!”

“Ai quy định đưa đến cửa nhà?”

“Ai sẽ đưa đến giữa đường chứ!”

Tưởng Tôn nói: “Nhớ tấm bảng quảng cáo ở cửa tiệm tôi không?”

A Sùng không hiểu: “Nhớ.”

“Trên đó viết gì?”

“Quảng cáo chứ gì.”

“Ừ... Trên đó viết rồi, tour núi Minh Hà một ngày, vé vào cửa một trăm hai bao gồm xe đưa đón.” Tưởng Tôn hỏi, “Đây là đâu?”

A Sùng há miệng: “Núi Minh Hà...”

Tưởng Tôn xoay người định đi. A Sùng ngăn cô lại, nhỏ giọng lấy lòng: “Cô xem cô xem, lời nói trước đây của tôi đã xúc phạm cô, nhưng cô lừa tôi cả đường thì cũng nên nguôi giận rồi chứ.”

Tưởng Tôn nói: “Nguôi giận rồi.”

A Sùng vui vẻ nói: “Vậy thì đưa chúng tôi đến cửa nhà đi!”

“Nhưng bây giờ người đắc tội với tôi không phải anh.”

“Hả? Vậy ai đắc tội với cô?”

Tưởng Tôn chỉ xa xa: “Anh ta.”

Bên kia, Hạ Xuyên dựa vào hàng rào, tay tung hộp kẹo, khuyên tai dạng hạt bên tai trái lóe một cái. Anh mỉm cười, đối diện thẳng với ngón tay Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn xách túi du lịch của cô đi. A Sùng tức tối nói: “Đồ nhỏ nhen!” Kéo vali hỏi Hạ Xuyên, “Cậu đắc tội với cô ấy thế nào vậy?”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

A Sùng làm như không thấy: “Chúng ta thực sự phải leo bộ lên sao?”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên dứt tay vào túi đi về phía trước, “Ăn cơm trước đã.”

Phía sau đài ngắm cảnh là khách sạn Lệ Nhân, một ngôi biệt thự kiểu Tây, xây vào thời kì dân quốc, xây bằng đá núi.

Tưởng Tôn dẫn nhóm Vương Tiêu đi thuê phòng. Tiền phòng năm trăm hai mươi đồng một đêm, hai đôi vợ chồng hai nữ sinh, thuê tổng cộng ba phòng. Lấy được chìa khóa, Vương Tiêu lặng lẽ hỏi Tưởng Tôn: “Chị có thể lấy bao nhiêu tiền hoa hồng?”

Tưởng Tôn nói: “Tiền một bữa cơm.”

“Tiền một bữa cơm ư? Mấy chục? Mấy trăm?”

Người bên cạnh gọi cô ấy: “Được rồi Tiêu Tiêu, đừng làm mất thời gian của Tiểu Tường nữa. Chúng ta đi lên trước đi.”

Vương Tiêu lại hỏi một cách vội vội vàng vàng: “Hai người ban nãy là ở biệt thự phải không? Biệt thự bao nhiêu một đêm vậy chị?”

Tường Tôn cười: “Tiền cơm một năm!”

Hạ Xuyên và A Sùng đi vào, vừa vặn nghe thấy câu này.

A Sùng nói: “Một năm cô chỉ mới ăn chút cơm như thế thôi hả?”

Vương Tiêu “ồ” một tiếng, xấu hổ trốn lên lầu. Tường Tôn nhìn về phía bọn họ, không lên tiếng.

A Sùng nói: “Bọn tôi chưa ăn cơm trưa, lấp đầy bụng trước rồi sẽ đi lên.”

Tường Tôn không để ý đến bọn họ.

Cơm trưa gọi rau dớn xào, gà kho nồi đá, thịt xào măng, hươu thung trộn, thịt ba chỉ hầm. Hai người đàn ông đói hơn nửa ngày, A Sùng ăn như hổ đói, Hạ Xuyên ăn gió cuốn mây tan.

Còn lại miếng thịt gà cuối cùng, A Sùng nói: “Mép cậu dính nước tương kìa!”

Hạ Xuyên không nhúc nhích, gấp miếng thịt gà kia. A Sùng đau lòng muốn chết dùng nước kho còn lại trộn cơm.

Ăn uống no đủ, Hạ Xuyên lại muốn hút thuốc, sờ túi, vô thức nhìn sang một chỗ.

Trong nhà ăn, hai mặt đều là cửa sổ kính chia ô sát sàn, khung cửa màu vàng, hơi thở cổ xưa. Tường Tôn đứng bên cửa sổ, xách túi du lịch của cô, lấy một gói thuốc lá trong đó đưa cho khách, cười thu tiền. Có một người phụ nữ gọi cô sang, cô lại lấy hai gói băng vệ sinh.

Trong túi du lịch của cô chứa đầy thuốc lá và băng vệ sinh.

A Sùng bới cơm, cũng nhìn Tường Tôn, nói: “Sao cô ấy làm hàng rong rồi?”

Hạ Xuyên kẹp ngón trỏ và ngón giữa, xoa xoa, nói: “Núi Minh Hà không có siêu thị.”

“Hửm?”

Hạ Xuyên hiếm khi nhẫn nại giải thích: “Cậu không phát hiện sao. Ở đây không có thương nghiệp hóa gì, trên núi không có siêu thị không có tiệm tạp hóa, muốn mua gì thì chỉ có thể xuống núi mua. Cô ấy chỉ bán đồ dùng cần thiết của đàn ông và phụ nữ.”

A Sùng nuốt cơm: “Tôi thật đã nhìn ra, cô ấy không chỉ nhỏ nhen mà còn là một người mê tiền, lúc bán đồ cười đẹp nhất.”

Người phục vụ đi qua, A Sùng gọi cô ấy lại: “Này, xe chúng tôi hỏng rồi, chỗ các cô có xe gì có thể cho chúng tôi thuê dùng một chút không?”

Người phục vụ nói: “Không có ạ.”

“Ở đây không có công ty cho thuê xe gì ư? Không phải có người bao xe du lịch sao, cô có điện thoại không?”

Người phục vụ nói: “Chỗ chúng tôi không có công ty cho thuê xe, bao xe du lịch thì có, đều là dân trong trấn cả. Có điều gần Tết rồi, có mấy người không làm việc này, các anh không chắc gọi được đâu.”

A Sùng hỏi: “Trong khách sạn của các cô luôn có xe, có thể đưa chúng tôi một chuyến trước không, chúng tôi trả tiền.”

Người phục vụ chần chừ: “Xe để không thì có một chiếc. Các anh biết lái xe không?”

“Biết chứ, bọn tôi biết lái xe!”

Hạ Xuyên đột nhiên mở miệng: “Xe này... số tự động hay là số sàn?”

Người phục vụ nói: “Là xe van, số sàn.”

Con người A Sùng trông một cái.

Hạ Xuyên cười, thì ra bảo anh chờ, chính là chờ chỗ này.

Hạ Xuyên nói: “Tìm một người biết lái xe, đưa chúng tôi một chuyến.”

“Đầu bếp trong nhà bếp biết lái xe, nhưng ông ấy chắc chắn không được.”

Hạ Xuyên nhủ mày: “Khách sạn các cô không có lấy một tài xế à?”

“Có chứ.” Người phục vụ chỉ về một hướng, “Bình thường có cần thì chị ấy sẽ giúp khách sạn chúng tôi lái một chuyến.”

Hạ Xuyên nhếch miệng, nhìn về hướng ngón tay chỉ.

Là người phụ nữ đó.

Một lát sau, Tưởng Tồn kéo túi du lịch chuẩn bị rời khỏi. A Sùng liếc nhìn Hạ Xuyên, gọi: “Cô Tưởng ——”

Tưởng Tồn quay đầu lại.

A Sùng cười nói: “Mua thuốc.”

Tưởng Tồn đi sang, hỏi: “Muốn nhãn hiệu nào?”

A Sùng nhìn Hạ Xuyên, không mở miệng. Hạ Xuyên liếc cô mấy giây, hỏi: “Có những nhãn hiệu nào?”

“Ngọc Khê, Trung Hoa, Hoàng Hạc Lâu, Lợi Quần.”

Hạ Xuyên nói: “Xem thử.”

Tưởng Tồn lấy bốn gói thuốc lá trong túi ra, Hạ Xuyên lựa lựa chọn chọn.

Một người ngồi, một người đứng, cái bàn màu nâu đậm, có vết tích cũ. Anh cup mắt nhìn, theo từng vết tích cũ kia, tầm mắt rơi xuống mép bàn, thấy dây kéo quần jeans, vạt đuôi áo phao, còn có móng hông phụ nữ, đôi chân khép kín, khe hở nhàn nhạt ở giữa.

Tưởng Tồn thấp thoáng thấy vết sẹo trên đầu Hạ Xuyên, hơi mờ, không mấy rõ ràng, chưa nhìn mấy lần đã bị cắt ngang.

Hạ Xuyên hỏi: “Không có nhãn hiệu khác à?”

Tưởng Tồn lại lấy năm gói nhãn hiệu khác trong túi ra.

Hạ Xuyên khựng lại, bóc một gói Hoàng Hạc Lâu.

Tưởng Tồn nói: “Gói này một trăm.”

Hạ Xuyên ngậm thuốc, bật bật lửa, cuối cùng liếc khe hở khép kín kia một cái. Châm thuốc xong, anh rít một hơi, ngẩng đầu phả vòng khói thuốc về phía Tưởng Tồn.

Hạ Xuyên nói: “Đưa chúng tôi đi lên.”

Tưởng Tồn cười: “Không.”

Hạ Xuyên nhìn cô, nhếch miệng: “Bao xe cô, hai trăm một ngày.”

Tưởng Tồn cầm lấy một gói thuốc lá bỏ vào.

“Ba trăm.”

Ba gói thuốc lá bỏ vào.

“Bốn trăm.”

Bốn gói thuốc lá bỏ vào.

“A Sùng, tính tiền.”

Tướng Tôn nói: “Được!”

Ra khỏi khách sạn Lệ Nhân, đi về phía biệt thự số 232.

Hai người đàn ông ngồi phía sau. Tướng Tôn thắt dây an toàn, chỉnh gương chiếu hậu, đạp chân ga một cái.

Gặp phải khúc cua 120 độ, cộng thêm đường dốc 40 độ, Tướng Tôn đổi số một cái, hơi nhả côn, tăng ga, xe đủ sức vọt lên. Ngay sau đó gặp phải năm, sáu khúc cua hình chữ U, mỗi khúc cua đều có độ dốc không nhỏ, đằng trước hai chiếc xe giao nhau, đi lướt qua, đóng cửa sổ, dường như cũng có thể nghe thấy tiếng gió rít gào.

Hạ Xuyên và A Sùng không ai nói gì.

Xe dừng bên ngoài số 232.

Tòa nhà kiểu Âu xây bằng đá hoa cương, lá rụng đầy dưới đất, bốn phía là biển trúc thành khoảng, ba cây thông đen trăm tuổi trồng trong sân.

Trên núi Minh Hà, hơn hai trăm ngôi biệt thự dựa vào thế núi, làm lảng giềng cùng núi. Bắt đầu từ cuối đời nhà Thanh, giặc Tây, quân phiệt, vệ binh, bố già giang hồ từng ở, còn có các bà vợ bé của quân phiệt và bố già.

Ngôi biệt thự này, không biết có lịch sử như thế nào.

A Sùng nhiệt tình chào mời: “Cô Tướng, vào đây xem thử! Bề ngoài ngôi nhà này thoát nhìn sao giống nhà ma thế chứ! Cô vào chọn một phòng đi.”

Tướng Tôn nói: “Không cần, tôi có chỗ ở.”

“Cô ở đâu?”

“Khách sạn Lệ Nhân.”

A Sùng cũng không ép ở lại, kéo vali đi vào.

Hạ Xuyên xuống xe, đi mấy bước lại quay đầu. Tướng Tôn vừa khởi động xe, nghe thấy anh nói: “Để lại 1916.”

Tướng Tôn dừng động tác, nhìn thẳng mắt Hạ Xuyên. Dừng mấy giây, cô lục 1916 trong túi du lịch ra. Hạ Xuyên lấy ví, rút bốn tờ tiền ném vào trong xe, nhận lấy 1916 rồi đi.

Chỉ có bốn gói Hoàng Hạc Lâu 1916.

Trong phòng khách của biệt thự đặt sofa kiểu Âu, đối diện sofa là một lò sưởi đốt củi, bên trong đã sắp sẵn củi từ cây ăn trái. Cầu thang xoắn ốc, cửa sổ kính chia ô sát sàn, đỉnh mái vòm hình cánh hoa. A Sùng tham quan một vòng, vô cùng hài lòng.

A Sùng nói: “Chỗ này thật không tệ!”

Hạ Xuyên ngồi hút thuốc trên sofa: “Đi đốt lửa đi.”

A Sùng ngồi xổm bên lò sưởi, cầm lấy một cây củi nghiên cứu, nói: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho công ty kéo xe trước, chiếc xe kia cũng không thể cứ đậu ở đường cái được. Đúng rồi, mấy ngày tiếp theo chúng ta làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Chơi hai ngày trước đã, chuyện chính không vội.”

“Vậy ngày mai bảo cô gái đó dẫn chúng ta đi dạo. Đồ nhỏ nhen ấy đã tính chuẩn chúng ta phải dùng xe cô ấy phải không? Thật đúng là chưa từng thấy loại phụ nữ đó, có thể bắt nạt người khác như vậy!”

Nghiên cứu xong, A Sùng thử nhóm lửa.

“Đúng rồi, rốt cuộc cậu đắc tội với cô ấy thế nào vậy?”

Không ai trả lời.

Một lát sau, mới nghe thấy: “Tôi chạm ngực cô ấy.”

A Sùng quay phắt đầu lại.

“Ngực trái.”

Lách tách ——

Trong lò sưởi, ngọn lửa bay cao.

4. Chương 4

Phòng khách mờ tối, tỏa đầy ánh lửa đỏ, mùi củi từ cây ăn trái thoang thoảng nhàn nhạt như có như không.

Hạ Xuyên kẹp điều thuốc lá, đứng lên, quét phòng khách một vòng, đi về phía cầu thang. A Sùng bị lửa hơ nửa ngày, không cam lòng nói: “Cậu cưỡng...”

Anh ta cũng muốn chạm một cái!

Hạ Xuyên đi lên dọc theo cầu thang xoắn ốc. Trên lầu có tổng cộng năm phòng, trong phòng bày biện đơn giản, đồ dùng trong nhà kiểu Âu phục cổ, đèn dầu thủy tinh khung đen, vài tấm ảnh cũ treo trên tường. Diện tích phòng tắm cực lớn, bên trong đặt một cái bồn tắm, buồng tắm vòi sen bằng kính trong góc, bồn rửa mặt gần cửa sổ.

Một mặt tường đều là cửa sổ cao nửa người, trông ra ngoài có thể thấy được dãy núi xanh ngát, ngôi biệt thự này giống như tồn tại một mình trên đời.

Anh tắm rửa một cái, quần khăn tắm đi ra nhà tắm. A Sùng ngậm điều thuốc lá, đang hí hoáy “Bộ đun nước nhúng chìm”, hỏi anh: “Cậu chạm ngực cô ấy lúc nào vậy? Chạm thế nào?”

Hạ Xuyên lau tóc, cười: “Sao, muốn học à?”

A Sùng nói: “Dạy tôi vài chiêu thôi!”

Hạ Xuyên dùng sức đập khăn lau đầu một cái, đánh tay A Sùng: “Vẫn chưa bị người ta đùa bỡn đủ à?”

A Sùng cười gượng: “Chờ lát nữa bảo cô ấy tới đón chúng ta đi ăn tối nhé?”

“Ban nãy ăn không no à?”

“Cậu không định ăn tối?”

Hạ Xuyên lấy một hộp kẹo nhỏ, ném một viên kẹo vào miệng: “Không ăn nữa.”

A Sùng nói: “Vây buổi tối tôi gói về cho cậu.”

“Tùy ý.”

A Sùng cầm bộ đun nước nhúng chìm về phòng mình, thử đun một bình nước, uống một ngụm, lợi cuối cùng không đau nữa. Khi trời sắp tối, anh ta gọi điện thoại cho Tưởng Tôn, cơm tối vẫn ăn ở khách sạn Lệ Nhân, lần này gặp nhóm Vương Tiêu.

Vương Tiêu nhìn xung quanh, hỏi A Sùng: “Người bạn kia của anh không tới hả?”

A Sùng hỏi: “Cô tìm cậu ta?”

“Em chỉ tùy tiện hỏi chút thôi...”

A Sùng cười nói: “Tinh thần cậu ta không tốt, ngủ sớm rồi!”

“Hả? Tinh thần anh ấy không tốt? Vóc dáng to cao đến vậy mà...”

“Trông được nhưng không dùng được thôi... Cậu ta yếu ớt lắm!”

Tưởng Tôn ăn miếng cơm, khéo mắt liếc anh ta một cái.

Một ngày gần kết thúc, Tưởng Tôn đưa A Sùng về biệt thự. Sau khi trở về cô tắm một cái, ôm tiền nằm trên giường, đếm qua từng tờ một.

Cô có phòng của mình ở khách sạn Lệ Nhân. Diện tích phòng không lớn, cùng tầng với nhân viên khách sạn, được cái là một phòng riêng, bên ngoài có một ban công rộng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đếm tiền mệt, cô vẫn không ngủ được. Tối mùa đông, nhiệt độ trên núi cực thấp, máy điều hòa trong phòng cô bị hỏng, trong tay chỉ có thể ôm một ly nước ủ ấm. Ở một lát, cô dứt khoát khoác chiếc áo len, xách mía, ra ngoài tìm người giải sầu.

Nhân viên tụ tập tán gẫu trong vườn hoa ngoài trời, bên cạnh đốt một đống lửa, nhìn thấy Tưởng Tôn, vội gọi cô sang, hỏi chuyện nhà cô: “Chị cứ nói sao hơn nửa tháng em cũng không tới đây, thì ra mẹ em...”

Tưởng Tôn cười: “Chuyện sớm muộn thôi, không có gì đâu.”

Một nhân viên khác lấy một bao đỏ ra: “Đây là chút tấm lòng của mọi người bọn chị.”

Tưởng Tôn từ chối: “Không cần đâu ạ.”

“Không có bao nhiêu cả, chỉ chút tấm lòng thôi, em nhận đi!”

Tưởng Tôn không muốn nhận, phía sau có người nói một câu: “Cứ nhận đi.”

Các nhân viên cùng kêu lên: “Ông chủ!”

Một nhân viên nhường chỗ ngồi, Thạch Lâm ngồi xuống, vừa vặn đối diện Tưởng Tôn, nói: “Cũng có một phần của chú, không nhiều đâu, cứ nhận đi.”

Tưởng Tôn không khách sáo nữa, cười cười nhận lấy: “Vây cảm ơn mọi người. Ăn mía đi.”

Ngày mai còn phải làm việc, ăn mía xong, các nhân viên liền về phòng, trong vườn hoa chỉ còn lại Tưởng Tôn và Thạch Lâm.

Thạch Lâm hỏi cô: “Tiệm tạp hóa kia vẫn phải tiếp tục mở à?”

Tưởng Tôn nói: “Trước tiên cứ mở đã, qua Tết cháu sẽ tìm người nhượng sang.”

“Nhượng sang rồi cháu làm gì?”

“Làm hướng dẫn viên du lịch thế nào?”

Thạch Lâm nói: “Tính khí này của cháu không thích hợp làm hướng dẫn viên du lịch.”

“Tính khí gì của cháu?”

“Tính khí người khác đập cháu một cái, cháu cho người ta một bạt tai.”

Tưởng Tôn nói: “Chú nói đó là người ngang ngược không biết lý lẽ, cháu không phải.”

“Từ nhỏ cháu đã vậy, sao không phải?”

“Đừng cậy già lên mặt nhá!” Nói đoạn, Tưởng Tôn mở bao đỏ ra đếm đếm tiền.

Thạch Lâm cười: “Cháu không thể chờ về phòng rồi đếm sao?”

“Cháu đếm xong rồi về phòng.” Đếm xong, Tưởng Tôn nói: “Thế này mà còn nói không nhiều à?”

“Họ chi không nhiều, phần chính là chú chi.” Thạch Lâm nhìn Tưởng Tôn một lúc, thấy cô chỉ khoác một chiếc áo len lưới, thở dài, “Được rồi, về phòng đi, nghỉ ngơi sớm một chút. Mấy ngày nữa chú về quê, trong khách sạn có mấy đứa nhỏ không về, cháu có thể đón Tết với chúng.”

Tưởng Tôn vẫy vẫy bao đỏ, đứng lên, cười: “Không cần lo cho cháu. Chú đón Tết coi như bốn mươi có ba rồi, năm nay về lại sắp bị ông nội ép kết hôn.”

Thạch Lâm buồn cười nói: “Không phiền cháu bận tâm.”

Trên núi mặt trời mọc sớm, hương tre thoang thoảng dạo mát trong núi. Hạ Xuyên ngủ được, mở mắt ra, cảm nhận ánh sáng nửa sáng nửa tối một chút, lại nhắm một lúc mới ngồi dậy, mặc áo ngủ, chân trần đi tới ban công.

Sương mù giăng khắp núi, màu trắng đậm nhạt, mây trắng nổi lên thành biển, núi Minh Hà hóa thành hòn đảo. Nơi chân trời có một tia sáng đỏ thẫm lấp lánh từ từ leo lên sườn núi.

Rừng cây cùng khe núi mát rượi và yên tĩnh, trong thung lũng trống không truyền đến tiếng vọng.

Tướng Tôn đứng trên ban công rộng, nhìn thấy mây mù ngưng tụ lại, thấy mặt trời mọc sương tan, đột nhiên nhớ tới trận tuyết hôm qua, tuyết rơi hơn một tiếng, vậy mà không để lại chút dấu vết.

Hai tiếng sau, xe của Tướng Tôn đậu bên ngoài biệt thự số 232.

Hạ Xuyên và A Sùng một trước một sau đi ra. Tướng Tôn hỏi: “Muốn đi đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Gần đây có suối à?”

Tướng Tôn nhìn anh một cái: “Anh muốn ngắm suối?”

Hạ Xuyên nói: “Sáng sớm tôi nghe thấy tiếng nước chảy.”

Tướng Tôn hiểu rõ: “Là Nhận Trì.”

Nhận Trì là hai thác nước nhỏ, gần đây nước mưa ít, thác không hề hùng vĩ gì. Nhưng lúc đến gần, hơi lạnh nhẹ vẫn mãnh liệt, hơi nước luôn ngưng tụ bốn phía, rất nhiều tinh thể băng kết lại hai bên thác nước nhỏ.

A Sùng nói: “Nước này có gì đẹp?”

Hạ Xuyên lắng nghe tiếng vang, tiếng róc rách thấm lạnh lọt vào tai, chính là tiếng vọng truyền đến từ trong thung lũng trống không nghe thấy lúc mặt trời chưa mọc.

Anh liếc nhìn Tướng Tôn đứng trên tảng đá, hỏi: “Không giới thiệu một chút à?”

Tướng Tôn rút hai tay trong túi: “Giới thiệu? Tôi đâu phải hướng dẫn viên du lịch.”

“400 một ngày, dẫn cô tới chơi à?”

Tướng Tôn nhìn anh một hồi mới mở miệng: “Rất lâu rất lâu trước đây...”

Giới thiệu của cô vô cùng nhạt nhẽo, A Sùng nhẫn nại nghe hết. Hạ Xuyên, người bảo cô giới thiệu một chút đã sớm đi đến bên cạnh thác nước, giẫm lên tảng đá, thưởng thức tinh thể băng nổi lên.

Đi dạo Nhận Trì xong, lại đi dạo thêm hai thắng cảnh khác. Đến giờ cơm trưa, Tướng Tôn lại dẫn họ đến khách sạn Lệ Nhân ăn cơm.

Tối qua Hạ Xuyên không ăn gì, sáng sớm ăn ít nên bây giờ đã đói.

Gọi món xong, A Sùng đi đến quầy thu ngân lấy hai chai rượu, cười híp mắt hỏi cô bé thu ngân: “Có rượu nóng chút không?”

Cô bé kinh ngạc: “Hả?”

A Sùng nói: “Anh muốn uống rượu nóng.”

“Cái này... là bia mà ạ!”

A Sùng nói: “Hay là em đun nóng một chút giúp anh nhé?”

Cô bé rất đơn thuần: “Đun nóng thể nào ạ?”

A Sùng chống cằm dựa vào quầy: “Em nghĩ giúp anh thử xem?”

Cô bé còn chưa nghĩ ra, xa xa truyền đến một tiếng quát: “Lăn sang đây!”

A Sùng ôm bia lăn sang, lại quay đầu nói với cô bé: “Hôm nào sẽ tìm em đun nóng nhé!”

Mặt cô bé đỏ bừng.

Tướng Tôn không ăn cùng họ. Cô ngồi trong vườn hoa ngoài trời, ăn cơm cùng nhân viên thay ca. Mọi người nói nói cười cười, cửa sổ chia ô ngăn cách hai thế giới.

Hạ Xuyên nhìn thoáng qua, chuyên tâm ăn cơm.

Buổi chiều tiếp tục dạo chơi.

Đến thẳng cảnh thứ năm ngày hôm nay, Hạ Xuyên lại bảo Tướng Tôn giới thiệu một chút.

Tướng Tôn nói: “Rất lâu rất lâu trước đây...”

A Sùng nói: “Cô Tướng, cô tha cho tôi đi!”

Tướng Tôn nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên ngậm một miếng thuốc, không châm, nói: “Tiếp tục.”

Tướng Tôn cười: “Rất lâu rất lâu trước đây, nơi này tên là đình Thanh Sơn, về sau đổi tên thành đài Phù Vân.”

Đài Phù Vân có địa thế đặc biệt, nằm ở mỏm núi nhô ra, bốn phía gần khoảng không, trông về nơi xa núi non xanh biếc sương mù giăng kín, chân trời trắng xóa, phong cảnh thật thật giả giả lọt hẫ vào tầm mắt.

Đình như cánh chim gần tầng mây. Gió ùa vào mặt, nâng mái tóc dài của Tướng Tôn. Giọng cô cũng nhàn nhạt nhẹ nhàng, hơi tan đi theo gió, lọt vào tai thật thật giả giả.

Hạ Xuyên ngồi xuống, nhìn mặt bên của cô. Hôm nay cô không búi tóc, sắc mặt nhợt nhạt, đáy mắt có màu xanh đen, vài đen mỏng trên cánh tay tựa như sắp bay đi theo gió.

Hạ Xuyên nói: “Được rồi.”

Giọng Tướng Tôn im bật.

Hạ Xuyên bật bật lửa, ánh sáng yếu ớt, thoáng cái đã tắt. Anh bật thêm hai lần, hỏi Tướng Tôn: “Có lửa không?”

Tướng Tôn lấy một cái bật lửa trong túi ra.

Hạ Xuyên thoáng dừng lại: “Sang đây.”

Tướng Tôn nhíu mày, đưa bật lửa, không nhúc nhích.

“Sang đây, châm lửa cho tôi.” Hạ Xuyên lặp lại lần nữa.

Tướng Tôn nói: “400 một ngày, còn bao châm lửa à?”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Mua đồ cũng tặng quà, cô không có chút ‘Dịch vụ giá trị gia tăng’ nào?”

Sáu chữ “Dịch vụ giá trị gia tăng”, anh nói đầy ẩn ý sâu xa, giọng điệu có phần là lạ.

Hạ Xuyên lại nói: “Tôi đã bao cô, một tuần tiếp theo, cô định cứ trưng cái bản mặt thối đó à?”

Tôi đã bao cô...

Tổ tiên nhà anh!

Hạ Xuyên ngậm thuốc: “Sang đây.”

Tướng Tôn đi về phía anh, đứng vững trước mặt anh, “tạch” một cái, châm lửa.

Cô đứng thẳng tắp, gió vừa mạnh vừa lớn, ngọn lửa lắc lư không vững, như sắp tắt như không.

Hạ Xuyên nói: “Che một chút!”

Tướng Tôn đưa tay che lửa, cúi đầu xuống, mái tóc dài bay lên, có vẻ sắp đụng vào ngọn lửa.

Hạ Xuyên sáp về trước, ngậm thuốc lá, một tay kẹp châm lửa, tay kia nắm lấy một sợi tóc dài trước mặt. Tưởng Tổn nhú mày rút tóc ra, bàn tay che lửa vừa rút lại, ngọn lửa liền bị gió thổi tắt.

Hạ Xuyên ngược mắt: “Đốt... tiếp.”

Tưởng Tổn nhấn bật lửa, ngọn lửa vọt lên thật cao. Bật lửa giá rẻ, trên mặt viết “Khách sạn Lệ Nhân”, bàn tay cầm bật lửa, trắng nõn thon dài, móng tay trơn tròn.

Hạ Xuyên hút một hơi, thuốc đã châm, thẳng người, đầu thuốc màu đỏ sáng lên một chút. Anh thở ra một vòng khói, mang theo mùi bia nhàn nhạt.

5. Chương 5

Buổi trưa đã uống ít bia, bia Minh Hà sản xuất trong vùng, mùi vị bình thường, nhưng có chút ít còn hơn không.

Hạ Xuyên rất lâu không đụng vào bia, trong núi cảnh đẹp không khí trong lành, ngay cả rau theo mùa cũng ngon vô cùng. Buổi trưa anh đã uống hơn mấy ly, đi ra từ trong khách sạn ẩm áp, lại hóng gió lạnh ở đài Phù Vân nửa ngày nên hơi nhức đầu.

Hút thuốc rồi, thoải mái hơn nhiều.

Tưởng Tổn đứng một bên, cúi đầu nghịch bật lửa, ngọn lửa chọt lên chọt xuống.

Hạ Xuyên nhìn cô, nói: “Ngồi một lát đi, chờ A Sùng chụp ảnh xong.”

A Sùng đã sớm giờ di động chạy sang một bên. Xung quanh khách du lịch lui tới, anh ta tìm cả buổi mới tìm được một vị trí đẹp nhất, mời một người đẹp chụp ảnh giúp anh ta, lúc này hai người đang nói nói cười cười.

Góc này của đài Phù Vân, chỉ có hai người Hạ Xuyên và Tưởng Tổn.

Tưởng Tổn ngồi xuống.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô hút thuốc à?”

Tưởng Tổn liếc anh một cái: “Không hút.”

“Vậy tại sao mang theo bật lửa?”

“Sưởi ấm.”

Hạ Xuyên nhìn cô, không nói gì.

Tưởng Tổn cười cười: “Đề phòng bất cứ tình huống nào.”

Hạ Xuyên hỏi: “Bất cứ tình huống nào cái gì?”

“Như anh vậy.”

Hạ Xuyên búng tàn thuốc, thực ra không cần búng, gió thổi qua là tàn thuốc tự rơi từ lâu.

Anh hỏi: “Cô làm việc này bao lâu rồi?”

“Việc nào?”

“Hướng dẫn dã ngoại.”

“Nửa ngày.”

Tay búng tàn thuốc của Hạ Xuyên dừng lại.

Tưởng Tổn lại nói: “Thêm mấy tiếng nữa là một ngày.”

Hạ Xuyên cười: “Nói như vậy thì tôi còn là khách hàng đầu tiên của cô?”

“Đúng thế.”

“Bình thường cô đưa người khác lên núi rồi về?”

“Có người bao xe thì đi cùng.”

“Vậy tôi còn là khách hàng đầu tiên của cô?”

“Anh là người đầu tiên bảo tôi giới thiệu một chút.” Tưởng Tôn liếc anh, hơi hất cằm, “Cũng là người đầu tiên bảo tôi châm thuốc.”

Hạ Xuyên cười, hút hai hơi thuốc.

Anh không nói gì. Tưởng Tôn vui vẻ nhàn nhã, ngồi xếp bằng theo thói quen.

Đài Phù Vân hình tròn, một vòng ngoài đều là ghế đá màu trắng xám. Cô mặc chiếc áo phao lông màu đen hôm qua, mang giày ống thấp mũi tròn, ngồi xếp bằng, hai tay để chỗ mắt cá chân, hờ hững nhìn núi xa xa.

A Sùng quay lại, đưa di động bảo Hạ Xuyên xem ảnh. Hạ Xuyên không có hứng thú.

A Sùng nói: “Tôi cũng chụp một tấm cho cậu.”

Hạ Xuyên mặc kệ anh ta.

A Sùng lại quần lấy Tưởng Tôn: “Tôi chụp một tấm cho cô nhé?”

Tưởng Tôn vuốt vuốt tóc, cười một tiếng: “Được thôi.”

“Chỉ một tấm... hửm?” A Sùng không ngờ.

Tưởng Tôn vẫn ngồi xếp bằng: “Mau chụp đi.”

Ổng kính nhắm chuẩn. Trong màn hình, sắc trời màu xanh nhạt, cô đón gió, ngồi xếp bằng, tựa như bay vút lên trời cao, phía sau là vực sâu thăm thẳm, trời đất chỉ độc mình cô.

Hình ảnh dừng lại.

Tưởng Tôn đi khởi động xe.

A Sùng xem ảnh một hồi, hỏi Hạ Xuyên: “Muốn xem không?”

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Tôi rảnh vậy à?”

A Sùng xem thêm một lúc mới cất di động.

Trên đường về lại đi qua mấy ngôi biệt thự.

Hạ Xuyên hỏi: “Núi Minh Hà có bao nhiêu biệt thự?”

Tưởng Tôn lái xe: “Hơn 200.”

“200 bao nhiêu?”

Tưởng Tôn suy nghĩ một chút: “Hơn 250 thì phải.”

“Xây nên thế nào?”

“Vào cuối đời nhà Thanh, một nhà truyền giáo người Anh tới đây xây ngôi biệt thự đầu tiên, sau đó tiếp tục có người tới đây.”

A Sùng thán phục: “Cuối đời nhà Thanh? Lịch sử đúng là đủ lâu đời đấy.”

Tưởng Tôn cười nói: “Anh muốn xem chỗ lâu đời hơn một chút, tôi cũng có thể dẫn anh đi.”

A Sùng nói: “Được đấy được đấy, ở đâu?”

Tưởng Tôn nói: “Nghĩa trang.”

Hạ Xuyên cười thành tiếng. A Sùng buồn bực không vui ngã vào lưng ghế, không lên tiếng nữa.

Tướng Tôn cũng mỉm cười.

Lại đi qua một ngôi biệt thự, xe dừng lại.

Một người phụ nữ khoác khăn choàng vai màu nâu đậm chặn xe ven đường. Người phụ nữ đi tới bên cửa sổ xe nói: “Hôm qua cô đã biết cháu lên núi, sao cũng không sang đây? Cô có mang đồ cho cháu đấy.”

Tướng Tôn cười ra hiệu hàng sau: “Cháu có khách.”

Người phụ nữ nhìn về phía Hạ Xuyên và A Sùng, nhiệt tình nói: “Có muốn cùng uống tách cà phê không?”

Hạ Xuyên nhìn về phía biệt thự. Trong vườn hoa có mấy cái bàn ghế trắng, có nam lẫn nữ, người châu Á, châu Âu đang nói nói cười cười.

Tướng Tôn giải thích với hai người hàng sau: “Vị này là bà Bạch, thuê quyền sở hữu ngôi biệt thự này hai mươi năm. Bà ấy thường gọi bạn bè tới đây nghỉ ngơi, rất nhiệt tình.”

Vốn là tùy ý đi dạo, đi dạo đến đây, vừa vặn uống tách cà phê. Hạ Xuyên và A Sùng xuống xe.

Cà phê bưng lên rất nhanh, xay bằng tay, hương vị đậm đà.

Bà Bạch cười nói: “Tôi là người Thượng Hải. Hai mươi năm trước, lần đầu tiên đến đây nghỉ tôi đã yêu nơi này, sau đó chồng tôi dứt khoát dẫn tôi tới đây ở lâu dài, mùa hè hàng năm chúng tôi đều sẽ tới đây ở hai tháng. Hai anh là lần đầu tiên tới à?”

Hạ Xuyên nói: “Lần đầu tiên.”

“Ở khách sạn Lệ Nhân?”

“Không, ở chỗ khác.”

Bà Bạch nói: “Là tới nghỉ ngơi sao?”

Lời này hỏi đến kì lạ. Người đến núi Minh Hà, ai mà không phải tới nghỉ ngơi?

A Sùng nói: “Đúng vậy, chúng tôi tới đây nghỉ ngơi.”

Bà Bạch nhìn nhìn A Sùng, lại nhìn nhìn Hạ Xuyên, nói: “Không giống.”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Đi nghỉ ngơi mà cũng có giống hay không sao?”

“Có chứ.” Bà Bạch chỉ chỉ bạn bà ấy, “Người ăn mặc xinh đẹp cầm tách cà phê, chính là người đến nghỉ ngơi.”

Lại chỉ chỉ một người phụ nữ trung niên bưng khay: “Đó là người đến làm việc.”

Tầm mắt nhìn về phía Tướng Tôn đang bị người khác kéo nói chuyện phiếm, nói: “Cháu ấy...”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô ấy là gì?”

Bà Bạch nghĩ nghĩ: “Cháu ấy là tới giải sầu, nhân tiện kiếm tiền.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, nở nụ cười.

Bà Bạch lại hỏi: “Hai anh thì sao?”

Hạ Xuyên nhấp một hớp cà phê, một lát sau mới nói: “Tôi tìm người.”

Bà Bạch đang định mở miệng, tiếng cười bên kia thu hút sự chú ý của bà ấy.

Tướng Tôn thoát khỏi vây khốn, chạy sang đây trong một trận cười đùa âm ỉ.

Bà Bạch hỏi: “Trò chuyện gì thế, vui như vậy?”

“Nói đùa mấy câu thôi ạ.” Không biết đã nói chuyện vui về gì, gò má Tướng Tôn hồng hồng, không nhợt nhạt như trước đó.

Hạ Xuyên nhìn cô, nói: “Nên đi rồi.”

“Chờ một chút, cô đi lấy ít đồ.” Bà Bạch đứng lên.

Trên ghế chỉ còn lại ba người họ.

A Sùng hỏi: “Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tướng Tôn nói: “Dẫn anh đi ăn tối.”

“Cô vừa nói vậy, tôi thật đúng là hơi đói rồi.”

Hạ Xuyên mở miệng: “Đến khách sạn Lệ Nhân à?”

Tướng Tôn nói: “Đúng vậy.”

Hạ Xuyên như cười như không: “Ăn cơm cũng có thể nhận được tiền hoa hồng?”

Tướng Tôn khựng lại.

Hạ Xuyên nói: “Đổi sang chỗ khác.”

“Vậy đi sơn trang Minh Hà.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Cũng có tiền hoa hồng?”

Tướng Tôn không nói gì.

Hạ Xuyên cười: “Đi xuống núi.”

Khách sạn dưới chân núi...

Ông nội anh!

Bà Bạch quay lại, xách hai trái dưa hấu.

Tướng Tôn im lặng nhìn dưa hấu chằm chằm, hồi lâu nói: “Cô nói mang đồ cho cháu, là dưa hấu ạ?”

Bà Bạch buồn cười nói: “Cháu đây là cái vẻ mặt gì vậy. Cô đã mang cả thảy mười trái dưa hấu lên núi, cho cháu hai trái mà còn không được à?”

Tướng Tôn bưng lấy dưa hấu, nói: “Cháu thích lắm. Lần này cô ở bao lâu?”

Nụ cười của bà Bạch nhạt đi một chút: “Xem thử tình hình của chồng cô thôi, không chắc chắn.”

Quay lại xe, Tướng Tôn để hai trái dưa hấu trên ghế phụ.

Xe lái xuống núi, rất nhanh đã đến chân núi. Tướng Tôn dẫn họ vào khách sạn lớn Phú Hà.

Trong khách sạn đầy ắp người.

Nhiều khách du lịch ngại ở trên núi đất nên đều chọn ở dưới núi, lúc này chính là giờ cao điểm dùng cơm, trong phòng ăn gần như hết chỗ.

Con nít chạy tới chạy lui, trên chỗ ngồi của các khách du lịch bày đầy đặc sản địa phương mới vừa mua, nhân viên phục vụ bưng khay bận đến mức chân không chạm đất.

Tướng Tôn chiếm được một bàn trống, gọi hai người ngồi xuống chọn món. Ăn cơm xong, tốn hơn 600 đồng, không tính là quá đắt.

Lúc rời khỏi, nhân viên thu ngân nói với Tướng Tôn: “Ồ, hôm nay chị tới đây ăn cơm à?”

Tướng Tôn chỉ chỉ đằng sau, nhân viên thu ngân sáng tỏ.

Ra khỏi khách sạn, Hạ Xuyên hỏi: “Quen à?”

Tướng Tôn nói: “Đúng vậy.” Nhìn về phía Hạ Xuyên, cười, “Quên nói cho anh, chỗ này cùng một ông chủ với khách sạn Lệ Nhân.”

Hạ Xuyên không tiếp lời.

Lên xe, anh vừa móc điều thuốc, trước mặt đột nhiên có một thứ ném tới, anh vô thức nhận lấy.

Là một cái bật lửa, trên mặt viết “Khách sạn Lệ Nhân”.

Hạ Xuyên cười cười, ngậm điều thuốc, nhìn về phía kính chiếu hậu đằng trước. Người phụ nữ trong kính đang chuyên tâm chăm chú nhìn đường phía trước. Anh luôn nhìn, một lát sau, rốt cuộc chạm một đôi mắt.

Anh bật bật lửa, ngọn lửa dâng lên thật cao, không châm thuốc.

“Cô vẫn luôn nhìn tôi.”

Tưởng Tồn thu tầm mắt.

Hạ Xuyên hỏi: “Nhìn gì?”

Tưởng Tồn không lên tiếng.

Ngọn lửa hạ xuống, Hạ Xuyên lại bật bật lửa lên một cái, “cạch” một tiếng rõ ràng truyền tới phía trước.

“Muốn nhìn gì?”

Tưởng Tồn vẫn không lên tiếng.

“Đẹp trai không?”

Ngọn lửa dâng lên, anh xoay xoay quanh đầu thuốc, nhưng không châm, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm kính chiếu hậu.

“Không dám nhìn nữa?”

Anh từ từ sáp về trước, tay phải vịn ghế xe phía trước, điều thuốc kề sát cổ Tưởng Tồn, rướn tới từng chút một, dừng ở khoe miệng Tưởng Tồn.

Anh vẫn ngậm thuốc.

Hạ Xuyên thấp giọng nói: “Trên đường tới cô cũng đang nhìn, nhìn gì?”

Đằng trước lâu không có âm thanh, Hạ Xuyên cho rằng sẽ không có câu trả lời, một lát sau, tiếng lại truyền đến.

“Anh vẫn luôn nhìn tôi.”

Hạ Xuyên nhướn mày.

“Nhìn gì?”

Hạ Xuyên không lên tiếng.

“Muốn nhìn gì?”

Hạ Xuyên không nói tiếng nào.

“Đẹp gái không?”

Hạ Xuyên vẫn không đáp.

“Trên đường tới anh cũng đang nhìn, anh không nhìn tôi, sao biết tôi đang nhìn anh?”

Hạ Xuyên cười thành tiếng, tay trái bật bật lửa, ngọn lửa ngay bên gò má Tưởng Tồn, nóng nóng, đỏ chói mắt.

Tưởng Tồn không hề nhúc nhích.

Đầu thuốc lóe sáng lên, Hạ Xuyên phả một vòng khói, nói: “Đẹp gái.”

Nói xong, anh dựa vào lưng ghế lần nữa.

Hàng sau cùng, con người A Sùng đảo tới đảo lui.

Khách sạn Lệ Nhân.

Một người đàn ông và Tôn Hoài Mẫn cùng đi vào, đằng sau còn có anh em họ của Tôn Hoài Mẫn đi theo.

Tôn Hoài Mẫn khoác cánh tay người đàn ông nói: “Chị ấy nói phải đi thăm họ hàng, em cũng không hỏi nhiều. Anh cũng biết quan hệ hai nhà bọn em không mấy tốt mà. Em đặc biệt đi mời chị ấy hai lần, còn gọi hai cú điện thoại cho chị ấy, chị ấy vẫn không chịu.”

“Cô ấy đi thăm họ hàng gì?”

“Em đâu biết.” Dừng một chút, lại nói, “Kính Tùng, nếu không thì em gọi một cú cho chị ấy nữa nhé?”

Từ Kính Tùng nói: “Cô ấy đi thăm họ hàng, còn có thể bay về à?”

Tôn Hoài Mẫn bắt đầu nói: “Được rồi, vậy lần sau tìm cơ hội khác.”

Mấy người đang định đi đến phòng ăn, cửa đại sảnh đột nhiên có hai người đi vào. Từ Kính Tùng tùy ý lướt qua một cái, đôi mắt nhìn thẳng tắp, không di chuyển được nữa.

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn trắng nhợt, nhợt nhạt gọi một tiếng: “Chị, sao chị tới đây rồi?”

6. Chương 6

Tướng Tôn ôm hai trái dưa hấu lớn, nhìn lướt một vòng mấy người đứng trong đại sảnh. Tôn Hoài Mẫn, Từ Kính Tùng, hai người anh họ, một em trai họ cùng hai người chị họ của Tôn Hoài Mẫn.

Cô nhớ ra rồi, hôm nay thứ bảy, Từ Kính Tùng mời người ngang vai vế của nhà họ Tôn ăn cơm.

Từ Kính Tùng tiến lên mấy bước, nụ cười gần như lấy lòng: “Tối rồi sao cũng không nói một tiếng, anh có thể đi đón em.”

Tướng Tôn nói: “Anh quen thuộc chỗ này hơn tôi?”

Từ Kính Tùng khựng lại, lại đón lấy dưa hấu của Tướng Tôn: “Có nặng không, anh cầm giúp em nhé?”

Tướng Tôn né tránh, nói: “Nhiều chuyện!”

Câu đầu tiên của cô không mẫn không nhạt, câu thứ hai rõ ràng là mất kiên nhẫn, Từ Kính Tùng hơi xấu hổ, sượng cả mặt.

Mấy anh em họ của nhà họ Tôn đưa mắt nhìn nhau, không biết ở đây đang diễn vở gì. Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn đã trở lại bình thường, đi tới cười nói: “Hôm nay Kính Tùng mời cơm... Không phải chị nói hôm nay đi thăm họ hàng nên không tới sao?”

Tướng Tôn im lặng hai giây, như cười như không nói: “Đúng nhỉ.”

Từ Kính Tùng hỏi: “Họ hàng của em đâu?”

“Không biết, vẫn chưa bịa ra.”

Đằng sau truyền đến một tiếng phì cười. A Sùng chỉ vào một cái đầu lớn để tạo cảm giác tồn tại, nói: “Tôi chính là họ hàng của em ấy, tôi là anh họ hàng xa của em ấy!”

Lúc này Từ Kính Tùng và Tôn Hoài Mẫn mới biết người này đi cùng Tướng Tôn.

Tôn Hoài Mẫn rõ ràng rất vui: “Vậy mà trùng hợp thế, chị và anh họ của chị cũng tới đây hả!”

Từ Kính Tùng hừ một tiếng, phớt lờ “ông anh họ” này, nói với Tướng Tôn: “Em tới cũng tới rồi, đợi lát nữa cùng ăn bữa cơm. Mọi người đều có mặt cả, thế nào thì cũng không thể thiếu một mình em được.”

Tướng Tôn vẫn không trả lời, anh họ A Sùng nói thay cô: “Không cần đâu, tôi với em họ tôi mới vừa ăn rồi về đây. Em họ, em mau lên lầu cất dưa hấu đi, anh chờ em trong phòng ăn.”

Tướng Tôn liếc anh ta một cái, không để ý đến ai cả, ôm hai trái dưa hấu lớn xanh mướt chậm rãi đi lên lầu.

A Sùng vui vẻ cười không ngớt.

Trên đường về, A Sùng chẳng qua chỉ nhớ ra trong biệt thự không có gì ăn, định mua mấy lốc bia, rồi gọi món ăn khuya tối nay gói mang về, cho nên bảo Tướng Tôn quay lại đây một chuyến trước. Ai mà biết đồ nhỏ nhen này gặp được họ hàng, nói chuyện cũng đầy ẩn ý châm chọc.

Anh ta cảm thấy cực thú vị.

Đến phòng ăn gọi món, anh ta bám lấy cô bé thu ngân nói chuyện phiếm, len lén liếc bàn Từ Kính Tùng, hỏi nhỏ: “Cô Tướng kia, chính là người đi cùng bọn anh, bán thuốc ở đây ấy...”

Cô bé thu ngân còn nhớ anh ta tìm cô bé đun nóng bia, sắc mặt ửng đỏ nói: “Em biết, chị ấy thế nào?”

“Cô ấy với mấy người kia là họ hàng à? Quan hệ trông không tốt lắm nhỉ!”

Cô bé thu ngân nhìn bên kia một cái, nói: “Em không rõ ạ, em chưa từng nhìn thấy họ hàng của chị ấy.” Dừng một chút, nhớ ra gì đó, “Người đàn ông bên kia thì em có ấn tượng. Trước đây anh ấy có tới hai ba lần, từng nói chuyện với chị Tướng, chị Tướng không mấy để ý đến anh ấy.”

A Sùng nói: “Chị Tướng? Cô ấy lớn hơn em mấy tuổi?”

“Không biết ạ, dù sao thì chị ấy cũng lớn hơn em. Anh muốn biết chị ấy mấy tuổi thì có thể hỏi chị ấy mà.”

A Sùng cười hì hì nói: “Cái này mà cũng nghe không hiểu à? Anh muốn biết tuổi của em cơ...”

Cô bé thu ngân ngượng ngùng cúi đầu.

A Sùng lại nói: “Chị Tướng của em rất quen thuộc với người ở đây nhỉ. Buổi chiều gặp được bà Bạch, còn tặng cho cô ấy hai trái dưa hấu. Cô ấy còn được bán đồ ở đây nữa.”

Cô bé thu ngân gật gật đầu: “Ông chủ của bọn em chăm sóc cho chị ấy lắm, nghe nói là nhìn chị ấy lớn lên. Lúc nhỏ chị ấy đã ở dưới núi, thường hay chạy tới đây. Có điều sau khi chị ấy mười lăm tuổi thì dọn đi, hai năm trước mới quay lại, ở cùng với mẹ chị ấy ở trấn An Hà.”

“Sau mười lăm tuổi dọn đi?”

“Ừm, đúng vậy. Mẹ chị ấy tốt lắm. Chị Tướng có lúc rất dữ, nhưng người cũng rất tốt. Có điều bố chị ấy không phải người tốt, vì tiền mà con cái cũng bán được, xấu lắm cơ. Sau khi hai người họ ly hôn, chị Tướng theo mẹ chị ấy đến nơi khác.”

Bên ngoài khách sạn Lệ Nhân, Hạ Xuyên ngồi trong xe chờ hai người kia.

Anh rảnh rỗi quan sát chiếc xe này.

Bề ngoài xe thoát nhìn xám xịt, nhưng bên trong lại rất sạch sẽ. Chỗ cửa sổ trước để một hộp khăn giấy, một miếng giẻ lau màu xanh, một sợi dây thắt kiểu Trung Quốc màu đỏ treo phía trên, trên ghế lái có một tấm nệm màu trắng gạo. Dưới sàn hàng sau, hôm qua còn có một ít vỏ hạt dưa và vỏ quýt, hôm nay đã sạch bóng.

Xe rất lớn, không thích hợp nữ sinh lái.

Thời gian hơi lâu mà họ vẫn chưa ra. Hạ Xuyên không kiên nhẫn móc một điều thuốc lá, ngậm trong miệng định châm lửa, do dự một chút, lại cất bật lửa, khéo mắt nhìn thấy trong tấm che nắng lật lên có kẹp tờ báo.

Hạ Xuyên xuống xe, mở cửa ghế phụ lái, ngồi vào, rút tờ báo ra.

Là hai tờ báo cũ mấy tuần trước, không có gì đáng xem. Anh lại tiện tay mở ngăn kéo, bên trong là một số hóa đơn, hai cái bật lửa, một gói Trung Hoa mềm chưa bóc, một chai kem dưỡng da tay nhỏ, một cây bút nguyên tử, còn có một cuốn sổ nhỏ.

Anh lấy cuốn sổ ra lật một cái, nở nụ cười.

Vừa khéo lật đến một trang gấp góc, trên đó viết:

Bình thủy (1), 12/

Bộ đun nước nhúng chìm (1), 25/

Lợi Quần (3), 60/

...

1916 (5), 500/

Bao xe (7), 2800/

Bật lửa (1), -1/

Đến cả một món đồ chơi như vậy cũng ghi sổ...

Cũng không biết là hôm nay lên ghi vào lúc nào...

Hạ Xuyên cười sờ sờ bật lửa trong túi, mắt đảo qua, đột nhiên chú ý tới trang trước, ngày ghi chú phía trên là hôm kia:

Tiền phúng điệu, 15200/

Anh mím mím môi, để cuốn sổ lại, đóng ngăn kéo rồi ngồi một phút, xuống xe.

Đi vào phòng ăn của khách sạn Lệ Nhân, liếc mắt là nhìn thấy A Sùng đang nói chuyện phiếm với cô bé thu ngân. Anh bóp bóp ngón tay, từ từ đi về phía quầy thu ngân.

A Sùng đang nghe đến hào hứng.

“Hồi nhỏ nhà chị ấy giàu lắm, sau đó bố chị ấy thua sạch hết tiền, còn đi theo mấy người phụ nữ không rõ ràng. Đến khi chị ấy tốt nghiệp cấp 2, bố chị ấy không chịu cho chị ấy đi học nên mẹ chị ấy ly hôn với bố chị ấy, dẫn chị ấy đến nơi khác kiếm sống. Ai mà ngờ mới quay lại hơn hai năm, mẹ chị ấy đã sinh bệnh qua đời.”

A Sùng hỏi: “Hồi nhỏ nhà cô ấy rất giàu?”

“Đúng vậy, cũng không phải việc bí mật gì, người gần đây đều biết cả. Mảnh đất của khách sạn lớn Phú Hà dưới núi chính là của nhà họ đấy.”

A Sùng còn muốn hỏi nữa, một bóng mờ đột nhiên ụp xuống đỉnh đầu.

Anh ta quay sang, thấy gương mặt âm u của Hạ Xuyên.

A Sùng cười gượng: “Đồ ăn vẫn chưa mang lên, tôi ngồi nghỉ một lát thôi!”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Có khát nước không?”

“Hả?”

Hạ Xuyên nói với cô bé thu ngân: “Mang ly trà cho cậu ta!”

A Sùng vội nói: “Không cần, không cần đâu... Này, cậu cũng thiếu kiên nhẫn quá đấy, bây giờ mới mấy phút thôi mà. Hồi nãy đồ nhỏ nhen kia chạm mặt họ hàng nên mới kéo dài một lúc!” Hất hất cằm ra hiệu, “Chính là bàn kia, em gái gì đó của đồ nhỏ nhen, hai người không hợp nhau.”

Hạ Xuyên chỉ nhìn bên kia một cái, hỏi A Sùng: “Cô ấy cắt dưa hấu phải cắt cả buổi?”

“Không biết, có lẽ cô ấy nhân tiện ăn dưa hấu chẳng?”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Rồi ép nước dưa hấu?”

“Cảm giác hài hước của cậu ngày càng tốt đấy!”

Cô bé thu ngân nói xen vào: “Chị Tưởng tới rồi.”

Hai người đồng loạt nhìn về phía cửa.

Tướng Tôn chậm rãi đi tới, vừa vào phòng ăn liền thấy hai nhóm người nhìn cô chăm chăm. Một nhóm là chiếc bàn ở giữa, ánh mắt Từ Kính Tùng niêm nở. Một nhóm là quây thu ngân, cô bé nháy đôi mắt to long lanh nước, A Sùng vẻ mặt thương tiếc, người đàn ông kia...

Người đàn ông kia ngậm điều thuốc lá, tay quay bật lửa, khước miệng nhếch lên, như cười như không.

Gò má trái của Tướng Tôn tựa như cảm giác được ánh lửa nóng.

Vương Tiêu đi theo đằng sau chui lên, nhìn Hạ Xuyên nói: “Các anh cũng ở đây hả, em còn mới vừa nói về các anh với chị Tường đấy.”

Hạ Xuyên không để ý đến cô ấy. A Sùng nhiệt tình hỏi: “Nói bọn anh cái gì?”

Vương Tiêu nói: “Em vừa bàn bạc với chị Tường, bố mẹ em và bọn em tách riêng ra chơi, em với chị họ của em cũng không biết chỗ nào vui, hay là chúng ta ghép chung một xe đi.”

A Sùng mừng rỡ: “Ý kiến hay. Có hai người đẹp các em bầu bạn thì tốt quá rồi! Cô Tường không có vấn đề phải không?”

Tướng Tôn cười nói: “Tôi không có ý kiến.”

“Bao nhiêu?”

Hạ Xuyên đột nhiên mở miệng, ánh mắt mọi người đều hướng về phía anh.

Hạ Xuyên nhìn Tướng Tôn chăm chăm, cười hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Tướng Tôn: “...”

Một lát sau, Tướng Tôn mới nói: “200.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, đứng trước mặt cô.

Tướng Tôn thấp hơn anh gần hai cái đầu. Anh cúi đầu, cô ngẩng đầu, hai người gần đến mức chỉ còn lại khoảng cách một nắm tay rưỡi.

Hạ Xuyên cũng không nói gì, nhìn cô một lúc, lấy điều thuốc ngậm trong miệng xuống, từ từ kẹp vào tai Tướng Tôn.

“Coi tôi như thằng nhà giàu gốc (1)?”

(1) Nguyên gốc là (Khải tử): nghĩa ban đầu là “Kẻ gốc”, bây giờ chuyên chỉ đàn ông bị phụ nữ lừa tiền nhưng lại không lấy được lợi ích.

Đầu ngón tay chạm tai cô, ngứa ngủi, hơi nhột, không hề có độ ẩm.

Hạ Xuyên thấp giọng: “Nghĩ đẹp vô cùng... Điều này coi như tiền boa, lên xe!”

Nói xong, anh đi trước.

Tiền boa...

Một gói 1916 100 đồng, một điều 5 đồng.

5 đồng tiền boa...

Tướng Tôn lấy điều thuốc trên tai xuống, nhún nhún vai với Vương Tiêu: “Thấy chưa, tôi đã nói anh ta sẽ không đồng ý mà!”

Mặt Vương Tiêu đầy vẻ thất vọng, nhìn nhìn bóng lưng Hạ Xuyên rời khỏi, lại nhìn nhìn Tướng Tôn, ánh mắt mơ hồ.

Từ Kính Tùng ngồi không yên, đi sang đây, tầm mắt quét trên người Vương Tiêu và chị họ của cô ấy cả buổi trước, cuối cùng rơi vào mặt Tướng Tôn, hỏi: “Người ban nãy là ai?”

Tướng Tôn nói: “Anh họ cả của tôi.”

Từ Kính Tùng sững sốt.

A Sùng xách hộp mang về cười hì hì đi tới, kéo Tường Tôn nói: “Đi mau đi mau, không thấy anh họ cả của em đi trước rồi sao, đuổi theo anh ấy mau!”

Anh họ cả...

Cố nội nhà anh!

Tường Tôn lên xe, cũng không nhìn Hạ Xuyên ngồi ghế sau, đạp chân ga.

Đến biệt thự số 232, Tường Tôn chờ hai người đó xuống xe. A Sùng xách đồ ăn thức uống xuống trước, chờ Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên ngồi trên xe, nói: “Sáng mai sáu giờ.”

A Sùng la lên: “Sáu giờ? Tôi dậy không nổi đâu!”

Hạ Xuyên phớt lờ anh ta, chờ Tường Tôn trả lời.

Tường Tôn nhìn kính chiếu hậu một cái, một lát sau nói: “Được.”

Hạ Xuyên hỏi: “Thuốc đâu?”

“Gì cơ?”

“Điều ban nãy cho cô.”

“Vứt rồi.”

Hạ Xuyên cười cười, móc hộp thuốc lá rồi lấy ra một điều thuốc.

Tường Tôn xoa mái tóc dài, lỗ tai ẩn bên trong.

Vừa rồi Hạ Xuyên đã chú ý tới, lỗ tai cô rất nhỏ, người già nói lỗ tai to mới có phúc.

Anh gạt tóc cô ra, Tường Tôn nghiêng đầu một cái.

Cách mái tóc, tay Hạ Xuyên kề sát tai cô.

“Đã bán nhiều thuốc lá như vậy, sao không ném thử mùi vị của nó?”

Tường Tôn cười nói: “Sao anh biết tôi chưa từng ném thử?”

Điều thuốc kẹp vào, vị trí cũ, đè mấy sợi tóc. Hạ Xuyên cũng mặc kệ, nhìn nhìn cô trong kính chiếu hậu, chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời.

Hạ Xuyên cười một tiếng, nói: “Vậy ném thử điều này của tôi xem, mùi vị khác đấy.”

Anh xuống xe, đi vào trong biệt thự. A Sùng đi theo sau lưng anh, nghe thấy tiếng xe đằng sau nghiền qua lá khô.

Về đến biệt thự, A Sùng để hết bia và đồ ăn khuya vào tủ lạnh, rồi ngồi xỏm bên lò sưởi nhóm lửa.

Khóe mắt anh ta liếc Hạ Xuyên, thấy anh luôn nhìn ti vi chăm chăm, không nhận được hỏi: “Đồ nhỏ nhen đó xinh đẹp lắm à?”

Hạ Xuyên liếc anh ta một cái.

A Sùng ngồi xuống đất, cầm cây củi từ cây ăn trái nói: “Cậu hơi không bình thường lắm.”

Hạ Xuyên lại nhìn về phía ti vi.

A Sùng nói: “Cậu có hứng thú với cô ấy?”

Giọng Hạ Xuyên lạnh lạnh: “Cậu rảnh lắm à?”

“Có thì có, không có thì không có, cậu xác định một lời đi!”

“Xác định một lời với cậu?”

“Xác định một lời rồi, tôi để chắc chắn có nên theo đuổi cô ấy hay không.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Theo đuổi đi!”

A Sùng nghi hoặc: “Cậu không có hứng thú? Không có hứng thú mà cậu đối với cô ấy như vậy...”

“Tôi đối với cô ấy thế nào?”

A Sùng nói: “Kẹp thuốc vào tai cô ấy, buổi chiều trong xe hai người nói anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cậu còn chạm ngực cô ấy.”

Hạ Xuyên nói: “Mỗi lần cậu gặp phụ nữ còn bảo họ dùng ngực để đun nóng đồ uống giúp cậu.”

“Tôi chỉ trêu họ chút thôi.”

“Tôi cũng chỉ trêu cô ấy một chút.”

“Cậu lại không... hửm?” A Sùng ném củi vào trong đồng lửa, “Trêu chọc cô ấy?”

Hạ Xuyên xem ti vi, cười nói: “Trêu cô ấy rất thú vị.”

A Sùng nhìn anh cả buổi mới nói: “Sáu giờ tôi dậy không nổi, mình cậu đi đi.”

Hạ Xuyên nói: “Ừm.”

Ti vi không có gì đáng xem, anh đứng dậy, đi lên lầu.

A Sùng chờ anh đi đến chỗ rẽ cầu thang mới lại mở miệng: “Cậu đừng tự trêu mình vào...”

7. Chương 7

Tướng Tôn quay về khách sạn Lệ Nhân, cô bé ở quầy lễ tân gọi cô lại.

“Mấy người kia ở lại rồi.”

Tướng Tôn hỏi: “Ở mấy đêm?”

“Nghe nói chị sẽ ở một tuần nên họ Từ nói đặt trước một tuần.”

“Ở lại hết à?”

Cô bé quầy lễ tân nói: “Ừm, không đủ phòng nên thuê bốn phòng, ba người đàn ông kia một phòng, hai cô gái một phòng, em gái chị và họ Từ mỗi người một phòng, họ Từ mời khách.”

Tướng Tôn nói: “Biết rồi.”

“Em thấy anh ta vẫn đang giành tình cảm của chị đấy. Thật không biết xấu hổ, đã tốt với em gái chị hơn rồi mà còn muốn tới quấy chị. Em gái chị biết rõ chuyện gì mà còn đi theo anh ta như vậy!”

Tướng Tôn cười nói: “Một người muốn đánh một người muốn bị đánh thôi!”

Cô bé quầy lễ tân ngập ngừng: “Chị Tướng, chị không để tâm thật à? Họ Từ kia trông cũng đẹp trai, lại là một phú nhị đại (1), chị không thích anh ta chút nào sao?”

(1) Phú nhị đại: chỉ con cái nhà giàu sinh vào những năm 80, kế thừa gia tài kếch xù.

Tướng Tôn nói: “Chị mù à?”

Tướng Tôn đi rồi, cô bé thu ngân trong phòng ăn nhấm chuẩn lúc rảnh rồi chuồn sang, tò mò nói: “Chị có biết chị Tướng với người đàn ông kia là sao không?”

Cô bé quầy lễ tân cười nói: “Sao em cũng nhiều chuyện đến vậy thế!” Hạ giọng nói, “Thực ra cũng không có gì. Em gái chị Tướng làm việc trong công ty của bố người đàn ông đó, năm ngoái công ty họ tổ chức tới đây du lịch, chị Tướng vừa vận lên núi, người đàn ông đó liền để mắt tới chị Tướng. Nhưng rạng sáng một ngày Tiểu Vương thấy em gái chị Tướng đi ra từ phòng người đàn ông đó...”

“Hả? Hai người họ ấy ấy rồi?”

“Đây không phải em nói thừa à!”

Tưởng Tôn về đến phòng, vừa nằm xuống giường, di động kêu “tít tít” hai tiếng.

Là tin nhắn của Tôn Hoài Mẫn, hỏi cô ở phòng nào.

Tưởng Tôn phớt lờ.

Một lát sau, điện thoại tới, Tưởng Tôn chờ một chút mới nhận máy.

“Chị, sao chị không trả lời tin nhắn của em?”

Tưởng Tôn cười vợ nói: “Có chuyện gì?”

“Chị ở phòng nào thế? Em đi qua tìm chị nhé?”

“Tìm tôi làm gì?”

“Tìm chị tán gẫu mà.”

“Tôi với cô có gì hay để tán gẫu?” Tưởng Tôn sờ sờ chân mình, lạnh như băng, nếu sáu giờ sáng mai ra ngoài thì phải thêm một đôi vớ.

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chúng ta là hai chị em, sao lại không có gì để nói?”

Tưởng Tôn nói: “Chị em cô ở phòng bên cạnh cô kìa.”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Nói thế nào thì mẹ em cũng là cô nhỏ trước của chị, chúng ta cũng là chị em.”

Tưởng Tôn ném di động lên giường, mang dép vào, đến nhà vệ sinh giặt vớ, lúc đi ra điện thoại vẫn đang nói.

“Chị —— Rốt cuộc chị có đang nghe không thế? Nói chuyện đi!”

Tưởng Tôn cầm lấy di động: “Đang nghe đây.”

Tôn Hoài Mẫn thở lấy hơi, im lặng trong chốc lát, rốt cuộc hỏi: “Bây giờ Kính Tùng có ở chỗ chị không?”

Tưởng Tôn cười: “Cô nên uống thuốc rồi!” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Lỡ tai yên tĩnh lại, Tưởng Tôn chuẩn bị đi tắm. Mới vừa cởi áo khoác, một miếng thuốc lá rơi từ trong túi ra.

Cô nhặt lên, cầm trong tay nhìn một chút.

Trên đầu lọc thuốc lá màu vàng viết “1916”.

Người mua loại thuốc này không nhiều, dân bản xứ thích Trung Hoa và Lợi Quân hơn, huống chi giá 1916 tương đối cao hơn một chút nên cô chuẩn bị rất ít hàng.

Không ngờ người đàn ông đó thích loại thuốc này.

Tưởng Tôn đặt nơi đầu mũi quẹt một cái, ngửi thấy mùi sợi thuốc lá nồng nặc, cô chẳng thích. Để miếng thuốc lên tủ đầu giường, cô lấy đồ ngủ đi tắm.

Trên núi Minh Hà, nhiệt độ sáng sớm thấp đến kinh hồn.

Trời vẫn còn tối, Tưởng Tôn mò mẫm ra cửa. Mấy bông tuyết rơi xuống đỉnh đầu cô, nhỏ đến mức khiến người ta dễ bỏ qua. Đến khi xe dừng ngoài biệt thự số 232, trên trời đến cả bóng mấy bông tuyết này cũng không thấy.

Hạ Xuyên ra trễ năm phút, liếc mắt liền thấy chiếc SUV trắng đậu ở đó.

SUV bật đèn xe. Trong hai chùm sáng màu vàng, nhiều hạt nho nhỏ đang lơ lửng, có thể là trôi nổi, cũng có thể là sương mù. Trên núi toàn cây cối, dưới đất đều là cỏ và lá rụng, ở đây độ ẩm cao nên bụi không bay lên nổi, vậy đó là sương mù rồi.

Người phụ nữ đó nhắm mắt dựa vào ghế lái, mặc cùng một chiếc áo phao lông, quần cùng một cái khăn choàng.

“Cộp cộp” ——

Hạ Xuyên gõ cửa sổ hai cái.

Tướng Tôn mở mắt, ý thức mơ hồ trong thoáng chốc.

Hạ Xuyên mở cửa, ngồi vào hàng sau, nói: “Thức rồi à? Lái xe.”

“Đi đâu?” Giọng Tướng Tôn còn hơi khàn.

Hạ Xuyên nằm dựa vào ghế, hai chân gác lên lưng ghế trước, nói: “Chỗ cảnh đẹp nhất vào buổi sáng.”

Tướng Tôn không xuất phát.

Hạ Xuyên vốn đã nhắm mắt, không nghe thấy động tĩnh, anh lại mở mắt ra, hỏi: “Sao không đi?”

Tướng Tôn hỏi: “Anh thích đôi mắt, tai hay mũi?”

Hạ Xuyên cười nói: “Cô là hỏi, tôi thích đôi mắt, tai hay mũi tôi, hay là thích đôi mắt, tai hay mũi cô?”

Tướng Tôn cười cười: “Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quãng nước trên mặt hồ, ngấm sương mù, ngấm bóng núi, ngấm mặt trời mọc.”

Hạ Xuyên không cười nữa.

Anh liếc nhìn kính chiếu hậu, Tướng Tôn không nhìn anh.

Anh hỏi: “Tai thì sao?”

“Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.”

Hạ Xuyên trầm mặc rất lâu, lại thấp giọng hỏi: “Mũi thì sao?”

“Dẫn anh đi công viên Thanh Sơn, anh đứng ở đó đừng cử động.”

Hạ Xuyên dựa vào ghế không nói gì, nhìn đằng trước, dường như có thể xuyên qua lưng ghế, thấy người phụ nữ vừa mới nói chuyện. Hôm nay anh chỉ chú ý đến quần áo của cô, khăn choàng của cô, nhưng không chú ý đến khuôn mặt cô.

Có hơi hồi hận.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô thì sao, cô thích gì?”

“Tôi thích giường vào sáu giờ sáng.”

Hạ Xuyên cười, thở phào một hơi, không biết tại sao thở phào, cũng có lẽ là vì anh rốt cuộc có thể nhắm mắt lại lần nữa.

Hạ Xuyên nói: “Đi công viên Thanh Sơn.”

Công viên Thanh Sơn ở lưng chừng núi.

Sắc trời nửa sáng, mây mù lượn quanh. Trong công viên trồng hoa mai vàng, hoa sơn trà, hoa thược dược, hoa tulip, hoa hồng, có loại đến thời kì nở hoa, có loại vẫn chưa đến kì ra hoa, có hoa đã nở rộ, có hoa vẫn đang ngủ say.

Đỏ hồng xanh trắng, biển hoa mênh mông.

Hạ Xuyên không “đứng bất động” theo lời cô. Anh tìm một cái ghế đá ngồi xuống, tư thế ngồi buông tuồng, dạnh rộng chân, vì dạnh cao nên lưng còn hơi khom, nhưng không hề gù. Phối với cái đầu đỉnh cùng khuyên tai dạng hạt bên tai trái, giống ——

Giống Lục Lâm hảo hán, giống vua núi, giống lão đại giang hồ.

Hạ Xuyên đột nhiên la to: “Tôi không ngủ được thứ nên ngủ, ngủ được thứ không nên ngủ.”

Tưởng Tôn nuốt miếng khoai lang nướng, hỏi: “Ngủ được rồi?”

Cô ngồi trên ghế đá bên kia, cách mấy chục mét, ngồi xếp bằng, bưng ly giữ nhiệt, ăn khoai lang nướng.

Sắc trời lại sáng lên một chút, đã nhìn thấy ánh sáng đỏ bên kia núi.

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô, một lúc nói: “Cho tôi một củ.”

Tưởng Tôn cười cười, xách khoai lang nướng còn lại sang.

Trong túi nylon còn ba củ, hai củ nhỏ nhỏ, một củ to, đều mang theo hơi nóng âm ấm, vẫn chưa nguội hẳn.

Hạ Xuyên lấy một củ to, hỏi: “Ở đâu ra?”

Tưởng Tôn nói: “Đầu bếp của khách sạn nướng buổi sáng.”

“Sớm vậy à?”

“Bốn giờ đầu bếp đã dậy rồi.”

Khoai lang đã lột vỏ, lộ ra phần thịt màu cam, mùi thơm tràn ngập.

Chạm hai tay lại mới có thể cầm hết củ khoai, được Hạ Xuyên cắn hai cái là đi hơn nửa. Anh ăn hết một củ, Tưởng Tôn vẫn đang ăn củ đầu tiên.

Hạ Xuyên lại lấy củ thứ hai trong túi nylon, hỏi Tưởng Tôn: “Trong ly là gì?”

Tưởng Tôn hỏi: “Muốn uống à?”

Hạ Xuyên nói: “Khát rồi.”

Tưởng Tôn mở nắp, rót một ly, mùi thơm nồng của cà phê xông vào mũi.

Hạ Xuyên dừng một chút, chờ nắp ly đặt trước mặt anh, anh mới nói: “Cà phê với khoai lang, bữa sáng đặc sắc của khách sạn Lệ Nhân?”

“Không muốn à?”

Hạ Xuyên cầm nắp ly lên, uống một hơi cạn sạch.

Mùi cà phê cùng mùi khoai lang, chia cách hương hoa như có như không.

Hạ Xuyên ăn xong, nhìn màu đỏ hồng xanh trắng đầy khắp núi, tầm mắt lại rơi vào mặt Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn đã quay lại ghế đá cách mấy chục mét, vẫn đang ăn nửa đoạn khoai nhỏ cuối cùng, đột nhiên nghe thấy: “Biệt thự số 232 có lịch sử gì?”

Tưởng Tôn nhìn về phía anh, nghĩ một chút rồi nói: “Người châu Âu xây dựng, mấy chục năm trước từng sửa chữa.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi.” Tưởng Tôn nói, “Trên núi hơn 200 ngôi biệt thự, ai mà nhớ nổi.”

“Ở cổng có ba cây thông đen trăm tuổi, trên núi Minh Hà còn có chỗ nào có thông đen trên trăm tuổi không?”

Tưởng Tôn lại suy nghĩ một lúc, lắc lắc đầu: “Chắc không có.” Cô nhìn Hạ Xuyên, hỏi, “Anh muốn hỏi gì?”

Hạ Xuyên nói: “Quá khứ của nó.”

“Quá khứ?”

“Năm 1938.”

Tưởng Tôn mơ hồ: “Anh muốn biết chuyện ngôi biệt thự đó vào năm 1938?”

“Ừm.”

Tướng Tôn quan sát Hạ Xuyên, lát sau nói: “Có thể đi tìm địa chí.”

“Tôi biết.” Ngón trỏ của Hạ Xuyên đẩy đẩy nắp ly đã trống không, nói, “Bây giờ chỉ là thông báo cho cô, chiều mai nhớ việc này.”

Tướng Tôn hỏi: “Anh muốn tìm năm 1938? Tìm được rồi thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Tìm người.”

“Người nào?”

“Muốn biết à?”

Tướng Tôn không trả lời.

Không bao lâu, Hạ Xuyên nói: “Tìm tổ tiên của tôi.”

Tìm tổ tiên...

Tướng Tôn liếc mắt, xoay đầu qua.

Hạ Xuyên nhìn dáng vẻ của cô, cười thành tiếng, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Mặt trời đã mọc, nơi chân trời là màu đỏ ảm áp, không nhìn thấy mây mù.

Có người đến đây. Một người, hai người, ba người, nối tiếp nhau. Tầng sáng có người leo núi, có người tập thể dục, có người ngắm mặt trời mọc, có người tới nắm bắt khoảnh khắc núi Minh Hà thức dậy, một ngày mới bắt đầu.

Hạ Xuyên và Tướng Tôn đều ngồi, trầm mặc nhìn người khác, nhìn cây và hoa, theo đuổi tâm sự riêng.

Xa xa có người la một tiếng: “Chị Tường ——”

Tướng Tôn nhìn thấy Vương Tiêu chạy về phía cô, chị họ Vương Tiêu theo phía sau.

Tướng Tôn mỉm cười.

Vương Tiêu nói: “Trùng hợp thật. Em dậy thật sớm ra đây chạy bộ, không ngờ có thể thấy hai anh chị ở đây!”

Tướng Tôn nói: “Tập thể dục buổi sáng hả?”

“Đúng vậy, chạy toát hết mồ hôi.”

Chị họ Vương Tiêu chào Tướng Tôn một tiếng, đi sang một bên ngắm hoa.

Vương Tiêu ngồi xuống bên cạnh Tướng Tôn, khước mắt liếc Hạ Xuyên, tìm chuyện để nói với Tướng Tôn.

“Hôm nay hai anh chị sớm thật, mấy giờ ra ngoài thể?”

Tướng Tôn ứng phó: “Chưa tới sáu giờ.”

“Sớm vậy sao? Em tưởng em đã sớm lắm rồi.” Lại nói, “Đúng rồi, anh Từ là bạn chị à?”

Tướng Tôn kinh ngạc: “Hửm?”

Vương Tiêu nói: “Thì là người đàn ông tình cờ gặp trong phòng ăn hôm qua ấy. Tối qua em lại gặp được anh ấy, còn trò chuyện rất lâu.”

Tướng Tôn cười: “Hai người nói chuyện phiếm?”

“Đúng thế, anh ấy còn khéo nói lắm.”

Ánh mắt Tướng Tôn lóe lên: “Tối qua hai người chạm mặt lúc nào?”

“Bảy, tám giờ thì phải? Em cũng không nhớ rõ lắm.”

Bảy, tám giờ, Tôn Hoài Mẫn gọi điện thoại tới tìm cô đòi người...

Tướng Tôn quan sát Vương Tiêu.

Vừa tốt nghiệp đại học, đầy vẻ học sinh, trẻ tuổi xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

Tưởng Tồn cười nói: “Anh ta không phải bạn tôi.”

Cách mấy chục mét, Hạ Xuyên móc điều thuốc, cầm xoay trong tay, nghe hai người bên kia nói chuyện.

Một giọng rất vang, một giọng rất khê.

Giọng nói khe khê kia, dường như đang nói:

Dẫn anh đi công viên Thanh Sơn, anh đứng ở đó đừng cử động.

Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngấm sương mù, ngấm bóng núi, ngấm mặt trời mọc.

Một cơn gió thổi qua, lá rụng và cánh hoa xoay tròn rì rào, mây mù tan đi hết.

Bên kia có người hỏi: “Ngủ được chưa?”

Hạ Xuyên ngược mắt nhìn sang.

Tưởng Tồn nhìn anh, hỏi: “Ngủ được chưa?”

Từng hồi hương hoa, thanh nhẹ, ngào ngạt, được gió đưa tới, mùi thơm tránh cũng tránh không thoát.

Hạ Xuyên sờ điều thuốc, cười một tiếng: “Ngủ được rồi.”

8. Chương 8

Ngủ được chưa...

Ngủ được rồi...

Vương Tiêu nghe không hiểu họ đang nói gì.

Cô ngồi bên cạnh Tưởng Tồn, bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ, rõ ràng cô rất gần hai người họ, nhưng cô giống như những người lạ xung quanh vậy, cô cũng chỉ là một người xa lạ.

Vương Tiêu không cam lòng, tìm chuyện nói: “Núi Minh Hà lớn thật đấy!”

Tưởng Tồn im lặng nhìn cô ấy một cái.

Vương Tiêu vắt hết óc: “Núi Minh Hà lớn vậy mà chỉ có chỗ này có thể chơi sao? Đỉnh núi khác thì thế nào? Chỉ có một con đường lên núi kia sao? Không thể nào đâu, núi ở đây không thấy được hết nữa.”

Tưởng Tồn chờ cô ấy nói xong mới mở miệng: “Núi Minh Hà là một nhánh của núi Thương Khung.”

Vương Tiêu sửng sốt, hơi xấu hổ, lát sau lại hưng phấn: “Núi Minh Hà chỉ vển vển mấy thắng cảnh này, chúng ta đến đỉnh núi khác được không? Một ngọn núi lớn đến thế này mà, chúng ta có thể đi thám hiểm đấy, nói không chừng còn có thể đi săn, có thể tìm được hang động, xuống núi là những thành phố khác nữa!”

Tưởng Tồn cúi đầu một lúc rồi mới lại nhìn về phía cô ấy, nói: “Cô tuyệt đối đừng làm bậy đấy...”

Vương Tiêu mím môi không lên tiếng.

Cách mấy chục mét truyền đến một tiếng xì khê.

Rời công viên Thanh Sơn, Vương Tiêu không có cơ đi theo họ nữa, chỉ có thể nhìn họ một trước một sau ngồi vào chiếc xe kia.

Chị họ của Vương Tiêu đứng bên cạnh nói: “Không phải em vẫn còn muốn ghép chung một xe đẩy chứ?”

Vương Tiêu đá đá chân: “Ghép chung một xe tiện lắm mà, còn có thể tiết kiệm tiền nữa.”

“Tiết kiệm tiền? Em muốn tốn 200 đồng một ngày ghép chung một xe mà còn kêu tiết kiệm tiền? Chúng ta tự ra ngoài chơi, ăn uống giải trí một ngày cũng không dùng nhiều đến thế. Đừng tưởng chị không nhìn ra suy nghĩ của em.”

“Em có suy nghĩ gì đâu chứ...” Vương Tiêu xoay đầu đi.

“Trước đây em có suy nghĩ gì chị không biết, hôm nay em trông là nói chuyện phiếm với cô Tường, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm đi đâu đấy? Chị ở tít bên kia mà đã nhìn thấy ánh mắt em rồi, đừng tưởng người khác không nhìn ra. Em ít lượn lờ trước mặt người ta đi. Không nói tới việc người đàn ông đó vốn chưa từng chú ý tới em, cô Tường vẫn đang để tang đấy, em lợi dụng cô ấy như vậy mà không biết ngượng sao!”

Vương Tiêu ghen hòng, lát sau nói: “Được rồi, em biết rồi...”

Tường Tồn lái xe. Người phía sau không nói gì, cô chỉ có thể lái lung tung không có mục đích, lái thẳng, quẹo cua, đi qua một thắng cảnh, rồi đi qua mấy ngôi biệt thự có phong cách kì lạ khác hẳn.

Cô cho rằng Hạ Xuyên đang ngủ, lúc này mới nghe thấy: “Mấy mái nhà này rất đặc biệt.”

Tường Tồn nói: “Mấy ngôi mái nhọn kia là phong cách Bắc Âu, mái nhà dốc thoải là phong cách Nam Âu.”

“Rất chuyên nghiệp.”

“Thường thức thôi.”

“Ý tôi là kiến trúc sư.”

Tường Tồn không nói gì.

Hạ Xuyên cười một tiếng, một lát sau nói: “Đi xuống núi dạo một chút đi.”

Lạc Đạo Ổ dưới chân núi, bảy mươi, tám mươi năm trước rất hưng thịnh. Ổ đó có cửa hàng quần áo, tiệm trà, cửa hàng bạc, hiệu sách, nhà hàng. Bây giờ ở đây chỉ có mười mấy ngôi nhà vườn (1) do người nước ngoài kinh doanh.

(1) Nguyên gốc là (Nông gia lạc): là hình thức du lịch nghỉ dưỡng mới xuất hiện, là một cách du lịch nghỉ dưỡng về với thiên nhiên từ đó thư giãn thể xác và tinh thần.

Hạ Xuyên không có hứng thú với nhà vườn, càng không có hứng thú với người nước ngoài. Anh đi tùy ý trên đường, quan sát mấy hàng rong kia.

Có sạp bán trái cây, có sạp bán đồ trang sức nhỏ, có sạp bán đặc sản địa phương, còn có sạp xem chỉ tay coi bói.

Hạ Xuyên thấy trên một sạp có bán củ năng (2), đựng trong hai giỏ, từng củ tròn dẹp màu tím đen. Chủ sạp đang dùng dao trái cây gọt, gọt xong một củ liền bỏ vào túi nilon trắng, bơm thật nhiều nước màu trắng đã đầy mười mấy túi.

(2) Củ năng (hay còn gọi là củ mã thầy):

Hạ Xuyên hỏi: “Bán thế nào?”

Chủ sạp nói: “”% #&@...”

Hạ Xuyên gọi Tường Tồn tới: “Mua hai cân (3).”

(3) Một cân bằng nửa kí.

Tường Tồn cách xa xa: “Tự anh không biết mua à?”

“Bà ấy nói tiếng chim.”

Tường Tồn: “...”

Đến gần nghe thử, chủ sạp nói tiếng địa phương. Tưởng Tồn lườm Hạ Xuyên một cái, ánh mắt có chút ý kiến.

Chủ sạp không biết nói tiếng phổ thông, Tưởng Tồn hỏi: “Cái này bao nhiêu một cân?”

Hạ Xuyên đứng một bên, nghe Tưởng Tồn nói tiếng địa phương.

Khác với khi cô nói tiếng phổ thông. Cô nói tiếng địa phương, giọng êm ái rất nhiều, giống như giọng cô nói chuyện vào sáng sớm khi trời chưa sáng, chậm rãi, như dòng suối ấm áp.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô đã nói gì vậy?”

Tưởng Tồn dừng một chút mới nói: “Tôi hỏi bà ấy cái này bao nhiêu một cân.”

Giọng nói khác rồi.

Chủ sạp trả lời, Tưởng Tồn tự động dịch: “Gọt vỏ 10 đồng, nguyên vỏ 7 đồng.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ngọt không?”

Tưởng Tồn nói: “Anh thử xem?”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, thực sự lấy một củ trong túi nilon ra, nhét thẳng vào miệng, ăn xong rồi cũng không nói gì.

Tưởng Tồn cũng ngồi xổm xuống theo, hỏi: “Thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Cô thử xem?”

“Không cần.”

Hạ Xuyên lại lấy một củ trong túi nilon, đưa đến trước mặt Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn nói: “Tôi không ăn ——” Cơm thịt màu trắng lướt qua môi cô, lạnh lạnh.

Hạ Xuyên nói: “Ném thử xem.”

Tưởng Tồn nhớ tới điều 1916 bị cô để trên tủ đầu giường, người đàn ông này nói:

Vậy ném thử điều này của tôi xem, mùi vị khác đấy...

Có gì khác.

Tưởng Tồn đẩy tay anh ra, nói: “Không ăn.”

Hạ Xuyên hỏi: “‘Không ăn’ nói bằng tiếng địa phương thế nào?”

Tưởng Tồn khó hiểu, nhìn anh, nói tiếng địa phương.

Hạ Xuyên gật gật đầu, ném củ trong tay vào giỏ, đứng lên nói: “Vậy thì không ăn. Mua hai cân, một cân gọt vỏ, một cân nguyên vỏ.”

Điện thoại vang lên, Hạ Xuyên nhận máy.

Là A Sùng vừa đói vừa cô đơn.

“Hai người ở đâu vậy? Chơi bởi sung sướng rồi mặc kệ tôi à?”

Hạ Xuyên nói: “Bớt nói nhảm đi.”

“... Tôi đói rồi, hai người tới đón tôi đi.”

Hạ Xuyên đang nghe điện thoại, Tưởng Tồn ngồi xổm bảo chủ sạp cân.

Bên tai có thể nghe thấy lời nói lạnh lạnh của Hạ Xuyên. Cô mím môi một cái, ném được vị củ năng thanh ngọt. Phần cơm thịt kia nằm giữa củ năng màu tím đen, cô biết chờ họ rời khỏi, chủ sạp sẽ bỏ củ đó vào túi nilon, bán cùng những củ khác.

Tưởng Tồn đứng lên. Hạ Xuyên trả tiền, nói: “Đi đón A Sùng, tôi chờ ở đây.”

“Ồ.” Tưởng Tôn đưa hai túi củ năng cho Hạ Xuyên.

“Mang đến biệt thự.”

Tưởng Tôn lái xe đi đón A Sùng. Hạ Xuyên nhìn chủ sạp ném phần thịt quả kia vào túi nilon khác, cười, đi dạo tiếp.

Có người đang nướng bánh. Trên mép thùng hình trụ, bánh nướng ra lò đã xếp một vòng. Anh ta vừa cán một lớp vỏ bánh nướng màu trắng, rắc mè, một tay cầm lên, cánh tay đưa vào trong thùng, nhanh chóng ấn dính vào vách thùng, rồi ấn dính từng lớp vỏ cán xong trước đó vào giống như vậy.

Có một ông già mặc âu phục màu xám, đeo kính gọng vàng lướt tới lướt lui nhìn đông nhìn tây, chặn người đi đường lên lút móc một miếng ngọc bội ra, nói: “Biết mộ Tào Tháo không? Đây chính là thứ đào lên từ trong mộ Tào Tháo đấy...”

Hai người da đen và một người châu Á cười đùa đi thẳng tới, nói tiếng Anh. Một người nói người phụ nữ tới qua rất khá, một người nói hôm nay tiếp tục đốt lửa trại party, người nọ nói tối nay anh ta nhất định phải ngủ với Berry.

Trong chuyến du lịch, tình một đêm dường như rất bình thường.

Hạ Xuyên liếm răng một cái, móc một miếng thuốc.

Lúc Tưởng Tôn và A Sùng tới, Hạ Xuyên đã ngồi trong nhà vườn do dân bản xứ mở.

Cái bàn ở hướng Tây Nam, gần cổng, bên cạnh một cái cột nhà màu đỏ thô to. Hạ Xuyên đối diện cây cột, A Sùng ngồi xuống bên tay trái Hạ Xuyên, Tưởng Tôn liếc nhìn vị trí bên tay phải anh.

Tay phải sẽ gấp thức ăn, rất phiền phức.

Cô ngồi đối diện Hạ Xuyên, lưng sát cột nhà.

A Sùng nhìn thức ăn đầy bàn, gào to: “Sao không ——”

Mới nói hai chữ, anh ta liền dừng lại.

Đằng sau cột nhà truyền đến tiếng nói chuyện phiếm.

“Em còn xem con họ Tưởng kia như chị ruột thật à? Có người chị nào mà dụ dỗ em rẻ mình không! Chị nói sao hôm qua cảm thấy ánh mắt Từ Kính Tùng nhìn cô ta có vấn đề lắm!”

“Chị hai, đừng nói nữa...”

Tưởng Tôn liếc nhìn Hạ Xuyên. Hạ Xuyên đang ăn cơm như không có việc gì, nhận ra ánh mắt cô, nhàn nhạt liếc tới một cái, khoe miệng nhếch lên.

A Sùng thì vẻ mặt tám chuyện, lại kiên kỵ Tưởng Tôn, vẻ mặt rất rối rắm.

“Chị nói cô ta thì thế nào, chị vẫn chưa nói hết đâu! Loại phụ nữ như cô ta là món hàng tốt gì chứ. Mười lăm tuổi đã ra ngoài, ma bệnh như mẹ cô ta có thể kiếm mấy đồng? Vừa về là đã mua tiêm, ai cũng nói người đàn bà đó làm gái ở bên ngoài, làm gái mười mấy năm, bây giờ về vẫn làm nghề cũ! Ngoài mặt vờ đứng đắn lắm. Em không thấy hai người đàn ông bên cạnh cô ta hôm qua sao, gì mà anh họ cả anh họ hai, chị thấy cũng không khác gì khách chơi gái đâu!”

A Sùng bị sắc, che miệng ra sức nhịn xuống.

Sắc mặt Hạ Xuyên như cũ, như cười như không nhìn Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn gấp một miếng sườn.

“Chị hai, nhỏ tiếng chút...”

“Tốt nhất là chị có thể làm âm lên cho mọi người đều biết! Cô ta đâu phải chị ruột của em, em giúp cô ta như vậy làm gì. Cũng do mẹ em tốt tính, còn chăm sóc cô ta. Chị phải nói, nếu không phải năm đó bố cô ta nuốt sổ tiền của em trai mình, thì bây giờ mẹ em không chừng nở mày nở mặt biết bao, đâu có chuyện chồng trước đã mất!”

“Nếu người đàn ông đó chưa chết thì cũng không thể có em mà...”

“Lời này của em sao nghe như còn muốn cảm tạ cả nhà họ Tưởng đó vậy? Em có ngu không hả! Chị thấy em ngu thật đấy, không đâu nhận cô ta làm chị làm gì. Mẹ em là lòng dạ tốt, em là não tàn hả!”

“Chị hai...”

“Em không dễ gì tìm được một người đàn ông tốt, chẳng lẽ muốn nhường không cho cô ta? Cả nhà họ đều không phải thứ tốt gì, già thì tham tiền, trẻ cũng nhét tiền vào mắt, vì tiền cái gì cũng làm. Nếu em thực sự để một đứa làm gái cướp bạn trai thì đừng tới trước mặt chị khóc!”

A Sùng len lén nhìn sắc mặt Tưởng Tôn.

Hạ Xuyên uống một hớp trà, khẩu vị rất tốt.

Tưởng Tôn đang chậm rãi ăn cơm.

Phía sau lại truyền tới một câu: “Hai mẹ con đều không phải hàng tốt gì, nói không chừng là cùng làm gái, buổi tối phục vụ cùng một người đàn ông!”

A Sùng không ăn nữa.

Hạ Xuyên cũng để ly trà xuống, ngược mắt nhìn Tưởng Tôn.

Tay Tưởng Tôn khựng lại, gấp một miếng cơm.

Mấy phút sau, bàn đằng sau tính tiền đi, từ đầu đến cuối hai người phụ nữ không thấy người ngồi cách một cây cột.

Tưởng Tôn nhìn bóng lưng họ chằm chằm, chờ họ ra khỏi cửa, cô cũng buông đĩa xuống.

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn no rồi?”

Tưởng Tôn nói: “No rồi.”

Hạ Xuyên gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Nhân viên phục vụ tới, Tưởng Tôn mở miệng: “Bỏ hộp mang về.”

Trên bàn sáu đĩa đồ ăn, mỗi đĩa còn lại rất ít.

Nhân viên phục vụ hỏi: “Muốn bỏ hộp hết sao ạ?”

Tưởng Tôn nói: “Bỏ vào một hộp.”

Nhân viên phục vụ cho thức ăn vào hộp xong, Hạ Xuyên tính tiền, không ai hỏi Tưởng Tôn lấy thức ăn thừa làm gì.

Ba người lên xe, vị trí như cũ, Hạ Xuyên ngồi hàng giữa, A Sùng ngồi hàng cuối.

Hai bên có xe motor và người đi đường, Tưởng Tôn lái rất chậm.

Trên xe không ai nói chuyện.

Lái một đoạn, cô đổi số, tăng tốc.

Phía trước có hai bóng người hiện ra.

Cô lại đổi số, đạp ga, xe tăng tốc lần nữa, tiếng động cơ nặng nề.

Hai bóng người phía trước ngày càng gần.

Cô đạp hết ga.

A Sùng không nhịn được kêu: “Cô Tưởng, cô đừng kích động ——”

Hạ Xuyên nửa dựa nửa nằm, nói: “Câm miệng.”

A Sùng không nói nữa.

Chân ga dùng sức đạp, xe lao lên như mũi tên, giống như mất khống chế, lớp xe lướt sát mặt đường.

Phía trước có người né tránh, có người la hét.

Hai bóng người kia quay đầu lại, la to một tiếng.

SUV màu trắng lao thẳng về phía họ.

Tiếng thét chói tai càng lớn hơn.

Xe sắp đụng họ, họ tranh nhau chạy sang bên cạnh.

SUV màu trắng như bóng với hình.

Hai người ngã nhào xuống đất, la hét đầy sợ hãi.

SUV màu trắng áp sát tới.

“Két ——”

Tiếng lốp xe ma sát với mặt đường cực chói tai. Xe dừng bên cánh tay một người, ở giữa chỉ còn lại khoảng cách hai nắm tay.

Bên ngoài xe thét chói tai, hai người trong xe bổ nhào về trước theo quán tính, vịn ghế ngồi đằng trước mới không ngã.

Tướng Tôn cầm lấy hộp thức ăn nhanh, mở ra, đưa ra ngoài cửa sổ, lật úp xuống.

“A ——”

Chị họ hai của Tôn Hoài Mẫn, mặt cắt không còn giọt máu, trên tóc, trên mặt, trên ngực dính rau và xương, nước canh đậm đặc chảy nhỏ giọt.

Tướng Tôn buông hộp thức ăn nhanh ra, nhìn xuống cô ta, cười lạnh nói: “Xe của tôi, lần sau thắng xe sẽ không ăn đâu!”

9. Chương 9

Xe nhanh chóng đi.

A Sùng dang rộng hai tay vịn ghế ngồi, nghĩ lại còn rùng mình: “Aiya... Cô Tướng, trước kia cô là tay đua sao? Khoảng cách này nắm chuẩn thật. Ban đầu lao nhanh như vậy, tôi còn tưởng cô muốn cùng nhau chết nữa chứ, không ngờ gần vậy mà cũng thắng xe lại được!” Lại phấn khích, “Có phải chiếc xe này của cô từng được cải tạo không? Hôm nào cũng cho tôi thử xem nhé?”

Tướng Tôn nắm tay lái, chân đạp chân ga.

Đường trước mặt dường như mở rộng, xung quanh là đại thụ lá um tùm rễ cắm sâu, bên dưới là đường cát đá dốc đứng gồ ghề, động cơ ầm vang, thân xe nảy lên một cái, rơi xuống vang lên tiếng ma sát chói tai, lớp xe xoay tròn cực nhanh.

Bụi bay mịt mù, giăng kín trời, cô nghe thấy có người la lớn: “Tướng Tôn, cô điên rồi! Mau dừng xe đi!”

...

“Cô nói nhanh lên, có phải chiếc xe này của cô từng được cải tạo không?” A Sùng tò mò khó chịu.

Đường vẫn là con đường này, dẫn đến núi Minh Hà, non xanh nước biếc, cỏ thụ cao ngút trời.

Không có đường cát đá, không có bụi đất mịt mù.

Tưởng Tồn cười nói: “Tôi mua chiếc này bảy mươi ngàn.” Một chiếc xe bảy mươi ngàn, đồ thần kinh mới bỏ tiền cải tạo.

A Sùng hỏi Hạ Xuyên: “Hay là tôi cũng mua xe mới kiểu này?”

Hạ Xuyên liếc nhìn gáy Tưởng Tồn, châm biếm: “Chiếc xe bảy trăm ngàn của cậu có thể lái thành trình độ của xe bảy ngàn, mua chiếc này đẩy chơi à?”

A Sùng nói: “Ở đâu có xe bảy ngàn!”

“Xe điện.”

Trên xe rất yên lặng.

A Sùng vịn ghế của Hạ Xuyên, vô cùng không phục: “Cậu sỉ nhục tôi cũng chẳng khác nào sỉ nhục chính cậu!”

Hạ Xuyên lạnh lùng một câu: “Tôi mời được tài xế.”

A Sùng cười nói: “Cậu mời được tài xế như cô Tưởng sao?”

Nói đến người cô.

Tưởng Tồn cười cười, đập ga từng chút một, lên sườn núi, cua quẹo gấp, xe lao vùn vụt trên con đường đồi núi chật hẹp. Phong cảnh hai bên trở thành thuốc màu xanh biếc vẩy lên giấy Tuyên Thành, người phía sau có cảm giác mất trọng lượng.

A Sùng kéo dây an toàn, kêu: “Cô Tưởng, cô lái chậm chút đi! A, coi chừng có xe kia!”

Xe cứ lao về phía trước như vậy, rút ngắn, trong nháy mắt, sượt qua.

A Sùng thở một hơi nặng nề.

Tốc độ xe cực nhanh như cũ.

Tưởng Tồn hỏi: “Anh muốn mời tài xế như tôi sao? A Sùng?”

A Sùng còn chưa kịp trả lời.

Hạ Xuyên đê ghế dưới người, cười nói: “Tài xế như cô là như thế nào?”

Tưởng Tồn nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của anh.

Anh hồ hững bình tĩnh, lúc nhìn cô như cười như không. Anh ăn cơm, uống trà, trên gương mặt không có sự tò mò, không có nghi ngờ, không có chế nhạo.

Anh đã ngồi ở đó từ lâu, đã sớm nghe thấy đoạn đối thoại của hai người kia. Có lẽ anh nghe được nhiều hơn, còn nghe vô cùng vui vẻ, thậm chí mong chờ cô xuất hiện sớm một chút, mong chờ cô có phản ứng, giống như hôm anh ngồi trên xe, cô đứng ngoài xe, anh cố tình dùng chai nước suối chạm vào cô, là sự trả thù ác ý, là sự trút giận đối với việc cô cố ý lừa họ lên xe, là muốn thấy cô nhếch nhác.

Hạ Xuyên nói: “Câm rồi sao?”

Tưởng Tồn cười cười, đập hết ga, tay trái đưa ra, quay cửa sổ xe xuống.

“Tài xế như tôi ấy à... Kích thích (1) không?”

(1) Nguyên gốc là : hưng phấn, kích thích.

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng nhún nhảy. Xe nghiêng sang bên phải, núi đang gào thét, bầu bạn cùng tiếng vù vù. Gió ào vào từ ngoài cửa sổ, tựa như cánh chim quất vào mặt, thịt bàn tay hôm cả vào.

A Sùng ngã sang bên phải, la to: “Ông trời của tôi ơi——”

Gió lạnh thổi vào, ngay cả nói chuyện cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Hạ Xuyên bị gió quất neho mắt lại, áo khoác sát người cũng phồng lên, bên tai là câu “Kích thích không” cười mỉm kia. Anh thấy khuôn mặt tươi cười hể hả của Tưởng Tồn trong gương chiếu hậu.

Xe tiến tới nhanh như chớp. Cô thậm chí không cần nhìn đường, không cần suy nghĩ, tay và chân cô có ý thức của mình, dễ dàng khống chế phương hướng và chân ga. Núi có cao hơn chút nữa, cô cũng có thể lái lên trời, đi thẳng lên.

Hạ Xuyên dựa về trước, tay trái vịn lưng ghế, vượt qua Tưởng Tôn, tay phải nắm tay lái.

Trên tay lái màu đen có ba bàn tay, hai bàn tay nhỏ và trắng, một bàn tay rộng và đen.

Hạ Xuyên đón gió, nheo mắt lại, hạ giọng cười nói: “Khiến đàn ông hưng phấn có thể không phải là chuyện tốt gì đâu.”

Tưởng Tôn dùng sức đánh tay lái, tay lái nhích một chút rồi giống như mọc rễ, không nhúc nhích được nữa.

Đằng trước có đường ngoằn ngoèo, xe hiện đang chạy thẳng.

Hạ Xuyên đã khống chế được tay lái.

Tưởng Tôn nói: “Buông tay ra!”

Hạ Xuyên không nhúc nhích.

Tưởng Tôn nắm tay lái, thắng xe, đạp côn, đổi số.

“Buông tay ra!” Cô nói một lần nữa.

“Két ——”

Hạ Xuyên nắm vững vàng, nhìn xe dần dần thoát khỏi quỹ đạo, anh hỏi: “Hưng phấn không?”

Ngực Tưởng Tôn hơi phập phồng, tim cứ nảy lên thành thạch. Sức gió nhỏ, xe nghiêng đi, dừng lại ven đường, không rơi xuống, vừa vặn kẹt ngay rìa.

Đằng trước là rừng trúc.

Tưởng Tôn buông tay lái, nghĩ thầm, đâu chỉ hưng phấn, đã sắp...

Hạ Xuyên cũng buông tay lái, ngón trỏ vẫn đặt đó, giật giật, thấp giọng nói: “Tôi sắp lên đỉnh rồi...”

Tưởng Tôn hít một hơi, nhả ra từng chữ một:

“Ông —— nội —— nhà —— anh!”

A Sùng ở hàng sau, mặt tái mét, trong lòng gào thét: Hai đồ thần kinh!

Lúc Tưởng Tôn về đến khách sạn Lệ Nhân, sắc mặt đen như mực.

Cô vào phòng, đến nhà vệ sinh rửa mặt, rửa xong thấp giọng mắng: “Đồ thần kinh!”

Cô có thể lái đến mã lực lớn nhất, hưởng thụ tốc độ nhanh nhất, lao đi trên con đường gian nguy nhất. Nhưng từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày, tay lái của mình bị kẻ khác khống chế, mà tốc độ lại nằm dưới chân cô.

Một chia làm hai, có họa cùng chịu.

Cô cởi quần áo, đứng dưới vòi sen.

Hơi nước bốc lên, mái tóc ướt, thân thể ướt, nước chảy nhỏ giọt theo gò má, cô khỏa thân.

Hưng phấn không...

Tôi sắp lên đỉnh rồi...

Tưởng Tôn nhắm mắt lại, trong người nóng lên, nổi một lớp da gà. Cô xối nước bảy, tám phút, tắt vòi nước, lau lau nước trên người, khỏa thân đi ra khỏi nhà tắm.

Tóc vẫn đang nhỏ nước. Cô đi đến trước tủ quần áo, lấy đồ ngủ, lúc ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy mình trong gương.

Nước nhỏ giọt từ đuôi tóc, trượt qua xương quai xanh, đi qua ngực theo rãnh kia, nhích từng chút một đến gần bụng dưới.

Hưng phấn không...

Tôi sắp lên đỉnh rồi...

“Cốc cốc ——”

Có người gõ cửa.

Tưởng Tôn lại nhìn về phía mình trong gương, mái tóc dài ướt sũng, ánh mắt sáng trong.

Cô mặc quần lót, hỏi: “Ai đó?”

“Là tôi, Tôn Nhu.” Là chị họ cả của Tôn Hoài Mẫn.

Cô mặc áo ngực, nhìn mình trong gương: “Có chuyện à?”

“Có thể vào nói không?”

Cô mặc áo ngủ, cài nút: “Chuyện gì?”

“Tôi biết chuyện sáng nay rồi...”

Cô khom người, mặc quần ngủ, cổ áo rũ xuống, cảnh trước ngực thấy rõ trong gương.

Tưởng Tôn mặc xong, đi đến mở cửa.

Tôn Hoài Mẫn đứng cúi đầu, Tôn Nhu kéo cô ta đi vào: “Tưởng Tôn, tôi biết chuyện buổi sáng rồi.”

Tưởng Tôn không nói tiếng nào nhìn cô ấy.

Tôn Nhu nói: “Viên Viên về khóc mãi đến giờ. Tôi ở một lúc rồi sẽ dẫn nó về nhà trước, ba anh em kia của tôi cũng đi cùng. Chuyện buổi sáng, tôi thay mặt nó xin lỗi em.”

Tưởng Tôn nói: “Không cần, cô ta không được lợi vậy đâu.”

Tôn Nhu gật gật đầu: “Tóm lại là hai đứa nó khơi mào trước, trong lòng tôi hiểu. Hai nhà chúng ta tuy không coi là họ hàng gì, nhưng chỗ này nhỏ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, tôi vẫn hi vọng chúng ta trở thành bạn. Cho dù không thành bạn bè được, thì cũng đừng là kẻ thù, được không?”

Ấn tượng của Tưởng Tôn về Tôn Nhu không tệ, cô cười cười: “Cô ta là cô ta, chị là chị.”

Tôn Nhu kéo Tôn Hoài Mẫn đến phía trước, nói: “Nói xin lỗi!”

Tôn Hoài Mẫn nhăn nhó một cái.

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Xin lỗi mau!”

Tôn Hoài Mẫn liếc nhìn Tưởng Tôn, nhỏ giọng nói: “Chị, em xin lỗi...”

Tưởng Tôn như cười như không, một lát sau mới “Ừm” một tiếng.

Tôn Nhu thở phào một cái: “Vậy chúng tôi không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa. Tạm biệt.”

Tưởng Tôn gọi cô ấy lại: “Chờ đã...” Chỉ Tôn Hoài Mẫn, hỏi, “Cô ta không đi à?”

Cô chú ý Tôn Nhu nói, dẫn Viên Viên và ba anh em kia về nhà trước.

Tôn Nhu hơi xấu hổ, nói: “Ừ, tạm thời nó không đi.”

Tưởng Tôn hiểu.

Từ Kính Tùng chưa định đi, đương nhiên Tôn Hoài Mẫn cũng sẽ không rời khỏi.

Tiến hai người đi, cửa phòng đóng lại lần nữa. Tưởng Tôn nằm trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ, không biết qua bao lâu, nhận được một tin nhắn.

Là A Sùng, nói cho cô biết trưa mai đến đón.

Tưởng Tồn ném di động sang một bên, gò má kề sát đầu giường, trong tầm mắt, một điều thuốc xuất hiện. Đầu lọc thuốc màu vàng, trên đó viết 1916.

Tưởng Tồn vươn tay, đủ đến tủ đầu giường, đầu ngón tay chạm vào nó. Sau đó, không nhúc nhích.

Lát sau, cô thu tay lại, nằm thẳng, đắp kín chăn.

Trong biệt thự, lò sưởi cháy lửa đỏ đỏ.

A Sùng nằm trên sofa, hút thuốc hỏi: “Chúng ta không ăn cả cơm tối sao?”

Hạ Xuyên mặc áo choàng ngủ, nước trên cổ chưa khô. Anh lấy củ năng và một lon bia trong tủ lạnh ra, nói: “Cơm trưa mới ăn, bây giờ đã đói à?”

“Bây giờ không đói, lát nữa sẽ đói mà.”

“Còn muốn ngồi xe?”

A Sùng búng búng tàn thuốc, tay run lên, nói: “Cô ấy biến thái.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “VẬY sao?”

“Cô ấy chính là một kẻ điên đó, có người như cô ấy sao, không muốn sống nữa mà! Nếu cô ấy đụng chết hai người kia thật thì cũng chẳng có gì, nhưng sau đó là đường đồi núi đầy, tôi không muốn chết đâu!”

Hạ Xuyên uống một hớp bia: “Không chết được.”

“Sao không chết được!”

“Trình độ của cô ấy không tệ.”

A Sùng nói: “Ngày đầu tiên tôi quen cô ấy đã từng khen cô ấy, tôi biết.”

Hạ Xuyên liếc anh ta một cái: “Bây giờ là tôi khen.”

A Sùng: “...”

Lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Muốn tập lái xe không?”

“Tập lái xe gì cơ?”

“Không phải muốn mua kiểu xe của cô ấy à?”

A Sùng nói: “Tôi điên rồi à mà còn mua xe đó. Bây giờ tôi có bóng ma tâm lý với chiếc xe đó!”

“Ngày mai cậu không ngồi chiếc đó à?”

A Sùng do dự một lúc, nói: “Tôi nhắm mắt ngồi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, cầm bia và củ năng lên lầu.

Anh ngồi uống bia trên ban công, nhìn xuống dãy núi, một tầng mây mù thật mỏng, như có như không. Một mái nhà đột nhiên rơi vào tầm mắt anh.

Mái nhà màu xám đen, nằm hướng Tây Nam, ẩn nấp trong một khoảng xanh biếc, chỉ có một góc nho nhỏ.

Là khách sạn Lệ Nhân.

Anh dường như có thể ngửi được mùi thơm nhẹ được gió đưa tới. Lúc cửa sổ xe hạ xuống, anh ngửi được mùi nước gội đầu, nhẹ đến mức dễ khiến người ta bỏ qua.

Anh tới gần, nhìn thấy đôi tay trắng nõn ấy cầm tay lái, mười ngón tay khẽ thả lỏng. Anh cũng nắm lấy, cách đôi tay kia chỉ một cm.

Gió như nổi cơn điên.

Hưng phấn không...

Tôi sắp lên đỉnh rồi...

Hạ Xuyên ực một hớp bia, yết hầu lặn đi. Uống xong, anh cầm lấy một củ năng màu trắng nhiều nước, bỏ vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm.

10. Chương 10

Ban đêm Tưởng Tôn ngủ không ngon, buổi sáng thức dậy, thấy được quãng thâm nơi mắt mình. Cô rửa mặt, dùng khăn nóng đắp mười phút, quãng thâm vẫn còn.

Đi ra ngoài tìm đồ ăn, đầu bếp béo trong bếp đã để lại bữa sáng cho cô, cười nói: “Một cái bánh bao nhân thịt một cái nhân sữa trứng ngọt, còn có một chén sữa đậu nành mặn, có đủ không?”

Tưởng Tôn cười: “Còn phải thêm cái giò cháo quẩy nữa!”

Đầu bếp béo cho cô hai cái.

Tưởng Tôn bưng bữa sáng đi đến vườn hoa, ngồi xuống cạnh Thạch Lâm.

Thời gian còn sớm, trong vườn hoa chỉ có một bàn khách đang dùng bữa, vô cùng yên lặng.

Thạch Lâm uống một hớp trà, nói: “Nhiều vậy có thể ăn hết à?”

Tưởng Tôn tách giò cháo quẩy thành đoạn nhỏ, ném vào sữa đậu nành mặn, dùng muỗng nhấc giò cháo quẩy xuống đáy chén, nói: “Hôm qua cháu không ăn tối.”

“Hửm?” Thạch Lâm khó hiểu, “Sao không ăn tối?”

Tưởng Tôn nghĩ đến một màn kia, hai câu vang lên lặp đi lặp lại như thần chú ấy, cúi đầu: “Không có cảm giác thèm ăn gì cả.”

Thạch Lâm lại hiểu lầm, để ly trà xuống nói: “Hôm qua đã trả hai phòng, mấy người họ hàng của Tôn Hoài Mẫn đi cả rồi.”

“Cháu biết.”

“Hôm qua, lúc chị hai của Tôn Hoài Mẫn về, cả người nhếch nhác, khóc thở không nổi, miệng còn đòi đánh đòi giết.” Thạch Lâm nhìn Tưởng Tôn, “Nó đã làm gì mà khiến cháu tức giận như vậy?”

Tưởng Tôn nói: “Đồ lắm mồm.”

Thạch Lâm đại khái cũng có thể đoán được: “Dù sao thì cháu cũng là con gái, nhã nhặn một chút tốt hơn.”

“Cháu rất man rợ sao?”

Thạch Lâm cười: “Cháu nói xem?”

Tưởng Tôn hừ một tiếng, múc một muỗng sữa đậu nành mặn, từ từ uống một hớp, không phát ra tiếng động nào. Uống xong, khước miệng âm ỉ, nhưng cũng không thấy vết nước đọng gì. Cô lại cầm lấy bánh bao nhân sữa trứng, đặt bên miệng, cắn một miếng nho nhỏ, lúc nhai gò má hơi động, yên tĩnh lại xinh xắn.

Thạch Lâm lẳng lặng nhìn cô.

Ăn một miếng xong, Tưởng Tôn ngước mắt, hỏi: “Cháu rất man rợ sao?”

Thạch Lâm uống trà, không nói thêm gì nữa.

Đến giờ hẹn, Tưởng Tôn lái xe đi đón người.

Xe dừng ở cổng biệt thự. Cô nhẩn nhẩn còi, không bao lâu liền thấy hai người một trước một sau đi ra.

Hạ Xuyên đi đằng trước, thấy xe Tưởng Tôn, khước miệng khẽ nhếch một cái.

A Sùng đi theo phía sau, chờ Hạ Xuyên lên xe, anh ta chần chờ một hồi, chui vào ghế phụ lái.

Tưởng Tồn liếc một cái: “Đi ra sau.”

A Sùng nói: “Không!”

“Đằng trước không cho người ngồi!”

“Người ngồi đây lần trước không phải người à?”

Hạ Xuyên ở phía sau, lạnh lùng liếc anh ta một cái.

A Sùng giải thích: “Người tôi nói là bà cô béo kia kia!”

Tưởng Tồn hỏi: “Tại sao không ngồi đằng sau?”

A Sùng hùng hồn: “Không có cảm giác an toàn!”

Cao hơn một mét tám, vẻ ngoài thân chó mặt người, nói mình không có cảm giác an toàn...

Tưởng Tồn nhớ tới khuôn mặt tái mét của A Sùng hôm qua, cười cười một cách châm biếm, không kiên trì nữa.

Hạ Xuyên nghĩ đến việc gì đó, cũng cười một tiếng theo, hơi có ẩn ý sâu xa nhìn gương chiếu hậu một cái, vừa vặn chạm ánh mắt Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn quay đầu đi, nghe thấy phía sau lại truyền đến một tiếng cười: “Lái xe đi.”

Cơm trưa ăn ở một nhà vườn trên núi. A Sùng ăn ngấu ngiến, ăn xong lau miệng một cái: “Tôi tự đi dạo.”

Hạ Xuyên hút thuốc sau khi ăn: “Không ai đi đón cậu đâu.”

A Sùng nói: “Không cần phải đón tôi. Tôi đã hẹn với một người đẹp, lát nữa cô ấy sẽ đưa tôi về.”

Hạ Xuyên hỏi: “Người nào?”

“Người lác ra đó!” Sợ Hạ Xuyên không hiểu, nhấn mạnh một lần, “Wechat lác một cái (1).”

(1) Wechat lác một cái: chức năng tìm kiếm bạn bè bằng cách lác điện thoại của Wechat.

Hạ Xuyên: “...”

Một lát sau, “Cút cút cút!”

Chỉ còn lại hai người họ, Tưởng Tồn cũng để đũa xuống.

Hạ Xuyên vẫy diều thuốc kẹp trong tay một cái: “Chờ tôi hút xong.”

Tưởng Tồn “Ừ” một tiếng.

Hạ Xuyên nhìn cô, nhếch khóe miệng: “Tối qua ngủ không ngon à?”

Tưởng Tồn cười nói: “Rất ngon.”

“Vậy sao...” Hạ Xuyên phả một vòng khói, hỏi, “Học lái xe ở đâu?”

“Trường dạy lái xe.”

Hạ Xuyên “Ồi” một tiếng: “Thầy dạy cô là một nhân tài.”

Tưởng Tồn như cười như không: “Anh muốn khen tôi?”

Hạ Xuyên hỏi: “Muốn được tôi khen?”

Tưởng Tồn lắc lắc đầu: “Được người không bằng tôi khen, không có gì có muốn hay không cả.”

Hạ Xuyên khẽ nheo mắt, lại hút mấy hơi thuốc, mới cười một tiếng: “Cô tên gì?”

Tưởng Tồn nhìn anh: “Làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Mấy cô kia gọi cô là Tưởng Tấn (2).”

(2) Trong tiếng Trung, chữ Tấn () và chữ Tồn () đều đọc là xùn.

Mấy cô kia?

Là Tôn Hoài Mẫn và Tôn Viên Viên.

Hạ Xuyên hỏi: “Tần nào?”

Tướng Tôn nói: “Tần trong Châu Tần (3).”

(3) Châu Tần: nữ diễn viên, ca sĩ người Trung Quốc.

“Biết rồi.” Hạ Xuyên búng tàn thuốc, “Tôn trong Tạ Tôn (4).”

(4) Tạ Tôn, hiệu Kim Mao Sư Vương, là một nhân vật trong tiểu thuyết “Ỗ Thiên Đồ Long ký” của nhà văn Kim Dung, được miêu tả có vóc dáng cao lớn, mái tóc màu vàng rực.

Tướng Tôn không lên tiếng.

Hạ Xuyên cười giải thích: “Cô không xinh đến thế đâu, cô giống sư tử lông vàng (5) hơn.”

(5) Hạ Xuyên nói biệt hiệu của Tạ Tôn là Kim Mao Sư Vương, cũng có nghĩa là sư tử lông vàng.

Sư tử lông vàng...

Em gái nhà anh!

Khách sạn Lệ Nhân.

Tôn Hoài Mẫn ở trong phòng ngủ một giấc đến trưa.

Hôm qua cô bị dọa sợ, trước mắt dường như luôn có thể nhìn thấy Tướng Tôn lái xe, lao về phía cô giống như điên vậy.

Người phụ nữ đó không biểu lộ cảm xúc gì, ánh mắt lạnh như một con rắn, dường như sẽ thè lưỡi. Xe đến càng gần, đầu lưỡi cô ta sẽ thè càng dài, đỏ tươi, một phát là có thể cắn chết người ta.

Đó là một con rắn độc!

Tôn Hoài Mẫn thoáng run cầm cập, trùm kín chăn, móc di động ra gọi cho Từ Kính Tùng, reo một hồi, đầu bên kia truyền đến: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Anh ấy cúp máy rồi.

Tôn Hoài Mẫn thử thêm mấy lần, cuối cùng đối phương dứt khoát tắt máy. Cô không cam lòng, rời giường thay quần áo, đến gõ cửa phòng bên cạnh, không ai trả lời.

Tôn Hoài Mẫn đi tới đại sảnh, hỏi nhân viên lễ tân: “Có nhìn thấy anh Từ không?”

Từ Kính Tùng từng tới mấy lần, nhân viên khách sạn Lệ Nhân đều nhớ anh ta.

Nhân viên lễ tân nói: “Có nhìn thấy, anh Từ đi ra ngoài rồi ạ.”

“Đi ra ngoài? Biết anh ấy đi đâu không?”

“Không rõ ạ.”

Tôn Hoài Mẫn lại hỏi: “Anh ấy ra ngoài bao lâu rồi?”

Nhân viên lễ tân suy nghĩ một chút: “Có lẽ khoảng một tiếng?”

Tôn Hoài Mẫn đứng một lúc, liếc nhìn cánh cửa chính vắng vẻ, sắc trời hơi âm u, hình như sắp mưa.

Cô hỏi: “Tướng Tôn ra ngoài chưa?”

“Ra ngoài rồi ạ.”

“Chị ấy đi đâu?”

“Chắc là đi đón người thôi.”

Tôn Hoài Mẫn cụp mắt hỏi: “Chị ấy ra ngoài bao lâu rồi?”

Việc này nhân viên lễ tân nhớ rõ: “Ra ngoài một tiếng trước.”

Tôn Hoài Mẫn cười khẩy, xoay người đi.

Cô đi tới cửa phòng Tưởng Tổn, kéo kéo tay nắm cửa, đương nhiên kéo không nhúc nhích.

Cô cảm hận đá cánh cửa một cái.

Cô thở hổn hển, nghĩ đến tối qua.

Tối qua cô đã vào phòng Từ Kính Tùng, làm với anh hai lần, sau đó nghỉ ngơi, Từ Kính Tùng hỏi cô: “Ban ngày xảy ra chuyện gì?”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chị hai em đã nói mấy tin đồn nghe được, bị Tưởng Tổn nghe thấy, chị ấy không vui lắm.”

“Tin đồn gì?”

Tôn Hoài Mẫn ngập ngừng: “Thực ra đều là tin đồn bậy thôi, nói chị em...”

“Cô ấy sao?”

“Nói trước đây chị ấy ở bên ngoài làm loại chuyện kia, nếu không thì không mua nổi nhà mặt tiền.”

Từ Kính Tùng cười nhạt: “Nếu cô ấy làm gái thật thì còn có thể khó ‘chơi’ vậy sao?”

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn cứng đờ.

Từ Kính Tùng nói: “Được rồi, em về đi, anh ngủ đây!”

Cô bị đuổi ra ngoài.

Cô là bạn gái Từ Kính Tùng, nhưng lại giống như một người làm gái, nửa đêm bị đuổi về phòng mình.

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn thất thường, đột nhiên nghĩ tới gì đó, liếc nhìn cửa phòng.

Tưởng Tổn lái xe đến biệt thự Trúc Khê.

Một cái cổng hình vuông xây bằng đá, tường rào kéo dài mấy trăm mét, bên phải cổng treo một tấm bảng nơi nghỉ dưỡng, phía trên cổng là bốn chữ “Biệt thự Trúc Khê”.

Đi vào trong là mấy chục bậc thềm, từng bụi cỏ dại nhô ra trên bậc thềm, hai bên là rừng trúc vây quanh, biệt thự ngay phía trên bậc thềm.

Hạ Xuyên xuống xe, hỏi: “Trưởng thôn ở đây?”

Tưởng Tổn trả lời: “Con trai trưởng thôn kinh doanh chỗ nghỉ dưỡng này, cả nhà họ đều ở đây.”

Hạ Xuyên dẫn đầu đi vào trong, Tưởng Tổn theo sát phía sau.

Đến bên trong, giải thích rõ với nhân viên mục đích đến đây, nhân viên dẫn họ vào một phòng tiếp khách kiểu Trung Quốc.

Trên cánh cửa gỗ chia ô của phòng tiếp khách khắc tranh minh họa của “Tây sương ký”, bàn ghế phong cách cổ, phía trên vị trí chủ treo một bức hoành, trên đó viết ba chữ “Trúc Khê đường”, nét bút phóng khoáng.

Hạ Xuyên nói: “Chữ này không tệ.”

Tưởng Tổn nói: “Đây là chữ do một quan lớn của quân phiệt Bắc Dương năm xưa đề.”

“Vậy là đồ cổ?”

Tưởng Tổn cười nói: “Đáng tiếc không thể bán.”

Trưởng thôn tới, hơn năm mươi tuổi, ăn mặc giản dị, đeo một chiếc mắt kính gọng đen kiểu cũ, trên tay đầy vết chai.

Hạ Xuyên bắt tay với ông ta một cái: “Chào ông, tôi tên là Hạ Xuyên.”

Tướng Tôn không khỏi nhìn về phía anh. Hôm nay cô mới biết tên anh, thì ra anh ta tên Hạ Xuyên.

Một ánh mắt nhìn sang bên này.

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô, như cười như không.

Tướng Tôn ngẩng đầu lên, nói: “Tôi chờ bên ngoài.”

Nhìn Tướng Tôn ra ngoài, Hạ Xuyên mới nói rõ mục đích đến.

Trưởng thôn suy nghĩ một chút, nói: “Chỗ tôi có địa chỉ, tôi cũng từng xem qua, người ở biệt thự số 232 năm đó là một nhà kinh doanh, không có ghi chép cụ thể gì, ngược lại năm 1938 nơi đó từng mở hội nghị một lần.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tôi có thể xem địa chỉ một chút không?”

“Được chứ được chứ, anh đi theo tôi.”

Tướng Tôn rảnh rỗi chờ bên ngoài, xem báo một lúc, rồi lục sổ kế toán ra bắt đầu ghi sổ.

Viết viết, cô nhớ tới lời Hạ Xuyên nói:

Cô không xinh đến thế đâu, cô giống sư tử lông vàng hơn!

Tướng Tôn quẹt hai nét lên giấy, ngẩng đầu, chỉnh chỉnh gương chiếu hậu. Gương mặt trong gương ngũ quan tinh xảo, da dẻ trắng nõn, bóp một cái là có vết đỏ.

Sư tử lông vàng?

Xa xa bên ngoài truyền tới một tiếng: “VẬY anh Hạ, có thời gian cứ đến chơi nhé!”

Tướng Tôn buông bàn tay bóp mặt ra, quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Hạ Xuyên đứng giữa bậc thềm, một nửa ẩn trong bóng tối.

Anh bước về trước một bước, cười nhếch mép, nhìn cô qua cửa kính xe. Quay đầu lại, anh đáp một tiếng: “Không cần tiễn đâu.”

Quay trở lại, anh mỉm cười đi về phía xe, mở cửa ghế phụ lái.

Tướng Tôn nói: “Ngồi đằng sau.”

Hạ Xuyên phớt lờ, chế nhạo: “Soi gương à? Soi ra gì rồi?”

Tướng Tôn nói: “Phụ nữ soi gương có gì lạ?”

“Phụ nữ?” Hạ Xuyên cup mắt, quan sát ngực cô một cái: “Ừm...”

Tướng Tôn nhìn về phía trước, hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Tối qua cô ngủ không ngon.”

Giọng khẳng định, không phải câu hỏi lúc ăn cơm khi nãy.

Tướng Tôn nhú mày: “Có vấn đề gì?”

Hạ Xuyên cười cười: “Tại sao ngủ không ngon?”

“Liên quan gì đến anh.”

“Thực sự không liên quan đến tôi?”

Tướng Tôn cười: “Anh có bệnh đấy!”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, chân đạp đạp tẩm lót, cười nhếch mép: “Muốn lên đỉnh không?”

Tướng Tôn: “...”

Sắc mặt cô không tốt, nói: “Mẹ nó bệnh anh không nhẹ đâu!”

Hạ Xuyên nói: “Ý của tôi là —— cô có thể mở cửa sổ giống hôm qua, lái xe bay...”

Hưng phấn không...

Tôi sắp lên đỉnh rồi...

Gò má Tưởng Tôn ửng đỏ.

Tâm trạng Hạ Xuyên cực kì vui vẻ, bỗng nghe được một câu: “Tôi có thể khiến anh ‘lên đỉnh’, đáng tiếc anh không thể khiến tôi ‘lên đỉnh’...”

Tưởng Tôn mỉm cười, thản nhiên nói xong, khởi động xe.

Hạ Xuyên nhìn cô, không cười nữa.

11. Chương 11

De xe, quẹo cua, xe từ từ lái về phía trước.

Trên xe nhất thời không ai nói chuyện.

Một tầng hơi nước nổi lên trên kính chắn gió, ban đầu rất mỏng, trong thời gian một cái nháy mắt đã trở thành kính mờ nữa trong suốt, đường phía trước đều không thấy rõ.

Tưởng Tôn mở sưởi ấm, vừa nắm tay lái, vừa cầm lấy giẻ lau màu xanh lau cửa sổ.

Hạ Xuyên nhìn tay phải của cô tới tới lui lui trước mặt, màu trắng thuần xen kẽ cùng xanh đậm, đột nhiên nói: “Muốn nghiệm chứng không?”

Tay Tưởng Tôn khựng lại.

Hạ Xuyên nói: “Dừng xe.”

Xe dừng lại ven đường. Hạ Xuyên xuống xe trước, đi tới bên ghế lái, vịn nóc xe, gõ cửa sổ.

Tưởng Tôn hỏi: “Làm gì đó?”

Hạ Xuyên cười cà lơ phát phơ: “Để cô thể nghiệm việc lên đỉnh.”

Cách kính xe, giọng anh hơi trống rỗng không chân thật.

Tưởng Tôn bình tĩnh nhìn anh.

Anh hơi cúi đầu, kề sát rạt chờ cô mở cửa. Cô không nhúc nhích ngồi chỗ mình, đôi mắt khẽ ngược lên. Hai ánh mắt giao nhau, kính xe nổi một vòng hơi nước, là hơi thở của cô, còn có hơi thở của anh.

Tưởng Tôn cười cười đầy hứng thú, cởi dây an toàn, mở cửa xe.

Hạ Xuyên tránh sang một bên. Cô sượt qua bên vai anh, đi sang ghế phụ lái.

Hai người đổi vị trí.

Lên xe, Hạ Xuyên điều chỉnh ghế ngồi một chút, thắt dây an toàn, cúi đầu nhìn nhìn phanh tay, cần số, rồi dùng chân cảm nhận chân côn một chút.

“Mười mấy năm tôi không lái qua xe số sàn.” Anh nói.

Tưởng Tôn thắt dây an toàn: “Anh chắc chắn anh muốn thử?”

Hạ Xuyên nói: “Đàn ông sao có thể để phụ nữ không lên đỉnh được chứ.”

Tưởng Tôn như cười như không nói: “Sang số một, đạp hết côn, chờ lúc xe rung lên rồi thả phanh tay.”

“Có cần gọi cô một tiếng cô giáo không?”

Tưởng Tôn cởi dây an toàn: “Tôi xuống xe chờ anh vậy.”

Sang số, đạp côn, thả phanh tay, chân ga. Hạ Xuyên từ từ nhả côn, tăng ga, xe lăn bánh, đổi số, trong nháy mắt chạy băng băng.

Tướng Tồn chụp chặt dây an toàn.

Hạ Xuyên hỏi: “Thế nào?”

“Tạm được.”

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, gió lạnh ùa vào.

“Nhanh hơn chút nữa?”

Tướng Tồn gạt mái tóc dài bị gió thổi bay lên, mở miệng, gió liền ùa vào miệng: “Đường cong, đổi số!”

Hạ Xuyên nghe lời cô, quét qua một khúc cua gấp.

Sắc trời âm u, mây đen đè cực thấp, từng khoảng bóng râm bao trùm đỉnh núi.

Hạ Xuyên không có mục đích, đầu xe nhắm phía trước, có đường thì lên, có cua thì quẹo, có chướng ngại vật thì tránh. Tốc độ xe của anh ngày càng nhanh, gió ùa tới cũng ngày càng lớn.

Hạ Xuyên hỏi lớn: “Đường này dài bao nhiêu?”

Mái tóc dài của Tướng Tồn bay rối loạn: “Đường đồi núi, ba mươi, bốn mươi phút đường xe!”

“Hôm cô từ trấn An Hà sang đây, tổng cộng chỉ tốn hơn một tiếng?”

“Gần hai tiếng, lần trước kẹt xe.”

Mưa nhỏ lại, từng giọt nước dính trên kính chắn gió. Hạ Xuyên mở cần gạt nước, tay trái gác lên cửa sổ xe. Hai bên là rừng trúc rậm rạp, hai làn xe, mấy mét một khúc cua, anh ngày càng thuận tay.

Đằng trước là đường dốc 40 độ, giọng Tướng Tồn bị gió thổi tan: “Đừng trượt xe!”

Hạ Xuyên đổi số, xe xông lên “vù” một cái, đủ tác dụng chậm.

Hạ Xuyên hỏi lớn: “Trước đây cô lái xe gì?”

“Chỉ chiếc này!”

Ven đường bùn cát trơn trượt, Hạ Xuyên không chế tay lái, “Nếu cô không làm hướng dẫn viên dã ngoại, thì có thể đến trường dạy lái xe đấy!”

“Anh lại đang khen tôi sao?”

Hạ Xuyên cười: “Lần này cô có muốn không?”

Muốn được tôi khen?

Được người không bằng tôi khen, không có gì muốn hay không muốn cả...

Tướng Tồn nói: “Anh không bằng tôi!”

“Vậy sao?”

Xe tăng tốc lăn nữa, phá vỡ màn mưa, nước mưa hắt cả vào từ ngoài cửa sổ.

Tướng Tồn la to: “Đóng cửa sổ lại!”

Hạ Xuyên hỏi: “Không chịu nổi à? Thế này thì sao?”

Tăng tốc lăn nữa, lao qua một khúc cua gấp, người Tướng Tồn không tự chủ được nghiêng theo.

Đường đồi núi của núi Minh Hà, mấy mét một khúc cua, chòng lên sườn dốc, lúc hai xe giao nhau gần trong gang tấc, sự mạo hiểm kích thích khi loại lớp xe đó nhanh chóng ma sát với mặt đường, không ai có thể hiểu hơn Tướng Tồn.

Tốc độ như không còn lối thoát khiến người ta ngiên, khiến người ta điên cuồng, khiến người ta đánh mất lý trí.

Cảnh vật hai bên thay đổi trong nháy mắt, trước mặt là vách đá, gió lớn bầu bạn cùng mưa như thác đổ gào thét. Trên ghế xe, trên tay lái, trên đồng hồ, toàn bộ phủ đầy hạt mưa, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không nói nên lời.

“Tưởng Tồn ——”

Tưởng Tồn bị mưa quật đến mức nheo mắt lại: “Hửm?”

“Thế nào?”

Tưởng Tồn vuốt tóc một cái: “Ừm.”

Hạ Xuyên nhìn phía trước, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Cửa sổ xe đóng lại, trong xe bật sưởi ấm.

Tưởng Tồn rút hai tờ khăn giấy lau tóc. Trong xe chỉ có tiếng sột soạt, không ai mở miệng, dường như vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm cực hạn.

Vách đá, tốc độ, đường cùng.

Hơi thở khác thường, đang từ từ nghiền ngẫm.

“Reng reng” mấy tiếng, trong sự yên tĩnh có vẻ vô cùng đột ngột.

Là di động của Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn khựng lại, dường như vừa mới tỉnh lại, bừng tỉnh một lúc mới nhận điện thoại.

“Chị Tưởng, chị về khách sạn mau lên.” Là cô bé quầy lễ tân.

“Sao vậy?”

“Bố chị tới rồi, khăng khăng vào phòng chị. Bọn em không muốn đưa chìa khóa cho ông ấy, nhưng thực sự không cản được.”

Tưởng Tồn trầm mặc một lúc, nói: “Biết rồi.”

Hạ Xuyên ném giẻ lau cho cô: “Lau cửa sổ.”

Trên kính chắn gió có bọt nước.

Tưởng Tồn lau lau cửa sổ, nói: “Anh muốn vòng đi đâu nữa? Tôi phải về khách sạn một chuyến.”

“Mưa lớn thế này, vòng đi tầm à?” Hạ Xuyên lái về hướng khách sạn Lệ Nhân, nói: “Cũng nên ăn tối rồi.”

Một lát sau, xe dừng lại.

Chỗ đậu xe cách cửa chính một trăm mét, trong xe chỉ có một cây dù. Tưởng Tồn ném dù cho Hạ Xuyên, trực tiếp xuống xe.

Hạ Xuyên rút chìa khóa xe, cũng không cầm dù, trực tiếp xuống theo.

Bên ngoài khách sạn Lệ Nhân vô cùng hỗn loạn, vài nhân viên chặn trước một chiếc xe van.

Ông già trong xe đỏ mặt la to: “Chúng mày có ý gì hả. Tao đến phòng con gái tao thì phạm tội gì, chúng mày dựa vào cái gì mà cản!”

Nhân viên nói: “Ông đã lấy tiền của chị Tưởng!”

“Nó có thể có mấy đồng! Những thứ này đều là của tao! Chúng mày mau rút đi! Có giỏi thì đi báo cảnh sát, để cảnh sát tới phân xử thử!”

Nhân viên nói: “Chú Tưởng, chú không thể như vậy, đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của chị Tưởng!”

Tôn Hoài Mẫn luôn đứng trong cửa mở miệng, nói: “Đây là tiền phúng điếu của cô tôi, thực ra cũng nên đưa cho chú tôi.”

Ông già la: “Có nghe không hả, đây là tiền phúng điếu của vợ tao!”

“Vợ nào của ông?”

Một bên truyền tới một giọng nói, mọi người nhìn hết sang.

Sắc mặt Tôn Hoài Mẫn hơi thay đổi, lùi ra sau tường.

Tưởng Tồn nói: “Để tiền xuống.”

Ông già nổi giận đùng đùng: “Mẹ mày nằm viện tao móc hết tiền mua quan tài ra, tiền này nên thuộc về tao!”

“Tiền mua quan tài của ông là bao nhiêu?”

“Không nhớ rõ!”

Hạ Xuyên đã nhận ra ông già đó.

Ông già trong xe năm, sáu mươi tuổi, đeo mắt kính gọng vàng, mặc âu phục màu xám.

Hôm qua ông già này còn rao hàng ở Lạc Đạo Ổ: “Biết mộ Tào Tháo không? Đây chính là thứ đào lên từ trong mộ Tào Tháo đấy...”

Thì ra ông ta chính là ông bố hám tiền không có nhân tính trong truyền thuyết kia của Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn cười khẩy: “Ông đúng là không biết xấu hổ!”

Ông già trợn mắt: “Mày nói chuyện với tao như thế à, tao là bố mày đấy! Mày làm như tao quý mấy đồng tiền dơ bẩn này lắm vậy. Mày đừng quên, khách sạn lớn dưới chân núi vẫn là của tao, thứ ông đây có là tiền!”

“Tôi sợ ông có mạng chờ mất mạng xài đấy!” Tưởng Tồn nói, “Để tiền xuống cho tôi!”

Ông già khởi động xe van, “ầm ầm” mấy tiếng, xe chạy đi. Tưởng Tồn chặn trước xe. Ông già khẽ cắn răng, hung tợn đạp chân ga, nhân viên kéo Tưởng Tồn lại, la to: “Chị Tưởng ——”

Xe lao ra ngoài.

Tưởng Tồn hất tay nhân viên ra, chạy thẳng đến xe mình. Đến trước xe, cô la: “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên ném một chùm chìa khóa.

Trong chốc lát, xe bay xuống núi.

Lúc Thạch Lâm nghe tin chạy về gấp, xe của Tưởng Tồn sượt qua ông. Ông kêu hai tiếng, trong nháy mắt chiếc xe kia đã mất dạng.

Thạch Lâm lái xe lên, hỏi nhân viên khách sạn: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Nhân viên khách sạn kể lại hết chuyện, cuối cùng bất bình thay: “Ông già đó đúng không phải thứ gì mà. Ông chủ, ông không nên nhận nuôi ông ta, còn để ông ta ở trong khách sạn dưới chân núi nữa!”

Thạch Lâm nói: “Tầng hầm thôi.”

Suy nghĩ một chút, ông vẫn không yên tâm, dặn nhân viên mấy câu, đánh tay lái rồi đuổi theo xuống núi.

Dọc đường đi đều không thấy ông già Tưởng và Tưởng Tồn. Ông đến khách sạn lớn Phú Hà hỏi, đều nói không thấy hai người đó.

Thạch Lâm đi dọc theo đường, vừa lái xe, vừa gọi vào di động Tưởng Tồn, mãi không có ai nghe, đến sau đó đổi phương hướng dứt khoát tắt máy. Thạch Lâm lại gọi đến khách sạn Lệ Nhân, bảo họ thấy Tưởng Tồn thì mau gọi điện thoại cho ông.

Nhân viên đáp: “Được được, bên tôi có cần gọi mấy người cùng đi tìm chị Tường không? —— Được, ông chủ, ông cũng đừng lo lắng quá, chị Tường lấy được tiền chắc sẽ về thôi.”

Cúp điện thoại, nhân viên vội tìm một chùm chìa khóa đưa cho Hạ Xuyên, nói: “Anh cứ lấy xe lái đi, không cần để lại giấy tờ đâu.”

Hạ Xuyên nhận lấy: “Không sợ tôi chạy à?”

Nhân viên cười nói: “Anh còn chưa kết tiền công cho chị Tường mà. Nếu anh chạy, chị Tường sẽ tìm ra anh.”

Hạ Xuyên cười cười, thuận miệng hỏi: “Cô ấy mất tích rồi?”

Nhân viên nghĩ một hồi mới phản ứng được “cô ấy” là ai, nói: “Không mất tích được đâu, ông chủ bảo chúng tôi không cần lo lắng.”

“Vậy chính ông chủ các anh còn lo lắng?”

Nhân viên thở dài: “Ông chủ nói, hôm nay là bảy ngày của mẹ chị Tường.”

Hạ Xuyên thoáng sửng sốt.

Xe van dơ bản, kính chắn gió phía sau có thể dùng để vẽ tranh. Hạ Xuyên mở cửa xe, ngón tay dính hai lớp bụi, chiếc xe này cũng không biết đã bị người ta bỏ xó bao lâu.

Anh lên xe, mở cửa sổ thông gió một lúc trước, nhàn rỗi không có gì làm muốn hút thuốc, móc hộp thuốc lá ra, còn lại ba điếu.

Anh châm thuốc, cúi đầu nhìn nhìn thắng tay và cần số, rồi dùng chân cảm nhận chân còn một chút, nhớ tới Tường Tổn dạy anh trên xe:

“Sang số một, đạp hết côn, chờ lúc xe rung lên rồi thả phanh tay.”

Anh hừ cười một tiếng.

Hút thuốc xong, mưa đã tạnh, không khí trong xe cũng tốt hơn một chút, xe van lên đường.

Hạ Xuyên muốn lái xe nhanh, đạp hết ga. Lúc queo cua thân xe nhẹ bẫng, chiếc xe giống như có thể xoay bất cứ lúc nào. Hạ Xuyên ổn định lại rồi mới queo mấy cua, xe đột nhiên tắt máy.

Cuối cùng anh biết tại sao chiếc xe này là chiếc xe bỏ.

Hạ Xuyên xuống xe, dùng sức đập cửa xe, muốn bảo Tường Tổn tới đón, móc di động mới nhớ ra anh không lưu số của cô. Trong lúc vô tình đuôi mắt đảo một cái, vừa vịn lia thấy một chiếc xe quen thuộc đậu cách đó không xa.

SUV màu trắng.

Hạ Xuyên băng qua đường, đi về phía đường nhỏ đối diện. Đến trước xe, anh nhìn nhìn vào trong, không có ai.

Anh quan sát bốn phía, bây giờ mới phát hiện chỗ này anh từng tới, đỉnh núi cách đó không xa chính là đài Phù Vân, đến đó cần phải đi bộ, xe không đi lên được.

Bầu trời như được vẩy mực.

Đài Phù Vân trong bóng đêm, mật mờ, như thật như ảo, cô độc chiếm lĩnh khoảng bầu trời đêm này.

Trên ghế đá của đài ngắm cảnh xếp thành vòng, có một người ngồi.

Vị trí chính giữa, cô nghiêng người, ngồi xếp bằng, khuỷu tay phải chống lên hàng rào của đài ngắm cảnh, mặt hướng về phía dãy núi.

Hạ Xuyên giẫm lên lá rụng, sột soạt, cô cũng không có động tĩnh.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, ở giữa cách khoảng cách của hai người, móc hộp thuốc lá ra, đưa cho cô một điếu: “Hứm?”

Tướng Tôn động dậy.

Trước tiên cô cúi đầu nhìn điều thuốc một cái, sau đó nhìn mặt Hạ Xuyên, ánh mắt có sự ngơ ngác trong thoáng chốc.

Lúc này Hạ Xuyên mới phát hiện, ban nãy rất có thể cô đang ngủ.

Hạ Xuyên lắc điều thuốc một cái, Tướng Tôn lắc đầu: “Không cần.”

Hạ Xuyên ngậm thuốc trong miệng mình, nhưng cũng không châm.

Anh ngồi, một chân đạp lên ghế đá, khuỷu tay chống đầu gối, lười biếng dựa vào hàng rào, cười: “Sao, không lấy tiền về nên muốn nhảy vực à?”

Tướng Tôn nói: “Mạng tôi đáng chút đó à?”

“Vậy ngồi đây làm gì?”

Tướng Tôn nói: “Nghe.”

“Hửm?” Hạ Xuyên không hiểu.

Tướng Tôn chỉ chỉ bầu trời cao: “Nghe đó.”

Hạ Xuyên hỏi: “Nghe cái gì?”

“Anh không nghe thấy à?”

Hạ Xuyên nói: “Cô giả thần giả quỷ gì đấy?”

Tướng Tôn cười một tiếng: “Lòng anh không mấy ổn định, lấy thuốc lá xuống.”

Hạ Xuyên rảnh rồi, không ngại phối hợp với cô giả thần giả quỷ.

Anh lấy điều thuốc ngậm trong miệng xuống, nhìn Tướng Tôn chăm chăm.

Tướng Tôn hỏi: “Nhìn cái gì?”

Hạ Xuyên nói: “Không nhìn, đang nghe.”

“Nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy gì?”

“Co đang nói chuyện.”

Tướng Tôn: “...”

Một lát sau cô hỏi: “Nghe thấy chưa?”

Hạ Xuyên nói: “Nghe thấy rồi.”

“Nghe thấy gì?”

Yên lặng như tờ, gió núi thổi nhẹ nhàng.

Anh nghe thấy tiếng vù vù ù ù, truyền tới từ vực sâu, gió đang như khóc như kể.

Anh nghe thấy tiếng xào xạc quét qua, đó là lá cây đang gõ.

Anh còn nghe thấy tiếng hít thở nhàn nhạt.

Hạ Xuyên nói: “Tôi biết rồi.”

Tướng Tôn: “Hửm?”

“Cô thích tai.”

Nghe tiếng người, nghe tiếng suối, nghe tiếng thác nước, nghe núi hát. Nếu anh đi sớm một tiếng, thì còn có thể nghe gõ chuông, niệm kệ.

Hạ Xuyên nói: “Cô vẫn chưa tỉnh ngủ.”

“Gi cơ?”

Bởi vì giọng cô giống như sáu giờ sáng hôm ấy.

Thì ra sáu giờ sáng hôm ấy, dáng vẻ của cô là như vậy.

Hạ Xuyên không trả lời, cười một tiếng, lại ngậm thuốc, “Nói lòng tôi không mấy yên ổn, ban này cô ở khách sạn thì sao?”

Tưởng Tồn nói: “Cho nên tôi đến đây thanh lọc tâm hồn.”

“Lòng cô rất bồn sao?”

Tưởng Tồn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Không sạch sẽ lắm.”

Hạ Xuyên nói: “Cũng phải, 400 một ngày, cô cũng dám đòi.”

“Là giá anh ra.”

“Là bấy cô chụp cho tôi.”

“Đáng đời anh.”

“Tôi sống là rất đáng mà.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, quay đầu ngắm cảnh.

Đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy mấy cái cây gần đó.

Hạ Xuyên móc bật lửa, lúc cúi đầu châm thuốc, nhìn thấy mảnh vải đen mỏng bị gió thổi lên trên cánh tay Tưởng Tồn.

Lần đầu không châm.

Tưởng Tồn hỏi: “Anh chạy đến đây như thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Mượn xe van của khách sạn, chết máy đằng trước, đúng lúc nhìn thấy xe cô đậu gần đây.”

Tưởng Tồn như cười như không: “Xe van?”

Hạ Xuyên ngậm thuốc lá, cầm bật lửa, ngược mắt liếc nhìn gương mặt cười xấu xa của cô, cười một tiếng theo, lấy bật lửa lại, hỏi: “Có bật lửa không?”

“Không phải anh có sao?”

“Hổng rồi.”

“Tôi xem thử.”

Hạ Xuyên đưa bật lửa cho cô.

Tưởng Tồn thoáng cái bật lên, nhìn về phía anh: “Được rồi.”

Hạ Xuyên tới gần: “Châm giúp tôi.”

Tưởng Tồn không nhúc nhích.

Hạ Xuyên bắt lấy cổ tay cô, kéo lại gần, nhìn cô nói: “Châm lửa.”

Tưởng Tồn nhún xuống.

“Cạch” một cái, ngọn lửa bốc lên.

Gió núi thổi chậm chậm, mấy sợi tóc dài bay đến trước mặt, như có như không chạm vào mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên một tay nắm tay Tưởng Tôn, tay kia khum lại, che ngọn lửa.
Ngón tay cái của anh chạm vào mu bàn tay cô, xúc cảm mịn màng mềm mại.
Hút một hơi, tàn thuốc rút lại một chút. Ngọn lửa tắt, đỉnh đầu truyền đến một câu: “Được rồi.”
Hạ Xuyên cười cười, buông cô ra, neho mắt phả một hơi thuốc.
Tưởng Tôn ném bật lửa trả lại anh. Hạ Xuyên đón lấy, bỏ vào túi, thuận miệng hỏi: “Lấy tiền về rồi?”
“Lấy về rồi.”
Tưởng Tôn lấy một cái túi giấy kraft bên phải ra.
Hạ Xuyên nói: “Ồ cả đây?”
Tưởng Tôn nói: “Không.”
“Hửm?”
“Thiếu 1200.”
“Bố cô lấy rồi?”
“Ông ta không có thời gian giấu tiền đó.” Tưởng Tôn cười khẩy, hỏi: “Muốn về chưa? Tôi đưa anh trước.”
“Sao?”
Tưởng Tôn nói: “Tôi muốn đi bắt trộm.”

12. Chương 12

Đi xuống đài Phù Vân, xa xa nhìn thấy một chiếc xe van đậu ven đường.
Tưởng Tôn nói: “Chiếc xe đó không thể để ở đây.”
Hạ Xuyên nói: “Cô lái về à?”
“Anh cứ để như vậy?”
“Sao, tôi còn phải chịu trách nhiệm à? Tôi vẫn chưa tính toán việc các cô bấy người khác đấy!”
Tưởng Tôn nói: “Nói cho rõ, không phải anh lái xe ra ngoài sao, không phải lúc lái ra còn tốt à?”
Hạ Xuyên nói: “Cô không định bắt trộm à?”
Tưởng Tôn dừng nói, lên xe.
Tưởng Tôn quay đầu xe lái về phía biệt thự Hạ Xuyên ở. Lái được nửa đường, di động Hạ Xuyên reo.
Giọng nói kích động của A Sùng truyền tới từ trong điện thoại: “Cậu ở đâu đó, đồ nhỏ nhen có ở cùng cậu không?”
Hạ Xuyên dùng khóe mắt quét nhìn Tưởng Tôn một cái, không thấy khác thường, nói: “Ừm, làm sao?”
A Sùng la to: “Tôi gọi di động của cô ấy tắt máy. Bây giờ tôi ở khách sạn Lệ nhân, hai người sang đón tôi đi.”
Hạ Xuyên cười nói: “Không phải nói người đẹp sẽ đưa cậu về à?”
A Sùng cũng không sợ mất mặt: “Tôi mới vừa mời người đẹp ăn cơm, bạn trai cô ấy tìm tới.”
Hạ Xuyên nói: “Bản lĩnh xem tướng đấy!”
“Tôi thích làm vui người khác!”

Không cần Hạ Xuyên nói nhiều, Tưởng Tôn đã quay đầu xe lái về hướng khách sạn Lệ Nhân.

Không bao lâu, xe đã đến bên ngoài khách sạn Lệ Nhân. A Sùng đứng hóng gió chỗ đài ngắm cảnh từ lâu, thấy xe tới, vẫy tay kêu: “Ồ đây ở đây!”

Mới vừa mưa, mặt đất ẩm nhão, nhiệt độ lại thấp, xung quanh không có khách du lịch khác.

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, la ra ngoài: “Sang đây! Còn muốn tôi tới đón cậu à?”

A Sùng vội chạy sang.

Tưởng Tôn chống cửa sổ, tùy ý quét nhìn gương chiếu hậu bên ngoài, đột nhiên tròng mắt một cái, mở cửa xe, đi xuống xe.

Cách mấy chục mét, Tôn Hoài Mẫn thấy Tưởng Tôn đột nhiên xuất hiện, mặt biến sắc, vô thức lùi ra sau.

Ban nãy cô đi ra ngoài tìm Từ Kính Tùng, muốn bảo anh đưa về. Nhưng cô tìm một tiếng, hoàn toàn không thấy người. Cô lạnh đến mức run cầm cập, quả thực không chịu nổi nữa, chỉ có thể về không công.

Ai ngờ vừa đi đến đây liền thấy Tưởng Tôn đã mất tích mấy tiếng.

Tôn Hoài Mẫn kéo kéo khoe miệng một cách cứng ngắc: “Chị...”

Tưởng Tôn đứng vững trước mặt cô ta, đi thẳng vào vấn đề: “Tiền đâu?”

“Tiền gì cơ?”

“Giả ngu à?”

Tôn Hoài Mẫn bình tĩnh lại, ưỡn ngực nói: “Em không hiểu, tiền gì cơ?”

Tưởng Tôn cười: “Làm sao ông già kia có thể biết tôi mang theo tiền?”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Rất cuộc chị đang nói gì vậy, em không hiểu gì cả.”

Tưởng Tôn nói: “Cô và Tôn Nhu từng vào phòng tôi, cô thấy túi giấy kraft tôi để trên tủ đầu giường, cô cũng từng thấy cái túi giấy kraft này trong tiệm tạp hóa.”

Hôm Tôn Hoài Mẫn tới tiệm tạp hóa tìm cô, cô đang đếm tiền, một túi giấy kraft để bên cạnh quầy hàng.

Tôn Hoài Mẫn biết đó là tiền phúng điếu, cố tình tìm ông già Tưởng tới.

Tưởng Tôn nói: “Nợ khác tôi không tính với cô, đưa tiền ra đây.”

Tôn Hoài Mẫn nói: “Chị đừng đổ oan cho người khác!”

Tưởng Tôn cười: “Tôn Hoài Mẫn, tôi tưởng cô chỉ hơi dằn, hơi trơ trên thôi, không ngờ cô quá dằn, quá trơ trên.”

Tôn Hoài Mẫn then quá hóa giận: “Tưởng Tôn, cô đừng quá đáng!”

“Sao không gọi tôi là chị nữa?”

“Có người làm chị như cô à? Đến cả em rể mình cũng dụ dỗ? Rõ ràng biết Từ Kính Tùng là bạn trai tôi mà còn quần lấy anh ấy cả ngày!”

Cô tìm Từ Kính Tùng khắp nơi không được. Hai ngày nay cũng mất hết mặt mũi trước mặt anh em họ, vốn đã tức nghẹn một bụng, lúc này đứt khoát tuôn hết ra.

Tôn Hoài Mẫn châm biếm: “Cô xứng để tôi gọi cô là chị sao? Tôi với nhà họ Tưởng của cô có nửa xu quan hệ à? Tôi cho cô mặt mũi mới gọi cô một tiếng chị đấy!”

Tưởng Tôn cười: “Cuối cùng nói ra rồi. Cái gì mà chị em em em chứ. Không phải là vì Từ Kính Tùng biết tôi nên cô mới quan tâm tôi gọi tôi là chị sao? Không phải là vì Từ Kính Tùng thích tôi nên mới cố tình thân thân thiết thiết với tôi sao? Không phải là vì Từ Kính Tùng muốn gặp tôi nên cô mới có cớ tìm anh ta sao?”

Tôn Hoài Mẫn la to: “Cô đừng dát vàng lên mặt mình, đồ trơ trên!”

A Sùng bị tiếng la chói tai của Tôn Hoài Mẫn làm giật nảy mình, huých huých tay Hạ Xuyên, hỏi: “Có cần khuyên can không?”

Hạ Xuyên đã xuống xe, nghe vậy, liếc mắt nhìn anh ta: “Cậu nên bỏ nào rồi.”

“Mấy cô ấy cãi và âm ỉ ở cửa người ta, vậy cũng khó coi lắm!”

Hạ Xuyên cười cười: “Có khó coi hay không thì liên quan gì đến cậu?”

Bên kia giọng Tưởng Tồn bình thản: “Tôi trơ trên, tôi trơ trên bằng cô sao?”

Đôi mắt Tôn Hoài Mẫn đỏ bừng: “Cô chẳng qua chỉ là đứa ngủ với bất kì ai, còn làm như mình là liệt nữ trong trắng gì đó lắm vậy. Những người xem mặt cô đều kinh tởm cô!”

Tưởng Tồn nói: “Ngược lại cô tìm giúp tôi một người ba mươi bảy tuổi để ý tôi? Tôi không nói nhảm với cô, lấy tiền ra đây.”

“Sao, bị tôi nói trúng rồi nên không dám để tôi nói tiếp à? Há miệng ngậm miệng là tiền, cô quả nhiên là loại như bố cô! Loại phụ nữ như cô có gì hay ho chứ, Từ Kính Tùng mù mới thích cô. Chỉ bằng cô ra cái giá, ngủ với anh ta một đêm, muốn bao nhiêu sẽ cho cô bấy nhiêu!”

Tưởng Tồn hỏi: “Cô ngủ cùng một đêm, lấy bao nhiêu?”

Tôn Hoài Mẫn sững sờ, đỏ mặt tía tai la to: “Con đ* ——”

“Tôi đ* thua cô!” Tưởng Tồn áp sát cô ta: “Có giao ra đây không?”

Hai người gần nhau, lúc này Tôn Hoài Mẫn mới thấy rõ sắc mặt cô, âm trầm u ám, giống như mây đen ùn ùn chiều nay.

Cô ta giận không kềm được, nhưng vẫn sợ như ngày hôm qua, lùi ra sau mấy bước, nói: “Tôi không biết gì cả, không có lấy gì cả!”

Tưởng Tồn hết kiên nhẫn, lôi cô ta về phía xe.

Tôn Hoài Mẫn la to: “Cô muốn làm gì, cô buông tôi ra!” Cô ta nhớ tới dáng vẻ lúc Tưởng Tồn lái xe đụng cô ta, hoảng sợ nói: “Chị... chị muốn làm gì!”

Tưởng Tồn nói: “Cô họ Tôn, đừng kết họ hàng với tôi.”

“Nếu cô dám đụng đến tôi, cô không có lỗi với mẹ tôi sao! Nói thế nào thì mẹ tôi cũng từng làm cô của cô hai năm!”

Tưởng Tồn nói: “Yên tâm, tôi sẽ không đối xử với cô như đối với chị hai cô, cũng sẽ không đụng đến một ngón tay của cô! Tôi nể mặt mẹ cô cho cô mặt mũi, chỉ xem cô có muốn hay không thôi.” Cô cho Tôn Hoài Mẫn cơ hội cuối cùng, “Giao tiền ra đây.”

Tôn Hoài Mẫn vừa sợ vừa tức la to: “Tôi không lấy tiền của cô, không lấy gì cả!”

“Ầm” một tiếng, Tưởng Tồn đẩy cô ta vào trong xe, đóng cửa xe, sải bước ngồi vào ghế lái, lập tức khởi động xe. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, xe lao đi.

A Sùng chớp mắt: “Cô ấy bỏ chúng ta lại?”

Hạ Xuyên nói: “Mang ghế tới đây, ngồi hóng gió với cậu một lát.”

Không ai biết Tưởng Tồn đi làm gì, hai người dứt khoát chờ tại chỗ.

A Sùng nói: “Cô ấy cũng không có đạo đức nghề nghiệp quá đi, nói thế nào thì chúng ta cũng là khách hàng của cô ấy mà. À, đúng rồi, không phải nói đi đến nhà trưởng thôn sao? Hỏi ra được gì rồi?”

“Không có.”

“Không có gì hết? Không phải nói Vương Vân Sơn sinh ở đây, còn từng về một lần sao?”

“Ông ta không phải người nổi tiếng gì, ai mà nhớ ông ta chứ?”

Hạ Xuyên nhớ tới thu hoạch trưa nay.

Trưởng thôn lật địa chí nói: “Năm 1938, người ở biệt thự số 232 là một thương nhân giàu có họ Vương tới từ Giang Tô. Ông ấy dẫn năm bà vợ bé tới cùng, lúc đó là hợp với người Nhật Bản. Chưa tới hai ngày là xảy ra chuyện. Đứa trẻ mà anh nói sinh năm 1938 trong biệt thự đó, chắc là do bà vợ thứ năm sinh, nhưng ở đây không có ghi chép cận kề khác.”

...

Vương Văn Sơn từng nói với đồ đệ của ông, ông sinh năm 1938 ở núi Minh Hà. Hôm ông ra đời người Nhật Bản tấn công vào biệt thự trồng ba cây thông đen ở trước cửa, sau đó ông được dân làng đi quanh trên núi nhặt đi, mấy năm sau mới có thể đoàn tụ với bố mẹ ruột. Chờ sau này ông về hưu, ông sẽ quay lại quê hương của bố mẹ an hưởng tuổi già.

Vương Văn Sơn năm nay bảy mươi bảy tuổi. Ông đã nghỉ hưu nhiều năm, muốn tìm được ông, giống như mò kim đáy biển.

Nhưng anh nhất định phải tìm được ông, lấy được thứ anh muốn.

Đài ngắm cảnh gió lạnh hiu hiu, không có gió lớn như đài Phù Vân, nhưng ngồi lâu cũng lạnh đến mức khiến người ta chịu không nổi.

A Sùng trùm kín áo khoác, đang định nói, đột nhiên nghe thấy tiếng xe âm ầm. Anh ta ngẩng đầu nhìn sang, một chiếc SUV màu trắng xông thẳng tới, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta kinh ngạc. Đến gần bên, lớp xe quẹt một đường cong xinh đẹp, xe dừng vững vàng ở chỗ đậu xe.

Hạ Xuyên đứng dậy đi sang bên đó.

Cửa xe mở ra, Tôn Hoài Mẫn khom người ngã xuống xe, đi lảo đảo mấy bước, chân run không ngừng, che miệng “ọe” một cái, vật dơ bắn chảy tí tách xuống đất từ khe hở ngón tay. Bên tay không có vật chống đỡ, cô ta không chịu nổi, đầu gối khuỵu một cái, quỳ xuống đất, mặt gần như sấp dưới đất, tiếng ọe không ngừng, trong chốc lát một bãi trước mặt toàn là “cháo loãng” đen đen vàng vàng.

A Sùng nghiêng người sang, không nhìn được “ọe” một cái.

Tưởng Tồn không xuống xe, đếm tiền trong tay, đếm từng tờ một đầy thuần thực. Đếm xong, mười hai tờ, không thiếu một tờ, cô hất hất cằm với họ: “Lên đây, đưa các anh về!”

Hạ Xuyên vượt qua Tôn Hoài Mẫn vừa chua vừa thối, cười ngồi lên ghế phụ lái. A Sùng nhanh chóng lên theo.

Ngồi vững vàng khởi động xe, dạ dày A Sùng cuộn từng cơn, không nhìn được nói: “Rốt cuộc cô làm gì cô gái đó vậy? Mẹ nó... ọe ——”

Tưởng Tồn chê ghét nói: “Đừng nôn trên xe.”

Hạ Xuyên hỏi: “Chơi xe bay à?”

Tưởng Tồn nói: “Ồ.”

“Cô ta không nhảy xe?”

“Cô ta tiếc mạng.”

Hạ Xuyên hỏi: “Không biết cướp tay lái?”

Khóe mắt Tưởng Tồn liếc anh một cái: “Anh tưởng ai cũng giống anh?”

Hạ Xuyên cười một tiếng, lát sau nói: “Con nít chơi đồ hàng.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng: “Anh đã đánh giá cao lá gan của cô ta rồi.”

“Cô là lá gan gì?”

“Lớn hơn cô ta.”

“Cũng chỉ so với cô ta thôi.”

“Vậy A Sùng thì sao?”

Cơn buồn nôn của A Sùng mới đỡ một chút, nói: “Cẩn thận tôi nôn trên xe cô đó!”

Tưởng Tôn nói: “Tôi có thể quăng anh ra ngoài cửa sổ.”

Hạ Xuyên cười cười, nói với A Sùng: “Cái này cậu phải tin.”

A Sùng không cam lòng lắm bầm một tiếng.

Tưởng Tôn lạnh lùng nói: “Nói gì đó, lại là đồ nhỏ nhen à?”

A Sùng trợn to mắt, rứt đầu.

Hạ Xuyên xoay di động, nhếch mép: “Sao, không đủ hình tượng à?”

Tưởng Tôn cười nói: “Cũng rất hợp với anh.”

Hạ Xuyên ẩn ý sâu xa: “Là rất hợp với tôi.”

Tưởng Tôn đánh tay lái, không trả lời.

13. Chương 13

Trên trời có thứ bay xuống, như mưa lại như không phải, giống sợi bông hơn, rơi vào trong ánh đèn xe, sợi bông rõ ràng hơn.

Hạ Xuyên nói: “Tuyết rơi rồi.”

Tưởng Tôn nói: “Dự báo thời tiết nói sẽ rơi hai, ba ngày.”

Ban ngày chỉ là mưa, cô còn tưởng dự báo thời tiết có nhầm lẫn.

A Sùng oán trách: “Không phải chứ, vậy không phải mấy ngày này không đi chơi được à?”

Tưởng Tôn nói: “Muốn chơi thật thì không nên tới vào mùa đông, mùa hè ở đây mới vui nhất.”

A Sùng nói: “Vậy nhiều khách du lịch như thế, không phải tới đây chơi à?”

“Là anh chưa từng thấy khách du lịch vào mùa hè thôi.” Tưởng Tôn lái không nhanh không chậm, nói, “Bây giờ khách du lịch rất nhiều, nhưng phần lớn đều chỉ chơi một, hai ngày, nhiều nhất là ba ngày, ở đây một, hai đêm.”

A Sùng hỏi: “Bà Bạch gặp lần trước không phải còn ở đây ăn Tết sao?”

“Bà ấy là tình huống đặc biệt.”

“Vậy người của hai nhà ngồi chung xe lần trước?”

“Đó là dân thường hiếm khi hưởng thụ một chút.” Tưởng Tôn nói, “Như các anh thì không thấy nhiều.”

Hạ Xuyên nghiêng đầu: “Bọn tôi là kiểu gì?”

Tưởng Tôn nói: “Đến tìm tổ tiên.”

Hạ Xuyên liếc về phía cô, cười một tiếng.

A Sùng phun ra: “Gì cơ? Tìm tổ tiên á?”

Tưởng Tôn rất nghiêm túc: “Đúng đó.” Nghiêng đầu hást hást cằm, “Anh ta nói đấy.”

A Sùng vịn lưng ghế lái phụ, sáp lại gần gáy Hạ Xuyên kêu: “Cậu nhận Vương Vân Sơn làm tổ tiên lúc nào vậy?”

Hạ Xuyên cười: “Nếu ông ấy đến vào lúc cần, tôi có thể gọi ông ấy là ông.”

A Sùng nói: “Cậu đâu chịu thiệt đâu, ông ấy vốn đã là một ông già rồi.”

Tán gẫu liên tục đến biệt thự.

Lúc xuống xe, Hạ Xuyên nghĩ đến việc gì đó, vịn cửa xe nói: “Ngày mai mang mấy gói thuốc lá.”

Tưởng Tồn hỏi: “1916?”

“Cô còn thuốc lá coi được khác à?”

Tưởng Tồn nói: “Không có.”

Hạ Xuyên chuẩn bị đi, lại nghe được một câu: “Thuốc lá coi được gì đó hết cả rồi.”

Hạ Xuyên dừng một lúc, hỏi: “Còn lại cái gì?”

Tưởng Tồn cười nói: “Còn lại hai gói Hồng Song Hỷ, bảy đồng rưỡi một gói.”

Hạ Xuyên đập cửa xe đi mất.

Tưởng Tồn vui vẻ quay lại khách sạn Lệ Nhân, vào phòng vừa chuẩn bị tắm thì Thạch Lâm tới.

Tưởng Tồn mặc áo khoác vào, chỉ chỉ ghế: “Chú ngồi đi.”

Sắc mặt Thạch Lâm khó coi: “Chú đã tìm cháu cả đêm, cháu không biết gọi một cú điện thoại về sao?”

Tưởng Tồn móc di động ra nhìn một cái: “À, hết pin tắt máy rồi.”

Thạch Lâm nhú mày, có chút bất đắc dĩ: “Ban nãy Tôn Hoài Mẫn ngã sắp ở cửa chính, khóc đến mức thở không nổi, không tìm được Từ Kính Tùng nên chú đã kêu người đưa nó vào bệnh viện rồi.”

Tưởng Tồn thuận miệng hỏi: “Không sao chứ?”

“Không chết được, chỉ nôn đầy người thôi, giống như vớt từ trong hồ phân ra vậy.”

Tưởng Tồn cười nói: “Chú cũng rất hiểm độc đấy.” Nhớ tới gì đó, lại nói, “Đúng rồi, xe van mà khách của cháu mượn ra ngoài chết máy chỗ đài Phù Vân rồi.”

Thạch Lâm nói: “Biết rồi, ngày mai chú tìm người đi xem thử. Cháu ngủ sớm chút đi.”

Tưởng Tồn tắm xong, tắt đèn lên giường, nằm cả buổi không ngủ được, lại bật cái đèn ngủ nhỏ, lấy túi giấy kraft trên tủ đầu giường sang, đổ tiền bên trong ra đếm từng tờ một. Đếm xong, cô lại tính nhẩm tiền gửi ngân hàng một lần, con số rất nhỏ, không đủ làm cửa hồi môn.

Tưởng Tồn xếp gọn tiền lại, đang định ngủ tiếp, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa hai cái: “Cô Tưởng, cô ngủ chưa?”

Tưởng Tồn liếc nhìn giờ, đã hơn mười hai giờ.

Cô mở cửa, người đứng ngoài cửa là chị họ của Vương Tiêu.

Tưởng Tồn kinh ngạc: “Tìm tôi có việc?”

Chị họ Vương Tiêu nói: “Thật ngại quá, trẻ thể này còn quấy rầy cô. Tôi muốn hỏi thử, hôm nay cô có gặp qua Vương Tiêu không?”

Tưởng Tồn nói: “Không có.”

Chị họ Vương Tiêu chần chờ, không nói cũng không rời khỏi. Tưởng Tồn hỏi: “Không thấy cô ấy?”

Đối phương trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: “Cũng không phải. Vương Tiêu nói hôm nay muốn đi thám hiểm, buổi trưa tôi khó chịu, cũng không đồng ý, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi...”

“Cô ấy đi một mình?”

Chị họ Vương Tiêu ngáp ngừng: “Cũng không phải một mình...”

Cô ấy nói giấu đầu giấu đuôi, rõ ràng có chuyện giấu giếm, không muốn nói cho Tưởng Tôn biết. Tưởng Tôn đành phải nói: “Bảo bố mẹ các cô cũng đi tìm thử xem, quả thực không được thì tôi bảo bạn tôi giúp.”

Chị họ Vương Tiêu gật gật đầu lấy lệ.

Thám hiểm? Tưởng Tôn không biết nói gì cho phải, cô rõ ràng đã nhắc nhở cô ấy.

Khoảng thời gian này giấc ngủ của Tưởng Tôn vô cùng nông, đêm nay cũng vậy.

Sáng sớm thức dậy, đầu cô trống rỗng trong chốc lát, ngây người một lúc mới xuống giường mang dép, rửa mặt bằng nước lạnh, sau khi thay quần áo mới kéo rèm cửa sổ.

Vừa kéo ra mới phát hiện thế giới đã thay hình đổi dạng.

Màu trắng khắp núi, không có màu sắc dư thừa, không có một chút tạp chất, lên lên xuống xuống liên tục, hạt tuyết hòa lẫn trong gió, không thể nhìn thấy bờ bến.

Cô tựa như bỗng nhiên xông vào một thế giới băng tuyết, mong chờ ba con nai kéo xe trượt tuyết chạy tới từ phương xa.

Tưởng Tôn hít thở không khí trong lành một chút, chạy vào trong phòng, cởi quần áo trên người, lấy một chiếc áo phao lông màu trắng trong tủ quần áo ra thay, rồi cởi mảnh vải đen mỏng trên chiếc áo phao lông màu đen xuống, xếp bỏ vào trong ngăn khóa kéo túi xách.

Tuyết dày tích tụ trên mặt đất, nhánh cây ven đường cũng đã khoác một lớp sương trắng, bông tuyết dày kín trời đất, tựa như muốn bao phủ ngọn núi này.

Đến ngoài biệt thự, Tưởng Tôn nhấn còi mấy cái. Không bao lâu, xa xa nhìn thấy một cái đầu chui ra khỏi cửa sổ lầu hai, kêu: “Cô Tưởng, cô sang đây trước đi!”

Tưởng Tôn quay cửa kính xe xuống, vừa vặn thấy A Sùng đứng sau cửa sổ, trèm chắn bông vấy tay với cô.

A Sùng kêu: “Tuyết lớn quá rồi, cô vào đây ngồi một lúc trước đã, chờ tuyết nhỏ lại rồi chúng ta hăng đi.”

Tưởng Tôn tắt máy xuống xe, quần chặt khăn choàng đi tới. Đến cửa biệt thự, cô giậm giậm mạnh chân, hạt tuyết rơi xuống đầy đất, đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, cửa mở ra từ bên trong.

Hạ Xuyên mặc áo choàng ngủ màu nâu đậm, lộ nửa ngực, mang đôi dép lê, quét nhìn cô từ trên xuống dưới một cái, nói: “Vào đi.”

Lửa cháy bập bùng trong lò sưởi, phòng khách tràn ngập hương thơm thoang thoảng của củi từ cây ăn trái. Bên trong không bật đèn, ánh lửa chiếu khắp căn phòng.

Hạ Xuyên nói: “Ngồi tùy ý.”

Trên người Tưởng Tôn có tuyết. Cô đến đứng gần lò sưởi, nói: “Tôi hơi khô một chút trước.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn sáng rồi à?”

“Ăn rồi.”

Anh ngồi trên sofa, chân dang rộng, bập thịch hai bắp chân săn chắc. Tưởng Tôn nhìn một cái, giơ tay lên hơ lửa.

Hạ Xuyên hỏi: “Dọc đường có dễ đi không?”

Tưởng Tôn nói: “Tạm tạm. Đường toàn là tuyết chất đông, trễ một chút khu danh lam thắng cảnh sẽ cử người xúc tuyết.”

“Tuyết rơi thì có chỗ nào đi được?”

Tưởng Tôn suy nghĩ một chút: “Linh Tuyền được đấy. Chỗ đó cao hơn mực nước biển, ngắm cảnh tuyết đẹp vô cùng.”

“Đẹp hơn đài Phù Vân?”

“Đài Phù Vân là bốn mặt giáp khoảng không, tầm nhìn rộng rãi. Linh Tuyền có vị trí cao, cảnh tuyệt hùng vĩ, cảm nhận khác nhau.”

Hạ Xuyên nói: “Vây chờ lát nữa sẽ đi Linh Tuyền.” Nói xong liếc Tưởng Tổn một cái.

Tưởng Tổn đứng bên lửa, mặc một chiếc áo phao lông cừu ngắn màu trắng, cổ quần khăn choàng bông màu xám nhạt, khuôn mặt nhỏ bị hơi đến đỏ đỏ, từng hạt tuyết trắng dính trên mái tóc dài, hạt tuyết đang dần tan.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô cứ đứng vậy à?”

Tưởng Tổn hơi khô cũng khá khá, đi sang, ngồi xuống vị trí một người bên cạnh. Hạ Xuyên quét nhìn, thấy hôm nay cô không những đổi quần áo mà còn đổi cả giày.

Là đôi giày thể thao màu trắng, hôm nay cô mặc ngược lại có sức sống.

Tưởng Tổn ném một món đồ sang, rơi xuống bên cạnh Hạ Xuyên.

Là gói 1916.

Hạ Xuyên cầm lên: “Không phải nói hết rồi à?”

“Tôi hết rồi, khách sạn Lệ Nhân vẫn còn mà.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Chỉ một gói?”

“Chỉ còn lại một gói thôi. Thuốc lá này bình thường không ai mua cả.” Dừng một chút, nói, “Một trăm.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Chờ lát nữa đưa cho cô.”

Một lát sau, anh đứng dậy đi về phía nhà bếp. Tưởng Tổn tưởng anh đi lấy tiền.

Không bao lâu Hạ Xuyên quay lại, xách một túi nilon để trước mặt Tưởng Tổn, nói: “Gọt vỏ giúp cái.”

Trong túi nilon là củ năng chưa gọt vỏ, bầy đồng một cân.

Tưởng Tổn nhìn về phía Hạ Xuyên: “Việc này hình như không nằm trong phạm vi phục vụ của tôi.”

Hạ Xuyên như cười như không: “Phạm vi phục vụ gì của cô?”

“Hướng dẫn dã ngoại còn phải bao thầu làm việc nhà?”

Hạ Xuyên nhìn xuống cô từ trên cao: “Hướng dẫn dã ngoại còn bán thuốc lá?”

Anh buông tay, túi nilon rơi xuống đùi Tưởng Tổn: “Cô ăn sáng rồi, nhưng tôi chưa ăn.”

Tưởng Tổn nắm chặt túi nilon, lát sau nói: “Cái này đâu lắp đầy bụng được.”

Hạ Xuyên ngồi lại vào sofa, nói: “Đâu phải vào bụng cô. Trong bếp có gạo, cô đi nấu?”

“Có thể mà.”

“Tôi chỉ ăn cơm trắng?”

Tưởng Tổn nói: “Có cơm ăn không tốt hơn ăn cái này à?”

Hạ Xuyên cười: “Được đấy. Thế này đi, cô nấu cơm, rồi gọt cái này, tôi coi như là thức ăn.”

Tưởng Tổn: “...”

Hạ Xuyên nói: “Sao nào, hay là cô muốn chạy một chuyến mua thức ăn mang về giúp tôi? Cái này trong phạm vi phục vụ của cô nhỉ?” Một lát sau nói, “Nếu cô có thể biến ra món khác, tôi sẽ gọt vỏ đút cho cô ăn.”

“Vây anh gọt đi.” Tưởng Tổn nói.

Hạ Xuyên ngược mắt nhìn về phía cô.

Tưởng Tồn đứng lên, xách túi nylon đến trước mặt Hạ Xuyên, cười: “Tôi đi biển ngay lập tức, anh gọt vỏ nhé.”

Nói xong, cô đến nhà bếp lục lọi một hồi, lúc đi ra cầm một cái xẻng trên tay. Mở cửa, gió tuyết ùa vào nhà, Tưởng Tồn đi ra ngoài.

Xung quanh biệt thự là rừng trúc, xanh biếc um tùm, lúc này đây nửa trắng nửa xanh, lắc nhẹ một cái, tuyết đọng liền tuôn rơi xuống.

Tưởng Tồn khom người, quan sát đất bên cạnh cây trúc. Cô giẫm lên đồng tuyết, dùng chân quét tuyết trước mặt. Một lát sau cô đổi sang chỗ khác, mái tóc dài rơi xuống, cô gơ tay vén ra sau tai.

Cô mặc đồ trắng toàn thân, đi trong đó, nhạt đến mức giống như yêu tinh mà mặt tuyết biến hóa ra, càng đi càng xa, chỉ còn lại một đuôi góc áo.

Hạ Xuyên hút thuốc, đứng bên cửa sổ, neho mắt nhìn khoảng màu trắng sắp biến mất xa xa kia. Lúc anh chuyển tầm mắt, trước mặt tối đi một chút, tầm mắt mơ hồ không rõ.

Nhìn màu trắng quá lâu rồi.

Anh nhét hộp thuốc lá vào túi, ngậm điếu thuốc, mặc áo choàng ngủ, mang dép lê, đi ra ngoài.

Tưởng Tồn kéo khăn choàng cao hơn một chút, che miệng, hai tay rụt vào trong tay áo, cúi đầu chuyên tâm tìm. Cô vừa đi vừa dùng chân quét tuyết, đột nhiên mắt sáng lên, cô ngồi xổm xuống.

Đằng sau truyền đến một giọng nói: “Sao, cúng bái Thổ Địa à?”

Tưởng Tồn quay đầu.

Hạ Xuyên để lộ ngực, lộ bắp chân và chân, mát mẻ đứng trên mặt tuyết, miệng ngậm điếu thuốc, tay đút trong túi, mắt hơi neho lại, cười nhếch mép, vẻ mặt nhàn hạ, giống như sáng sớm mùa hè ra ngoài tản bộ.

Giọng Tưởng Tồn ồm ồm trong khăn choàng: “Đúng vậy, anh muốn lay một lay không?”

Hạ Xuyên đi đến gần cô, nhìn xuống từ trên cao: “Đào gì đó? Cá chạch bùn à?”

Tưởng Tồn nói: “Măng.”

“Măng?”

“Mùa đông có măng mùa đông.”

“Ở đây có thể có?”

“Sao không thể?”

Tưởng Tồn quay đầu, dùng xẻng đào xuống đất. Xẻng không đủ chuyên nghiệp, đất hôm nay lại giống như đóng băng, Tưởng Tồn đào hơi tốn sức.

Hạ Xuyên chậm rãi hút thuốc, hờ hững nhìn cô. Dáng người cô không tính là thấp, nhưng thấp hơn anh quá nhiều, ngồi xổm xuống thì càng nhỏ hơn, cái mông vừa tròn vừa vênh, căng chặt.

Gò má cô chuyên chú, lông mi dày, cái mũi thẳng, thở ra khí hơi mỏng, khóe miệng mím lại, dần dần nhếch lên một chút, sự thay đổi này rất nhỏ, không nhìn kĩ thì khó mà phát hiện. Đúng lúc này, cô bỗng nghiêng mặt sang bên, ngẩng đầu, bưng thứ trong tay lên, cười một tiếng đầy khiêu khích: “Cái này không phải à, khắp trên núi đều có.”

Trên bàn tay trắng nõn lấm tẩm bùn đất, búp măng mùa đông ú nụ đang nằm trong lòng bàn tay cô.

Tàn thuốc dài bị gió thổi rơi, làm phồng mu bàn tay Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên “ừm” một tiếng, khê búng tàn thuốc một cái, hỏi: “Còn nữa không?”

“Còn.”

Tưởng Tồn đứng lên, hoạt động mắt cá chân một chút, đi đến một cây trúc khác.

Hạ Xuyên đi theo sau lưng cô. Cô mở đường phía trước, để lại dấu chân nho nhỏ. Anh giẫm lên bên cạnh cô, để lại dấu chân cô, tiếng “sột soạt” một trước một sau, trừ gió tuyết ra, là âm thanh duy nhất trong khu rừng trúc này.

Tướng Tôn đứng vững, dùng chân quét quét tuyết, ngồi xổm xuống lần nữa.

Hạ Xuyên cũng ngồi xổm xuống theo, nhìn một cái, nói: “Không có gì cả.”

Tướng Tôn nói: “Nếu anh có thể nhìn thấy gì đó thì tôi sẽ không đào nữa.”

“Tại sao?”

“Măng nhú ra đều không ngon, chưa nhú mới ngon.”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao cô biết chỗ này có?”

Tướng Tôn chỉ chỉ ụ đất nhỏ đằng trước: “Khối đất này cong lại, xung quanh còn có vết nứt, bên trong nhất định có.”

“Như vậy là chắc chắn có măng?”

“Cũng phải xem hình dạng vết nứt, phải là dạng bắn tia mới được. Nếu chỉ là đường sọc duy nhất thì bên trong không chắc chắn có.”

Hạ Xuyên đã hiểu, nhìn cô đào, nhưng cũng không giúp.

Tướng Tôn xúc từng cái một, nửa khuôn mặt rụt trong khăn choàng, hai tay cầm chuôi xẻng dùng sức, thở hổn hển, mang theo chút lấm bầm, yếu ớt.

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc: “Cô rất hiểu việc này.”

Tướng Tôn thở hổn hển nói: “Tôi lớn lên ở đây, hồi nhỏ chạy khắp trên núi.”

“Chạy hết cả ngọn núi rồi?”

“Chạy hết núi Minh Hà.”

“Có từng trèo cây không?”

“Có trèo.”

“Lấy trứng chim?”

“Ừm.”

“Bắt cá?”

“Ừm.”

“Còn từng làm gì nữa?”

“Đào măng.”

Hạ Xuyên cười cười.

Tướng Tôn bưng măng mùa đông mới đào lên, hỏi: “Đủ ăn chưa?”

Đôi mắt cô sáng như ánh sáng bạc của mặt tuyết, nửa khuôn mặt vẫn ẩn trong khăn choàng, trên tay lại lấm tẩm bùn, trắng đen xen kẽ, cực kì chói mắt.

Hạ Xuyên không trả lời, phả một vòng khói thuốc, nhìn thẳng mặt cô. Tướng Tôn không tránh.

Hạ Xuyên hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh.”

Tướng Tôn quét nhìn Hạ Xuyên. Anh đứng lâu như vậy, tuyết đã rơi một lớp trên tóc và trên áo choàng ngủ, cơ ngực để trần một nửa sẵn chác.

Cô nói: “Anh trông khá lạnh đó.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Tôi không lạnh ——”

“Tôi nóng.”

14. Chương 14

Anh ta nóng...

Giọng anh tự nhiên, không thể đứng đắn hơn được nữa, tựa như chỉ đang trần thuật một chuyện. Nếu ánh mắt anh không nhìn cô chăm chăm chuyên chú đến thế, cười không lưu manh như thế, Tưởng Tôn sẽ tin anh nóng thật.

Tưởng Tôn nói: “Thể chất của anh rất hiếm thấy.”

Hạ Xuyên kẹp điều thuốc trong tay, nhìn cô một lúc, nói: “Đúng vậy, cô nói tại sao nào?”

“Tôi đã sớm nói anh có bệnh mà.”

“Cô chưa từng nói tôi có bệnh gì.” Hạ Xuyên kẹp điều thuốc chỉ cô một cái, “Bây giờ nói thử xem?”

Tưởng Tôn nói: “Khó nói lắm.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy cô nói, có trị được không?”

“Cũng khó nói lắm.”

“Cô nói chẳng khác nào không nói.”

“Cho nên nói anh có bệnh mà, hỏi tôi nữa!”

Hạ Xuyên cười cười: “Cô cũng hiếm thấy lắm.”

Cô không đỏ mặt, không ngượng ngùng, thực sự không giống một người phụ nữ.

Nhưng tất cả lại trong dự liệu, Hạ Xuyên không thất vọng, nhưng lại có một loại cảm giác tay không vốc nước. Vốc được nước mát lạnh, mong chờ uống một ngụm, nhưng vốc lên rồi, lòng bàn tay lại trống không.

Cách thức không đúng mà thôi, anh biết, nhưng không hề gì.

Tưởng Tôn cảm hai búp măng đứng lên, đi trở về. Hạ Xuyên gọi cô lại: “Quay lại.”

Tưởng Tôn xoay người.

Hạ Xuyên chỉ chỉ ụ đất nhỏ: “Vẫn chưa đào xong.”

Tưởng Tôn hỏi: “Còn chưa đủ?”

Hạ Xuyên nói: “Cô làm như đút cho cô ăn à?”

Tưởng Tôn nhìn nhìn xung quanh, đi sang một hướng khác.

Hạ Xuyên gọi cô: “Ở đây vẫn còn.”

Tưởng Tôn trả lời: “Cùng một chỗ đào một búp là được rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tại sao?”

Tưởng Tôn nói: “Sẽ bị người khác phát hiện.”

Hạ Xuyên không hiểu. Tưởng Tôn chỉ chỉ cây trúc bên cạnh ụ đất nhỏ, nói: “Trên trúc có kí hiệu, ở đây có chủ.”

Hạ Xuyên đi đến nhìn thân trúc, cẩn thận phân biệt, quả nhiên nhìn thấy kí hiệu khắc bằng dao trên đó, hỏi: “Sao viết chữ ‘tam’ (1)?”

(1) Trên thân cây có ba gạch ngang, giống chữ Tam ().

Tưởng Tồn nói: “Đây là kí hiệu năm thường năm nhuận, năm thường măng mọc nhiều, năm nhuận ít.”

Hạ Xuyên lại nhìn một hồi rồi mới đi về phía Tưởng Tồn: “Đi thôi, đào tiếp.”

Lại tìm được hai cây, vẫn là Tưởng Tồn ngồi xỏm đào măng, Hạ Xuyên dựa vào cây trúc nhìn cô bận bịu, chờ cô đào ra chuẩn bị đổi vị trí trận địa, Hạ Xuyên nói: “Cô thấy chúng ta thế này giống cái gì?”

Tưởng Tồn hỏi: “Giống cái gì?”

Hạ Xuyên đến gần cô, cúi người xuống, nhận lấy búp măng mùa đông trong tay cô, thấp giọng nói: “Bắn một phát (2), đổi chỗ khác.”

(2) Nguyên gốc là , ý chỉ nam nữ phát sinh quan hệ tình dục, mang nghĩa xấu. Đàn ông đi chơi gái thường nói “Đi bắn một phát”.

Tưởng Tồn cầm hai búp măng khác lên, cười đứng dậy: “Nhiều thế này... anh bắn nhúc nhích không?”

Nói xong, cô xoay người đi về.

Hạ Xuyên đứng tại chỗ một lúc, nhìn đôi chân nhỏ của cô đi mấy chục mét, mới cười một tiếng, chậm rãi đi theo sau, vài bước là vượt qua cô, không quay đầu lại, nói: “Tưởng Tồn, chọc tôi lần thứ ba nữa thử xem.”

Tưởng Tồn rút lại sau mấy bước quay về biệt thự, vào cửa liền thấy một búp măng mùa đông để ở góc bàn trà. Hạ Xuyên ngồi gọt củ năng trên sofa.

Hạ Xuyên nói: “Nghỉ một lát rồi nấu cơm.”

Tưởng Tồn cũng không khách sáo. Cô lạnh đến mức tay chân cứng đờ, để ba búp măng mùa đông đang ôm vào cùng một chỗ với búp măng trên bàn trà, đi tới trước lò sưởi, nói khăn choàng, dùng sức xoa xoa tay.

Đuôi mắt cô quét nhìn Hạ Xuyên một cái, thấy anh cúi đầu, chuyên tâm gọt củ năng trong tay, cũng không nhìn cô. Tưởng Tồn lại đứng một lúc rồi mới ngồi xếp bằng xuống.

Dưới đất trải một tấm chăn, vừa lớn vừa mềm, gần sát lò sưởi ấm cực kì. Tưởng Tồn xoa xoa tay rồi xoa xoa mặt, nhiệt độ cơ thể dần dần ấm lại.

Hạ Xuyên cúi đầu, ngược mắt nhìn sang bên đó, vừa vặn nhìn thấy cô dùng đuôi khăn choàng quét tuyết trên đỉnh đầu. Anh cười một tiếng, cụp mắt rồi gọt một củ năng, bỏ phần cơm thịt màu trắng vào đĩa, khéo mắt lại quét thấy Tưởng Tồn quấn khăn choàng quanh cổ, đầu hơi nghiêng, từng vòng một, cánh tay vòng quanh đỉnh đầu, mái tóc dài vương vãi được cô vén lên một chút, cái cổ trắng ngần thon dài dần lộ ra.

Hạ Xuyên không nhìn nữa, bắt đầu gọt củ năng kế tiếp.

Tưởng Tồn hơ lửa một lúc, quay đầu liếc nhìn sofa.

Hạ Xuyên khom người, giạng chân, tay và ngực đều ửng đỏ, rõ ràng trước đó cũng lạnh cóng rồi. Tầm mắt cô từ từ trượt xuống, quét qua hông Hạ Xuyên, lại trượt xuống tiếp, áo choàng ngủ phanh hơi rộng, tia sáng mờ, không hề thấy rõ, nhưng cũng có thể nhìn thấy anh mặc một chiếc quần thể thao rất lớn.

Không lộ ra.

Tưởng Tồn thu tầm mắt.

Hạ Xuyên lại để một củ năng đã gọt xong xuống, khéo miệng nhếch lên một cái.

Củ năng gọt xong hết, hình dạng cũng không đẹp đẽ gì, lồi lõm lồi lõm, còn dính ít vỏ, vỏ đầu đuôi có chỗ dùng dao gọt, có chỗ vẫn còn.

Hạ Xuyên nói: “Ấm rồi?”

Tưởng Tồn nói: “Ừm.”

“Vây đi nấu cơm đi.”

Tướng Tôn nhanh nhẹn đứng lên, liếc nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Hôm nay không biết tuyết nhỏ lại khi nào.” Chi bằng giải tán sớm một chút, cũng đừng bắt bẻ một bữa cơm không có đồ ăn phù hợp gì.

Hạ Xuyên nói: “Vây thì chờ thôi, có nhiều thời gian mà.” Dù sao thì cô cũng không đi được.

Tướng Tôn đi sang cầm lấy măng mùa đông.

Hạ Xuyên đưa đĩa đựng củ năng cho cô: “Cũng xào cái này luôn đi.”

Tướng Tôn nói: “Anh rất cố chấp với cái này.”

Hạ Xuyên cười nói: “Xào cho ngon đấy.”

Biệt thự có người kinh doanh, bác gái trong biệt thự trước đây để lại một bao gạo, trong tủ chén gia vị cũng đầy đủ, chén nồi muôi chậu thì càng không cần phải nói, chẳng qua là không có thức ăn khác, chỉ có bốn búp măng mùa đông.

Tướng Tôn vo gạo, xào một đĩa măng.

A Sùng bị mùi thơm dụ dỗ xuống, trèo chần bông chạy đến phòng khách, nghe thấy tiếng xào thức ăn trong bếp, ngã xuống sofa nói: “Đói chết tôi rồi!”

Hạ Xuyên ăn một miếng củ năng: “Sao còn chưa chết?”

A Sùng nói: “Tôi chết rồi thì cậu có thể chơi bởi vui vẻ à?” Anh ta hừ một tiếng, “Ban nãy sau cửa sổ tôi đã thấy hết rồi.”

“Thiên lý nhân của cậu à?”

“Đừng tưởng hai người trốn trong rừng là có thể giấu tôi.”

“Vây cậu nhìn thấy gì rồi?”

“Nhìn thấy cậu đi theo sau móng người ta, ngay người trong đó hơn nửa tiếng.” Liếc anh một cái, “Đã làm gì đó?”

Hạ Xuyên cười: “Nửa tiếng thì làm được gì?”

A Sùng hỏi: “Vây cậu cần bao lâu?”

Hạ Xuyên lạnh lẽo nhìn anh ta một cái.

A Sùng siết chặt chần, nhảy dựng lên chạy vào bếp: “Cô Tướng, có cần tôi giúp một tay không, tôi vo gạo nhé!”

Một bữa cơm, hai đĩa thức ăn, Tướng Tôn nhìn hai người họ ăn.

Hạ Xuyên và A Sùng đều không kén chọn, thứ có thể ăn được là họ ăn được. Ăn món không ngon nhất, một đĩa rau cũng có thể ăn như hổ đói, huống chi tay nghề của Tướng Tôn không tệ, măng xào rất ngon miệng.

Cơm nước xong, tuyết rơi nhỏ dần. A Sùng sợ lạnh, mặc hai cái áo len, không có khăn choàng, cổ rụt hết vào trong áo. Hạ Xuyên vẫn ăn mặc bình thường.

Hạ Xuyên hỏi: “Linh Tuyền có xa lắm không?”

Tướng Tôn nói: “Không xa lắm, đến bên đó phải đi bộ.”

A Sùng kêu khổ: “Tuyết dày thế này mà còn phải đi bộ á?” Nghĩ đến việc chỉ ở đây mấy ngày, không ra ngoài thì lãng phí, khẽ cắn răng, “Đi bộ thì đi bộ.”

Tuyết chất đông trên đường phần lớn đã được khu danh lam thắng cảnh dọn qua. Đến cổng vào Linh Tuyền, Tướng Tôn đậu xe xong, ba người xuống xe, đi bộ lên.

Bạc thang đá, tuyết chất dưới chân ngược lại không dày lắm, giẫm lên có thể cảm nhận được sự lồi lõm dưới lòng bàn chân. Tưởng Tôn dẫn đường đằng trước, dọc đường không có lấy một khách du lịch, mọi người đều tránh tuyết đóng cửa không ra ngoài, chỉ có Hạ Xuyên cũng muốn ra ngoài trong thời tiết này.

Bụi cây rễ sâu lá tươi tốt, vòng qua cụm đá, đằng trước là một con suối, nguồn suối tuôn nước ùng ục, nước chảy trong veo thấy đáy. Bên cạnh Linh Tuyền có khối đá lớn, đáy rộng đầu nhọn, rêu mọc đầy trên đá, đứng trên đỉnh, có thể nhìn khái quát dãy núi.

Tưởng Tôn nói: “Đây chính là Linh Tuyền.”

A Sùng hỏi: “Có uống được không?”

“Có thể uống trực tiếp. Trước đây người già nơi này còn nói nước Linh Tuyền có thể chữa bách bệnh, giúp người ta trẻ mãi không già.”

A Sùng khoác vai Hạ Xuyên: “Tôi lấy cho cậu một chai, để cậu làm một ông già bất tử!”

Hạ Xuyên vặn cổ tay anh ta: “Nếu cậu muốn chết trẻ thì tôi cũng thành toàn cho cậu!”

A Sùng la lên: “Úi úi, gãy gãy——”

Giọng anh ta lớn, một tiếng la vang động trời, trong tiếng vang còn xen lẫn một âm thanh khác.

“Cứu tôi với...”

Âm thanh này rất nhỏ, không chân thật lắm.

Tưởng Tôn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cũng đang nhìn sang phía cô.

15. Chương 15

“Cứu tôi với...”

Xen lẫn trong tiếng gió, truyền đến lần nữa.

Tưởng Tôn hỏi: “Nghe thấy chưa, có người kêu cứu mạng?”

“Nghe thấy rồi.” Hạ Xuyên nhìn lướt một vòng, “Tiếng cô nghe thấy truyền đến từ đâu?”

Âm thanh lại mất, Tưởng Tôn nghi hoặc nói: “Không nghe rõ.”

Hạ Xuyên nhìn về phía A Sùng, A Sùng nói: “Tôi chẳng nghe thấy tiếng gì cả.” Ban nãy cổ tay anh ta bị vặn đau buốt, đâu để ý tiếng gì đó.

Tuyết rơi dứt quãng, hơi nước mỏng bốc lên trên Linh Tuyền, yên lặng như tờ, ngay cả lá cây đầu cành cũng không nhúc nhích.

A Sùng nói đùa: “Này, ở đây có truyền thuyết quỷ nữ làng miền núi gì đó không vậy?”

“Có chứ.” Tưởng Tôn nói.

“Hà? Có thật á?”

“Anh nhớ lát nữa đừng xuống nước chơi. Trong nước có yêu quái, sẽ bắt anh rồi ăn đó.” Tưởng Tôn nhắc nhở, “Nhớ đó nha!”

A Sùng giật giật khóe miệng: “Cái này mà cũng gọi là truyền thuyết?”

Tưởng Tôn liếc anh ta: “Lưu truyền kiểu này mấy trăm năm vẫn bất diệt, không phải truyền thuyết thì là gì?”

Hạ Xuyên liếc nhìn A Sùng, cũng nói: “Lừa cậu hay lắm!”

A Sùng la: “Hai người có cần...”

“Yên lặng!” Tưởng Tôn ngắt lời anh ta.

A Sùng không cam lòng muốn nói tiếp, bị Hạ Xuyên liếc một cái sắc lẹm, đành hoàng ngậm miệng.

“Ở đây... có người... cứu...”

Hạ Xuyên xoay sang hướng Bắc, nói: “Ở đó!”

“Ở bên đó!” Tưởng Tôn lập tức đi về hướng Bắc.

Giọng nói và động tác của hai người gần như cùng lúc.

A Sùng nhìn bóng lưng hai người họ, rốt cuộc không cam lòng bật ra một câu: “Hai người có cần phối hợp vậy không!”

Phía Bắc là một dốc núi, trên dốc trồng đầy trúc. Rừng trúc rất sâu, nhìn từ đỉnh dốc thì không thấy rõ bên dưới có gì, nhưng phía dưới nhất định có người, vì lần này, ba người họ đều nghe thấy.

Tưởng Tôn vượt qua bụi cây, vịn một cây trúc, la xuống dưới dốc: “Có ai không ——”

Trên núi thường hay có người đến đào măng hoặc hái rau củ, Tưởng Tôn lo là dân làng gần đó.

Người dưới dốc trả lời: “Có người! Có người! Cứu tôi với!”

Kèm theo tiếng khóc nức nở, vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, là một cô gái trẻ.

Tưởng Tôn la to: “Cô bị thương sao?”

“Chân tôi gãy rồi, tôi đi không được!”

“Đừng vội, tôi xuống ngay lập tức!”

Người dưới dốc la: “Cô có một mình sao? Một mình thì đừng xuống.”

“Yên tâm ——” Tưởng Tôn vịn cây trúc, cũng không quay đầu lại nói với hai người đàn ông kia, “Các anh chờ ở đây, tôi xuống xem thử.”

Vừa đi hai bước, cô liền bị người ta bắt lấy cánh tay.

Sức đối phương mạnh, cách áo phao lông cũng có thể nắm cô đau điếng.

“Có đàn ông ở đây, phải cần tới phụ nữ sao?” Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tôn một cách hơi khinh thường, kéo cô ra phía sau, nói: “Cậu trông chừng đó A Sùng.” Nói đoạn liền định đi xuống dốc núi.

Tưởng Tôn trở tay hất tay anh: “Tôi quen thuộc chỗ này hơn anh, tôi lăn lộn lên trên dốc núi.” Cô không kiên nhẫn ra lệnh, “Quay lại chờ đi!”

Hạ Xuyên hơi sững sốt, lần đầu tiên anh nghe thấy một cô gái sai khiến mình.

Im lặng hai giây, anh chợt cười một tiếng, gạt tay Tưởng Tôn ra nói: “Được đó, cô lăn xuống dốc cho tôi xem thử xem?”

Tưởng Tôn nhú mày: “Con người anh sao nói không nghe vậy!”

Hạ Xuyên cười: “Tôi thì lại không nhìn ra cô quan tâm tôi như vậy.”

“Tôi cũng không nhìn ra anh lấy việc giúp người làm niềm vui như vậy đấy.”

Trong thời gian hai câu, hai người đã xuống đến giữa dốc. Dốc núi cao chót vót, lại phủ đầy tuyết, lúc bước xuống không hề dễ dàng. Hai người vịn cây trúc đi xuống, nóng lòng cứu người, cố gắng hết sức bước nhanh hơn. A Sùng cách rất xa, la to: “Ai trông chừng tôi hử, không có ai trông chừng tôi à!”

Không bao lâu, anh ta cũng xuống dốc, cách hai người đằng trước ba, bốn mét.

Đá dưới đồng tuyết đầu nhọn, bốn phía phủ tuyết, nhìn qua vô cùng bằng phẳng. Tưởng Tôn vừa không chú ý, chân phải giẫm lên, lập tức loạng choạng, chẳng mấy chốc đã ngã xuống mặt tuyết, đột nhiên được ai đó túm lấy nón áo phao lông, xốc lên, ngã vào ngực đối phương.

Hạ Xuyên cười khê: “Còn muốn lăn xuống dốc thật à?”

Trán Tưởng Tôn bị đụng đau, giãy một cái, không giãy thoát, nói: “Buông ra!”

Anh hất nón cô một cái, lập tức trùm đầu cô, hạt tuyết rơi trên nón áo phao lông trắng, nhàn nhạt hòa làm một thể với cô.

Anh đẩy cô ra sau: “Trông chừng đó!”

Tưởng Tôn lại đụng vào người A Sùng. A Sùng đè nón cô một cái, la to: “Cậu nói cho rõ, ai trông chừng ai hả!”

Tưởng Tôn nổi điên, lắc đầu, tránh khỏi tay A Sùng, bước dài tiếp tục đi xuống dưới.

Hạ Xuyên và A Sùng một người đằng trước, một người đằng sau, ở giữa là Tưởng Tôn, khoảng cách bằng nhau. Nếu cô lăn xuống dốc nữa, thì người đằng sau có thể kéo cô, kéo cô không được, thì cô cũng có thể coi người đằng trước là đệm thịt.

Tưởng Tôn đi mấy mét, bước chậm lại, trong lòng hơi khác thường, cơn tức cũng dịu dần.

Còn cách dưới dốc hai mét, Tưởng Tôn rốt cuộc nhìn thấy cô gái trẻ cầu cứu kia. Cô ấy mặc áo khoác dạ màu trắng, quần jean bó sát, chân mang giày boots cao gót, dựa lưng vào dốc núi.

Ba người lập tức đi về phía cô ấy, nhìn rõ rồi, là Vương Tiêu.

Môi Vương Tiêu tróc da trắng bệch, trên tóc trên quần áo toàn là tuyết, vệt nước mắt khô đầy mặt, hoàn toàn không có sắc máu, ánh mắt tan rã, thấy ba người Tưởng Tôn, đột nhiên có sức sống một chút, nước mắt rơi lã chã: “Là mọi người... Chị Tưởng...”

Mấy ngày nay số lần hai người nói chuyện không nhiều, cũng không nghe ra giọng nhau. Huống chi giọng Vương Tiêu đã khô khàn từ lâu, ban nãy Tưởng Tôn hoàn toàn không ngờ được lại là cô ấy.

Tưởng Tôn nửa quỳ xuống, đỡ cô ấy dậy hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy, cô ở đây bao lâu rồi?”

Cả người Vương Tiêu lạnh ngắt, không có chút hơi ấm: “Tối qua... đến giờ.”

A Sùng ở đằng sau kinh ngạc la lên: “Cái gì? Em đã ở đây cả đêm?” Vậy mà vẫn chưa tắt thở?

Tưởng Tôn cũng không hỏi tại sao cô ấy lại ở đây, bây giờ cứu người quan trọng hơn.

Cô phủi phủi tuyết trên người Vương Tiêu, cởi khăn choàng của mình quấn cho Vương Tiêu, nói với hai người phía sau: “Xe tôi đậu ở cổng vào Linh Tuyên, nếu đi tới đó từ con đường này thì phải mất nửa ngày, các anh ai công Vương Tiêu đi?”

Hạ Xuyên đẩy A Sùng một cái: “Đi!”

A Sùng đi tới trước mặt Vương Tiêu. Tưởng Tôn cho rằng anh ta định công cô ấy, lập tức tránh sang một bên, ai ngờ A Sùng chỉ ngồi xổm xuống, nhìn chân Vương Tiêu.

Tưởng Tôn nói: “Nhanh lên một chút.”

“Đừng vội.” A Sùng nâng chân Vương Tiêu lên cử động một chút.

“Anh làm gì thế?”

A Sùng không đáp. Hạ Xuyên nói: “Để cậu ta xem thử trước đi, cậu ta là bác sĩ.”

Tưởng Tôn không nghe rõ: “Cái gì cơ?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu ta là bác sĩ.”

Tưởng Tôn quả thực không nhìn ra A Sùng giống một bác sĩ ở chỗ nào...

Có điều, hai chữ “bác sĩ” sẽ không viết lên mặt, bây giờ ngược lại cô yên tâm hơn một chút.

A Sùng chỉ kiểm tra một lúc, nói: “Không đáng ngại, ở đây đưa đến bệnh viện quá tốn thời gian. Chúng ta đưa em ấy về biệt thự trước. Tôi có mang theo hộp thuốc, xử lý một chút trước rồi đưa em ấy đến bệnh viện.”

Tướng Tồn lập tức giúp Vương Tiêu nằm sấp lên lưng A Sùng.

Vương Tiêu cố gắng lên tinh thần, nói đầy yếu ớt: “Chờ một chút.”

Tướng Tồn hỏi: “Sao thế?”

Vương Tiêu nói: “Từ Kính Tùng... anh ta... em và anh ta ngã từ dốc núi đằng sau xuống. Em đánh ngất anh ta, bây giờ không biết anh ta như thế nào nữa...” Nước mắt cô ấy rơi xuống nhiều hơn, thực sự sợ hãi, “Có lẽ anh ta chết rồi...”

Cô cố gắng chống đỡ đi sang bên này, muốn ra khỏi đây đi tìm người, nhưng quả thực không chống đỡ nổi. Đến dưới dốc này, cô đã sức cùng lực kiệt, trong lòng vừa cuống vừa sợ, đã không còn cảm nhận được sự đau đớn trên chân, cách một lúc lại gọi người, không ngờ vậy mà gọi Tướng Tồn tới.

Nhưng cô nghĩ đến sự sống chết của Từ Kính Tùng thì lại sợ muốn chết.

Tướng Tồn vỗ vỗ đầu cô ấy, nói: “Tôi đi tìm anh ta.”

Vương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, ngất trên lưng A Sùng.

Hạ Xuyên hắt hắt cằm: “Cậu công cô ấy đi lên trước đi.”

A Sùng đi nhanh trở về: “Hai người nhanh lên một chút nhé.”

Hạ Xuyên đi tới dốc núi Vương Tiêu lăn xuống, Tướng Tồn đi theo bên cạnh anh gọi điện thoại.

Cô kể đơn giản tình hình: “Chú sang đây đón một người trước, nói với người nhà Vương Tiêu một tiếng — Đã tìm cô ấy rồi? Vậy được, chú mau đi nói đi, cháu ở lại một lúc rồi sang đó.”

Bước chân Tướng Tồn chậm rãi, không vội vàng như lúc cứu người ban nãy. Hạ Xuyên chờ cô cúp điện thoại, liếc cô một cái: “Tẩn bộ à?”

Tướng Tồn nói: “Tôi thật không muốn cứu anh ta... Thôi bỏ đi!” Nói đoạn, bước nhanh hơn.

Hạ Xuyên hỏi: “Bỏ đi cái gì?”

Tướng Tồn nói: “Nếu anh ta chết thì Vương Tiêu cũng sẽ gặp rắc rối.”

Hạ Xuyên cười: “Không nhìn ra cô tốt bụng như vậy, còn suy nghĩ giải quyết rắc rối thay cho cô gái đó.”

Tướng Tồn nhớ tới một câu của Vương Tiêu ban nãy: “Cô có một mình sao? Một mình thì đừng xuống.” Còn có mía cô ấy đưa cho cô.

Tướng Tồn nói: “Tuy cô ấy có hơi tùy hứng, nhưng người rất tốt.”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc: “Định nghĩa về người tốt của cô rất đơn giản.”

Tướng Tồn nói: “Anh và A Sùng cũng rất tốt.”

Hạ Xuyên nhíu mày, cười: “Chỉ vì thấy chúng tôi xuống cứu người cùng cô, cho nên là người tốt?”

Tướng Tồn cười không nói.

Đi mấy trăm mét, hai bên toàn là bụi cây um tùm, tuyết chất đọng còn dày hơn ở trên một chút, bốn phía không thấy bóng người.

Tướng Tồn nói: “Có khi nào anh ta đã đi rồi không?”

“Tìm thêm một lúc nữa, không thấy người thì chúng ta đi lên.”

Đang nói, trong bụi cây đằng trước, thấp thoáng lộ ra một đôi giày.

16. Chương 16

Tướng Tôn và Hạ Xuyên nhìn nhau, cùng bước về phía bụi cây.

Bụi cây màu xanh đậm, chỗ không bị tuyết bao phủ còn có mấy tấm mạng nhện. Có một bụi cây từng bị đè qua, cành lá gãy một nửa, giày lại rơi sang bên kia.

Đó là một đôi giày da màu đen.

Tướng Tôn nhặt giày lên, tuyết đè trên bụi cây rơi rào rào xuống một khoảng.

Cô nhìn thoáng qua, ném giày sang một bên, phủi tay hai cái, có chút chán ghét: “Chắc là giày của Từ Kính Tùng.” Bóng loáng, là đôi giày hiệu.

Hạ Xuyên nhìn sườn dốc sau bụi cây: “Chắc là họ lăn từ trên này xuống.” Trên dốc không nhìn ra dấu vết gì, chỗ đó chỉ có một vùng trắng xóa, nhưng nhìn dấu vết bụi cây bị đè gãy, suy đoán của anh hẳn không sai.

Tướng Tôn nói: “Giày ở đây, người đâu?”

Hạ Xuyên quan sát xung quanh một chút, rồi nhìn về phía bụi cây bị đè gãy.

Giày có thể là bị rơi mất lúc Từ Kính Tùng lăn xuống. Vương Tiêu nói cô ấy đã đánh ngất Từ Kính Tùng, chắc là ở chỗ này. Từ Kính Tùng có lẽ không ngất hoàn toàn. Sau khi Vương Tiêu đi, anh ta cũng định đi. Vương Tiêu mãi không thấy anh ta đi qua, chắc anh ta đi hướng ngược lại.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô biết người đàn ông này?”

Tướng Tôn nói: “Ừ, anh ta ở khách sạn Lệ Nhân.”

“Gọi điện thoại hỏi anh ta có ở đó không thử xem.”

Tướng Tôn gọi điện thoại hỏi, Từ Kính Tùng không có ở đó.

Hạ Xuyên nói: “Không có giày nên chắc không đi được bao xa đâu.”

Hai người đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Tướng Tôn đã đưa khăn choàng cho Vương Tiêu nên cổ lạnh ngắt. Cô trùm nón áo phao lông tịt xuống lên đầu lần nữa, kéo hết dây kéo lên.

Hạ Xuyên bước dài, đi mấy bước phát hiện người phía sau không theo kịp, quay đầu lại tìm một cái mới phát hiện Tướng Tôn đã trùm mình thành một quả cầu tuyết, cả khuôn mặt bị bao hết lại, chỉ lộ ra ngũ quan, trông rất thú vị.

Tướng Tôn nói: “Đi đi.”

Hạ Xuyên cười, tiếp tục đi về phía trước.

Tướng Tôn tìm dọc theo bụi cây bên kia, phía dưới là một dốc núi khá bằng phẳng. Cô thò đầu, tìm cẩn thận, kêu tên “Từ Kính Tùng”, bóng lưng trắng như tuyết.

Hạ Xuyên nghe mấy lần, cảm thấy quen tai.

Anh rút lại sau mấy bước, muốn hút thuốc, tay vừa sờ tới hộp thuốc lá thì đột nhiên nghe thấy Tướng Tôn kêu: “Bên kia có người!”

Hạ Xuyên đi tới theo. Dưới bụi cây gần dốc, quả nhiên có một người đang nằm, hông vừa vịn mắc kẹt trên một thân cây, xung quanh cổ đại um tùm. Mặt anh ta hướng lên trời, trán sưng một cục, da và tóc giống như kết sương, tuyết chất trên người không nhiều lắm.

Tướng Tôn ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của anh ta, nói: “Chưa chết.”

Hạ Xuyên vỗ vỗ mặt anh ta, gọi không tỉnh. Anh xốc cổ áo Từ Kính Tùng một cái, người đứng lên theo, nâng chân sau của anh ta, vác anh ta trên vai.

Giống như vác một cái bao tải vậy, vô cùng dễ dàng, Tưởng Tôn cũng không phản ứng kịp.

Hạ Xuyên nói: “Đi đi.”

Tưởng Tôn lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Trở về theo đường cũ, khó đi hơn lúc xuống dốc.

Một chân Tưởng Tôn giẫm lên trên dốc núi phủ tuyết, bước lên, lòng bàn chân trơn trượt, đi mấy bước không ngừng thở hổn hển. Cô vịn cây trúc, gạt tuyết rơi trên lông mi, tay vừa dễ xuống liền bị người ta nắm lấy.

Hạ Xuyên dùng lực một cái, nhấc cô tới bên cạnh, nói: “Theo kịp đây.”

Anh vác một người, sức còn lớn như trâu. Lúc cô được anh nhấc lên, một luồng lực truyền đến cổ tay, trọng lượng trên người nhẹ hơn, đi lên nhẹ như bay.

Tưởng Tôn nắm chặt tay anh, gấp rút theo sau, không biết khách sáo chút nào.

Hạ Xuyên thoáng dừng bước, đưa lưng về phía Tưởng Tôn, mỉm cười, mơ hồ hơi bực.

Trong rừng trúc im ắng, chỉ có tiếng hai người họ giẫm lên tuyết, cùng hơi thở nặng nề thêm của nhau. Hạ Xuyên nhớ tới dáng vẻ cô ngồi xổm trên mặt tuyết cúi đầu đào mặng vào mây tiếng trước, cũng giống như bây giờ, phát ra tiếng hít thở hừ hừ.

Chỉ có điều bây giờ thở hổn hển lớn hơn, anh cũng bắt đầu thở gấp.

Hạ Xuyên cười hừ một tiếng.

Trở lại đỉnh dốc, Hạ Xuyên buông tay Tưởng Tôn, hai người bước nhanh hơn.

Lên xe, Tưởng Tôn gọi điện thoại cho Tôn Hoài Mẫn. Tôn Hoài Mẫn không nghe nên cô chỉ có thể lái xe trước, nửa đường đột nhiên truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

Tưởng Tôn nói: “Có người báo cảnh sát ư?”

Hạ Xuyên ném Từ Kính Tùng ở phía sau. Anh cũng ngồi vào hàng giữa, nghe một lúc nói: “Không phải xe cảnh sát, là xe cấp cứu.”

Vừa dứt lời, xe đã chạy đến biệt thự nhà họ Bạch. Một chiếc xe cấp cứu đậu trước biệt thự, bà Bạch đi theo bên cạnh một cánh cửa thương.

Tưởng Tôn dừng xe, kêu với nhân viên y tế: “Bác sĩ, ở đây có một bệnh nhân hôn mê!”

Hạ Xuyên xuống xe, để nhân viên y tế khiêng Từ Kính Tùng xuống.

Xung quanh rối loạn. Trong chốc lát, xe cấp cứu liền chen ra khỏi, đi xuống núi. Tưởng Tôn không có cơ hội nói chuyện với bà Bạch. Cô đứng tại chỗ nhìn một hồi mới gửi tin nhắn cho Tôn Hoài Mẫn, bảo cô ta mau đến bệnh viện.

Gửi tin nhắn xong, Hạ Xuyên cũng vừa vặn nói chuyện xong với A Sùng.

Tưởng Tôn hỏi: “A Sùng ở biệt thự à? Vương Tiêu đâu?”

“Người nhà cô ấy đưa cô ấy đến bệnh viện rồi.” Hạ Xuyên hỏi, “Ai xảy ra chuyện thế?”

“À, là ông Bạch.”

Hạ Xuyên không hỏi nhiều, lát sau nói: “Đi, đến Linh Tuyền.”

“Hửm?” Tưởng Tôn kinh ngạc.

Hạ Xuyên nói: “Lên xe.”

Khách hàng là ông lớn, Tưởng Tôn nghe lời răm rắp.

Hai người quay lại Linh Tuyền, nhưng Hạ Xuyên lại đi đến dốc núi phía Bắc.

Tưởng Tổn hỏi: “Anh làm gì thế?”

Hạ Xuyên nói: “Cô tưởng tôi rảnh lắm à, vác người nửa ngày mà còn tới ngắm cảnh tuyết rơi?”

Tưởng Tổn im lặng hai giây, hỏi: “Vậy anh tới làm gì?”

“Tìm đồ.” Vừa nãy lúc anh gọi điện thoại cho A Sùng mới phát hiện mất đồ.

Hạ Xuyên định xuống dốc, Tưởng Tổn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hạ Xuyên quay đầu lại.

Tưởng Tổn nói: “Hôm nay giày tôi không tiện, trượt chân, cứ ở đây chờ anh thôi.”

Hạ Xuyên nhìn giày thể thao của cô một cái.

Vốn trắng như áo phao lông của cô, ban nãy đạp qua bụi cây, mũi giày và hai bên đã có vết đen.

Hạ Xuyên hừ một tiếng, như cười như không: “Từ nhỏ cô lăn lộn lên trên dốc núi, giày còn có thể làm vướng bận cô sao?”

“Vướng bận chứ.”

“Cùng tìm động tác sẽ nhanh hơn một chút.”

Tưởng Tổn nói: “Tôi đâu biết anh muốn tìm thứ gì.”

“Một cái hộp nhỏ.”

Tưởng Tổn không rõ cái hộp nhỏ trông như thế nào, chỉ có thể đi theo Hạ Xuyên xuống dưới trước.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cô đi rất thuận lợi, tụt lại sau Hạ Xuyên mấy bước, rất nhanh đã xuống dưới dốc.

Hai người tìm dọc theo con đường đi qua trước đó, đi qua chỗ Vương Tiêu đã nằm. Tưởng Tổn hỏi: “Anh cũng là bác sĩ ư?”

Hạ Xuyên nói: “Tò mò?”

“Có một chút.”

“Tôi trông giống bác sĩ sao?”

“Không giống.”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô thấy tôi giống người làm việc gì?”

Tưởng Tổn không lên tiếng.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không nói?”

Tưởng Tổn nói: “Không nhìn ra.”

Hạ Xuyên liếc mắt nhìn cô: “Nói dối.”

Tưởng Tổn hỏi: “Thích nghe nói thật?”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, neho mắt cười cười: “Thích nghe lời khen.”

Tưởng Tổn lại không lên tiếng.

Hạ Xuyên nói: “Nói thật?”

Tưởng Tổn nhìn về phía tai trái anh, khuyên tai dạng hạt tủa sáng lấp lánh.

Cô nói: “Trai bao.(1)”

(1) Nguyên gốc là (thất tức nam), nghĩa mặt chữ là đàn ông sa chân/phạm sai lầm. Trong tiếng Trung, từ thường được dùng là (thất tức nữ, chỉ gái điếm), Tường Tổn chuyển thành nam. Đây là từ lóng nên Hạ Xuyên không hiểu.

Hạ Xuyên không hiểu: “Hửm?”

Tường Tổn cười cười, đi về phía trước: “A Sùng làm khoa gì?”

Hạ Xuyên không đáp, lát sau nói: “Trai bao... Ừm?”

Tường Tổn tỉnh bơ nói sang chuyện khác: “Cái hộp đó trông như thế nào vậy?”

Hạ Xuyên như cười như không, liếc cô một lúc, nói: “Cao bằng ngón cái.”

“Ngón cái?” Tường Tổn nhìn nhìn ngón cái của mình.

Hạ Xuyên liếc cô: “Ngón cái của tôi.”

Tường Tổn nhìn về phía tay Hạ Xuyên. Hai tay anh đút trong túi, không nhìn thấy.

Hạ Xuyên nói: “Tay đã nắm qua rồi, không biết à?”

Tường Tổn: “...”

Hạ Xuyên cười một tiếng, rút tay trái ra khỏi túi, nhìn mu bàn tay mình một lúc, cũng không nói gì.

Tường Tổn liếc một cái, đi về phía trước. Hạ Xuyên cười cười sau lưng cô.

Tìm cả buổi, hai người đến trên dốc núi phát hiện Từ Kính Tùng. Tường Tổn thấp thoáng thấy có thứ gì đó phát sáng lấp lánh dưới bụi cây, cô nhặt lên.

Là một cái hộp nhỏ, bằng sắt, hình khối, màu xám bạc sạch sẽ, góc cạnh trơn tròn, kiểu dáng xinh xắn, quả thực chỉ cao bằng ngón cái của Hạ Xuyên. Thân hộp lạnh ngắt, lắc một cái phát ra tiếng va chạm của đồ dạng viên nhỏ, thân hộp có mấy chữ tiếng Anh.

Là kẹo cai thuốc.

Đồ anh ta đặc biệt quay lại tìm lại là một hộp kẹo cai thuốc, mà anh ta còn hút thuốc mỗi ngày!

Tường Tổn không thể tưởng tượng nổi, lại nhìn cái hộp một cái, nhìn kĩ, thực sự rất mới mẻ.

Hạ Xuyên đến gần, hỏi: “Tìm được rồi à?”

“Là cái này?” Tường Tổn đưa sang.

Hạ Xuyên nhận lấy: “Phải.” Chắc là rút lúc tìm thuốc ban nãy.

Tìm được cái hộp rồi, hai người về theo đường cũ. Hạ Xuyên chờ đằng trước, đưa tay trái ra.

Tường Tổn đang cúi đầu leo lên, vừa ngược mắt liền nhìn thấy một bàn tay to gấp đôi tay cô, lòng bàn tay ửng đỏ, chỉ tay rõ ràng, vừa rộng vừa dày, đang xòe trước mặt cô.

Hạ Xuyên nói: “Nào.”

Tường Tổn không nhúc nhích.

Hạ Xuyên nói: “Trước đó nhanh nhẹn lắm mà, bây giờ sao vậy? Đang nghĩ gì thế?”

Tường Tổn nói: “Không cần đâu, bây giờ tôi lên được.”

Tay Hạ Xuyên vẫn đang xòe: “Vừa nãy đang nghĩ gì thế?”

“Không nhớ.”

Hạ Xuyên cười cười: “Lại nói dối.”

Có điều anh cũng không nói nhiều, tự mình đi lên.

Trở lại Linh Tuyền, tuyết nhỏ lại, thỉnh thoảng có một hai hạt rơi xuống, nổi trên nước suối, nháy mắt liền biến mất.

Có điện thoại tới, Hạ Xuyên đứng nghe trên tảng đá bên suối.

Là trưởng thôn.

Trưởng thôn nói: “Anh Hạ, ông cụ Vương Phúc hồi nhỏ làm công trong biệt thự mà lần trước tôi nói qua với anh ấy, ngày kia ông ấy sẽ về, người anh muốn hỏi chắc ông ấy sẽ biết một chút đấy!”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống vẩy vẩy nước suối, nói cảm ơn trưởng thôn.

Để điện thoại xuống, anh vốc một vốc nước lên, cúi đầu nếm thử một ngụm.

Tưởng Tồn vẫn đứng bên cạnh nhìn anh.

Hạ Xuyên búng nước trên ngón tay, không quay đầu lại, nói: “Nước này rất ngon.”

Tưởng Tồn nói: “Trước kia còn có người muốn mở nhà máy nước suối dưới chân núi.”

“Không mở thành công?”

Tưởng Tồn lắc đầu: “Không mở thành công. Lượng nước ở đây không nhiều, khu danh lam thắng cảnh không thông qua.”

Hạ Xuyên nói: “Hiếm thấy.”

Một lát sau, anh lại vẩy vẩy nước: “Trước đây tôi từng thử hai tháng, mỗi ngày ăn cơm nấu bằng nước suối, thức ăn xào bằng nước suối, thậm chí ngay cả tắm rửa, có lúc cũng phải dùng nước suối.”

Tưởng Tồn ù ù cạc cạc: “Hửm?”

Hạ Xuyên nói: “Đã là chuyện mười mấy năm trước rồi.”

Hạ Xuyên quay đầu lại, nhìn về phía tảng đá lớn đứng lặng im trước mặt.

Đáy rộng đầu nhọn, tuyết dày che phủ, chỗ không bị tuyết lấp lộ ra rêu màu xanh lá cây.

Hạ Xuyên đi tới.

Tảng đá lớn dốc đứng, anh lên rất nhanh, thoáng cái đã đứng trên đỉnh tảng đá, nhìn phía trước núi một cái. Anh quay đầu nói với Tưởng Tồn: “Không lên à?”

Tưởng Tồn leo lên. Cô đạp vị trí nhô ra đi lên, gần như dùng cả tay chân, lòng bàn chân còn trơn trượt, đôi giày thể thao trắng của cô không thích hợp leo dốc.

Một bàn tay vươn tới.

Đây là lần thứ ba trong hôm nay, Hạ Xuyên đưa tay đến trước mặt Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn ngẩng đầu.

Hạ Xuyên nói: “Tay.”

Vài bông tuyết xoay tròn chậm rãi trong không trung. Anh ngược sáng, vẻ mặt nhàn nhạt.

Tưởng Tồn đưa tay cho anh. Anh nắm lấy, nhắc cô lên.

Cô kề sát anh, còn cách bả vai anh một chút.

Tảng đá lớn thẳng đứng, lẻ loi nơi cao.

Ở đây là chỗ cao nhất so với mực nước biển của núi Minh Hà, cách bầu trời gần nhất, thảm tuyết kéo dài ngàn dặm, đất trời một màu.

Họ đứng trên tảng đá phủ tuyết, bên tai nước suối róc rách, trước mắt một màu trắng tinh khiết.

“Hai ngày nữa tôi đi.”

Bông tuyết chậm rãi xoay tròn, rơi xuống vai anh. Tưởng Tôn nhìn thấy.

Hạ Xuyên nhìn thấy, một bông tuyết sáu cánh rơi xuống vai cô, màu trắng tinh khiết, hòa quyện cùng cô.

17. Chương 17

Từ Linh Tuyền xuống, Tưởng Tôn chở Hạ Xuyên về thẳng biệt thự.

A Sùng chán muốn chết nằm trên sofa chơi “Lắc một cái”, kêu “tách tách” không ngừng, lắc tới lắc lui, lắc đến một người có khoảng cách gần nhất, cách chỗ này mười tám cây số, avatar là đĩa cua đồng Trung Quốc, tay A Sùng run lên.

Ngoài cửa có người nói: “Mở cửa.”

A Sùng lập tức nhảy xuống sofa, lao tới mở cửa, la lên: “Có thể coi như về rồi, bỏ tôi một mình ở đây thì tính là chuyện gì! Có biết tôi cô đơn hiu quạnh bao nhiêu không?”

Hạ Xuyên ghét bỏ đẩy anh ta ra: “Từ cậu dùng lỗi thời rồi.”

“Cậu nói từ đang thịnh hành cho tôi xem?”

“Từ thịnh hành không hợp với cậu.”

A Sùng nói: “Đừng tưởng cậu đeo một cái khuyên tai thì là chạy theo mốt, đó là ảo tưởng!” Anh ta nhìn Tưởng Tôn tụt phía sau một bước đi tới, tìm kiếm đồng minh, “Cô nói xem, có phải cậu ta ảo tưởng không?”

Tưởng Tôn liếc nhìn Hạ Xuyên đã đi đến trước lò sưởi sưởi ấm, mới nói: “Thế giới thay đổi rồi sao?”

“Là ý gì?” A Sùng không hiểu.

Tưởng Tôn cười: “Anh cảm thấy là ý gì thì là ý đó.”

Hạ Xuyên đứng trước lò sưởi cười một tiếng, quay đầu nói với Tưởng Tôn: “Tôi tắm trước, chờ lát nữa ăn tối.”

Tưởng Tôn gật đầu: “Ừm.”

Hạ Xuyên lên lầu. A Sùng cũng vòng qua chỗ rẽ, nhìn nhìn trên lầu, lại nhìn nhìn Tưởng Tôn, hừ cười một tiếng, ôm di động nằm lại trên sofa, đá đá đàng trước nói: “Ngồi đi, muốn uống gì thì tự lấy.”

Tưởng Tôn ngồi xuống nghỉ một lát. A Sùng lấy di động che mặt, len lén liếc Tưởng Tôn, bất thành linh nghe thấy một câu: “Chưa từng thấy tôi à?”

A Sùng cười hì hì lấy di động ra: “Mấy tiếng không gặp, nhìn thêm mấy lần bù lại!”

Tưởng Tôn nói đầy hào phóng: “Nhìn thật kĩ nhé, nhìn ra cái gì thì nói cho tôi biết.”

A Sùng ngồi dậy: “Tôi vẫn thật chưa từng thấy người phụ nữ nào như cô.”

“Khiến anh kinh ngạc trước dung nhan tuyệt mỹ à?”

A Sùng trợn mắt: “Khiến tôi kinh sợ thì có!”

Tưởng Tôn vui vẻ cười một tiếng.

Hạ Xuyên tắm nhanh, không bao lâu đã thay quần áo khác xuống lầu.

Sắc trời hơi tối, tuyết đã dừng rơi, xe dọn tuyết của khu danh lam thắng cảnh vẫn đang làm việc.

Tưởng Tôn lái xe ngang qua xe dọn tuyết, nhớ tới Vương Tiêu, hỏi: “Đúng rồi, Vương Tiêu có chuyện gì không?”

A Sùng nói: “Không có vấn đề gì lớn, cần truyền hai chai nước, chân tạm thời không đi được, phải bồi dưỡng trên giường hai ngày.” Anh ta nhớ tới người hôm nay đến đón họ, nói, “Này, người hôm nay đến Linh Tuyền đón chúng tôi là ông chủ Thạch của khách sạn cô hả!”

Tướng Tồn vẫn chưa gọi điện thoại cho Thạch Lâm. Cô hỏi: “Có phải ông chủ Thạch đi theo đến bệnh viện không?”

“Đúng vậy. Nhà Vương Tiêu lại không có xe nên ông chủ Thạch đưa họ đi. À đúng rồi, người nhà Vương Tiêu bảo tôi nói cảm ơn hai người giúp họ trước!”

Tướng Tồn nói: “Anh mới là người cứu người.”

A Sùng cười nói: “Cô đừng khiêm tốn.”

Tướng Tồn nhớ tới câu hỏi mà hôm nay Hạ Xuyên chưa trả lời. Cô hỏi: “Đúng rồi, anh là bác sĩ thật sao? Khoa nào thế?”

A Sùng nói: “Cô đây là xem thường tôi lắm đó!” Anh ta nhìn về phía Hạ Xuyên, “Cậu chứng minh xem, tôi có phải là bác sĩ không!”

Hạ Xuyên cười: “Ai nói cậu không phải?”

A Sùng nói: “Nên biết là hỏi cậu đi học làm vệ sinh ở trường, mũi đập vào kính để lại sẹo, cũng là sau này tôi chữa khỏi cho cậu đấy.”

Hạ Xuyên nói: “Không cần cậu nhắc tôi.”

Hạ Xuyên ngồi ghé lái phụ. Tướng Tồn nghe vậy, nghiêng đầu liếc một cái, không thấy trên mũi anh có sẹo.

A Sùng nói: “Thế nào, trình độ của tôi không phải nói khoác đúng không?”

Tướng Tồn hỏi: “Anh là bác sĩ chuyên khoa chỉnh hình?”

Hạ Xuyên cười trả lời thay: “Gần giống vậy, thỉnh thoảng cậu ta cũng phải gọt gọt xương giúp người ta.”

Tướng Tồn không hiểu: “Hửm?”

“Tôi là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, phẫu thuật thẩm mỹ!” A Sùng nhấn mạnh, “Mấy năm trước tôi còn từng đi Hàn Quốc bồi dưỡng!”

Tướng Tồn: “...”

Hạ Xuyên vui vẻ nói: “Còn là do nhà nước trả, lần sau đừng quên nhắc đấy!”

“Nghe giọng điệu của cậu, rõ ràng là cậu xem thường tôi, qua cầu rút ván!” A Sùng kẻ sát ghé đằng trước, nói với Tướng Tồn, “Cô biết cậu ta làm gì không?”

Tướng Tồn nói: “Không biết.”

“Cậu ta là nhà giàu mới nổi đó!” A Sùng nhiều chuyện, “Hồi xưa nhà họ có miếng đất lớn, sau đó bán hết cho người khác, trong nhà có được một tòa nhà, nhà thêm nhà, phát đại tài, nhà giàu mới nổi điển hình! Cũng giống nhà các cô lắm đấy!”

Trong xe yên lặng một hồi, A Sùng nói xong mới ý thức được mình mau mồm mau miệng nên hơi ngượng.

Tướng Tồn nói: “Anh cũng tám chuyện lắm đấy.”

“Tôi không cần thận nghe được thôi.” A Sùng nói dối.

Tướng Tồn cười cười: “Nhà chúng tôi không giống nhà người ta. Người ta là nhà thêm nhà phát đại tài, nhà chúng tôi là tan cửa nát nhà.”

Hạ Xuyên liếc nhìn Tướng Tồn, không lên tiếng.

A Sùng an ủi: “Người bố đó của cô cạn bã quá rồi, cô là người tốt.”

Tướng Tồn cười khẩy, khe khẽ nói một tiếng: “Vậy sao.”

Hạ Xuyên nhớ tới hôm đó anh hỏi:

Lòng cô rất bồn sao?

Tưởng Tôn suy nghĩ một lúc, thấp giọng nói:

Không sạch sẽ lắm.

Giọng nói khi ấy giống như bây giờ, lạnh bạc, tự giấu.

Trong xe quá yên tĩnh, Hạ Xuyên hỏi: “Vậy cô làm gì?”

Tưởng Tôn nói: “Người lái xe cho các anh đó.”

Hạ Xuyên hừ một tiếng.

A Sùng lại hoạt bát: “Cô không thân thiện nha. Chúng tôi đã nói rõ với cô rồi, cô còn không tiết lộ một chút nữa! Trình độ lái xe đó của cô, ngay cả đứa đàn cũng nhìn ra!”

Tưởng Tôn cười nói: “Ừm, ngay cả anh cũng nhìn ra rồi.”

Ăn cơm xong, mọi người đều mệt, xe chạy thẳng về biệt thự.

A Sùng ngâm mình trong bồn tắm một hồi, rồi chơi di động một lúc, rảnh rồi không có gì làm, anh ta xuống lầu lấy hai lon bia.

Đến cửa phòng Hạ Xuyên, anh ta khựng lại, do dự trong chốc lát, đẩy cửa đi vào.

Hạ Xuyên tắm lần nữa, vừa quần khăn tắm đi ra khỏi toilet, liếc mắt nhìn A Sùng, nói: “Làm ăn trộm à?”

A Sùng ngồi tùy tiện trên sofa, ném lon bia cho anh: “Cùng uống một ly.”

Hạ Xuyên đón lấy lon bia, ném nó lên giường, rồi đi đến trước tủ quần áo.

A Sùng uống một hớp bia, nói: “Này, sao mới nửa ngày, mà tôi cảm thấy cậu với cô gái đó lại hơi khác vậy?”

Hạ Xuyên thuận miệng hỏi: “Khác chỗ nào?”

A Sùng ngẫm nghĩ, nói: “Tôi nghĩ một tính từ trước đã.”

Hạ Xuyên hỏi: “Vậy cái gì gọi là ‘lại’?”

A Sùng nói: “Tối qua, tôi phát hiện hai người nói chuyện quen thuộc hơn.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy sao.”

Chiều qua anh chiếm vị trí của Tưởng Tôn, dẫn cô đưa xe. Cô chỉ huy anh làm việc, bình tĩnh lại quả quyết. Cô nói với anh “Anh không bằng tôi”, anh để cô hung hăng sung sướng một lần. Anh hỏi cô thể nào, câu trả lời của cô là “Ừm”, giọng điệu giống như một cô gái nhỏ thỏa mãn.

A Sùng nói: “Sáng sớm nay cậu hộ tống cô ấy.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi hộ tống cô ấy? Wow!”

“Lúc cô ấy tới cậu vừa định xuống lấy lon bia, tôi bảo cậu tiện thể mở cửa cho cô ấy, kết quả cậu một đi không trở lại.”

Hạ Xuyên nhớ tới sáng sớm nay, cô đi trong tuyết, ngồi xổm trên mặt tuyết. Anh nhìn thấy cô bưng búp măng đầu tiên lên. Anh nói anh nóng, cô không giận không xấu hổ. Anh cố tình nói bẩn một phát, cô trên chọc anh.

Hạ Xuyên hừ một tiếng.

A Sùng rút cuộc nghĩ được tính từ: “Hôm nay hai người càng thân mật hơn.”

Là thân mật. Anh nắm tay cô, cô cho anh nắm hai lần.

Hạ Xuyên lục ra một cái áo choàng ngủ, khoác lên người.

A Sùng nói: “Hai ngày trước cậu nói thế nào, trêu chọc cô ấy chơi có phải không? Bây giờ thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu rảnh lắm à?”

“Có một chút.”

Hạ Xuyên nói: “Quản lên đầu tôi rồi?”

“Tôi đâu dám quản cậu!” A Sùng quơ quơ lon bia, nói, “Vẫn là câu đó, cậu xác định một lời đi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Sao, muốn theo đuổi cô ấy?”

“Hả, đúng vậy.”

Hạ Xuyên cầm lấy lon bia trên giường, khui nắp, bia sủi bọt “xì xì”. Anh uống hai hớp, trong lòng mát lạnh, nói: “Theo đuổi đi.”

A Sùng nghi hoặc: “Tôi không hề nói đùa với cậu đâu.”

“Tôi cũng không nói đùa, theo đuổi đi!” Hạ Xuyên cầm lon bia, chỉ anh ta một cái, “Xem thử tài tán gái của cậu có được không, thời gian hai ngày theo đuổi được cô ấy!”

“Hai ngày?”

Hạ Xuyên nói: “Hai ngày sau đi.”

Tưởng Tồn về đến khách sạn Lệ Nhân, Thạch Lâm vẫn chưa về. Chuyện Linh Tuyền mọi người gần như đã biết hết cả, từng người một kéo cô lại muốn dò hỏi tám chuyện.

Tưởng Tồn im lặng không nói.

Thoát khỏi họ trở về phòng, cô tắm một cái, mặc đồ ngủ dày, trùm chăn nằm trên giường.

Tám giờ tối, yên lặng như tờ, cả ngọn núi đều im ắng, côn trùng không kêu vang, không gợn lên chút sóng.

Tưởng Tồn nhớ tới chiều nay, cô đứng trên đỉnh tảng đá, cách Hạ Xuyên khoảng cách một nắm tay. Gió núi nhẹ nhõm thổi tới, một bông tuyết rơi xuống vai người kia.

Anh nói: “Hai ngày nữa tôi đi.”

Tưởng Tồn rút tay ra.

Anh vẫn nắm tay cô, từ lòng bàn tay, đi qua xương ngón tay, rồi đến đầu ngón tay, cô rút xa ra.

Anh chạm phải móng tay cô.

Tưởng Tồn nói: “Chúc anh lên đường bình an trước.”

Hạ Xuyên cười cười.

18. Chương 18

Hôm sau, mưa phùn rả rích, biển sương mù phủ khắp núi.

Tưởng Tồn choàng chăn xuống giường, rót một ly nước bùng trong tay.

Nước để qua đêm, âm ẩm, cô uống từng hớp nhỏ hơn nửa ly, cổ họng rất cuộc để chịu hơn một chút.

Tuyết chất đọng trong vườn hoa đã được quét dọn sạch sẽ, người làm vườn đang tỉa hoa lá.

Tưởng Tồn rửa mặt xong, bùng bữa sáng đi đến vườn hoa, ngồi cạnh Thạch Lâm. Thạch Lâm liếc nhìn đĩa của cô, nói: “Sao hôm nay chú không có bánh donut?”

Tưởng Tồn cắn một miếng: “Vì chú không phải người đẹp.”

Thạch Lâm cười một tiếng: “Cháu thì chơi thân với mấy người trong bếp rồi.”

Tướng Tôn ăn nửa cái bánh donut xong, hỏi: “Hôm qua mấy giờ chú về?”

“Hơn mười giờ thì phải, không để ý lắm.”

“Ồ suốt trong bệnh viện sao?”

“Ồ suốt.” Thạch Lâm nói, “Sáng sớm hôm qua cháu không có ở đây, người nhà Vương Tiêu lật tung cả khách sạn, nói Vương Tiêu cả đêm không về. Sau đó chị họ Vương Tiêu thấy không giấu được nên mới nói Vương Tiêu ở cùng Từ Kính Tùng.”

Tướng Tôn uống một hớp sữa: “Tiếp đó thì sao?”

“Quá trình cụ thể thì không rõ lắm. Sau đó cháu gọi điện thoại, cả nhà họ mới yên ổn. Chú đi cùng đến bệnh viện, không bao lâu thì nhìn thấy Tôn Hoài Mẫn. Cháu tìm nó à?”

Tướng Tôn nói: “Cô ta không phải người thân của Từ Kính Tùng sao?”

Thạch Lâm cười cười, nói tiếp: “Vốn là người nhà Vương Tiêu muốn báo cảnh sát, sau đó Tôn Hoài Mẫn tìm được họ, cãi nhau mãi đến tối.”

“Kết quả không báo cảnh sát?”

“Không báo.” Thạch Lâm nói, “Đoán chừng Tôn Hoài Mẫn đã nói gì đó.”

Tướng Tôn hỏi: “Vậy tình hình của Vương Tiêu thế nào?”

“Không bị gãy chân, nhưng phải chống nạng. Tổn thương do giá rét cộng thêm trầy da, tay phải bong gân. Thể chất của con bé không tệ, truyền nước mấy ngày, bồi dưỡng hai tuần là có thể hồi phục, chỉ là bị dọa sợ thôi.”

Tướng Tôn nói: “Cũng nên được dạy dỗ một lần.”

“Đúng rồi, hai người khách kia của cháu... tên gì ấy nhỉ?”

Tướng Tôn hỏi: “Sao vậy?”

Thạch Lâm nói: “Hôm qua họ đã cứu người cả buổi, tối nay khách sạn ăn cơm tất niên, mời họ cùng đến đi.”

“Cháu hỏi họ thử.”

Thạch Lâm lại nói: “Ngày mai chú về.”

“Khi nào quay lại?” Tướng Tôn hỏi.

“Không chắc nữa. Khách sạn có mọi người trông giúp chú, có lẽ chú sẽ ở nhà lâu hơn một chút.”

Tướng Tôn gật gật đầu.

Thạch Lâm nhìn cô: “Cháu đón giao thừa cùng mọi người đi.”

Tướng Tôn cười nói: “Sợ cháu lần đầu đón Tết một mình không quen sao?”

“Vậy cháu có quen không?”

Tướng Tôn lắc ly sữa một cái, nói: “Yên tâm đi.”

A Sùng biết hết ngày mai là họ phải đi, hối hận mấy ngày nay đi thăm quá ít thắng cảnh, buổi sáng lúc thức dậy anh ta hỏi Hạ Xuyên: “Nếu ngày mai ông già kia cũng không biết, thì chúng ta cũng phải đi vào ngày mốt à?”

Hạ Xuyên nói: “Cậu cũng có thể ở lại đây.”

A Sùng la: “Chiếc xe của tôi làm thế nào đây, vẫn còn ở chỗ sửa xe đó!”

Hạ Xuyên liếc anh ta: “Không phải nói muốn đổi xe à?”

A Sùng vừa nhớ: “Được được được, đổi thì đổi, chờ lần này về sẽ đổi ngay lập tức!”

Tướng Tôn tới đón người. Cửa xe vừa mở ra, sau tai liền có một tờ giấy được đưa đến. A Sùng nói: “Hôm nay sẽ đi tham quan mấy chỗ này.”

Tướng Tôn nhìn lướt qua, hỏi: “Tham quan hết sao?”

“Tham quan xong cái nào hay cái đó!”

Tướng Tôn dẫn họ đi hồ Điểm Hà trước.

Trời mưa phùn, thích hợp ngắm mây mù trên núi, quãng nước xao động trên mặt hồ nhất.

Trên vách đá bên cạnh hồ Điểm Hà có khắc chữ khổng lồ, bút pháp rồng bay phượng múa, ở giữa là một chữ “Hà”. Bên cạnh vách đá là một cái đình nghỉ mát đối diện hồ, một cây cầu gỗ bắc từ đình đến hồ.

Quảng nước xao động lan ra từng vòng, Tướng Tôn nói: “Ở trong trồng sen, mùa hè, nơi này toàn là sen.”

Có mấy khách du lịch ngồi thả câu trên cây cầu gỗ và trong đình nghỉ mát, hoặc che dù, hoặc mặc áo phơi đội nón lá. A Sùng thấy hiếm lạ, hỏi Tướng Tôn: “Họ mua áo phơi ở đâu vậy?”

Tướng Tôn hất hất cằm: “Chỗ đậu xe ban nãy, anh không nhìn thấy có người bày sạp bán cái này à?”

A Sùng lập tức chạy vội tới.

Hạ Xuyên chờ A Sùng chạy xa rồi, hỏi: “Trong hồ có cá ư?”

Tướng Tôn nói: “Có chứ.”

“Họ có thể câu sao?”

“Có thể câu.”

Hạ Xuyên cười: “Chỗ các cô không ngờ thú vị thật, còn là lần đầu tiên tôi thấy cho phép câu cá trong khu danh lam thắng cảnh đây.”

Tướng Tôn nói: “Tại sao không thể. Dụng cụ câu cá của họ thuê ở ngoài cổng, không mang cá ra ngoài thôi.”

Hạ Xuyên không đáp lại.

Tướng Tôn cười cười, nói: “Đúng rồi, buổi tối khách sạn Lệ Nhân ăn cơm tất niên, ông chủ Thạch mời anh và A Sùng cùng tới tham gia náo nhiệt.”

“Mời chúng tôi ư?”

Tướng Tôn giải thích một chút: “Anh và A Sùng đã cứu người.”

Hạ Xuyên cười nói: “Người chỗ các cô cũng rất thú vị.”

“Vậy anh có đi không?”

Hạ Xuyên còn chưa trả lời, A Sùng đã chạy về.

A Sùng đội nón lá, mặc áo phơi, trên tay còn bưng một đồng, không nhìn kỹ mặt anh ta thì Tướng Tôn hoàn toàn không nhận ra anh ta.

A Sùng tràn đầy phấn khởi: “Nào nào, mỗi người một bộ!”

Anh ta nhét một cái nón lá một chiếc áo phơi cho Tướng Tôn, rồi nhét một chiếc áo phơi một cái nón lá cho Hạ Xuyên.

Tướng Tôn: “...”

Hạ Xuyên: “...”

A Sùng nói: “Mau thay đi, đừng làm mất hứng!”

Tướng Tôn không chịu thay. Cô ôm đồ đứng một bên.

Hạ Xuyên lật lật nón lá, lại liếc nhìn Tưởng Tôn.

A Sùng đang xúi giục cô, về mặt cô ẩn nhẫn.

Hạ Xuyên cười một tiếng, đội nón lá, mặc áo tơ vào, khuôn mặt chìm trong bóng tối.

Anh đi đến trước mặt Tưởng Tôn, rút lấy nón lá của cô. A Sùng la: “Cậu làm gì đó...”

Nón lá được để lên đầu Tưởng Tôn, Hạ Xuyên nói: “Rất giống một kiểu.”

Tưởng Tôn định lấy xuống: “Giống kiểu gì!”

Hạ Xuyên bắt lấy cổ tay cô, không cho cô động đây, nói: “Cô gái nông thôn.”

Tưởng Tôn nói: “Anh rất giống người đánh cá.”

“Cô đây là mời tôi ghép đôi?”

“Ai mời ai!”

Hạ Xuyên như cười như không: “Tôi mời cô?”

A Sùng đứng cách xa mấy bước, móc di động, chụp một tấm ảnh cho người đánh cá và cô gái nông thôn.

Ánh chiều tà le lói.

Khi Tưởng Tôn dẫn hai người đến khách sạn Lệ Nhân, đồng lửa đã bốc lên trong vườn hoa khách sạn. Bên đồng lửa là một cái bàn dài lớn. Một sân khấu hình tròn đặt giữa vườn hoa, trên sân khấu đã bố trí dàn âm thanh xong, bật đèn, đa số nhân viên đã tụ tập ở đây.

Nhưng trên mặt mọi người không hề có sự vui vẻ gì. Hai, ba người thỉnh thoảng thì thầm, dàn âm thanh không có nhạc, đầu bếp béo trong bếp thường ngày trông thấy Tưởng Tôn là cười, bây giờ ông ấy lại than ngắn thở dài.

Trước đây Thạch Lâm đã nhìn thấy họ. Hôm qua chú ấy và A Sùng đã biết nhau nên chỉ còn lại Hạ Xuyên.

Thạch Lâm cười đưa tay ra: “Hôm qua rất cảm ơn các anh giúp đỡ. Người nhà Vương Tiêu rất biết ơn các anh. Họ có nói mấy ngày nữa sẽ lên núi đích thân cảm ơn các anh.”

Hạ Xuyên bắt tay chú ấy một cái: “Khách sáo rồi, nhắc tay một cái thôi.”

“Tôi cũng phải cảm ơn các anh. Họ là khách của khách sạn Lệ Nhân, có chuyện gì thì khách sạn cũng có trách nhiệm.”

Thạch Lâm mời hai người ngồi. Tưởng Tôn nhân lúc rảnh rồi hỏi chú ấy: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thạch Lâm im lặng một lúc, nói: “Buổi chiều ông Bạch mất.”

Hạ Xuyên nhìn Tưởng Tôn một cái.

Tưởng Tôn thoáng sửng sốt, giọng nói lạnh lạnh: “Ồ, bà Bạch thế nào?”

“Bà Bạch vẫn còn ở bệnh viện. Bà ấy muốn chôn cất ông Bạch trên núi, có điều không có hi vọng gì.” Thạch Lâm nở nụ cười, “Được rồi, ngồi xuống ăn trước đi đã.”

Chú ấy lại vỗ vỗ tay, nói với nhân viên: “Sang đây ngồi cả đi nào! Ai hát đầu tiên thế? Lên chuẩn bị đi!”

Chỗ ngồi trên chiếc bàn dài vừa đủ. Tưởng Tôn ngồi cạnh Thạch Lâm, đối diện là Hạ Xuyên và A Sùng.

Âm nhạc rất nhanh vang lên, ca khúc của nhóm Truyền Thuyết Phượng Hoàng, nghe nhiều nên thuộc, vừa hát vừa nhảy, lúc thì “Mặt trăng” lúc thì “Hồ sen”, bầu không khí dần sôi động.

Mọi người biết hôm qua Hạ Xuyên và A Sùng cứu người nên tò mò hỏi này kia. Một nhân viên nói: “Anh Từ chính là người đi chung xe cấp cứu với ông Bạch.”

Bầu không khí lại trầm xuống.

“Năm nay ông Bạch tới đây để dưỡng bệnh đây.”

“Nhưng tôi thấy mấy ngày nay trong biệt thự của họ toàn là khách tới tới lui lui, dường bệnh thể nào được?”

“Vợ chồng họ đều thích náo nhiệt, thực ra ông Bạch muốn đón một cái Tết thật náo nhiệt.”

“Tôi nghe nói ông Bạch đã biết ngày tháng của mình từ lâu rồi. Tháng trước ông ấy và bà Bạch thăm lại nơi hưởng tuần trăng mật, tháng này thì về đây. Năm xưa họ quen nhau ở đây đấy.”

“Nếu ngày nào đó tôi chết, trước khi chết cũng phải đi đến chỗ tôi và vợ tôi hưởng tuần trăng mật một lần.”

“Anh tỉnh lại đi, anh và vợ anh không phải hưởng tuần trăng mật ở thôn bên à!”

Mọi người cười ầm.

“Nếu ngày nào đó em biết mình sắp chết, em nhất định sẽ tiêu hết tiền tiết kiệm trước!”

“Em sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới!”

“Em sẽ hút ma túy!”

“Cậu là người nào thế!”

“Vây em sẽ ngủ với Tiểu Hoa dưới chân núi!”

“Trơ trên quá!”

Có người hỏi: “Ông chủ, anh muốn làm gì?”

Thạch Lâm không chuẩn bị, suy nghĩ một chút, nói: “Cưới con dâu cho bố tôi trước?”

Mọi người cười ha ha, lại hỏi A Sùng.

A Sùng cười hì hì nói: “Tôi sẽ xem phim với Băng Băng!”

“Băng Băng là ai?”

“Phạm Băng Băng đó!”

Mọi người “ây” một tiếng, lại hỏi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên cầm ly rượu, khuỷu tay chống trên bàn, xoay xoay cái ly, dường như suy nghĩ một chút mới nói: “Làm một chuyện có ý nghĩa.”

Câu trả lời này quá chung chung, mọi người không hài lòng.

Tướng Tồn chỉ lo ăn. Hạ Xuyên liếc cô một cái, chuyển mũi nhọn sang người cô: “Cô thì sao?”

Tướng Tồn khựng lại, mọi người đều nhìn về phía cô.

Tướng Tồn cười nói: “Chữa bệnh.”

Mọi người không hiểu.

Tướng Tồn nói: “Có thời gian du lịch vòng quanh thế giới, hưởng tuần trăng mật, ngủ với Tiểu Hoa, thì tại sao phải chờ chết? Tôi phải sống thật khỏe mạnh!”

Hạ Xuyên nhìn cô hồi lâu, cười một tiếng.

Âm nhạc tiếp tục, mọi người càng trò chuyện càng hăng say.

Tướng Tồn ăn no rồi, quay về khách sạn gọi nhân viên thay ca sang ăn cơm. Lúc quay lại cô nhìn thấy Hạ Xuyên đứng dưới một cái cây gần đồng lửa, chỗ đó nửa sáng nửa tối.

Hạ Xuyên nhìn thấy cô, vẫy tay một cái.

Tướng Tồn đi sang.

Hạ Xuyên hỏi: “Đây là cỏ gì vậy?”

Dưới gốc cây, một vòng “cỏ” bao quanh, màu xanh đậm, trên thân kết lá, không bị tuyết ngày hôm qua che lấp, sống rất tốt.

Tưởng Tôn nói: “Đây không phải là cỏ.”

“Vậy là cái gì?”

“Là Lão Nha Toán.”

“Cái gì cơ?”

Tưởng Tôn miêu tả một chút: “Lão Nha Toán, hoa nở là từng cái móng vuốt màu đỏ.”

Hạ Xuyên hỏi: “Cái gì gọi là từng cái móng vuốt màu đỏ?”

Tưởng Tôn chìa móng tay ra, vồ vồ không trung: “Màu đỏ, chính là từng cái móng vuốt màu đỏ.”

Hạ Xuyên nhìn móng của cô chăm chăm, không nhin cười được, lại hỏi: “Lúc nào nở hoa?”

Tưởng Tôn nói: “Lúc lá rụng hết.”

Cô nhìn từng bụi “cỏ” kia một cái. Cô đã từng thấy qua màu đỏ rực nhất nở rộ trên đó.

Tưởng Tôn chạy vào trong khách sạn. Hạ Xuyên gọi cô: “Đi đâu thế?”

Tưởng Tôn trả lời: “Lát nữa xuống.”

Không bao lâu, cô ôm hai trái dưa hấu lớn xuống. Bác đầu bếp béo cắt dưa hấu, mọi người chia nhau ăn.

Hạ Xuyên không ăn. Anh nhìn Tưởng Tôn bưng dưa hấu, cắn từng miếng lớn. Tưởng Tôn nghiêng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt liếc liếc dưa hấu của anh, đang hỏi: Anh không ăn à?

Hạ Xuyên lắc lắc đầu, cười móc một miếng thuốc ra châm.

Trên sân khấu lại đổi người hát. Người lên lần này là một người Quảng Đông hơn bốn mươi tuổi, nắm tay bác gái rửa chén. Bác gái rửa chén hát trước:

“Em tin tình yêu, cũng như tin sẽ mất đi tình yêu

Hỏi giờ đây trên thế gian có mấy người đàn ông đắm say

Quen nhau, yêu nhau, nghi ngờ nhau

Tan tan hợp hợp em đã cảm thấy chán ghét

...”

Người nam hát tiếp:

“Anh sợ tình yêu, cũng như sợ không được yêu

Hỏi giờ đây trên thế gian có mấy cô gái đắm say

Hiếu nhau, ở cùng nhau, nợ nhau

...”

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, đầu thuốc sáng như đồng lửa.

Anh không biết Lão Nha Toán, nhưng anh biết hoa không thấy lá, lá không gặp hoa, hoa lá vĩnh viễn không thấy nhau.

Tưởng Tôn chưa nói, tên khác của Lão Nha Toán là hoa Bỉ Ngạn.

19. Chương 19

Sau một đêm, Thạch Lâm lên đường về quê.

Còn lại bốn ngày là giao thừa, đội ngũ nhân viên trong khách sạn cũng về quê hôm nay, người ở lại chủ yếu đều là người địa phương.

Nhà bác đầu bếp béo nằm trong một thôn ở lưng chừng núi. Sáng nay ông xách một cái thùng giấy đựng trứng gà tre và trứng vịt đất tới cho Tưởng Tôn: “Cháu mang đi chia một phần với nhóm A Sùng.”

Tưởng Tôn hỏi: “Tại sao phải chia cho họ chứ?”

Bác đầu bếp béo nói: “Tôi qua A Sùng để lại số điện thoại của cậu ta cho chú, nói hôm nay chú muốn hút mỡ thì có thể tìm cậu ta, cậu ta giảm nửa giá cho chú. Thì ra cậu ta là bác sĩ đó!”

Tưởng Tôn cười ha ha, xách thùng đi.

Hạ Xuyên chín giờ dậy, lại nhận được điện thoại của trưởng thôn, nói đêm khuya hôm qua Vương Phúc đã về, bây giờ đang ở nhà.

Xe Tưởng Tôn đã chờ bên ngoài. Hạ Xuyên mở cửa xe, thấy dưới đất có thêm một cái hộp giấy cản đường, đồ bên trong dùng giấy báo bọc lại.

Anh hỏi: “Thứ gì vậy?”

Tưởng Tôn nói: “Trứng gà tre. Chú đầu bếp trong bếp bảo ba người chúng ta chia, nói cảm ơn A Sùng hút mỡ giảm nửa giá cho chú ấy.”

A Sùng vui vẻ nói: “Tôi làm nghề y đến nay, đây là lần đầu tiên được lì xì trứng gà đó!”

Hạ Xuyên lên ghế phụ lái, nói: “Phần tôi thuộc về cô (1).”

(1) Từ ở đây là , giống như You trong tiếng Anh nên A Sùng tưởng Hạ Xuyên nói với mình.

A Sùng nói: “Tôi cần trứng gà làm gì chứ ——”

Hạ Xuyên nói: “Không nói chuyện với cậu!”

Vậy thì là nói với cô.

Tưởng Tôn khởi động xe, nói: “Vây cảm ơn anh nha!” Không lấy thì phí, trứng gà tre rất đắt.

Lên đường, Tưởng Tôn hỏi: “Hôm qua còn lại mấy chỗ chưa tham quan, bây giờ đi tiếp?”

Hạ Xuyên nói: “Đi thôn Kim Tinh, có biết không?”

Tưởng Tôn không hỏi nhiều, gật đầu nói: “Ở lưng chừng núi.”

Đường đồi núi đã tới tới lui lui mấy chuyến, Hạ Xuyên và A Sùng cũng đã thuộc đường, vào thôn thì lại là lần đầu tiên.

Vào thôn là một con đường nhựa rộng rãi, ngược mắt là có thể nhìn thấy từng đám mây như ruy băng quấn lên dãy núi bốn phía. Hai bên đường toàn là nhà vườn, tốc độ xe vừa chậm lại, mấy bác gái đứng ở cổng nhà vườn hết thấy nhìn chăm chăm sang, vẫy tay hét to gọi họ vào.

Tưởng Tôn vòng qua họ, chạy tới địa chỉ Hạ Xuyên đưa. Không bao lâu, xe dừng ngoài một ngôi nhà nông dân hai tầng.

Hạ Xuyên xuống xe gõ cửa, người mở cửa là một bác gái da ngăm đen. Bác gái rất nhiệt tình: “Anh chính là anh Hạ phải không? Mau vào nào mau vào nào, trưởng thôn đã sớm nói với chúng tôi rồi. Mấy ngày trước bố chồng tôi đi thăm họ hàng, nửa đêm hôm qua xe lửa vừa đến nhà.”

Hạ Xuyên cười nói: “Làm phiền rồi.”

Vương Phúc năm nay gần chín mươi tuổi, người đàn ông làm nông, thân thể vô cùng khỏe mạnh, đi được ăn được, nói năng rõ ràng, trí nhớ cũng khá tốt. Ông biết mục đích Hạ Xuyên đến nên đã sớm lục ra quyển nhật kí của mình.

Năm ấy ông mới mười hai tuổi, đi học ở trường trong thôn, thời gian nghỉ thì đi làm công cho biệt thự trên núi, người ở trên đó đều là quan lớn và ông chủ. Tiền thưởng ông nhận được còn nhiều hơn ra đồng kiếm được. Khoảng thời gian lúc nhỏ đó ông có ấn tượng rất sâu.

Nhưng lần đầu tiên ông gặp phải việc có người tới hỏi thăm chuyện cũ lâu như vậy, không khỏi suy nghĩ nhiều, nói với Hạ Xuyên: “Tại sao cậu muốn biết nhà của ông chủ Vương và năm bà vợ của ông ấy ở đâu? Cậu là họ hàng gì của họ sao?”

Hạ Xuyên nói: “Người cháu muốn tìm tên Vương Vân Sơn, ông ấy là con trai của ông chủ Vương với bà vợ thứ năm. Ông Vương năm nay cũng đã bảy mươi bảy, trước đây cháu có quen ông ấy. Sau khi ông ấy nghỉ hưu ở đơn vị thì cũng không có ai biết ông ấy ở đâu.”

Vương Phúc hỏi: “Vậy cậu tìm ông ấy là...”

“Xin ông ấy giúp một chuyện.”

“Giúp đỡ? Chuyện này...”

Vương Phúc cảm thấy cách nói của Hạ Xuyên hơi kì lạ. Ông nhìn cách ăn mặc diện mạo của Hạ Xuyên cũng không thấy anh giống người tốt. Ông không muốn để con cháu của ông chủ Vương chuốc phải phiền phức gì.

Vương Phúc không có được lời thật nên không nói gì cả.

Tướng Tôn và A Sùng chờ trong xe, không đi vào theo.

A Sùng ngồi không yên, lúc thì nghe nhạc, lúc thì tung trứng gà chơi, miệng còn ngậm điếu thuốc nên không khí trong xe nồng nặc.

Tướng Tôn mở hết cửa sổ xe xuống, hỏi: “Sao anh không vào?”

A Sùng nói: “Chẳng muốn vào, đâu có liên quan gì đến tôi!”

Tướng Tôn hỏi: “Không phải các anh đi chung sao?”

A Sùng nói: “Đi chung, cậu ta tới tìm người, tôi tới nghỉ phép!”

Một lát sau, anh ta cười hì hì sắp lại đằng trước, hỏi: “Này, tôi qua tôi thấy cô và cậu ta trốn bên đồng lửa thì thầm, nói cái gì thế?”

Tướng Tôn nói: “Nói chuyện trồng hoa.”

A Sùng: “...”

A Sùng nói: “Cậu ta đúng là ngày càng biến thái!”

Tướng Tôn cười nói: “Anh rất hiểu anh ta nhỉ!”

“Nói thừa, chúng tôi là anh em bao nhiêu năm!” Nói xong cảm thấy không đúng, A Sùng vỗ vỗ lưng ghế, “Cô cũng không phải là người bình thường!”

Tướng Tôn nói: “Quá khen rồi!”

A Sùng cười hì hì: “Cô tuy rất nhỏ nhen, nhưng ở chung lâu rồi thì con người cô cũng rất tốt.”

“Mới thời gian mấy ngày mà đã ở chung lâu à?”

“Có những người quen biết mấy chục năm vẫn không nhìn thấu đấy, mấy ngày với mấy chục năm có gì khác nhau?”

Tướng Tôn thuận miệng nói: “Anh đang nói anh ta?”

“Hửm?” A Sùng phản ứng kịp, “Không nói cậu ta, tôi ví dụ thôi. Này, không phải vì trước đó cậu ta đắc tội với cô, mà cô cảm thấy cậu ta không phải người tốt đấy chứ? Con người cậu ta là vậy đó, tính tình tệ, có khuynh hướng bạo lực, không động nắm đấm với cô là đã coi như lòng dạ cậu ta tốt rồi. Ai bảo cô lừa chúng tôi lên xe?”

Tưởng Tồn liếc mắt: “Anh vẫn là đừng giải thích thay anh ta thì tốt hơn đấy.”

“Tôi nói thật đó. Cậu ta trông giống tội phạm đang cải tạo, nhưng người không xấu đâu!”

“Biết rồi.”

“Cô biết cái gì chứ!” A Sùng liếc nhìn cánh cổng bên cạnh, búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, nói, “Cậu ta là tên điên, tôi để tạo phúc cho loài người!”

Tưởng Tồn quay đầu liếc nhìn A Sùng, xem anh ta như tên điên.

A Sùng nói một cách cợt nhả: “Ngày mai chúng ta sẽ sau này không ngày gặp lại rồi phải không? Tôi nói cho cô biết nhé, ông lão mà Hạ Xuyên muốn tìm đã nợ hơn ba trăm mạng người, nhưng ông ta biến mất khỏi thế gian. Cô nói chỗ có tiên khí như núi Minh Hà, sao có thể sinh ra loại người cặn bã như vậy?”

Trong nhà Vương Phúc.

Vương Phúc đóng quyển nhật kí lại, nghe thấy Hạ Xuyên nói: “Vương Vân Sơn làm sai một chuyện, ông ta phải bồi thường.”

Hạ Xuyên đi từ trong nhà Vương Phúc ra, lên xe, bảo Tưởng Tồn tìm quán cơm ăn cơm trước.

Tưởng Tồn hỏi: “Mấy quán chỗ đầu thôn thế nào?”

Hạ Xuyên nói: “Tùy ý.” Lát sau, anh nhìn về phía Tưởng Tồn, “Sáng mai đưa chúng tôi ra bến xe.”

Tưởng Tồn hỏi: “Mấy giờ?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, nói: “Sáu giờ, lên đường sớm một chút.”

Sập tối về đến biệt thự, A Sùng thu dọn hành lý, cũng nhét bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm vào vali, oán trách: “Không có xe thật bất tiện. Hay là chúng ta về lấy xe trước?”

Hạ Xuyên nói: “Chạy tới chạy lui ăn no rừng mỡ à?”

A Sùng đóng vali lại, ra sức đề xuống, hỏi: “Cậu hỏi được địa chỉ rồi?”

Hạ Xuyên lấy một xấp tiền mặt trong một cái vali khác, nói: “Ừm, quê của bố Vương Vân Sơn, một thị trấn ở Giang Tô.”

“Cậu cảm thấy lần này có thể tìm được Vương Vân Sơn?”

Hạ Xuyên liếc nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh nắng lặng lẽ chui ra khỏi tầng mây, ngày mai có lẽ là một ngày đẹp.

Anh nói: “Có lẽ.”

Màn đêm buông xuống, chị họ Vương Tiêu về đến khách sạn Lệ Nhân. Cô thu dọn hành lý một chút, tìm Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn vừa nằm xuống giường. Cô ôm túi chườm nóng mở cửa cho đối phương.

Chị họ Vương Tiêu cảm ơn Tưởng Tồn, nói: “Tôi ở một lát rồi đi cảm ơn nhóm anh Hạ... Sớm biết sẽ xảy ra chuyện thì đêm hôm đó tôi nên nói cho cô biết. Tại tôi không tốt. Lúc Từ Kính Tùng nói đi thám hiểm chung với nó, thì tôi nên ngăn lại, là hôm đó tôi suy nghĩ quá nhiều.”

Tưởng Tồn nói: “Bây giờ người không sao là được rồi.”

“Chúng tôi vốn muốn báo cảnh sát, nhưng thứ nhất là không có bằng chứng, Vương Tiêu không bị tổn hại. Lúc họ tranh chấp nó đẩy Từ Kính Tùng xuống dốc, chính nó không cần thận lẫn xuống theo. Thứ hai là nó còn đánh Từ Kính Tùng bị chấn động não, anh ta hôn mê đến tối qua mới tỉnh.”

Tưởng Tôn: “...”

Chị họ Vương Tiêu cũng hơi xấu hổ: “Nghe nói ngày mai người nhà anh ta sẽ chạy tới đây, bạn gái anh ta... cô ấy hình như là em gái cô?”

Tưởng Tôn nói: “Quảng tám sào cũng không tới.”

Chị họ Vương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Chúng tôi vốn định ở đây đến mừng ba, nhưng tình trạng của Vương Tiêu thế này, chúng tôi cũng không thể nào còn lòng dạ chơi nữa. Bạn gái Từ Kính Tùng nói nhà họ có tiền có thế, bất kể là thật hay giả thì ngày mai người nhà Từ Kính Tùng cũng sẽ tới đây. Mặc dù trên thực tế là trách nhiệm của Từ Kính Tùng, nhưng bây giờ chắc chắn không nói rõ được. Chúng tôi cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, cho nên muốn dứt khoát về nhà sớm một chút. Cô Tưởng, chúng tôi muốn bao xe của cô có được không?”

“Bao xe tôi?”

“Chúng tôi về phải đổi mấy chuyến xe, bây giờ Vương Tiêu không đi được nên rất bất tiện. Hơn nữa hai nhà chúng tôi sáu người, tiền xe cộng lại cũng không ít hơn bao xe là bao. Giá cả có thể thương lượng. Chỉ sợ sắp Tết rồi, cô không tiện, vậy chúng tôi sẽ ——”

“Được.”

“Tìm xe khác —— Hả?” Chị họ Vương Tiêu cũng sốt.

Tưởng Tôn cười nói: “Giá cả sẽ thương lượng, tôi đưa mọi người về.”

Cô không có “Tết” để đón, có tiền không kiếm là ngu, bao xe đường dài con số cũng không nhỏ.

Hôm sau, Tưởng Tôn đến biệt thự sớm mười phút.

Trời còn chưa sáng, một căn phòng ở lầu hai biệt thự sáng đèn. Một người đứng trên ban công, ngược sáng, khoảng cách xa, cô không thấy rõ mặt anh ta, chỉ biết anh ta hướng về phía cô, không biết đang nhìn gì.

Một lát sau, anh ta xoay người đi.

Tưởng Tôn kiên nhẫn chờ.

Cửa biệt thự mở ra, Hạ Xuyên đi về phía xe.

Ánh sáng thẳng tắp của đèn xe là ánh sáng duy nhất dưới chân Hạ Xuyên. Anh đứng vững ngoài cửa bên ghế lái, ngón trỏ tay phải chạm kính một cái.

Tưởng Tôn quay cửa kính xe xuống, một xấp tiền mặt được đưa vào, độ dày khả quan.

Tưởng Tôn nhận lấy.

Hạ Xuyên nói: “Đếm thử xem?”

Tưởng Tôn “ừm” một tiếng, cúi đầu, bắt đầu đếm, đầu ngón tay vang “xoạt xoạt xoạt”.

Hạ Xuyên cũng sốt hai giây, lại buồn cười nhếch khóe miệng, cánh tay chống lên bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn Tưởng Tôn đăm đăm.

Anh ở núi Minh Hà bảy ngày. Bốn ngày đầu, Tưởng Tôn mặc toàn màu đen, cánh tay đeo mảnh vải đen mỏng. Ba ngày sau, Tưởng Tôn mặc toàn màu trắng, trắng tinh như tuyết.

Hôm nay cô vẫn mặc toàn màu trắng, buộc tóc, đeo khăn choàng màu xám nhạt.

Cô để lộ tai. Anh từng để một điều thuốc ở đó.

Anh nhìn thấy động tác gãi ngón tay của cô chậm lại, lông mi cụp cực thấp.

Hạ Xuyên hỏi: “Điều thuốc kia đâu?”

Tưởng Tôn hỏi: “Thuốc gì?”

Hạ Xuyên đưa tay vào chỉ, ngón tay chạm tóc cô, đầu ngón tay sượt qua tai cô.

Anh nói: “Thuốc ở đây.”

Tưởng Tồn nói: “Vứt rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên cười cười, để tay xuống, hỏi, “Con số đúng không?”

Tưởng Tồn nói: “Ừm.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Lần trước cô nói, muốn dẫn tôi xem cái gì ấy nhỉ?”

Tưởng Tồn nhìn về phía anh: “Cái gì cơ?”

Hạ Xuyên nói: “Hôm nay tôi thích đôi mắt.”

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quãng nước trên mặt hồ, ngấm sương mù, ngấm bóng núi, ngấm mặt trời mọc.

Tưởng Tồn không nhúc nhích, Hạ Xuyên bèn đứng tại chỗ chờ.

Lát sau, Tưởng Tồn xoay người, lấy một món đồ. Cô mở cửa xe, Hạ Xuyên tránh sang một bên.

Tưởng Tồn nói: “Theo kịp đấy.”

Tuyết chất đọng trong rừng trúc đã tan hơn nửa, bầu trời chỉ có ánh sáng nhạt, thấp thoáng có thể nhìn thấy đường nét của cây trúc. Đọng tuyết giống như ụ đất nhỏ, từng đống chất trên mặt đất, tựa như bên trong đang thai nghén măng mùa đông.

Tưởng Tồn đứng cạnh một cây trúc, nói: “Sang đây.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Hửm?”

Giọng Tưởng Tồn hồ hững: “Sang đây, đứng trước tôi.”

Hạ Xuyên dừng hai giây, từ từ đi về phía cô.

Anh và cô cách nhau mười mấy bước, bây giờ cô bảo anh sang, khoảng cách mười mấy bước này dần dần biến mất.

Trong rừng trúc yên tĩnh, anh đứng trước mặt cô, chỉ còn cách xa hai bước.

Tưởng Tồn nói: “Đứng ngay ngắn đấy.”

Hạ Xuyên cười: “Ừm.”

Tưởng Tồn mở món đồ cầm trong tay, “xoạt” một cái, đỉnh đầu cô có thêm một cây dù nho nhỏ.

Tay phải cô vịn cây trúc, dùng sức lắc một cái, nghe thấy tiếng gió quét qua.

Lại lắc một cái, “rào rào”, gió vang mạnh hơn, mặt dù bị thứ gì đó nện mấy cái, bộp bộp, giống như tiếng nước mưa nện trên mặt.

Giọt mưa rơi xuống đỉnh đầu Hạ Xuyên, lạnh lạnh.

Tưởng Tồn ngửa đầu, chống cán dù trên vai, hỏi: “Nhìn thấy chưa?”

Hạ Xuyên không đáp.

Tưởng Tồn hỏi: “Giọt sương trên lá trúc, là thứ anh muốn ngắm.”

Hạ Xuyên nói: “Ừm, thứ tôi muốn ngắm.”

Sáu giờ sáng, bầu trời chỉ có ánh sáng nhạt, mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy đường nét cây trúc trong rừng trúc. Anh nhìn thấy Tưởng Tồn đứng dưới một cây dù nhỏ, cười với anh đầy hả hê.

Đôi mắt cô tựa như quãng sáng nhạt trên bầu trời.

Tưởng Tồn lại dùng sức lắc cây trúc một cái. Người trước mặt đột nhiên tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay cầm dù của cô.

Dù bị giơ lên thật cao. Tưởng Tồn ngửa đầu, bị buộc rướn cánh tay. Khuôn mặt Hạ Xuyên thấp xuống, cô nhìn thấy đôi mắt anh nhìn cô, trong nháy mắt gần kề lên ——

Bộp bộp bộp bộp ——

Giọt sương trên lá trúc nện lên mặt dù nhỏ nhỏ đầy vui vẻ, quầng sáng trên bầu trời kia đẩy tầng mây.

Trời đã sáng.

Lúc A Sùng kéo hai cái vali đi ra, Hạ Xuyên và Tưởng Tồn đã ngồi trên xe, một trước một sau, một cây dù để trên kính chắn gió phía trước.

A Sùng la: “Tôi sai rồi tôi sai rồi, ngủ quên mất. Cũng may, tôi mới trễ mười mấy phút thôi!”

Hạ Xuyên nói: “Lên xe mau, đông dài cái gì!”

A Sùng lập tức xếp hành lý lên, đàng hoàng ngồi vào hàng sau cùng.

Lúc đến, trong xe người chen người. Lúc đi, trong xe trống không.

Trên đường xuống núi, mây mù quấn quanh.

Gió nổi lên, sáu giờ hai mươi sáu phút. Mặt trời mọc trên đỉnh núi, biển mây hóa thành màu vàng chói mắt, từng bóng mây, bóng cây, bóng đỉnh núi đu đưa, trào lên dốc.

Nếu anh thích đôi mắt, tôi dẫn anh đi xem giọt sương trên lá trúc, quầng nước trên mặt hồ, ngấm sương mù, ngấm bóng núi, ngấm mặt trời mọc.

Xe lái trên đường đồi núi, trên người nó là bóng núi.

Tưởng Tồn không biết họ muốn đi đâu. Cô chỉ cần đưa họ ra bến xe trung tâm của thị trấn. Ở đó có xe lửa, có xe khách, có xe buýt sân bay, đi đâu cũng tiện.

Trên đường đều là sạp bán đồ ăn sáng. Hạ Xuyên nói: “Dừng xe.”

Tưởng Tồn giảm tốc độ, hỏi: “Có chuyện à?”

“Mua đồ ăn sáng.”

Tưởng Tồn dừng xe lại. Hạ Xuyên mở cửa xe đi xuống, A Sùng cũng chạy xuống theo.

Một chiếc xe lướt qua họ.

Từ Kính Tùng ngồi trong xe, đầu quần băng, khoác áo khoác dày, sắc mặt trắng nhợt, nói: “Bố, con không sao thật mà, không cần chuyển viện đâu. Bệnh viện ở trấn nhỏ này có khác gì bệnh viện trong trấn bên kia chứ! Con trưng trị con nhỏ kia trước đã, chúng ta bay về ngay lập tức!”

Từ Đức không đáp, hỏi người lái xe phía trước: “Ban nãy anh có nhìn thấy Hạ Xuyên không?”

Người phía trước nói: “Nhìn thấy ạ, tôi tưởng mình hoa mắt.”

Từ Kính Tùng hỏi: “Hạ Xuyên nào?”

Một lát sau Từ Đức mới nói: “Kẻ thù không đội trời chung!”

“Kẻ thù không đội trời chung? Người nào?”

“Người cản trở chúng ta!” Từ Đức nheo mắt, nhìn hướng vừa đi qua một cái, lẩm bẩm, “Nó tới chỗ này làm gì?”

Hạ Xuyên và A Sùng đi không bao lâu thì quay lại. Hai người mua hai túi đồ ăn sáng lớn. A Sùng vừa ăn vừa nói: “Đã bao nhiêu năm tôi chưa ăn sáng sớm thế này rồi nhỉ?”

Trên xe không ai để ý đến anh ta.

Hạ Xuyên ăn một cái bánh bao nhân thịt mùi vị không đủ tiêu chuẩn tí nào, húp một hớp đậu hũ, thuận miệng nói: “Ăn sáng rồi à?”

Tưởng Tồn nói: “Ăn rồi.”

“Mấy giờ ăn?”

“Ăn trước khi ra ngoài.”

“Ăn cái gì?”

“Bánh bao nhân thịt.”

Hạ Xuyên “phì” một tiếng, ném một cái túi ra đằng trước, rơi ngay trên bảng điều khiển.

Tưởng Tồn nhìn thoáng qua, là hai cái bánh bao nhỏ.

Hạ Xuyên nói: “Thịt đó.”

Bên cạnh anh còn có mấy cái túi, bên trong có bánh hành chiên, bánh trứng, bánh bao nhân thịt.

Bánh bao nhân thịt không ngon.

Tưởng Tồn nói: “Tiêu tiền như vậy à.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, hai ba miếng giải quyết bánh bao nhân thịt.

Đến bến xe trung tâm đã gần mười giờ. A Sùng kéo hai cái vali xuống trước. Hạ Xuyên ngồi phía sau, nhìn nhìn đám đông và xe cộ lui tới. Xung quanh bến xe có người bày sạp, toàn bán hoa, bán bong bóng. Hạ Xuyên chợt hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

Tưởng Tồn nói: “14.”

Hạ Xuyên “ờ” một tiếng, xuống xe, để lại một đồng rác ở hàng sau, là đồ ăn sáng anh ăn còn dư.

Còn ba ngày là giao thừa, hôm nay là ngày 14 tháng 2.

Anh đi vào bến xe. Cô quay đầu xe, trở về núi Minh Hà.

Buổi tối, Tưởng Tồn tắm xong, gọi một cú điện thoại cho Thạch Lâm, rồi đi ăn bữa khuya với nhân viên khách sạn trong vườn hoa. Về phòng mới vừa mười một giờ.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, rút sổ tay ra bắt đầu ghi sổ, vừa ghi vừa đếm tiền, trên ngón tay toàn là mùi tiền giấy.

Chị họ Vương Tiêu gọi điện thoại tới, hẹn giờ khởi hành ngày mai với cô. Tưởng Tồn hỏi thử tiền bao xe, chị họ Vương Tiêu đưa giá rất hợp lý.

Cô lại thêm một khoản vào sổ, tính tính thu nhập khoảng thời gian này, lãi rất khá.

Chị họ Vương Tiêu nói: “Nhà chúng tôi ở một thị trấn thuộc Giang Tô. Sáng sớm lên đường sớm một chút, buổi chiều nhất định đến được, buổi tối cô có thể ở nhà tôi.”

Tưởng Tồn nói: “Được.”

Cúp điện thoại, cô để sổ tay lên tủ đầu giường, tắt đèn nằm một lúc, không ngủ, lại mò mẫm ngồi dậy.

Ánh trăng rất nhạt, một tầng ánh sáng lơ mơ rơi xuống đầu giường. Tưởng Tồn mò được một điều thuốc.

Dài mấy cm, trên đầu thuốc màu vàng viết 1916.

Thì ra cô vẫn chưa vớt.

Tưởng Tồn mở ngăn kéo, lấy một cái bật lửa, ngậm điều thuốc đó.

Ánh lửa lập lòe, đầu thuốc sáng lên một cái.

Căn phòng tối lại.

Cô phủ một vòng khói thuốc, không nhìn thấy màu sắc của nó mà chỉ ngửi được mùi nồng nặc, mùi này quen thuộc lại xa lạ. Trước nay cô chưa từng hút 1916. Sáng sớm nay, trời chưa sáng, cô ngửi được dưới tán dù.

Chính là mùi này.

Cô lại hút một hơi, một ngọn đuốc bén lên trong lòng.

Ngày tuyết rơi dào dạt, cô mang một gói 1916 đến, anh ta nói lát nữa trả tiền.

Ông nội anh...

Chưa trả!

Hạ Xuyên đã quýt của cô một trăm!

20. Chương 20

Trần Bạch Thông rất lớn. Một kênh đào xưa xuyên qua trấn, một bên kênh là cao ốc tiểu khu hiện đại hóa, bên kia là nhà cổ tường trắng ngói đen.

Mười một giờ sáng, tuyết đọng chưa tan, cụ Thắm đang ngồi trước cửa nhà mình cho đứa cháu trai ăn cơm. Đứa cháu trai ham chơi, cứ chạy tới chạy lui, đập vũng nước kêu “a a” để ông nội nhìn.

Cụ Thắm múc một muống cơm để nó ăn. Đứa cháu trai vừa há miệng, con người tròn vo đột nhiên nhìn chằm chằm phía trước không nhúc nhích, cái tay nhỏ ú nu chỉ dang đó: “Ừ, ư, ư ư!”

Cụ Thắm quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy hai người đàn ông đứng trên con đường lát đá xanh, dáng người đều rất cao. Một người gầy hơn chút, mặt mũi trông hiền lành, mặc chiếc áo phao lông màu nâu. Người còn lại cường tráng hơn chút, mặc áo khoác màu đen, để đầu đinh, tai còn đeo một chiếc khuyên tai dạng hạt trông chẳng ra làm sao.

Người gầy hơn chút cười tiến lên, hỏi: “Chào cụ, ở đây là đường Tây Đại đúng không ạ?”

Cụ Thắm lấy lại tinh thần, nói: “Đúng vậy, ở đây là đường Tây Đại!”

Người đó lại hỏi: “Cháu muốn hỏi thăm cụ một chuyện. Cụ có biết một gia đình họ Vương ở trên đường này không ạ? Có một người tên Vương Vân Sơn, năm nay hơn bảy mươi, gần tám mươi tuổi.”

Cụ Thắm nói: “Người họ Vương thì nhiều lắm, người anh nói tên là...”

“Vương Vân Sơn, Vân trong mây trắng, Sơn trong một ngọn núi.”

Cụ Thắm lắc đầu: “Không có người này thì phải, không có ấn tượng gì cả.”

Người đeo khuyên tai dạng hạt đi tới, ngồi xổm xuống đưa một điều thuốc, nói: “Cụ ơi, cụ nghỉ kĩ chút nữa xem. Người bọn cháu muốn tìm, trước đây bố ông ấy là một thương nhân giàu có, tên Vương Dung, lấy năm bà vợ, Vương Vân Sơn là con bà vợ thứ năm sinh. Nhà họ Vương chắc là gia đình giàu có ở đây.”

Cụ Thắm nghe anh nói xong, “À” một tiếng, “Anh vừa nói vậy là tôi hiểu rồi, là gia đình đó. Nghe nói trước đây cửa hàng ở nửa con phố này của chúng tôi đều là của nhà họ.”

“Vậy cụ có biết bây giờ gia đình đó ở đâu không?”

Cụ Thắm nói: “Không biết nữa. Tôi còn nhỏ thì nhà họ Vương đã sa sút rồi, nhà đó không còn lại mấy người đâu...” Ông ngẫm nghĩ, “À, tôi nhớ ra rồi. Bên kia có căn nhà là của nhà họ Vương đó. Mấy năm trước người nhà họ Vương cử người tới, bán căn nhà đó, bây giờ là quán cơm, gia đình họ chắc chắn biết người mà anh muốn hỏi!” Vừa dứt lời, ông liền thấy đứa cháu trai đột nhiên nắm tay người kia. Ông sợ nhảy dựng lên, nắm tay đứa cháu trai, “Bỏ xuống mau!”

Đứa cháu trai nắm nắm cái khuyên tai dạng hạt đó, muốn kéo nó ra. Hạ Xuyên nắm lấy cánh tay nhỏ ú nu ấy, cười nói: “Cái này không thể cho nhóc được.”

Nói cảm ơn, Hạ Xuyên và A Sùng đi tới căn nhà mà ông cụ nói. Đường không xa, ở ngay cuối đường. Chỗ này đang đối mặt với việc bị giải tỏa, trước trước sau sau rất tiêu điều. Tối qua đổ một trận tuyết lớn, tuyết chất đống khắp mọi chỗ, chỉ có hai cửa hàng nhỏ còn mở cửa.

Quán cơm hai tầng, kết cấu bằng gỗ, bốn cánh cửa gỗ chia ô tầng dưới cùng đóng kín mít, một cái dàn nóng máy điều hòa dựng phía trên bên trái, lầu hai kéo rèm cửa sổ, cửa sổ đóng kín bưng.

Ở đây không có ai.

A Sùng lại đi hỏi hai cửa hàng kế bên, buồn bực nói: “Nói là đi du lịch rồi, ít nhất qua giao thừa mới về. Mấy ngày nữa mới giao thừa đó!”

Hạ Xuyên nói: “Về khách sạn trước.”

A Sùng kêu khổ: “Phiền quá đi!”

Sập tối hôm qua họ xuống máy bay, gọi một chiếc taxi ngoài sân bay, nửa đêm mới đến trấn Bạch Thông, con số trên đồng hồ tính tiền khiến A Sùng nhìn đau lòng mãi. Trong lúc vội vàng họ tùy tiện tìm khách sạn vào ở. Khách sạn thu tiền cấp năm sao, phục vụ còn không bằng nhà vườn ở núi Minh Hà.

A Sùng nói: “Đổi chỗ khác ở đi, chỗ đó nát quá!”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi ăn cơm trước, cậu trả phòng.”

A Sùng la: “Tôi cũng muốn ăn cơm!”

“Hai chọn một.”

“Ăn cơm trước rồi trả phòng!”

Ở đây không bắt taxi được, đi ra khỏi đường Tây Đại mới nhìn thấy một chiếc xe lôi đạp. Người lái xe nhìn thấy tướng tá của Hạ Xuyên và A Sùng, không nói thêm gì. Sau khi xe chạy xa mấy trăm mét, người lái xe thở hổn hển, nói một cách suy sụp: “Hai anh à, hai anh vẫn nên gọi taxi đi, tôi quả thực không chở hai anh nổi đâu!”

Vẻ mặt A Sùng đầy đau khổ.

Hạ Xuyên ném một tờ tiền rồi đi mất.

Hơn nửa tiếng sau họ mới tìm được một quán cơm ăn cơm. A Sùng vừa chờ thức ăn vừa chơi di động, phàn nàn: “Cậu nói xem, cái trấn này lớn như vậy, sao quê ông ta lại ở cái chỗ nghèo kiệt hủ lậu thế này chứ? Có phải Vương Vân Sơn sinh ra để chống lại chúng ta không?” Nói đoạn, lại đưa di động đến trước mặt Hạ Xuyên, “Này, cậu xem thử đi.”

Hạ Xuyên không có hứng thú. A Sùng vẫn cứ bắt anh nhìn: “Xem thử đi, tôi cảm thấy tấm này tôi chụp đẹp nhất đấy!”

Hạ Xuyên tùy ý liếc một cái.

Trong ảnh, anh mặc áo tơi, đội nón lá, người đối diện mặc áo phao lông màu trắng, khuôn mặt bị một cái nón lá che khuất.

Anh đang nắm cổ tay cô.

Hạ Xuyên nói: “Chỗ nào nhìn ra chụp đẹp nhất?”

A Sùng nói: “Chụp ảnh nhanh đúng lúc đó. Nhìn hoàn cảnh này, nhìn tư thế đứng của hai người này, còn có cái tay của hai người này, cậu thừa cơ lên nắm tay người ta, đừng tưởng tôi không nhìn ra!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Còn nhìn ra gì nữa?”

A Sùng lấy di động lại, nói: “Không nói cho cậu biết!”

Ăn cơm xong, hai người về khách sạn trả phòng, rồi quay lại đường Tây Đại lần nữa, tìm một nhà trọ nhỏ gần đó ở lại.

Sáng sớm Tường Tồn xuất phát, đến bệnh viện gần đó chở cả nhà Vương Tiêu. Buổi trưa dừng xe ăn một bữa cơm, cho đến tận bốn giờ chiều mới tới trấn Bạch Thông.

Người nhà Vương Tiêu liên tục nói cảm ơn. Chị họ Vương Tiêu dẫn cô đến nhà mình.

Trên xe chỉ còn lại hai người họ, chị họ Vương Tiêu nói: “Nhà chúng tôi mở quán cơm. Trước đây chúng tôi ở lầu hai của quán, bây giờ lầu hai bỏ trống. Tháng trước nhà chúng tôi mới dọn sang nhà mới. Phòng của tôi vẫn sạch sẽ, ra trải giường cái gì cũng ở trong tủ. Cô cứ ngủ phòng tôi nhé, thế nào?”

Tường Tồn không ngại.

Quán cơm nhà họ Vương là kết cấu gỗ, thoát nhìn có phong cách cổ, nhưng vị trí không tốt, bình thường không có kinh doanh gì, trong quán chỉ có sáu cái bàn.

Chị họ Vương Tiêu dẫn Tường Tồn lên lầu hai. Phòng trên lầu hai không lớn, bên trái đặt một cái giường đơn, đầu giường là cửa sổ, bên kia là một cái tủ quần áo màu vàng.

Chị họ Vương Tiêu nói: “Trước kia tôi ngủ ở đây, bố mẹ tôi ở phòng bên cạnh. Phòng của họ nhỏ lắm, ở trong cũng trống, chỗ này của tôi coi như là phòng ngủ chính.”

Cô ấy vắt một cái giẻ lau định lau đồ dùng trong nhà, Tường Tồn nói: “Không cần lau đâu, ngủ một đêm thôi.”

Chị họ Vương Tiêu nói: “Không sao đâu, lau sơ chút là được. Cô xem thử có thiếu gì không, tủ lạnh trong bếp dưới lầu còn nhiều đồ ăn lắm.”

Tường Tồn nói: “Không thiếu, đều rất ổn!”

“Máy điều hòa phòng tôi hỏng rồi. Ở đây có hai cái túi chườm nóng, trên giường có chăn điện, cô xem thử cái nào hợp thì dùng cái đó nhé.”

“Được.”

Chị họ Vương Tiêu lại khách sáo nói: “Thực ra cô cũng có thể ở thêm mấy ngày. Chỗ chúng tôi là cổ trấn, có rất nhiều chỗ chơi, tôi có thể dẫn cô đi loanh quanh.”

Tường Tồn nói: “Cảm ơn cô, sáng sớm mai tôi sẽ về.”

“Được rồi, ngày mai tôi cũng sang đây sớm một chút.”

Phòng rất sạch sẽ. Tuy nói gần nửa tháng không có người ở, nhưng đây là quán cơm, phải mở cửa mỗi ngày, gia đình chị họ Vương Tiêu thỉnh thoảng cũng phải lên lầu nghỉ nên căn bản không có bụi bặm gì, chăn nệm cũng thơm phức.

Người nhà họ Vương vô cùng khách sáo, buổi tối mời Tường Tồn ăn bữa cơm, sau khi ăn xong Tường Tồn tự về.

Con đường cổ này quá yên tĩnh, không có hơi người gì cả, hơn nửa nhà trên đường đều đen như mực, đã không còn người ở.

Trong phòng hơi âm u lạnh lẽo. Tường Tồn không thích dùng chăn điện nên cô châm một cái túi chườm nóng, rồi tắm một cái, thay đồ ngủ mang đến, ngủ thật sớm.

Hạ Xuyên lên cơn thèm thuốc lá. Trong nhà trọ không bán thuốc lá nên anh đi ra ngoài mua thuốc. Cửa hàng trên đường Tây Đại đều đã đóng cửa. Anh đi đến cuối đường, liếc nhìn quán cơm kia, cửa chính vẫn đóng chặt, có điều bên cạnh có thêm một chiếc SUV màu trắng.

Bước chân anh chậm lại, một sợi bông rơi xuống trước mặt.

Là tuyết.

Anh ngẩng đầu nhìn một cái, thu tầm mắt, đi ra khỏi đường Tây Đại.

21. Chương 21

Tưởng Tồn mất ngủ. Cô móc di động ra liếc nhìn, mới mười một giờ.

Cô chơi game một hồi, lượng pin cấp báo, cho đến khi sắp không chịu được nữa thì cô mới chuẩn bị xuống giường đi lấy đồ sạc pin. Vừa vén chăn lên, cô đột nhiên nghe thấy có tiếng động dưới lầu.

Hai bóng đen cạy cửa quán cơm nhỏ, mang theo một đồng tuyết tan và bùn vào. Bóng đen một trước một sau chạy thẳng đến quầy hàng. Quầy khóa lại, cái giá sau quầy xếp đầy rượu và thuốc lá.

Dưới lầu truyền đến tiếng nói chuyện.

“Yên tâm đi, ở đây không có ai đâu. Tao đã theo dõi mấy ngày rồi, ở đây cả tuần cũng không thấy ai!”

“Mày nhẹ chút đi, lỡ như có người thì sao!”

“Xì! Cầm dao, có người sợ cái gì!”

Tưởng Tồn không bật đèn, rồi nhấn di động, tự động tắt máy rồi. Cô nín thở ngồi một lúc, liếc nhìn cái túi xách mình để trên băng ghế.

Một bóng đen lên lầu.

Chất lượng cầu thang không tốt, đạp lên cứ phát ra tiếng nên đối phương cố hết sức cẩn thận. Không lâu sau, tên đi cùng dưới lầu nghe tiếng, “Lên đây đi, không có ai thật đấy!”

Nghe được tiếng kêu, tên kia chạy lên lầu.

Cửa sổ đóng chặt, rèm cửa sổ không kín, tia sáng đèn đường loáng thoáng xuyên vào. Trong nửa sáng nửa tối, đối phương lăm lăm: “Thật đúng là không có ai?” Nhìn xuống gầm giường, chỉ có mấy cái hộp giấy, quả nhiên không có người.

Bông tuyết rơi đứt quãng, ánh sáng vàng cam rải trên mái nhà, rơi xuống mặt đất.

Bông tuyết lăn tròn dưới đèn đường, thân cây trơ trụi, nhà cũ tường trắng ngói đen, bờ sông đối diện đèn đóm rực rỡ.

Giống như thế giới cổ tích, lặng ngắt như tờ.

Hạ Xuyên kẹp điều thuốc trên tay, chậm rãi đi trở lại. Tàn thuốc giương nanh múa vuốt trong gió tuyết âm ỉ, trong chốc lát đã bị tuyết trắng che phủ.

Anh dừng bước, phía trước là quán cơm kia.

Cửa quán cơm vẫn đóng, cách đó không xa có thêm một chiếc xe van, nóc xe không có tuyết đọng, bên kia còn có một chiếc SUV màu trắng đậu. Anh liếc nhìn biển số xe, không phải biển số Giang Tô.

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, đầu thuốc chỉ còn lại một đoạn ngắn.

Lúc phả một vòng khói thuốc, anh ngẩng đầu lên. Trong làn khói lượn lờ, bên ngoài cửa sổ lầu hai, trên dàn nóng máy điều hòa, anh nhìn thấy một người.

Người đó mặc quần ngủ rất mỏng, khoác áo phao lông màu trắng, hai chân treo lơ lửng giữa trời. Hai bàn chân trần trắng nõn nà, hai tay ôm một cái túi chườm nóng và một túi giấy kraft, ngồi rất vững vàng. Bông tuyết mang theo gió, thổi hết mái tóc dài của cô lên. Cô ngồi chỗ cao như thế nhìn anh. Dưới ánh sáng chói lòa trong đêm tối, đôi mắt cô trông sâu thẳm mông lung.

Cao ngạo đến thế, xa không thể với.

Cái đồ nhỏ nhen đó...

Cái tên quýt một trăm của cô đó...

Ai đã xông vào thế giới cổ tích của ai?

Hai người nhìn nhau, không ai mở miệng.

Cho đến khi có người phá vỡ.

Hai người đàn ông ôm bốn cái hộp giấy đi từ trong quán cơm ra, nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng bên kia đường. Chúng sững sốt, lập tức chạy về phía chiếc xe van đậu bên cạnh.

Hạ Xuyên ném đầu mẩu thuốc lá đi về phía chúng, một tay túm cổ áo một tên, nắm lấy cánh tay hấn vung tới, một chân đá vào tên xông về phía anh. Rượu và thuốc lá rơi vãi đầy đất. Anh một tay nhắc một tên như xách gà con, lôi hai tên vào quán cơm.

Tưởng Tổn hóng gió rét, vẻ mặt tốt cuộc có biến hóa.

Võ lực này đáng giá...

Hạ Xuyên tìm được mấy bó dây thừng sau quầy hàng, là loại dùng để cột thùng, hơi mảnh, nhưng trói người được. Hai tên trộm đau đến mức chậm lại, muốn trốn. Hạ Xuyên túm một tên trói hấn lại, chân đạp cổ một tên, tên đó đau đến kêu không thành tiếng.

Trên lầu đột nhiên “ầm” một tiếng, thứ gì đó đập xuống đất. Có người la: “Này ——” giọng hơi khàn, giống như truyền đến từ bên ngoài.

Hạ Xuyên mặc kệ.

Lát sau lại nghe thấy một tiếng:

“Hạ Xuyên ——”

Hạ Xuyên cười cười, đứng lên.

Tưởng Tổn vịn cửa sổ, đứng trên dàn nóng máy điều hòa. Cô trèo ra, nhưng không trèo vào được. Bệ cửa sổ đến ngực cô, cô lạnh đến tê cả hai chân, không có sức.

Hạ Xuyên lên lầu, liếc nhìn cái túi chườm nóng bị ném giữa phòng, còn có túi giấy kraft cô ôm trong lòng, không nhúc nhích.

Tưởng Tổn nói: “Kéo tôi một cái.”

Hạ Xuyên đi đến trước cửa sổ, không kéo cô, hỏi: “Phong cảnh thế nào?”

“Đẹp lắm.”

“Vậy ngắm tiếp thêm lát nữa?”

“Đổi sang nơi khác rồi ngắm tiếp.”

Hạ Xuyên cười cười, rút túi giấy kraft của cô. Tưởng Tổn nắm lấy thật chặt: “Anh làm gì đó!”

Hạ Xuyên dùng sức rút ra, ném túi giấy lên giường, phì một tiếng: “Cực phẩm!”

Tưởng Tổn nhìn về phía cái túi giấy trên giường, nách đột nhiên nóng lên.

Hạ Xuyên đỡ nách cô, nhắc cô lên, nhắc đến giữa chừng thì anh không cử động nữa.

Tưởng Tổn vịn vai anh, bàn chân trần đạp tường ngoài lê lên. Cô lê một chút, hai người gần nhau hơn. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá anh thở ra.

Nách lại căng lên.

Hạ Xuyên dùng sức một cái, cuối cùng nhắc cô vào trong cửa sổ.

Hai chân Tưởng Tổn treo lơ lửng giữa trời. Hạ Xuyên không buông cô ra.

Hạ Xuyên kề sát gò má cô, cười một tiếng: “Cô lùn thật!”

22. Chương 22

Giọng anh ngay bên tai cô, tựa như thì thầm, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi nóng anh thổi ra chui vào tai cô.

Chẳng hề kiêng nể, cực kì phách lối!

Tướng Tôn đen mặt, đẩy vai anh: “Buông ra!”

Hạ Xuyên đỡ cô, từ từ lùi ra sau một chút. Mặt đối diện, tầm mắt rơi trên mặt cô: “Không nói cảm ơn à?”

“Anh muốn tôi cảm ơn bằng cái tư thế này?”

Hạ Xuyên cười nói: “Vậy đổi tư thế khác?”

Tướng Tôn đá chân, gắng sức đạp bấp chân Hạ Xuyên. Cô giãy càng mạnh, bàn tay dưới nách liền thu lại càng chặt.

Đôi môi đối nhau, Tướng Tôn không nhúc nhích nữa.

Cửa sổ mở, từng cơn gió thổi vào phòng. Có lẽ ở trên núi Minh Hà lâu, hóng quen gió lạnh như băng trên núi nên ở đây, gió lại mang theo nhiệt độ, âm ấm.

Tướng Tôn chống vai anh, nói: “Cảm ơn.”

Cô nói cảm ơn rồi, Hạ Xuyên vẫn không buông.

Hạ Xuyên nhìn môi cô, nói: “Không có thành ý.”

Tướng Tôn đạp anh: “Anh còn chưa xong à?”

Hạ Xuyên cười cười: “Nói cho tôi biết trước, tại sao cô ở đây?”

Tướng Tôn nhần nhin: “Anh buông tôi ra rồi nói!” Sức mạnh chênh lệch xa, tư thế này quá nhục nhã.

Hạ Xuyên nói: “Cô không nói thì sẽ tiếp tục như thế này.”

Tướng Tôn nói: “Tôi đưa cả nhà Vương Tiêu về.”

“Vương Tiêu? Chỗ này là nhà Vương Tiêu?”

“Nhà chị họ Vương Tiêu.” Tướng Tôn lạnh giọng, “Buông ra được chưa?”

Hạ Xuyên nghiêm túc nói: “Tôi rất ghét cô nghe lời thế này.”

Anh xoay người, tay tung một cái, ném Tướng Tôn lên giường, rồi cúi xuống muốn bắt cô.

Giường ván gỗ, phía dưới lót hai tấm nệm, ngã đến mức Tướng Tôn ê cả mông. Cô không hề nghĩ ngợi, đá một đá, đá quá cao nên đá phải mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên bắt lấy cái chân trước mặt, nghiêng quai hàm, chỗ đó vừa ăn một phát, còn mơ hồ đụng phải khoe miệng. Anh cười gằn: “Dẻo dai thật nhỉ!”

Tướng Tôn then quá hóa giận: “Mẹ anh đúng là biến thái!”

Hạ Xuyên dùng sức kéo chân cô, lôi cô đến mép giường: “Cô đã từng thử qua biến thái sao!”

Anh chen vào giữa hai chân cô, đẩy cái chân kia của cô lên vai. Quần ngủ rất mỏng, lại rộng rãi, chân cô nhỏ nên quần trượt xuống. Hạ Xuyên buông chân cô ra, đổi sang nắm bấp chân cô.

Giống như con kiến bò lên, Tướng Tôn lại đá anh.

Hạ Xuyên thuận tay đón lấy cái chân đó của cô, cúi người xuống.

“Rằm —— rằm ——”

Dưới lầu truyền đến tiếng va chạm.

Tưởng Tổn thở hổn hển. Hạ Xuyên cũng thở hổn hển.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ bị gió thổi bay lên, ánh đèn đường rải trên người Tưởng Tổn, lúc sáng lúc tối.

Tưởng Tổn lại giãy một cái, bấp chân treo trên lưng anh.

Hạ Xuyên đỡ đùi cô.

Chỉ có tiếng thở dốc, không ai nói chuyện.

Một lát sau, dưới lầu lại truyền đến tiếng va chạm mà người ta không thể nào coi nhẹ.

Hạ Xuyên cười cười, rút cuộc thẳng người, hất cái chân trên vai xuống một cách thô bạo, nói: “Nút áo bung kìa.”

Nói xong, anh đi ra khỏi phòng.

Ban đầu Tưởng Tổn không phản ứng kịp. Một lát sau, cô cúi đầu nhìn ngực mình.

Nút áo ngủ bung hai nút, bộ ngực trắng nõn của cô lộ ra.

Nửa đây nửa che, muốn nói lại thôi, rêu rao khắp nơi...

Còn không bằng lộ hết rồi!

Tám đời tổ tông nhà anh!

Cô cởi đồ ngủ, mặc quần áo chỉnh tề, bình tĩnh một chút rồi mới đi xuống lầu.

Dưới lầu.

Hạ Xuyên kéo một cái ghế ra ngồi xuống, nhìn hai tên trộm kia lẩn qua lẩn lại, khóc kêu cha gọi mẹ, anh làm lơ.

Anh nghiêng quai hàm, suy nghĩ từ từ thay đổi. Lát sau, anh lại liếm khóe miệng một cái.

Không có vị.

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, Hạ Xuyên nhìn sang.

Tưởng Tổn đã mặc áo len, quần khăn choàng, mặc quần jean, chân cũng mang giày thể thao màu trắng. Về mặt cô hồ hững, giống như một người không có việc gì.

Hạ Xuyên lại nghiêng quai hàm, cười cười: “Báo công an?”

Tưởng Tổn nhìn quét hai tên trộm kia: “Ừm.”

Hạ Xuyên lấy di động ra, gọi 110.

Anh nói chuyện với bên kia, ánh mắt luôn chú ý Tưởng Tổn.

Tưởng Tổn lục túi của hai tên trộm. Trước đó hai tên đã nghe được giọng cô, bây giờ nhìn thấy cô vẫn giống như sống gập ma.

Hai tên trộm xin tha: “Bọn em cũng không dám nữa đâu. Van xin anh chị thả bọn em đi, bọn em là lần đầu tiên mà!”

Tưởng Tổn tìm được di động và ví tiền của mình.

Di động hết pin, trong ví tiền chỉ có chứng minh thư, thẻ tín dụng và hai trăm đồng tiền mặt, y vậy không thiếu, cô bỏ vào túi.

Hạ Xuyên nói chuyện điện thoại xong, gior di động chỉ chỉ hai tên trộm, nói: “Với cái IQ này của hai đứa mà cũng tới đây ăn trộm à? Cô gái này vừa giấu mấy chục ngàn, không nhìn thấy ư?”

Hai tên trộm sững sốt, lại khóc lên.

Tưởng Tồn nhìn Hạ Xuyên: “Không còn chuyện của anh nữa, anh đi được rồi.”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế: “Ôn chuyện cũ với cô thêm một lát.”

“Không phải vừa mới ôn à?”

Hạ Xuyên như cười như không: “Cô thích ôn chuyện cũ như vậy?... Cũng rất hay.”

Tưởng Tồn hừ lạnh một tiếng, lên lầu sặc pin đi động. Lát sau cô đi xuống, Hạ Xuyên vẫn còn ở đó.

Đồn công an vẫn chưa cử người tới. Hai tên trộm biết hôm nay thế nào cũng là giờ chết của mình nên cũng không ngộ ngoạ nữa.

Hạ Xuyên hỏi Tưởng Tồn: “Có đói không?”

Tưởng Tồn nói: “Không ăn.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, đứng dậy đi vào bếp.

Anh tìm được một gói mì trong bếp, bỏ vào nồi, đập thêm hai cái trứng gà, cắt lạp xưởng bỏ vào.

Tưởng Tồn kéo một cái ghế, ngồi xếp bằng, nhìn hai tên trộm chăm chăm.

Hai tên trộm bị cô nhìn đến nổi hết cả da gà, nơm nớp lo sợ nói: “Chị... chị hai...”

Tưởng Tồn nói: “Trông tôi lớn hơn anh à?”

Tên trộm đổi cách xưng hô: “Cô... cô hai...”

“Miệng mồm sạch sẽ chút!”

Hai tên trộm khóc không ra nước mắt: “Cô nương...”

“Muốn gọi hai người là công tử sao?”

Hai tên trộm quay đầu sang chỗ khác, ngậm miệng.

Hạ Xuyên bưng hai tô mì ra, tâm trạng vui vẻ nói: “Ồ, trò chuyện vui vẻ nhỉ?”

Tưởng Tồn liếc anh một cái, trong lòng nén giận, phớt lờ anh.

Hạ Xuyên để một tô mì trước mặt cô, ngồi lại chỗ của mình, cúi đầu ăn miếng lớn. Trong chốc lát anh nghe thấy tiếng húp mì, ngược mắt nhìn, Tưởng Tồn đang ăn một cách thô lỗ, miệng bóng nhẫy.

Hạ Xuyên cười cười, múc hết mì còn lại vào miệng.

Hai người ăn khuya xong, công an ở đồn mới thông dong tới trễ. Họ vừa tới, cả nhà chị họ Vương Tiêu cũng tới sát ngay sau.

Công an hỏi rõ tình huống, dẫn hai tên trộm đi.

Bố chị họ Vương Tiêu bắt tay Hạ Xuyên, nói: “Cảm ơn anh cảm ơn anh, thực sự là rất cảm ơn anh. Trước đây cũng là anh cứu Tiêu Tiêu, hôm nay lại giúp nhà chúng tôi bắt trộm. Tôi thật không biết nói gì cho phải. Trưa mai tôi làm chủ, anh nhất định phải nể mặt tới ăn cơm đấy!”

Hạ Xuyên nói: “Quá khách sáo rồi, thật không cần đâu. Thực ra lần này cũng là trùng hợp, đúng lúc tôi tới đây tìm một người, nghe nói năm xưa người này đã ở đây, kết quả là để tôi gặp chuyện này.”

“Tìm người ư? Anh tìm ai? Chỉ cần tôi có thể giúp được thì tôi nhất định sẽ giúp!”

Hạ Xuyên nói: “Một người tên Vương Văn Sơn, năm nay hơn bảy mươi tuổi.”

“Vương Văn Sơn?” Đối phương kinh ngạc, “Quán cơm này của chúng tôi, hồi xưa mua của ông ấy đấy!”

“Bây giờ ông ấy ở đâu?”

“Cái này thì không rõ lắm. Căn nhà này là sản nghiệp tổ tiên nhà họ Vương, trước đây luôn để trống, mấy chục năm Vương Vân Sơn chưa từng trở lại. Chín năm... hay là mười năm trước, không nhớ chính xác nữa, dù sao thì hồi đó ông ấy quay lại rồi bán căn nhà này, lấy được tiền là đi ngay.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ông ấy có thể đi đâu?”

Đổi phương suy nghĩ một lúc: “Tôi nhớ là có nhắc tới như thế, tôi nghĩ chút đã... Tôi nhớ ông ấy còn là người dân tộc thiểu số... À, tôi nhớ ra rồi, Mộc Khách, quê mẹ ông ấy ở Mộc Khách, ông ấy có từng nhắc tới, chắc là quay lại đó dưỡng lão rồi.”

Hạ Xuyên hỏi xong liền đi.

Nhà trọ nhỏ anh ở ngay gần đó, mấy bước là tới. A Sùng vẫn chưa ngủ, nói: “Cậu mua gói thuốc đi lâu vậy? Tôi còn tưởng cậu lạc đường chứ.”

Hạ Xuyên nói: “Gia đình kia về rồi.”

“Gia đình nào?”

“Cậu nói xem?” Hạ Xuyên liếc anh ta một cái.

A Sùng hưng phấn: “A, cậu nói quán cơm đó à? Thế nào, các người nói chuyện rồi?”

Hạ Xuyên kể đại khái một chút, A Sùng vỗ chân ảo não: “Thì ra có duyên như vậy. Cậu nói chúng ta ăn no rửng mỡ chạy tới cái trấn này, thời gian ở núi Minh Hà nên nói chuyện với họ nhiều hơn. Đứa em họ tên Vương Tiêu nhà họ còn có tình ý với cậu nữa, khi đó nên lôi kéo làm quen rồi.”

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Thật đáng tiếc lúc đó cậu không lôi kéo.”

A Sùng cười hì hì nói: “Đùa thôi, đùa thôi!” Lát sau anh ta lại nghi hoặc, “Mộc Khách là chỗ nào vậy? Không phải lại là vùng núi hẻo lánh nào đó đấy chứ?”

Hạ Xuyên nói: “Tìm thử xem.”

A Sùng bật máy tính của quán trọ tìm “Mộc Khách”, khoảng cách gần nhất hiện trên bản đồ là hơn hai ngàn sáu trăm cây số. A Sùng kêu lên: “Ôi mẹ ơi, xa vậy à, Mộc Khách thật đúng là vùng núi hẻo lánh mà! Chúng ta đến đó còn phải tìm xe, nếu không thì phạm vi lớn như vậy, thật đúng là không có cách nào tìm người đâu.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì đi tìm.”

A Sùng than khổ: “Chỗ đó đường xấu lắm, nói là trước đây chưa từng sửa đường, chỉ có đường đất, tôi say xe thì sao.”

“Uống thuốc.”

“Bên đó cao hơn mực nước biển lắm đấy. Từ trước đến nay tôi chưa từng đi chỗ nào cao hơn mực nước biển, lỡ như có phản ứng cao nguyên thì sao?”

“Không bảo cậu đi Tây Tạng, cao hơn mực nước biển thì có thể cao bao nhiêu! Cậu chết rồi tôi nhặt xác cho cậu.”

A Sùng ủ rũ: “Tôi vẫn còn đau răng mà.”

Hạ Xuyên nói: “Cho cậu thời gian hai ngày, nhổ cái răng sâu đó của cậu đi.”

A Sùng xoay người, như đinh đóng cột: “Không!”

Hạ Xuyên phì một tiếng: “Ngày mai chuẩn bị một chút, ngày một chúng ta lên đường.”

Tối qua trộm âm ỉ nên Tưởng Tồn ngủ trễ, sáng cũng dậy trễ. Lúc thức dậy cô hơi không phản ứng kịp, đi nhầm hướng toilet.

Vào toilet, cô rửa mặt trước, cuối cùng tỉnh táo hơn chút. Đánh răng, cô nhìn mình chăm chăm trong gương một hồi, đi đến bên cạnh cửa.

Toilet nhỏ nên có thể thấy được cửa trong gương. Tưởng Tồn đứng trước khung cửa, so chiều cao với cửa một chút.

Rất cao.

Cô hừ một tiếng, hung hăng nhổ bọt trong miệng, dùng sức súc miệng.

Thay đồ ngủ ra, cô vò quần áo thành một cục nhét vào túi xách, thắt tóc bím, lúc xuống lầu thì quán cơm đã mở cửa. Chị họ Vương Tiêu nói: “Cô ăn trưa rồi hẵng đi nhé, dọn cơm rất nhanh thôi. Tiêu Tiêu biết nhóm anh Hạ ở đây nên nói lát nữa cũng sẽ tới. Mọi người đều quen nhau, cùng ăn bữa cơm nhé.”

Tưởng Tồn nói: “Tôi không quen họ.”

Hạ Xuyên và A Sùng ra khỏi nhà trọ, đi về phía quán cơm.

A Sùng nói: “Nhà họ cũng khách sáo quá rồi, còn muốn mời chúng ta ăn cơm. Vương Tiêu nói lát nữa em ấy cũng sang.”

Hạ Xuyên nói: “Cậu cho cô ấy số điện thoại lúc nào?”

A Sùng cười hì hì: “Thì hồi cứu em ấy đấy, tôi để lại số cho bố mẹ em ấy. Sao nào, có muốn lấy số điện thoại em ấy không?”

Đang nói, hai người đã đi đến cửa quán cơm. A Sùng đang định đi vào, đột nhiên khựng lại, lùi ra sau một bước, nhìn chăm chăm chiếc xe đậu ven đường, kì lạ lắm lắm một tiếng.

Tiếng nói chuyện trong quán cơm truyền ra:

“Tôi không quen họ.”

A Sùng sững sốt, nhìn quán cơm một cái, lại nhìn chiếc SUV màu trắng che tuyết động một cái. Anh ta bá cổ Hạ Xuyên, la: “Được lắm, sao tối qua cậu không nói đồ nhỏ nhen đó ở đây? Tránh không nói trong lòng có ma!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cậu có bệnh.”

Ánh mặt trời rơi trên tuyết, vượt qua bậc thềm đá cao cao, xuyên vào trong bốn cánh cửa gỗ rộng mở, rải vào phòng, bóng nắng loang lổ.

Bức tường cũ kĩ, cánh cửa gỗ cổ xưa, cửa sổ xám xịt, trong nhà nửa sáng nửa tối.

Tưởng Tồn đứng giữa gian nhà chính, mặc đồ trắng, đeo túi xách, liếc nhìn về phía bên ngoài nhà.

Giống như người đẹp trong tranh.

Trái tim nhỏ bé của A Sùng thịch một cái, Hạ Xuyên bên cạnh cũng không nhúc nhích.

Người đẹp trong tranh mở miệng.

“Tối đúng lúc lắm, trả tiền đây! Tiền 1916 anh chưa trả!”

23. Chương 23

Mất cả hứng mà...

A Sùng vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận, nhỏ giọng hỏi Hạ Xuyên: “Cậu thiếu tiền người ta à?”

Hạ Xuyên phớt lờ anh ta, bước vào quán cơm, chào hỏi người khác, cũng không để ý đến Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn đứng yên ở đó, nói lần nữa: “Trả tiền đây!”

Lúc này Hạ Xuyên mới nhìn về phía cô: “Nói chuyện với tôi ư?”

Tưởng Tôn nói: “Nói thừa.”

“Tôi không quen cô, ai biết cô nói với ai chứ?”

Tưởng Tôn: “...”

“Giả vờ ngớ ngẩn sao?” Tưởng Tôn nói, “Trả tiền mau lên, tôi không có thời gian!”

A Sùng đi theo vào hỏi: “Cô không có thời gian cái gì? Sắp đi à?”

Tưởng Tôn đáp: “Ừm.” Lại nhìn về phía Hạ Xuyên, chờ anh trả tiền.

Hạ Xuyên ngồi xuống, nói: “Nhìn tôi làm gì?”

Tưởng Tôn không kiên nhẫn: “Tiền.”

Hạ Xuyên nói: “Ai đòi tiền tôi là tôi trả cả à?”

Tưởng Tôn liếc anh: “Còn muốn quỵt nợ thật à?”

Hạ Xuyên cười nói: “Cô có thể làm gì?”

Tưởng Tôn cũng cười một tiếng: “Chê cuộc sống quá thoải mái? Tôi vẫn chưa gặp qua người có bản lĩnh quỵt nợ của tôi đâu!”

“Dĩ nhiên.” Hạ Xuyên khen cô, “Với cái kiểu sống chết có nhau với tiền đó của cô, ai dám thiếu tiền cô chứ?”

Tưởng Tôn nhớ đến cái màn bị Hạ Xuyên nhắc lên tối qua, lửa trong lòng lại bùng lên.

Hạ Xuyên cười nói: “Có điều cuộc sống của tôi đúng là quá thoải mái thật, cô cho tôi xem bản lĩnh của cô đi.”

Hạ Xuyên đang chờ Tưởng Tôn cho anh xem bản lĩnh thì hai chiếc xe lôi đập dừng ngoài cửa, cả nhà Vương Tiêu tới.

Vương Tiêu chống nạng, vừa thấy họ liền nở nụ cười: “Chị Tưởng, anh Hạ!” Lại nhìn về phía A Sùng, “Bác sĩ Trương!”

Tưởng Tôn nhìn A Sùng, A Sùng nói: “Tôi họ Trương mà, cô không biết sao?”

Tưởng Tôn nói: “Vừa mới biết.”

A Sùng nói: “Cô cũng có thể gọi tôi là bác sĩ Trương.”

Tưởng Tôn: “...” Cô gọi không được.

Vương Tiêu biết Tưởng Tôn phải về gấp, kiên quyết kéo lấy cô, muốn giữ cô lại ăn bữa cơm.

Mọi người đều giữ cô lại, ngay cả A Sùng cũng nói đôi câu, chỉ có Hạ Xuyên là không lên tiếng. Anh thỉnh thoảng nhìn Tưởng Tôn, như cười như không, lại đưa tầm mắt vào ngực cô, giống như có thể xuyên qua quần áo của cô thấy gì đó.

Lửa lại cháy bùng lên.

Tưởng Tôn ở lại ăn cơm.

Quán cơm không kinh doanh, còn hai ngày là giao thừa nên họ cũng không định khai trương nữa.

Thân thể Vương Tiêu khôi phục khá tốt. Cô ấy cũng không nhắc tới chuyện ở núi Minh Hà, trò chuyện mấy câu hỏi A Sùng: “Các anh định đi Mộc Khách sao?”

A Sùng nói: “Đúng vậy.”

“Không cần về nhà đón Tết ư?”

“Du lịch đón Tết cũng khá hay mà!”

Vương Tiêu hâm mộ: “Em cũng muốn đi chơi khắp nơi, đáng tiếc là chân em bây giờ không được” Lại hỏi Tưởng Tôn, “Chị Tưởng, chị thì sao?”

Tưởng Tôn hỏi: “Tôi cái gì?”

Vương Tiêu ít nhiều cũng biết chút chuyện trong nhà Tưởng Tôn. Cái lần ông già Tưởng âm ỉ ở khách sạn Lệ Nhân, lúc đó bố mẹ cô đã nghe người khác kể lại.

Mẹ Tưởng Tôn đã qua đời, trong nhà lại không có người khác, chị ấy đón Tết thế nào?

Vương Tiêu ngẫm nghĩ hỏi: “Chị về nhà có chương trình gì không, nếu không thì ở lại đây thêm hai ngày, em dẫn chị đi chơi nhé?”

Tưởng Tôn cười nói: “Không cần đâu, tôi còn phải làm ăn nữa.”

“Vẫn còn người muốn bao xe sao?”

Tưởng Tôn còn chưa trả lời, A Sùng đột nhiên nói: “Bao xe?”

Anh ta huých huých cánh tay Hạ Xuyên: “Bao xe kìa!”

Hạ Xuyên đang uống rượu với người khác, hỏi: “Cái gì?”

A Sùng nói: “Chúng ta thiếu xe, thiếu tài xế đó!”

Hạ Xuyên để ly rượu xuống, nhìn Tưởng Tôn một cái, rồi lại nhìn về phía A Sùng: “Cậu muốn ngồi xe hai ngàn sáu trăm cây số?”

“Có gì không được chứ. Hai ngàn sáu trăm cây số coi như nó là hai mươi sáu tiếng, lái ba, bốn ngày là đến được. Nếu mỗi ngày lái thêm mấy tiếng thì không cần đến ba ngày đâu!”

Hạ Xuyên nói: “Được đấy, ngày mai tìm chiếc xe, cậu lái.”

A Sùng nói: “Tôi không được!” Anh ta nháy nháy mắt với Tưởng Tôn, “Cô ấy được đấy. Với trình độ của cô ấy, không chậm được đâu!”

Hạ Xuyên mặc kệ lời nói vớ vẩn của anh ta.

A Sùng thuyết phục: “Cậu nghĩ thử xem, bất kể chúng ta đi sân bay hay đi đâu thì cũng phải gọi taxi, lãng phí thời gian còn lãng phí tiền. Điều quan trọng là khu vực Mộc Khách không tốt, nếu cậu biết Vương Văn Sơn ở đâu thì chúng ta đến rồi đi thẳng tới là được, vấn đề là phải tìm người đó!”

Hạ Xuyên nói: “Đến đó rồi thuê tài xế.”

A Sùng vội nói: “Trước mắt không phải có tài xế sao, có mấy người có kỹ thuật hơn được cô ấy. Tôi còn muốn đến khu vực cao nguyên thoải mái hơn một chút nữa đó!”

Hạ Xuyên lạnh lùng nói: “Tôi gọi một đoàn du lịch cho cậu, thấy thế nào?”

Hai người họ bàn chuyện thuê xe như bên cạnh không có người, không ai hỏi ý kiến nhân vật trung tâm câu chuyện.

Tưởng Tôn ăn thức ăn, nghe cả buổi, đột nhiên cười nói: “A Sùng nói đúng, có mấy người có kỹ thuật hơn được tôi?”

Hạ Xuyên và A Sùng nhìn sang cô.

Tưởng Tôn nói tiếp: “Giá của tôi còn rất thực tế, hai ngàn sáu trăm cây số... Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ba, bốn ngày là tới.”

A Sùng động lòng, nói với Hạ Xuyên: “Thế nào?”

Hạ Xuyên không lên tiếng, cười uống một hớp rượu, giống như là ngầm đồng ý.

A Sùng nói với Tưởng Tôn: “VẬY chúng tôi bao xe cô, thế nào? Vừa đi vừa về một chuyến không tốn bao nhiêu thời gian cả, hết Tết Âm lịch là có thể về rồi. Cô cứ coi như là đi du lịch đi, tôi còn muốn ngắm mấy thắng cảnh trên đường nữa!”

“Được chứ.” Tưởng Tôn sáng khoái đáp ứng.

A Sùng kinh ngạc vui mừng, nhưng vẫn chưa xong.

Tưởng Tôn nói: “CÓ điều đến cả tiền thuốc lá anh ta cũng quýt được, tôi ngu à?”

Hạ Xuyên vẫn không lên tiếng, dường như không quan tâm. Anh lại uống một hớp rượu.

A Sùng nói: “Tiền thuốc lá thì có bao nhiêu chứ. Trước đây cô lấy bốn trăm một ngày chúng tôi cũng có quýt của cô đâu!”

“Tôi vẫn chưa kiểm tra tiền thật hay giả.”

A Sùng la: “Tín nhiệm giữa người với người đâu!”

Tưởng Tôn cười: “Lời dụ kẻ ngốc.”

A Sùng thất vọng.

Một lát sau, Tưởng Tôn nói: “Xe tôi không chạy được đường dài như vậy, các anh đến đó có thể tìm một người dẫn đường.”

Lạ nước lạ cái, hơn nữa người dẫn đường đâu có giỏi như Tưởng Tôn, người đẹp, kỹ thuật lái xe tuyệt vời, đầu óc thông minh, có vẻ như xấu tính nhưng thực ra tính cách rất tốt, lòng dạ cũng không tệ.

Ăn cơm xong, A Sùng nói với Hạ Xuyên như thế.

Vương Tiêu nhiệt tình quá mức, khẳng khẳng muốn kéo ba người họ, dẫn họ đi ngắm phố lớn ngõ nhỏ được xếp vào hàng di tích văn hóa ở gần đó. A Sùng cũng tràn đầy phấn khởi, mấy người vừa đi lên đường Tây Đại.

Hạ Xuyên nhìn bóng lưng Tưởng Tôn.

Vương Tiêu chống nạng, cô cũng không đỡ, nhưng cô đi rất chậm, luôn luôn phối hợp với Vương Tiêu.

Hạ Xuyên nói: “Xấu tính?” Hình dung này thực sự rất thích hợp.

A Sùng nói: “Đúng vậy. Hơn nữa cậu xem, đến cả cái tính khí của cậu mà cô ấy cũng đối phó được, tính cách cũng thực sự rất tốt, có phải không?”

Hạ Xuyên liếc nhìn anh ta.

A Sùng vờ như không nhìn thấy: “Huống chi cậu nợ người ta một trăm. Cậu cố tình quýt tiền người ta, nghĩ gì đó hả? Người ta là một cô bé, kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.”

Hạ Xuyên hừ một tiếng, liếm răng một cái.

Đi ra khỏi đường Tây Đại, Vương Tiêu gọi được hai chiếc xe lôi đạp, vẫy tay bảo Hạ Xuyên và A Sùng mau sang đó.

Về mặt A Sùng đau khổ: “Ngồi xe lôi đạp hả?”

Vương Tiêu nói: “Gần lắm, không tốn bao nhiêu thời gian đâu. Ở đây không gọi taxi được, với lại đi khắp hang cùng ngõ hẻm, ngồi xe lôi đạp là tiện nhất.”

Gần đó không có xe lôi đạp khác đi qua, Tưởng Tôn đã ngồi lên một chiếc trong đó.

Xe lôi đạp màu xanh lá, trên nóc có tấm vải bạt che mưa, hai bên có hai tấm rèm chắn gió, ghế ngồi là loại da mềm, tay vịn và bàn đạp có gỉ sắt. Người lái xe mặc một chiếc áo khoác mỏng, thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi.

Hạ Xuyên đạp đi lên, xe lôi đạp lún xuống. Anh vừa ngồi xuống, trong xe không còn lại chút không gian. Tấm vải bạt che nắng, bên trong âm u lạnh lạnh.

A Sùng và Vương Tiêu ngơ ngác nhìn nhau.

Mặt Vương Tiêu ửng đỏ: “Bác sĩ Trương, vậy em với anh ngồi chung một chiếc nhé.”

A Sùng lấy lại tinh thần: “Được được!”

Xe lô đập bình thường hai người ngồi, không gian có thừa. Bây giờ Tưởng Tồn bị lấn đẩy qua một bên. Cô nhích sang bên phải, đến cùng rồi, không còn chỗ lùi.

Cánh tay Hạ Xuyên đụng cánh tay cô, đùi cũng đụng đùi cô. Anh giạng chân, vô cùng thoải mái, hoàn toàn không bận tâm đến người bên cạnh.

Tưởng Tồn nói: “Sang kia chút đi.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, nhìn phía trước: “Không sang được.”

Tưởng Tồn bị chen lấn đến khó chịu. Cô nghiêng người, người bên cạnh ngồi càng rộng rãi hơn.

Thể lực người lái xe tốt, đạp rất nhanh, xa xa đã vượt qua chiếc xe A Sùng ngồi. Nhà ven đường đa số cùng màu sắc, tường trắng ngói đen, đi qua một văn phòng kinh doanh di động, cũng là nhà trệt cũ kĩ như vậy.

Hạ Xuyên nói: “Tôi thiếu tiền cô thế nào?”

Nói đến điểm này, Tưởng Tồn hăng hái: “Hôm tôi ở trong biệt thự của anh đã đưa cho anh một gói 1916, anh nói lát nữa trả tiền.”

Hạ Xuyên hỏi: “Hôm nào?”

“Hôm tuyết rơi!”

“Hôm tuyết rơi?”

“Còn giả vờ ngớ ngẩn à?”

Hạ Xuyên nghiêm túc nói: “Không có giả vờ, không nhớ thật!”

Tưởng Tồn nửa tin nửa ngờ: “Hôm đào măng.”

“Cái này thì tôi nhớ.” Hạ Xuyên cười cười, “Tôi còn chê nóng.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng.

Hạ Xuyên hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Tôi thì không tin anh không nhớ thật!”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô: “Tại sao tôi phải nhớ?”

Tưởng Tồn nhìn về phía anh.

Hạ Xuyên nói: “Cô cảm thấy tại sao tôi phải nhớ loại chuyện nhỏ nhặt đó?”

Tưởng Tồn: “...”

“Có phải hôm đó tôi bảo cô đếm tiền không? Có phải tôi hỏi cô con số có sai không? Cô trả lời thế nào?”

Tưởng Tồn: “...”

Hạ Xuyên như cười như không: “Ngược lại cô nhớ rất rõ... Điều tôi nói, cô đều nhớ cả?”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không để ý đến.

Xe lô đạp đi vào một con hẻm nhỏ. Hai bên đều là nhà trệt, bên ngoài nhà có ao nước xây bằng xi măng, xe đạp dựa vào bức tường xám xịt, dưới chân là con đường lát đá xanh, phiến đá bị hư hại, lúc đi qua thân xe hơi lắc lư.

Người lái xe giảm tốc độ.

Hạ Xuyên nói: “Câm rồi à?”

Tướng Tồn nói: “Anh thành tâm quyết nợ, tôi nói nhằm làm gì?”

“Tôi cứ quyết thì sao?”

Tướng Tồn không đáp.

Hạ Xuyên nói: “Nhớ tôi cả đời à?”

Tướng Tồn nhìn cảnh vật ven đường.

Hạ Xuyên thấp giọng cười: “Với cái bụng dạ hẹp hòi của cô...”

Thân xe rung một cái, Tướng Tồn bổ nhào ra trước, Hạ Xuyên kéo cô lại.

Người lái xe nói xin lỗi: “Ngại quá, không chú ý có ổ gà.”

Hạ Xuyên nói: “Không sao.”

Phía trước có một sạp nhỏ, trên sạp bán bánh nướng, người lái xe giới thiệu: “Anh chị có muốn nếm thử không? Đây là hang tường, món ăn vặt nổi tiếng chỗ chúng tôi. Phần độc nhất, chỗ khác không có đâu!”

Hạ Xuyên bảo anh ta dừng xe, đưa tiền cho anh ta để anh ta đi mua hai phần.

Người lái xe quay lại rất nhanh. Hang tường vừa ra lò, nóng hôi hổi, Hạ Xuyên đưa cho Tướng Tồn một cái.

Tướng Tồn nói: “Vừa ăn cơm xong, không đói.”

Hạ Xuyên không nói nhiều, ăn một mình.

Gió rất lớn, thổi hang tường nguội mát. Hạ Xuyên giải quyết một cái rất nhanh.

Anh hỏi: “Giá của cô rất rẻ? Bao nhiêu?”

Tướng Tồn nói: “Sao, lại muốn bao xe à?”

Hạ Xuyên cười cười: “Không có mấy người có kỹ thuật hơn được cô?”

Tướng Tồn hừ một tiếng.

Cái bánh còn lại nguội dần, Hạ Xuyên đột nhiên thả rèm xuống.

Ánh sáng trong xe chợt tối lại.

Hạ Xuyên nói: “Ngược lại tôi thử xem kỹ thuật của cô tốt bao nhiêu... Bao xe cô, thế nào?”

24. Chương 24

Trên rèm in hình hoa nhỏ li ti, hơi dày, mặt trong hình như độn một lớp bông, vừa thả xuống liền che kín tầm mắt Tướng Tồn.

Không nhìn thấy phong cảnh, chỉ nghe thấy tiếng người. Người đi đường bên ngoài rèm nói tiếng Giang Tô, có nam có nữ, lớn tiếng kêu la nhỏ giọng trò chuyện. Xe đạp đi qua, cái chuông nhỏ kêu leng keng, còn có con nít đang chơi trò chơi, cười đùa cãi nhau, cô không nghe hiểu câu nào cả.

Tướng Tồn ngửi thấy mùi thơm của hang tường, còn có mùi rượu nhàn nhạt.

Buổi trưa anh ta uống rượu.

Tướng Tồn nói: “Thả rèm làm gì?”

“Chấn gió.”

Chấn gió rồi, nhưng cũng khiến cho không gian vốn đã nhỏ càng nhỏ hơn. Tưởng Tôn có thể cảm nhận được rìa ngoài đùi, nhiệt độ truyền qua lớp quần jean.

Cô bắt chéo chân, mông dường như lại kề sát sang bên cạnh.

Hạ Xuyên ước lượng hang tường trên tay, hỏi: “Sao nào, cô vẫn chưa trả lời.”

Tưởng Tôn nói: “Anh muốn bao xe hay là muốn thử kỹ thuật của tôi?”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô chỉ loại kỹ thuật nào?”

“Anh chỉ loại nào?”

Câu hỏi bị đẩy ngược lại, Hạ Xuyên nói: “Loại cô muốn.”

“Ồ, như vậy à.” Tưởng Tôn đứng đưa chân, “Vậy anh đã thử qua rồi.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Loại tôi vẫn chưa thử qua?”

Tưởng Tôn nghiêm túc: “Có chứ, đáng tiếc anh không có cơ hội thử.”

Hạ Xuyên cười: “Ồ, như vậy à.” Giọng điệu giống như đã từng quen biết.

Xe lô đập không biết đã đi lên đoạn đường nào, phía dưới toàn là ổ gà lồi lõm. Lốp xe lăn qua, thân xe rung lên, suốt một mạch không dừng, Tưởng Tôn lắc lư theo.

Cô muốn xem thử đã đến đâu nên ngồi dậy, chồm ra trước vén rèm xe.

Dưới bánh xe là đường nhựa, trái một cái ổ gà phải một cái ổ gà, có một số hố to lõm rất sâu, trong đó toàn nước đọng, đường giống như sụp xuống vậy.

Tưởng Tôn hỏi: “Anh ơi, còn bao lâu nữa đến vậy?”

Người lái xe nói: “Sắp rồi sắp rồi, đằng trước đó, thêm một con đường nữa, quẹo cái có cây cầu. Xe không lên cầu được nhỉ? Đi mấy bước là tới thôi.” Anh ta lại tăng tốc, sợ người phía sau giục.

Hạ Xuyên ngồi tại chỗ, chỉ nhìn thấy một bên cửa cái mông cong được quần jean ôm sát.

Quần lưng thấp, vì tư thế của cô nên chỗ lưng dưới trống, lộ ra đường viền ren màu đen trang trí bên trong quần jean.

Bề ngoài đơn giản, vị trí kia lại trang trí một vòng ren đen, chỉ có lúc bày ra loại tư thế này thì người khác mới có thể nhìn thấy.

Da lưng cô rất trắng, thắt lưng là một đường vòng cung rất cong, thắt lưng rất nhỏ, một tay là có thể ôm lấy. Nơi đó còn có một nốt ruồi đen nho nhỏ, giống như màu đường viền ren, xa xa trái ngược nhau.

Cái quần khiêu gợi.

Tưởng Tôn thuận tay mắc rèm lên, còn chưa chạm vào cái móc thì sau lưng đột nhiên bị một sức mạnh kéo ra sau. Xe lô đập đi qua một vũng nước mưa lớn, rung mạnh một cái, nước văng tung tóe.

Tưởng Tôn ngã mạnh lên đùi Hạ Xuyên. Cô khẽ kêu một tiếng, trong xe lại nửa sáng nửa tối.

Hạ Xuyên giữ eo cô, hỏi: “Nếu tôi có cơ hội thử thì sao?”

Tưởng Tôn muốn đứng lên: “Thử cái đầu anh!”

“Cô dạy đầu tôi thử thế nào nhé?” Hạ Xuyên dè cô, sờ soạng vào trong, eo cô nóng hôi hổi.

Thịt trên eo rụt lại. Tưởng Tôn dùng sức giãy một cái, vừa định kêu người lái xe dừng xe, thì giọng Vương Tiêu vang lên bên ngoài.

“Chị Tưởng, hai anh chị chậm vậy à!”

Hạ Xuyên dè một tay cô: “Cô la đi.”

Tưởng Tôn nhìn anh một hồi, đáp lại: “Là hai người nhanh thôi.”

Vương Tiêu hỏi: “Sao anh chị thả rèm thế?”

Ngón tay Hạ Xuyên luồn vào lưng dưới của cô.

Tưởng Tổn bắt lấy tay anh: “Có người sợ lạnh!”

A Sùng la: “Hả? Lão Hạ cậu sợ lạnh à?”

Vương Tiêu hỏi: “Anh gọi anh Hạ là lão Hạ sao?”

“Lúc tâm trạng anh tốt còn gọi cậu ta là anh Xuyên cơ.”

“Phì hi hi ——”

Hạ Xuyên trở tay bắt lấy tay cô. Tưởng Tổn lạnh giọng: “Tưởng tôi không dám la à?”

“Cô có gì mà không dám.” Hạ Xuyên nói, “Cô dám đăng hoàng ngồi như vậy sao?”

Anh nói ngay bên gò má cô, mùi rượu bay hết tới.

Tưởng Tổn lạnh nhạt nhìn anh: “Lát nữa có khi nào anh sẽ nói mình uống say không?”

“Cô tin không?” Ngón tay Hạ Xuyên lướt nhẹ chỗ lưng dưới của cô.

Tưởng Tổn đẩy anh, không đẩy được.

Dịch mông ra, anh buông bàn tay đè cô, ôm hết mông cô.

Hạ Xuyên nói: “Không có cơ hội thử? Hửm?”

“Không có cơ hội.”

“Nếu có thì sao?”

“Nằm mơ tiếp.”

Hạ Xuyên ngắt mông cô một cái: “Không muốn thật à?”

Cô cười khẩy: “Mẹ nó tôi có bệnh, mất cho anh một trăm cho anh thử à?”

Hạ Xuyên cười: “Trả cô một trăm thì cô sẽ cho?”

Anh nhắc Tưởng Tổn lên một chút, ưu thế hình thể, giãy giụa đều uống công.

Tưởng Tổn cũng không nhúc nhích nữa, dường như đang cân nhắc thật. Hạ Xuyên ngửi được mùi kem dưỡng da nhàn nhạt trên mặt cô, rất dễ chịu.

Tưởng Tổn choàng cổ anh, nhìn anh đắm đắm.

Hạ Xuyên dùng hai giấy, ôm lấy mông cô, lại dùng sức nhắc cô lên một cái.

Bên ngoài Vương Tiêu kêu: “Đường này vẫn chưa sửa xong đâu. Anh ơi, chậm một chút nha!”

Xe đang xóc nảy, xe đang rung, người trong xe cũng đang rung.

Tưởng Tổn cười: “Anh dát vàng lên mặt mình quá rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Xuyên kéo ra sau một chút, luồn tay vào, “Tối qua cô cũng ngủ không ngon, có quầng thâm.”

Cũng ngủ không ngon...

Mấy ngày trước, có một lần cô cũng ngủ không ngon.

“Tôi cũng ngủ không ngon... Nóng...”

Nửa thân trên của hai người vẫn giữ một khoảng cách, nửa thân dưới dính sát, rung lên theo xe.

Tưởng Tổn gật đầu: “Ngủ không ngon, nên định hôm nay về nhà ngủ bù một giấc thật ngon.”

Cô choàng cổ anh, ngón tay lướt nhẹ làn da sau cổ anh. Chỗ đó có xương, cô đè một cái.

Hạ Xuyên không nhúc nhích, neho mắt nhìn cô. Qua một lúc, anh cười một tiếng: “Bao xe đường dài bao nhiêu tiền?”

Tưởng Tồn lướt một vòng chỗ xương anh: “Ba trăm một ngày, tiền xăng tính riêng, tâm trạng tốt giảm giá.”

“Trả cô ba ngàn, vừa đi vừa về mười ngày.”

“Tôi không làm.”

“Tại sao?”

Tưởng Tồn nói một cách lười biếng: “Tôi có bệnh à?”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Có tiền cũng không kiếm?”

“Kiếm tiền của anh quá nhọc nhằn.”

“Bốn ngàn thì sao?”

Tưởng Tồn lắc đầu, tay vẫn lướt sau cổ anh.

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, tay cũng sờ lại: “Năm ngàn?”

Tưởng Tồn nói: “Chiều này không có tác dụng đâu.”

Anh nắm eo cô, khẽ lắc lư theo xe: “Vậy thế nào có tác dụng?”

Tưởng Tồn sờ lên động mạch của anh, dùng sức nhấn nhấn, cười nói: “Anh nói xem?”

Hạ Xuyên không nhúc nhích. Anh nhìn đôi mắt Tưởng Tồn, trong đó toàn là màu lạnh, còn mang theo chút khiêu khích. Anh thu tay lại, còn tiện thể kéo áo cô xuống.

Tưởng Tồn vẫn đè trên cổ anh.

Hạ Xuyên cười một tiếng, ôm cô sang bên cạnh.

Tưởng Tồn ngồi lại chỗ của mình.

Xe dừng lại, người lái xe nói: “Đến rồi, là chỗ này.”

Rèm được vén lên, hai người trong xe đi xuống. Về mặt người lái xe hơi khác thường, không dám nhìn mặt họ, lấy tiền xong là cuống quýt chạy đi.

Trong xe, hang tường bị đè bẹp, lãng quên ở rìa ghế ngồi.

25. Chương 25

Đầu cầu, Hạ Xuyên xuống xe lúi đạp hỏi: “Năm ngàn?”

Tưởng Tồn kéo kéo vạt áo: “Đầu tôi nước vào mới làm.”

Hạ Xuyên cười hỏi: “Cô sợ tôi vậy à?”

“Anh tưởng anh là ai?”

“Cô không coi tôi là ai, vậy sao không dám?”

Tưởng Tồn nghiêng đầu nhìn nhìn anh, cười một cách ngả ngớn: “Tại sao cứ muốn bao xe tôi?”

Hạ Xuyên cũng cười: “Cô nói xem?”

Tưởng Tồn không trả lời.

Phía trước là cây cầu đá hình vòm, tuyết chất đầy hai bên hầm cầu, nước sông róc rách, sóng gợn lăn tăn.

Hôm nay là một ngày đẹp.

Vương Tiêu chống nạng đi chậm rãi. A Sùng và cô ấy trò chuyện rất vui, anh ta đi từ từ cùng cô ấy. Tưởng Tổn đến đầu cầu bên kia, hai người đó vẫn ở đầu cầu bên này.

“Cậu ta đang tán gái, mười phút nữa họ cũng không xuống cầu được đâu.” Giọng Hạ Xuyên vang lên sau lưng cô.

Quả nhiên, hai người đó đến giữa cầu thì không đi nữa. A Sùng nâng cánh tay Vương Tiêu, chỉ mặt sông nói gì đó với cô ấy. Mặt Vương Tiêu tươi như hoa đáp lại, không liếc Hạ Xuyên lấy một cái.

Cô ấy cũng không có nguyên tắc quá đi...

Tưởng Tổn chờ không nhúc nhích.

Bên cạnh bãi sông có người phụ nữ đang giặt ra trải giường, hắt nước một cách thuần thục, vỗ chần, bọt xà phòng chảy xuống theo nước, dần dần không còn bóng dáng. Hạ Xuyên dựa vào một thân cây, tầm mắt nhìn về phía xa xa, bóng lá cây loang lổ rơi trên khuôn mặt anh.

Tưởng Tổn liếc anh một cái.

Ngây ngốc chờ ở đây như người đần, cô xoay người tự đi dạo.

Bên bờ là một loạt cửa hàng. Có một đoàn du lịch nhỏ vừa khéo đi đến đây, mười khách du lịch, một hướng dẫn viên. Hướng dẫn viên nói: “Kiến trúc nơi đây đều là phong cách cuối đời nhà Thanh. Đằng trước chính là nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý. Trước đây con đường này náo nhiệt nhất, cửa hàng hoa, hiệu thuốc, cửa hàng đồ sứ, tiệm may, còn có cửa hàng bán shisha (1), đều ở cả đây. À, còn có phường rượu và phường kẹo. Kẹo râu rồng (2) phường kẹo nhà họ Lưu làm rất đặc biệt, mọi người có thể mua một ít nếm thử.”

(1) Shisha là một thiết bị có một hoặc nhiều thân (thường làm bằng thủy tinh) dùng để hút thuốc lá, trong đó khói được lọc và làm lạnh bằng cách đi qua nước.

(2) Kẹo râu rồng:

Tưởng Tổn đi vào theo, liếc mắt liền nhìn thấy bảng kẹo râu rồng trên quầy. Viên kẹo trắng, sợi mảnh, một phần mười viên, đựng trong hộp nhựa trong suốt.

Nhân viên cửa hàng bắt chuyện: “Chào chị, chị mua kẹo sao ạ?”

Tưởng Tổn hỏi: “Bán thế nào?”

“Loại không nhân chín đồng, loại có nhân mười tám đồng.”

Tưởng Tổn nói: “Kẹo râu rồng chỗ cô là đắt nhất tôi từng thấy đấy.”

Nhân viên cửa hàng cười nói: “Mùi vị chỗ bọn em khác, ăn ngon lắm ạ.”

“Tôi cũng chưa từng ăn kẹo râu rồng nào khó ăn.”

Nhân viên cửa hàng cười gượng một tiếng.

“Cái này có thể ăn thử không?” Một người đàn ông phía sau hỏi.

Nhân viên cửa hàng niềm nở nói: “Được ạ được ạ.” Cô ấy lấy một hộp kẹo râu rồng đã mở ở đằng sau, bên trong còn lại sáu viên.

Hạ Xuyên cầm lấy một viên. Kẹo này không nhỏ, trắng tinh, sợi mảnh, còn có bột màu trắng. Anh ăn vào miệng, chậm rãi nhai mấy cái.

Không quá ngọt, không mềm không cứng, không dính răng.

Hạ Xuyên nói: “Loại có nhân thì sao?”

Nhân viên cửa hàng lại ân cần lấy một hộp, bên trong có tám viên.

Hạ Xuyên đẩy cái hộp đến trước mặt Tưởng Tổn, cầm lấy một viên ăn, nói: “Nếm thử xem.”

Tướng Tôn không từ chối, cầm lấy một viên ném thử, bên trong có đậu phộng.

Bỏ chút đậu phộng giá liền tăng gấp đôi, kiếm tiền thật dễ dàng mà. Lần sau cô cầm hai bó hoa dại trên xe, có thể thu tiền gấp đôi không?

Hạ Xuyên hỏi: “Loại nào ngon?”

Tướng Tôn nói: “Còn chưa thử loại không nhân.”

Hạ Xuyên đẩy cái hộp không nhân cho cô.

Tướng Tôn lại ném một viên. Kẹo râu rồng nhét đầy miệng, cô dùng sức nhai, cụp mắt, quai hàm phồng cả lên, cũng không biết ném ra cái gì.

Tướng Tôn nói: “Loại không nhân năm đồng, có nhân mười đồng, lấy bốn hộp cho cô.”

Nhân viên cửa hàng nói: “Không bán được đâu ạ.”

Tướng Tôn nói: “Tôi không phải khách du lịch.” Đứng hòng hết giá cô.

“Không được thật ạ.”

Hạ Xuyên đã ăn viên kẹo râu rồng thứ tư, nói: “Thứ này mùi vị chẳng ra làm sao cả.”

Chẳng ra làm sao mà anh còn ăn không dừng à. Trái tim nhân viên cửa hàng đang rỉ máu, muốn lấy kẹo lại nhưng không ra tay được.

Tướng Tôn tiện tay cầm lấy một viên có nhân ăn, nói: “Đắt quá, thôi bỏ đi.”

Xoay người định đi, nhân viên cửa hàng gọi cô lại: “Này —— Được rồi được rồi, bán cho chị đấy.”

Tướng Tôn cầm bốn hộp kẹo râu rồng, hài lòng thỏa dạ rời khỏi, đi mấy bước mở một hộp ra ăn một viên, là loại có nhân.

Hạ Xuyên cũng tiện tay cho một viên vào miệng, chỉ hướng treo tấm bảng “Nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý” đang trước, nói: “Đi đến đó.”

Hai người đi sang đó, giống như ban nãy ở trong xe lôi đạp, anh không sờ cô, cô cũng không sờ anh, rất hài hòa.

Đi qua bảng hướng dẫn, đi mấy trăm mét, nhìn thấy một cánh cổng đổ nát. Cổng lợp ngói, dưới ngói có mấy sợi dây điện, tấm bảng màu đỏ sẫm đóng bên trái bức tường xám xịt:

Đơn vị bảo vệ di tích văn hóa cấp tỉnh

Nhà thờ tổ tiên nhà họ Lý

...

Tướng Tôn im lặng nhìn cánh cổng một hồi. Hạ Xuyên nói: “Xem ra còn ném đủ tang thương hơn biệt thự ở núi Minh Hà.”

Đúng vậy, nhà thờ tổ tiên này nát quá...

Phía sau nhà thờ tổ tiên có một con hẻm. Con hẻm vừa hẹp vừa sâu, tường hai bên xám xịt bung tróc, lộ gạch bên trong, hộp đồng hồ điện đóng trên tường gỉ sét, góc tường toàn là cỏ dại và tuyết chất đọng, còn có một cây cột điện chen chúc ở đó.

Toàn bộ đều là cửa gỗ màu nâu đậm, có một số còn dán giấy đỏ và câu đối phía trên, hơi thở cũ kỹ hắt vào mặt. Trước một cánh cửa còn treo tấm bảng màu xanh:

Nhà cũ đời Thanh

Phía dưới là một hàng giải thích dài dòng.

Cả con hẻm vắng lặng.

Đi mấy bước, Tướng Tôn thuận miệng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hạ Xuyên nhướn mày, biết rõ còn hỏi: “Cái gì cơ?”

Tưởng Tồn nói thẳng: “Anh tìm nhầm người rồi, tôi không chơi tình một đêm.”

Hạ Xuyên cười: “Tôi nói muốn chơi tình một đêm à?”

Tưởng Tồn nhìn anh một lúc, đến trước mặt anh, ngược đầu: “Anh không muốn?”

Môi trên của cô dính bột màu trắng, vị trí chính giữa, chỗ đó cong lên. Hạ Xuyên giơ tay, ngón trỏ giúp cô lau bột, mặt rất nghiêm túc: “Tôi chỉ muốn bao xe, cô còn muốn gì nữa?”

Tay anh chưa rời khỏi, Tưởng Tồn cũng không tránh, lúc nói chuyện dẫn đầu ngón tay anh theo: “Bao xe đi hai ngàn sáu trăm cây số? Đó là tự lái xe đi du lịch.”

Hạ Xuyên lau nhẹ: “Nói rồi, du lịch đón Tết, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tiết kiệm đến đó thuê xe tìm người dẫn đường mà còn không chắc hài lòng.”

Tưởng Tồn cười hỏi: “Tôi hài lòng?”

“Không hài lòng.” Hạ Xuyên cười: “Trên đường giải sầu.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, nghiêng đầu đi, tránh bàn tay anh.

Hạ Xuyên không cho. Anh bóp cằm cô, nhìn cô mấy giây, thấp giọng: “Cô không muốn?”

“Không muốn.”

“Biết tôi hỏi cô không muốn gì sao?”

“Cái nào cũng không muốn.”

“Ôi ——” Hạ Xuyên cười một tiếng, “Không nói thật... Cô sợ tôi sờ cô... Sợ để tôi thử...”

“Anh không có bản lĩnh đó.” Mặt Tưởng Tồn không đổi sắc.

“So khả năng giữ vững ý chí thử?”

“Khích tướng sao?”

“Cô không chịu thiệt.” Hạ Xuyên sờ sau tai cô, “Không phải yêu tiền sao? Ôm tiền nhảy cửa sổ được mà sao đến chỗ tôi thì đến cả tiền cũng không yêu vậy?”

“Yêu không nổi, tôi còn mất một trăm đấy!”

Còn nhớ việc này nữa, Hạ Xuyên suýt nữa công toi.

Tưởng Tồn nói: “Huống chi đầu óc tôi nước vào à mà chơi trò này với anh?” Cô nắm lấy bàn tay sau tai, dùng sức đẩy ra, xuống lực mạnh, Hạ Xuyên hơi đau thật.

Hạ Xuyên buông cô ra, nói một cách khinh thường: “Sợ gì chứ, mười ngày năm ngàn, đâu có cưỡng hiếp cô.”

Tưởng Tồn: “...”

“Cô cho một lý do xem, không phải sợ tôi cưỡng hiếp cô, tại sao từ chối việc vật tốt như thế?”

Tưởng Tồn: “...”

“Hay là cô sợ mình không chế không nổi?”

Tưởng Tồn: “...”

Hạ Xuyên sáng tỏ: “Thì ra là vậy...”

Một đoàn du lịch tối, mười khách du lịch, một hướng dẫn viên, vẫn là đoàn người đó. Hướng dẫn viên không nhìn thấy họ, đưa lưng về phía đầu con hẻm nhỏ nói đùa: “... Chính là chỗ này, hẻm sâu, nhiều nhà, bình thường hoàn toàn không có người, thường xuyên có thể nhìn thấy nam nữ yêu đương vụng trộm ở đây.”

“Đánh dã chiến hả?”

“Có nhà đó!”

“Ồ, có người kìa!”

Tướng Tồn: “...”

Hạ Xuyên: “...”

A Sùng và Vương Tiêu trò chuyện đến quên hết tất cả, qua hơn nửa ngày mới nhớ tới đã lạc mất hai người sống sờ sờ.

A Sùng gọi điện thoại cho Hạ Xuyên: “Người ở đâu đó? Tôi tới đón hai người.”

Hạ Xuyên nói: “Nhà trọ.”

A Sùng la: “Sao chạy tới nhà trọ rồi?”

“Ngày mai lên đường, không cần chuẩn bị à?”

“Tôi vẫn chưa đặt vé máy bay mà!”

“Bao xe.”

“Tôi đi đâu tìm xe chứ!”

“Chờ cậu tìm xe thì thức ăn cũng nguội cả rồi!”

A Sùng cẩn thận suy nghĩ một hồi, đột nhiên la lên.

Vương Tiêu giật nảy mình: “Sao vậy?”

A Sùng cười có chút hả hê: “Không có gì không có gì, anh chờ xem kịch!”

Tướng Tồn đồng ý bao xe, mười ngày năm ngàn không phải là một con số nhỏ, lái cho ai mà không phải lái. Thời gian Tết lại không làm ăn gì được, chờ đến lúc về cũng vừa vặn hết Tết, cô tiếp tục kiếm tiền.

Ra ngoài chuyến này cô chỉ đeo một cái ba lô, bên trong có một bộ đồ ngủ, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, điện thoại di động, đồ sạc pin, ví tiền, một bộ đồ giữ ấm mặc trong dự phòng, túi giấy kraft, còn có quần lót thay ra hôm qua, hết rồi.

Ít đồ, thiếu gì cũng có thể mua dọc đường, không tốn mấy đồng. Xe này cũng mạnh, cô lừa A Sùng không thể chạy đường dài thì cũng chỉ có A Sùng mới tin, cái tên họ Hạ kia căn bản mặc kệ.

Có điều xe này có ít bệnh vặt, sửa xe phải tốn tiền...

Tướng Tồn buộc kín túi giấy kraft, quyết định mười ngày này không đụng vào.

Trở lại quán cơm ở đường Tây Đại, cô chào hỏi chị họ Vương Tiêu một tiếng, lái xe đến nhà trọ Hạ Xuyên ở. Nhà trọ ở gần đó, hai tầng, một nhà trọ rất nhỏ, phòng không nhiều, bên trong trang trí cũng coi như sạch sẽ.

Có điều nhà trọ và biệt thự chênh lệch quá lớn, Tướng Tồn hơi không ngờ tới.

Cô thuê một phòng bên cạnh Hạ Xuyên, tính vào hóa đơn của Hạ Xuyên.

Đi vào phòng, cô bật máy tính của nhà trọ tra bản đồ. Cô chưa từng nghe nói qua về Mộc Khách, xem đường đi đại khái và mấy đường cao tốc đi qua, trong lòng cô đã có cân nhắc.

Nghiên cứu xong, cô gọi một cú điện thoại cho khách sạn Lệ Nhân, nói cho bên đó biết cô có một cuộc làm ăn đường dài. Bên kia nói: “Đúng rồi chị Tướng, Từ Kính Tùng kêu người tới một chuyến, đòi tìm cô Vương, anh ta còn kêu người hỏi chị đấy.”

Tướng Tồn nói: “Không cần để ý đến anh ta, anh ta bị chấn động não.”

Bên kia bị chọc cười.

Giọng A Sùng vang lên ngoài cửa: “Lão Hạ này, cậu bao đồ nhỏ nhen đó thật à? Sao cô ấy có thể cho cậu bao chứ?” Phần sau tiếng nhỏ lại, chờ bên ngoài đóng cửa thì không còn nghe thấy tiếng nào cả.

Tưởng Tồn nhìn chằm chằm cánh cửa một hồi, cắn môi, hừ nhẹ một tiếng.

Bảy giờ sáng, trời tờ mờ sáng, hai phòng liền nhau gần như mở cửa cùng lúc.

Hạ Xuyên quan sát Tưởng Tồn một chút, áo trắng quần jean, giày thể thao trắng, cô nhất định không mang theo bộ khác, xem ra bộ đồ này sẽ làm bạn mười ngày.

Hạ Xuyên nói: “Đi ăn sáng.”

Tưởng Tồn hỏi: “A Sùng đâu?”

“Không cần để ý đến cậu ta.”

Cách trăm mét có một quán bán đồ ăn sáng, bán bún và hang tường. Hạ Xuyên gọi một tô bún thịt băm, một tô bún sườn cốt lết, gọi thêm bốn cái hang tường.

Bữa sáng bùng lên, Tưởng Tồn lấy bún sườn cốt lết, ăn một miếng, cắn gần nửa miếng thịt trước. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi mới bùng bún thịt băm qua, dùng đũa gắp gắp vụn thịt nho nhỏ, cười cười, ăn miếng lớn, tiện tay đưa một cái hang tường cho Tưởng Tồn. Lần này Tưởng Tồn không từ chối, ăn một miếng thịt, cắn một miếng hang tường. Ăn xong, còn lại gần nửa miếng hang tường và nửa tô bún.

Sườn cốt lết gặm sạch sẽ, bún chỉ miễn cưỡng đụng mấy đũa.

Cô rất kén ăn, Hạ Xuyên vừa phát hiện.

Hạ Xuyên hỏi: “Ăn xong rồi?”

“Ừm.”

Anh liếc nhìn nửa tô bún còn dư, không nói gì, trả tiền rồi đi.

Hai người lên xe chờ A Sùng. Hạ Xuyên ngồi ghế phụ, hút điếu thuốc sau khi ăn. Tưởng Tồn mở hết cửa sổ.

Hạ Xuyên kẹp điếu thuốc chỉ: “Cô bán thuốc lá mà vẫn ngủ không quen à?”

Tưởng Tồn nói: “Sáng sớm, ai vừa ngủ dậy ngủ mùi thuốc lá ngay?”

Hạ Xuyên cười: “Vậy cô phải tập làm quen thật tốt đi, tôi thích hút thuốc sau khi làm.”

Tưởng Tồn: “...”

Hạ Xuyên thêm một câu: “À, tôi chỉ là hút thuốc sau khi ăn.”

Tâm trạng anh vui vẻ, sau một lát hỏi: “Cô có biết hút không?”

Tưởng Tồn nói: “Biết chứ.”

Hạ Xuyên nói: “Chưa từng thấy cô hút.”

Tưởng Tồn nói: “Bình thường không hút, tôi chỉ hút thuốc sau khi làm.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô.

Tưởng Tồn cười: “Yên tâm, không có cơ hội hút trước mặt anh đâu.”

Hạ Xuyên nheo mắt, hút mạnh một hơi: “Buổi sáng đàn ông không thường trêu chọc đâu.”

Tưởng Tồn nói: “Tôi trêu chọc anh rồi?”

“Tôi chỉ nhắc nhở cô thôi.” Hạ Xuyên búng tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, “Không phải không muốn sao? Không muốn thì đừng chọc.”

Tưởng Tồn cười cười, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Cô không quần khăn choàng, cái cổ thon dài. Hạ Xuyên nhìn chăm chăm chỗ đó, anh hơi khó chịu.

Đấy quá sớm rồi, vẫn chưa tỉnh ngủ nữa.

Tiếng A Sùng vang lên xa xa: “Tôi tới đây tôi tới đây!”

Anh ta kéo hai cái vali, mở cửa xe đặt mông ngồi xuống, ném hai cái túi nilon ra trước, bên trong có sủi cỏ màu vàng óng.

A Sùng nói: “Đây là sủi cỏ chiên, mùi vị tuyệt bậc nhất, mau ném thử đi!”

Không ai ăn, một người phải lái xe, một người còn khó chịu.

Xe đi qua đường phố cổ xưa, tiến vào giữa cao ốc, không bao lâu lên đường cao tốc.

Chưa đến giao thừa, đường cao tốc vẫn thu phí, dòng xe rất ít.

Mặt trời leo lên từng chút một, ánh nắng vàng chói rọi trên bảng chỉ đường.

Trên xe rất yên tĩnh, A Sùng phía sau đang ngủ bù, Hạ Xuyên ngồi ghế phụ đang khó chịu. Tưởng Tồn nghĩ, cô đúng là đầu óc nước vào rồi...

Cô không quen anh, chỉ biết anh tên Hạ Xuyên.

Anh cũng không quen cô, chỉ biết cô tên Tưởng Tồn.

Mười ngày sau, họ phân rõ rạch ròi, ai đi đường nấy.

Bây giờ, Mộc Khách xa hai ngàn sáu trăm cây số, họ đồng hành, đi thẳng về hướng Tây.

26. Chương 26

Trên đường cao tốc, chỉ có dòng xe chạy vội vã.

Tưởng Tồn lái rất vững, trong xe lại ấm áp nên A Sùng phía sau đã ngủ say.

Hạ Xuyên nhìn giờ một cái, đã lái ba tiếng. Anh nói: “Trạm dừng chân ăn cơm?”

Tưởng Tồn nói: “Được.”

Hạ Xuyên lấy di động ra tìm một chút, trạm dừng chân kế tiếp còn một khoảng cách nhỏ.

Sủi cỏ chiên đã nguội ngắt. Hạ Xuyên mở túi nilon, lấy một cái bên trong ra.

Đầy dầu mỡ, không biết để quá lâu nên đổi vị, hay vốn đã là mùi vị này. Hạ Xuyên hỏi: “Có đói không?”

Tưởng Tồn nói thật: “Đói rồi.”

Hạ Xuyên cười cười. Anh khách sáo hỏi, cô lại thành thật.

Hạ Xuyên đưa một cái sủi cỏ chiên: “Ăn một cái không?” Anh vốn không thật lòng, tay cách xa Tưởng Tồn nửa thước.

Tưởng Tồn nói: “Tôi rất cảm kích lòng tốt của anh.”

Hạ Xuyên ném sủi cỏ chiên vào miệng mình, ăn thêm hai cái rồi mới cột túi nilon lại, ném ra sau, vừa vặn đập trúng mặt A Sùng.

A Sùng nửa tỉnh nửa mê sờ mặt, sờ thấy cả đồng dầu, anh ta lập tức tỉnh lại: “Làm gì đó làm gì đó!”

Hạ Xuyên nói: “Chuẩn bị ăn cơm.”

“Này, cậu không thể kêu tôi dịu dàng chút à?” A Sùng tiện tay lấy một cái sủi cảo chiên ra, “Sao hai người không ăn? Ấy... Nguội rồi không ngon. Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Tưởng Tôn nói: “Trạm dừng chân.”

A Sùng hỏi: “Một ngày cô có thể lái xe bao lâu?”

Tưởng Tôn nói: “Lái ba, bốn tiếng nghỉ một lúc, đến tối không thành vấn đề.”

A Sùng tính tính thời gian: “Vậy có phải tối nay chúng ta có thể đi đâu chơi một chuyến không? Dù sao thì một ngày cô cũng chạy được một phần ba đường rồi!”

Tưởng Tôn liếc nhìn A Sùng đầy vẻ mong đợi trong gương chiếu hậu, lại liếc Hạ Xuyên một cái, hỏi: “Anh nói thế nào?”

Cô đang hỏi Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên nói với vị phía sau: “Tự đi gọi đoàn du lịch đi.”

A Sùng nũng nịu: “Xuyên Xuyên ——”

Tưởng Tôn không nhìn được, cười phá lên, may mà khả năng giữ vững của cô mạnh nên không đánh lệch tay lái.

Hạ Xuyên cũng không đen mặt. Anh nghiêng đầu nhìn về phía Tưởng Tôn ý cười đầy cả khuôn mặt, chỉ chỉ cô hỏi: “Cậu gọi cô ấy là gì?”

A Sùng mặt dày nói: “Chị Tưởng ——”

Hạ Xuyên hài lòng.

Tưởng Tôn nổi một lớp da gà: “Tình cảm của anh với Vương Tiêu ngược lại rất tốt.”

A Sùng nói: “Ôn cứu mạng lấy thân báo đáp, có điều tôi không muốn.”

Anh ta cũng không ồn ào nữa, ăn hết mấy cái sủi cảo chiên còn lại, vừa vắn đến trạm dừng chân.

Giờ cơm trưa, xe đậu đầy trong bãi đậu xe của trạm dừng chân. Tưởng Tôn khó khăn lắm mới tìm được một chỗ đậu thích hợp.

Bên trong có rất nhiều nhà hàng. A Sùng chạy thẳng đến một quán mì. Mì trong quán không có mấy loại, từng nồi nước dùng xếp thành một hàng, sợi mì chín rồi đổ một muống nước dùng vào, vô cùng đơn giản, không có kỹ thuật gì.

A Sùng lại chạy đến tiệm thức ăn nhanh bên cạnh. Thứ xếp trên quầy đều là thành phẩm, một đĩa trứng hấp thịt nhỏ hai mươi đồng, ăn loáng cái là hết.

A Sùng đấu tranh một hồi, quay đầu tìm người thương lượng, lúc này mới phát hiện không thấy hai người kia.

Trong quán mì bên cạnh, Hạ Xuyên đã gọi hai tô mì sườn non, trong mì thêm hai cái đùi gà, lại gọi một phần cơm chiên Dương Châu.

Tưởng Tôn cầm lấy đĩa và muống, mì và cơm chiên cũng đã bưng lên bàn. Mì giống nhau, cô không cần chọn, bưng ăn mấy miếng, mì không ngon.

Cô cũng không để ý, dù sao thì cũng đói nên chẳng mấy chốc đã ăn non nửa tô. Hạ Xuyên ở đối diện đã ăn hết một tô mì, bắt đầu ăn cơm chiên.

A Sùng rút cuộc tìm sang, thấy hai người ăn ngon miệng, chỉ trích họ: “Không có nhân tính!”

Hạ Xuyên nói: “Ăn xong sẽ đi, không chờ ai đâu.”

A Sùng vội chạy đi mua một tô mì.

“Hạ Xuyên?” Giọng truyền tới từ gần đó.

Hạ Xuyên đang ăn cơm chiên, nhìn hướng trước mặt. Tưởng Tồn cũng quay đầu lại.

Một người đàn ông thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi đi sang phía họ, “Đúng là chú à!”

Hạ Xuyên cười đứng lên, bắt tay người tới: “Anh Cao, sao anh ở đây vậy?”

“Anh tới trạm dừng chân săn tin!” Đối phương rất phấn khích, “Đã bao nhiêu năm không gặp rồi nhỉ. Không ngờ có thể gặp chú ở đây, này suýt nữa không dám nhận đây!”

Hạ Xuyên nói: “Phải gần mười năm rồi!”

“Đúng vậy!”

A Sùng bưng mì tới, nhìn thấy một người lạ, hỏi: “Hạ Xuyên, bạn cậu à?”

Hạ Xuyên nói: “Nào, em giới thiệu một chút, Trương Sùng, bạn em.” Lại nói với A Sùng, “Cao An, phóng viên Cao.”

A Sùng nghiêm trang bắt tay đối phương: “Vinh hạnh gặp mặt vinh hạnh gặp mặt, phóng viên Cao!”

Cao An cười nói: “Cứ gọi anh là anh Cao như Hạ Xuyên là được.” Anh ta lại nhìn về phía Tưởng Tồn.

Hạ Xuyên nói: “Tưởng Tồn.” Không cho cô thân phận nào cả.

Cao An không hỏi nhiều: “Chào em chào em.”

Tưởng Tồn đáp lại: “Chào anh.”

Mấy đồng nghiệp của xe săn tin tìm bàn khác. Cao An ngồi bên này, ôn chuyện cũ với Hạ Xuyên.

“Năm đó chú mới hơn hai mươi, trẻ ranh to xác nháy mắt đã lớn rồi!”

Hạ Xuyên nói: “Già rồi.”

Cao An nói: “Chú hơn ba mươi tuổi đã kêu già, anh thành cái gì?”

Hạ Xuyên hỏi: “Bây giờ anh làm ở đâu?”

Cao An nói: “Đổi chỗ khác rồi, cũng không làm bên đài truyền hình, làm ở tòa soạn, giống như trước chạy bên ngoài cả ngày. Chú thấy đấy, hai ngày này phải tới đây điều tra ngầm trạm dừng chân.”

A Sùng tò mò: “Điều tra ngầm trạm dừng chân cái gì?”

Cao An nói: “Thu phí và an ninh.” Anh ta lại hỏi Hạ Xuyên, “Sao chú chạy đến đây?”

Hạ Xuyên nói: “Đi Mộc Khách một chuyến.”

“Ấy, chỗ này xa lắm, cuối năm chú chạy đến đó làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Còn nhớ Vương Vân Sơn không?”

“Vương Vân Sơn?” Cao An sửng sốt, nhất thời không lên tiếng.

Tưởng Tồn vẫn đang ăn mì, liếc nhìn Cao An.

Người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, đen đen gầy gò, đeo kính, rất bình thường.

Hạ Xuyên đưa điều thuốc sang, châm cho Cao An.

Cao An hút một hơi, lấy lại tinh thần, hỏi: “Ông ta chạy đến Mộc Khách rồi? Chú tìm ông ta là muốn làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Còn có thể làm gì chứ.”

Cao An ngẫm nghĩ: “Ông ta chính là cùng loại với tên họ Từ. Năm đó ông ta có thể trái lương tâm giúp bọn chúng, bây giờ chú tìm ông ta có ích lợi gì?”

Hạ Xuyên cũng hút thuốc: “Có ích lợi, ông ta chắc chắn để lại một tay.”

Cao An trầm tư một lúc: “Việc này cũng đã qua bao nhiêu năm rồi, cần gì phải vậy. Chú nhìn chú bây giờ xem, mặc đồ hiệu, khẳng định sống rất tốt, lợi vũng nước đục này làm gì.”

Hạ Xuyên cười nói: “Nó cứ luẩn quẩn trong lòng.”

Cao An trầm mặc một hồi, hút xong nửa điếu thuốc, cũng cười, lắc lắc đầu nói: “Đúng là luẩn quẩn trong lòng.”

Sau khi ăn xong hai người tạm biệt, cũng không để lại cách thức liên lạc với nhau. Trước khi đi Cao An nói một câu: “Bớt hút thuốc lại đi, sao bây giờ chú hút tới Hoàng Hạc Lâu vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không có thứ khác để hút, hút tạm thôi.”

“Cái này mà còn tạm à? Một trăm đồng một gói, quả nhiên là người giàu mà! Đi đây!”

Quay lại xe, A Sùng chơi game một lúc, chơi chơi lại mệt rã rời, ngủ mất đất.

Nắng chiều vừa vắn rải vào trong xe, ấm áp, khiến người ta mơ màng buồn ngủ.

Người lái xe luôn quen mở nhạc. Hạ Xuyên còn nhớ ngày đầu tiên trên đường đến núi Minh Hà, trong xe có nhạc, lúc đó anh luôn nhìn Tưởng Tôn chăm chăm nên không để ý nghe.

Hạ Xuyên hỏi: “Có nhạc không?”

Tưởng Tôn nói: “Có.” Cô tiện tay mở nhạc.

“Cô thích nghe loại nhạc này?”

“Không thích.” Bài hát rất điên cuồng, Tưởng Tôn chỉnh loa nhỏ lại, “Lúc lái xe có thể chống ngủ gật.”

“Cô luôn làm việc này?”

“Lái xe?”

“Ừm.”

Tưởng Tôn trả lời: “Đúng vậy, tôi chuyên chạy tuyến núi Minh Hà.”

“Chạy mấy năm rồi?”

“Hai năm.”

Hạ Xuyên nhớ A Sùng hỏi thăm qua người ở khách sạn Lệ Nhân, Tưởng Tôn đã về hai năm.

Anh không hỏi hai năm trước cô làm gì.

“Tiệm tạp hóa kia của cô thì sao?”

Tưởng Tôn nói: “Mẹ tôi mở.”

Hạ Xuyên không hỏi nữa.

Sâu ngủ của Tưởng Tôn bị đuổi chạy mất, cô thuận miệng nói: “Phóng viên Cao kia không giống người cùng đường với anh.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái: “Không giống cùng đường với tôi? Người như thế nào thì giống cùng đường với tôi?”

Tưởng Tôn nói: “Tôi đang tìm chuyện để nói.”

Hạ Xuyên cười: “Mệt rồi à?” Anh nhìn đường phía trước, thờ ơ nói, “Hồi đó tôi mới khoảng hai mươi tuổi, anh ấy đã làm phóng viên hơn mười năm rồi.” Hai người đương nhiên không phải người cùng đường.

A Sùng ngủ đàng sau, hai người ở đàng trước nói chuyện đều đều. Người phía sau tỉnh ngủ thì trời đã tối.

A Sùng khàn giọng: “Sao trẻ thế này rồi?”

Tưởng Tôn hỏi: “Các anh nghĩ kĩ, nghĩ qua đêm ở đâu, ra khỏi đường cao tốc hay ở trạm dừng chân?”

A Sùng hỏi: “Trạm dừng chân có khách sạn à?”

Tưởng Tồn nói: “Gần như vậy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Cô từng ở?”

Tưởng Tồn nói: “Không có. Nhưng trạm dừng chân lớn có thể ở.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút: “Ngày mai giao thừa, đoán chừng nhiều xe. Dừng ra khỏi đường cao tốc, nếu trạm dừng chân phía trước ở được thì ở đó một đêm trước.”

Buổi trưa Tưởng Tồn đã tìm qua, phía trước có một trạm dừng chân lớn, cô tăng tốc một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Một rồi?”

Tưởng Tồn rất thành thật: “Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Ngày mai bảy giờ xuất phát, tối tìm chỗ sớm chút.”

A Sùng nói: “Theo tốc độ này của chúng ta, không cần ba ngày là có thể đến Mộc Khách phải không?”

Tưởng Tồn lạnh lùng một câu: “Anh tưởng tôi làm bằng sắt à?”

Rất nhanh đã đến trạm dừng chân kế tiếp, A Sùng xách hành lý xuống.

Tưởng Tồn xuống xe cuối cùng, đeo ba lô, kiểm tra cửa xe và cửa sổ một chút, thấy Hạ Xuyên ngậm điều thuốc đứng bên cạnh đèn đường, nhìn cô chăm chăm không nhúc nhích, nói: “Làm gì đó, đi đi!”

Hạ Xuyên lấy thuốc xuống, hỏi: “Có mang theo quần áo không?”

Tưởng Tồn khó hiểu: “Không.”

“Quần thì sao?”

“Không.”

Hạ Xuyên cúi đầu, lại hỏi: “Phía trước bao lâu thì ra khỏi đường cao tốc?”

Tưởng Tồn nói: “Sao?”

Hạ Xuyên ngược mắt nhìn cô, hút một hơi thuốc, cười nói: “Tôi sợ cô mất máu nhiều quá thôi.”

27. Chương 27

Chu kì kinh nguyệt của Tưởng Tồn luôn không đều. Cô đã đi bác sĩ, giải thích đều rập khuôn. Có một dạo cô uống thuốc bắc ăn táo đỏ mỗi ngày, kết quả không có tác dụng nhiều lắm. Cuối cùng có một bác sĩ nói là do áp lực tinh thần tạo thành, cô dứt khoát không điều trị nữa.

Dù sao thì cũng không ảnh hưởng sức khỏe, ăn uống bình thường.

Chẳng qua là cô không ngờ hôm nay bà đi tới thăm sớm, còn ở trước mặt người đàn ông này. Cô lái xe cả ngày, vậy mà không cảm thấy được chút nào.

Mặt Tưởng Tồn không đổi sắc, cúi đầu nhấn di động: “Anh vào trước đi.”

Hạ Xuyên nói: “Không ra khỏi cao tốc à? Ở đây chắc không bán quần đâu.”

Tưởng Tồn đã tra bản đồ xong, nói: “Xa quá, không ra.”

Ở trạm dừng chân vốn là để tiết kiệm thời gian, tạm thời ra lối ra cao tốc tiếp theo, vòng nửa ngày đường mà cũng không biết bên kia là chỗ quái quỷ gì, hôm sau lại phải dẫn đường tìm đường, tốn thời gian tốn công.

Hạ Xuyên nhìn cô: “Cô có phải là phụ nữ không vậy?”

Tưởng Tồn cất di động xong, vốn định nói “Anh chưa kiểm tra qua sao”, nhớ đến lời Hạ Xuyên bảo cô đừng chọc anh, cô đổi cách nói: “Liên quan gì đến anh?”

Hạ Xuyên nhìn cô hai giây, xoay người đi.

Tưởng Tồn đứng tại chỗ một lúc, lao ra sau xe.

Phía sau là vành đai xanh, không có người nhưng cũng tối, không sáng như phía trước. Cô quay đầu nhìn mông mình, không thấy rõ, lại kéo vải trên mông ra ngoài một chút, quả thực nhìn thấy một mảng màu đỏ sậm, dấu vết rõ ràng, nhưng lệch dưới vị trí mảng này...

Ban này người đàn ông đó nhìn chòng chọc chỗ nào đó!

“Nhìn thấy chưa? Không nhìn thấy thì tôi chỉ giúp cô.”

Tưởng Tồn trừng mắt một cái, xoay người sang.

Hạ Xuyên đang dựa vào đầu một chiếc xe bên cạnh, chế giễu: “Hửm?”

Tưởng Tồn bảo mình bình tĩnh: “Anh còn có thể biến thái hơn chút nữa không!”

Hạ Xuyên nói: “Cô tưởng tôi đặc biệt quay lại nhìn mông cô à?” Anh đi đến cạnh thùng rác, đập thuốc mấy cái trên khung, ném vào thùng, lại nhìn về phía Tưởng Tồn.

Anh chỉ là không ném tàn thuốc lung tung.

Tưởng Tồn nghiêng nghiêng răng, kéo vạt áo xuống. Áo quá ngắn, cô lại kéo dây đeo ba lô xuống một chút, vừa vịn che mông.

Hạ Xuyên nhìn cô, suy nghĩ một hồi, hiểu ra, cười nói: “Đừng nghĩ vớ vẩn, ban này tôi đơn giản là không cẩn thận liếc được thôi.”

Tưởng Tồn không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với một người đàn ông, cô đi về phía siêu thị của trạm dừng chân.

Siêu thị của trạm dừng chân rất nhỏ, băng vệ sinh đặt tít trong cùng. Tưởng Tồn nhanh chóng lấy mấy gói chạy đi tính tiền, nhìn thấy dây nylon lại thuận tay lấy một bó. Có người để một đồng đồ xuống cùng lúc với cô.

Khăn mặt, bàn chải đánh răng, nước suối, mì ly.

Hạ Xuyên nói: “Tính chung.”

Tưởng Tồn thoáng sửng sốt, nhân viên thu ngân đã quét đồ xong, nói: “Một trăm tám mươi chín đồng năm xu.”

Tưởng Tồn chờ Hạ Xuyên trả tiền. Hạ Xuyên không có động tĩnh. Nhân viên thu ngân nhìn nhìn người này, lại nhìn nhìn người kia.

Hạ Xuyên nói: “Tôi dùng hết tiền mặt rồi.”

Tưởng Tồn nhìn về phía anh.

“Chỗ A Sùng có, về trả cô.”

Tưởng Tồn nổi điên: “Không có tiền thì đừng mua.”

“Cô không có tiền à?”

“Anh mua đồ bảo tôi bỏ tiền?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi bảo cô mời sao?” Liếc băng vệ sinh một cái, “Ngược lại cô muốn để tôi mời à?”

Tưởng Tồn nói: “Anh nhớ đẩy cho tôi!” Cô lấy ví tiền, nhìn hóa đơn một cái, “Giá tiền này của cô không quét sai chứ?”

Nhân viên thu ngân nói: “Không sai ạ.”

Cô coi như hiểu nguyên nhân điều tra ngầm của phóng viên Cao. Tưởng Tôn bỏ hai gói băng vệ sinh lại, định ngày mai ra khỏi đường cao tốc tìm siêu thị khác mua.

Hạ Xuyên nhìn cô, không nói gì.

A Sùng đã thuê xong ba phòng, tất cả liền nhau. Phòng rất nhỏ, thiết bị trang trí đều rất sơ sài, còn có mùi. Tưởng Tôn vào phòng mở cửa sổ cho thoáng khí, ngoài cửa sổ vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ đậu xe, thảo nào mùi nồng như vậy.

Cô bật điều hòa, vào nhà tắm giặt quần, gỡ dây nilon, một đầu buộc vào song cửa sổ, một đầu buộc vào mắc áo của nhà trọ, phơi hết quần áo thay giặt xong lên đó, đối diện máy điều hòa thổi gió ẩm, một buổi tối là có thể khô.

Làm xong những việc đó đã một giờ sáng, lúc này Tưởng Tôn mới cảm thấy mỗi eo đau lưng, đang định đi ngủ thì bên ngoài có người gõ cửa hai cái.

Tưởng Tôn hỏi: “Ai đó?”

“Tôi.”

Tưởng Tôn dừng một chút, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Trả tiền.”

Tưởng Tôn khoác áo phao lông, đi đến mở cửa.

Cửa chỉ mở một nửa, cô không định cho đối phương vào.

Hạ Xuyên chống tường, thấy cô mặc đồ ngủ, khoác áo phao lông, dây kéo kéo thẳng đến cổ, cười: “Vẫn chưa ngủ à?”

Tưởng Tôn giữu cột: “Tôi ngủ rồi anh vẫn gõ cửa?”

Hạ Xuyên nói: “Gõ chứ, thiếu tiền cô tôi ngủ không được.”

Tưởng Tôn chìa tay: “Đưa tiền đây.”

Hạ Xuyên không đưa: “Cho tôi mượn ít đây.”

“Dây gì?”

“Dây nilon.”

“Anh cần dây làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Cô làm gì thì tôi làm cái đó.”

Tưởng Tôn vào phòng lấy dây, Hạ Xuyên đẩy cửa đi vào theo.

Phòng đều giống nhau, giường đôi, lối đi hai bên chỉ đủ một người đi qua, toilet bên cạnh cửa sổ, ti vi kiểu cũ không ai dùng.

Khác biệt duy nhất chính là căn phòng này có một sợi dây nilon, trên đó treo quần jean, áo mặc trong giữ ẩm, áo ngực, quần lót.

Áo ngực và quần lót là một bộ, màu đen bóng, kiểu vô cùng đơn giản, cỡ không nhỏ, bình thường mặc áo phao lông thì không nhìn ra. Đêm ở trấn Bạch Thông, áo ngủ của cô bung hai nút, anh ngược lại thấy rõ ràng.

Tưởng Tôn nói: “Ai cho anh vào!”

Hạ Xuyên ngồi trên cái giường gần cửa: “Lấy nhanh lên chút!”

Tưởng Tôn ném dây nilon cho anh. Sợi dây màu đỏ vắt một đường dài, bay giữa không trung, cuối cùng rơi xuống đất.

Hạ Xuyên đón lấy, quần dây nilon lại, nói: “Kéo.”

Tưởng Tồn lại ném một cái đồ bấm móng tay, Hạ Xuyên lại đón vững vàng.

Đồ bấm móng tay có kiểu khá to, anh hỏi: “Đây là loại cắt móng chân à?”

“À.” Tưởng Tồn dựa vào tủ ti vi, cười, “Dùng tạm đi.”

Hạ Xuyên cười cười, không lên tiếng. Anh quần dây nilon vào tay, liếc nhìn “dây phơi đồ” vắt giữa không trung, hỏi: “Dài bao nhiêu?”

“Tự anh không biết nhìn?”

“Không nhìn ra.”

“Anh cầm hết về phòng đi.”

“Vậy không phải tôi lại phải đi thêm chuyến nữa ư?” Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tồn, “Cô bảo tôi mấy giờ đến gõ cửa phòng cô?”

Tưởng Tồn nói: “Cái này tặng anh. Không phải trả tiền sao, tiền đâu?”

Hạ Xuyên lấy ví tiền ra, hỏi: “ Bao nhiêu?”

Tưởng Tồn nói: “Cộng một trăm lần trước, tổng cộng hai trăm ba mươi tám đồng ba xu.”

Hạ Xuyên đưa ba trăm. Tưởng Tồn đi lấy, anh kéo lại, cô không rút ra được.

Hạ Xuyên nói: “Thối tiền.”

Tưởng Tồn liếc mắt, đi lấy ví tiền.

Ba lô để trên cái ghế sát cửa sổ. Cô đi tới, Hạ Xuyên sang theo.

Phía trước là “dây phơi đồ”, cao ngang mũi Hạ Xuyên. Ghế ở bên kia dây, anh đứng bên này, ở giữa cách một cái áo ngực.

Anh cúi đầu, đi tới trước ghế.

Tưởng Tồn nhìn anh một lúc, nói: “Anh muốn thối tiền gấp như vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không gấp, tôi tới ngắm cảnh một chút.”

Không gian nhỏ, hai người đứng rất gần. Hạ Xuyên vẫn chưa tắm, trên người có mùi thuốc lá. Tưởng Tồn dùng sữa tắm của nhà trọ, mùi rất nhạt, không lại gần không ngửi được, lại gần rồi, từng chút một chui hết vào mũi Hạ Xuyên.

Tưởng Tồn cầm một đồng tiền lẻ đưa sang.

Ba trăm đồng, phải thối sáu mươi một đồng bảy xu. Trong ví tiền của Tưởng Tồn chỉ có hai trăm, mua đồ nên chỉ còn lại hơn ba mươi, tiền xu trong ví tiền lẻ còn lại bị cô đổ hết ra, nhưng vừa nhìn là biết không đủ.

Tưởng Tồn nói: “Không đủ, ghi sổ đi, dù sao thì anh cũng phải trả tôi năm ngàn.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đếm thử.”

Anh kê lòng bàn tay cô, đếm từng đồng một. Ngón tay chạm qua một đồng, đẩy sang bên cạnh, chạm thêm một đồng, đẩy một cái. Tay Tưởng Tồn nhỏ, lòng bàn tay có thịt, hiện lên màu hồng nhạt, ngón tay thon dài, da ngón tay hơi nhăn. Cô vừa giặt đồ, ngâm lâu trong nước.

Tưởng Tồn nói: “Đếm thử vui không?”

“Bình thường.”

“Đếm rõ ràng rồi?”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên không mẫn không nhạt.

Tưởng Tồn cười, tay chop một cái, gom tiền trong lòng bàn tay đưa vào túi áo khoác Hạ Xuyên.

Trong túi anh có bật lửa.

Tưởng Tồn thả tay, tiền xu rơi hết vào. Cô rút ra, nhưng không động đậy được.

Hạ Xuyên đề cô lại qua lớp vải.

Vải len, không mỏng không dày, có thể sờ được xương tay cô. Hạ Xuyên dùng sức bóp bóp, nói: “Bảo cô đừng chọc.”

Tưởng Tồn nói: “Ai chọc ai?”

Hạ Xuyên cười: “Bị chọc rồi?”

“Không.”

Hạ Xuyên nắm tay cô qua lớp vải: “Vậy sao nói ai chọc ai?”

Tưởng Tồn nói khẽ: “Chọc anh thì sao?”

Hạ Xuyên cúi đầu: “Tưởng tôi không dám làm gì cô sao?”

Tưởng Tồn nói: “Bây giờ anh không dám...”

Hạ Xuyên ôm chặt eo cô. Tưởng Tồn bị đau, rên một tiếng. Hạ Xuyên nói: “Cô thử xem tôi có dám không.”

“Anh không dám.”

Tay kia của Hạ Xuyên luồn vào túi, nắm tay cô. Bên cạnh tay là tiền xu, tiền xu lạnh như băng, lúc này đã nóng lên.

Tưởng Tồn dùng sức bóp ngón tay anh, ngẩng đầu, đang định nói thì khóe mắt chợt lóe lên một tia sáng mạnh.

Tiếng người đột nhiên vang lên bên ngoài, như khua chiêng gõ trống, đèn xe, đèn pin chiếu sáng nửa bầu trời.

28. Chương 28

“Ở bên đó ——”

“Bắt lấy nó ——”

“Mau lên, bên đó ——”

“Đừng để chúng nó lên xe ——”

Tiếng báo động chói tai vang lên.

Mùi thuốc lá, mùi sữa tắm cũng dần tan.

Hạ Xuyên và Tưởng Tồn liếc nhau, đồng thời rút tay lại.

Bên cạnh là cửa sổ. Hạ Xuyên đẩy ra, dây nilon rung theo. Tưởng Tồn giữ chắc sợi dây, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ rất nhỏ, khoảng cách lại xa nên không thấy rõ. Bãi đậu xe ánh đèn sáng choang, mấy người chạy rải rác từ các hướng khác nhau tới, đến bên cạnh từng chiếc xe kiểm tra, chắc là chủ xe.

Còn có năm, sáu người chặn trước một chiếc xe như ong vỡ tổ. Chiếc xe đó muốn xông tới, một người đứng cạnh định cướp tay lái.

Trong nhóm chủ xe có người la: “Kính xe tôi vỡ rồi!”

“Tôi cũng vậy, đừng để chúng chạy!”

Tướng Tôn vịn cửa sổ, nhìn thêm hai lần: “Xe tôi cũng ở chỗ đó!”

Hạ Xuyên nói: “Đi xuống xem thử.”

Tướng Tôn gật gật đầu.

A Sùng ở phòng bên cạnh cũng nghe được động tĩnh, vừa mở cửa phòng liền thấy Hạ Xuyên đi ra từ phòng Tướng Tôn. Anh ta hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không biết.”

Họ bước nhanh. A Sùng tò mò cũng đi theo.

Bãi đậu xe rối ren. Nhân viên cửa hàng của trạm dừng chân, người qua đường, chủ xe, có nam có nữ vây khu này nước chảy không lợ. Có người chụp ảnh xe, có người đang báo cảnh sát.

Cái người cướp tay lái không để cho xe chạy đi. Người đàn ông trên ghế lái đẩy mạnh cửa xe ra, vung cánh tay hất anh ta xuống đất.

Người đàn ông nhắc chân định bỏ xe chạy trốn.

Chạy chưa được mấy bước, sau cổ hần sít chặt lại. Hần vung nắm đấm ra sau, đánh trúng trán người tới. Đối phương dùng sức vặn cổ tay hần. Hần vung khuỷu tay, đánh nhau với người tới.

Hai người đều to con nên khó đối phó, đều bị trúng nắm đấm của bên kia.

Không biết người phụ nữ nào la một tiếng: “Đần cả à, mau giúp một tay đi!”

Mọi người phản ứng kịp, cùng nhau tiến lên giúp. Nhiều người sức lớn, cuối cùng chế ngự tên kia.

Ban nãy Cao An bị hất xuống đất, va phải khuỷu tay. Anh ta đỡ cánh tay chen vào đám đông, cười nói: “Nhóc con, có bản lĩnh đấy!”

Hạ Xuyên thở hổn hển hai cái, phỉ phỉ bụi trên quần áo, nói: “Anh cũng được lắm, người đầu tiên xông lên mà.”

“Xông cái gì chứ, còn không phải bị người ta hất xuống đất à.” Tay lái không cướp được mà còn ăn đầy bụi.

A Sùng chen vào, thấy Cao An, ngạc nhiên nói: “Anh Cao, đây là duyên phận gì thế, lại gặp nhau nữa rồi!”

Cao An cười: “Ai nói không phải nào.”

A Sùng nhìn nhìn người đàn ông bị bắt, to con, mũi cà chua, lấm la lấm lét: “Đây là chuyện gì vậy?”

Cao An nói: “Trộm vặt, chuyên mò xe ở trạm dừng chân, nạy cửa được thì trực tiếp nạy, không nạy được thì đập kính. Chuyện đã xảy ra hơn mấy lần. Tối nay bọn anh muốn tới thử vận may xem, ai ngờ còn cho gặp được thật.” Anh ta lại hỏi, “Này, xe các chú thì sao, không bị gì chứ?”

Hạ Xuyên quét nhìn xung quanh một vòng, không thấy người. Anh đi mấy bước mới nhìn thấy Tướng Tôn ở chỗ đậu xe.

Tướng Tôn đứng trước một đồng mảnh thủy tinh vỡ, khoanh tay nhìn xe mình.

“Bị đập rồi sao?”

Tướng Tôn nói: “Không có.” Cô chỉ chỉ chiếc xe bên cạnh, “Kính cửa sổ trước của xe đó vỡ rồi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đứng ngây ở đây làm gì?”

Tướng Tôn hất cằm: “Chiếc bên kia bị nạy cửa.”

Hạ Xuyên đứng cạnh cô, nhìn nhìn cửa sổ xe, hoàn hảo không chút tổn hại, cửa xe chắc cũng không bị nạy. Anh chuyển tầm mắt sang mặt Tướng Tôn.

Tướng Tôn nói: “Chúng đã bỏ qua xe tôi...” Có ý gì chứ!

Hạ Xuyên cười: “Xe cô độ khó lớn, thách thức người khác quá!”

Tướng Tồn nhìn về phía anh: “Đây là anh an ủi tôi sao?”

“Cô không bị trộm để mất tới mà còn đòi an ủi à?”

Tướng Tồn hừ một tiếng.

Cao An và A Sùng bên kia đi sang.

Cao An hỏi: “Không sao chứ?”

Tướng Tồn nói: “Không sao.”

“Không sao thì tốt.” Cao An liếc nhìn quần ngữ Tướng Tồn mặc, rất nhanh thu tầm mắt lại, vỗ vỗ vai Hạ Xuyên, “Ngày mai anh về sẽ đi qua Kim Khẩu, chú có biết Nghiên Khê ở đó không?”

Hạ Xuyên tiến lên một bước, che Tướng Tồn, nói: “Biết.”

A Sùng la: “Đúng nhỉ, suýt nữa thì quên bây giờ Nghiên Khê ở Kim Khẩu!”

Cao An hỏi anh ta: “Chú cũng biết Nghiên Khê ư?”

“Biết chứ. Có mấy lần Nghiên Khê tới là em đi đón mà. Vừa tính vậy thì cũng gần ba năm không gặp rồi.”

Cao An nói: “Anh cũng gặp em ấy lúc đi săn tin vào năm ngoái. Chú nói có trùng hợp không, em ấy xuống nông thôn tặng vật tư cho trường học, anh vừa khéo đến đó thu thập tin tức sau thiên tai.”

Hạ Xuyên móc hộp thuốc lá, đưa một điếu thuốc sang. Cao An kẹp trên tai.

Anh ngậm điếu thuốc châm, hỏi: “Em ấy vẫn còn làm công tác xã hội sao?”

“Vẫn đang làm.”

A Sùng nói: “Bây giờ Nghiên Khê bao nhiêu tuổi nhỉ, ba mươi hai rồi phải không? Em nhỏ hơn Hạ Xuyên một tuổi thì phải, vẫn còn chạy ngược chạy xuôi giúp đỡ người nghèo sao?”

“Không sai, sang năm tròn ba mươi hai tuổi. Đó là sự nghiệp cả đời của em ấy mà.” Cao An nhìn Hạ Xuyên, “Có muốn tiện đường đi thăm em ấy chút không?”

Hạ Xuyên nói: “Thăm em ấy làm gì.”

“Ngày mai giao thừa, chú định ở trên đường cả ngày à? Dù sao thì cũng cùng hướng với Mộc Khách, không vòng mấy đường cả. Anh gọi một cú điện thoại cho em ấy để em ấy chuẩn bị thức ăn. Mấy người chúng ta đều cô đơn, đón một cái Tết thật vui vẻ!”

A Sùng tán thành: “Đúng đó, em vẫn chưa đến Kim Khẩu bao giờ này. Ai mà giao thừa còn đi đường chứ, tụ tập với Nghiên Khê một chút đi!”

Hạ Xuyên không nói gì.

Ban ngày lúc ăn cơm, Cao An đã biết Tướng Tồn là tài xế của họ, nhưng không ngờ cô gái xinh đẹp như vậy có thể làm công việc của đàn ông này. Anh ta nhìn nhìn Tướng Tồn, nói: “Còn một cô bé nữa mà. Các chú không đón Tết thì cũng phải để người ta nghỉ chút chứ.”

Tướng Tồn khoanh tay, dựa nghiêng vào cửa xe, nghe đối phương nhắc tới mình, cô mở miệng: “Em không sao.”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô, cười một tiếng: “Đàn ông cũng không bằng cô.”

Tướng Tồn lườm anh một cái.

Hạ Xuyên không đồng ý, dựa theo kế hoạch ban đầu, ngày mai tiếp tục lên đường đi Mộc Khách. Cao An còn phải xử lý chuyện sau đó nên không trò chuyện nhiều với họ.

Ba người về phòng. A Sùng và Hạ Xuyên đi đằng trước, Tướng Tồn cách họ mấy mét.

A Sùng vẫn đang thuyết phục Hạ Xuyên đi Kim Khẩu. Hạ Xuyên mặc kệ anh ta. Chờ A Sùng vào phòng, lỗ tai yên tĩnh rồi, Hạ Xuyên đứng trước cửa phòng mình chờ một lúc.

Tướng Tôn đi chậm rì tới: “Có chuyện à?”

Hạ Xuyên vẫn chưa hút thuốc xong, anh búng tàn thuốc nói: “Ban này ở dưới cô là cái gì đó.”

“Hả?”

Hạ Xuyên nói: “Lần sau không cần la, tôi đánh người không cần người khác giúp.”

Tướng Tôn hiểu, cô cười: “Anh về soi gương chút đi, xem thử ai đánh ai.”

Hạ Xuyên nheo mắt, chờ Tướng Tôn vào phòng rồi anh mới về phòng.

Đã hơn hai giờ, anh cởi đồ đi vào nhà tắm tắm, lúc đi qua gương anh dừng bước.

Trong gương, anh trần truồng, vai rộng thắt lưng hẹp, bắp thịt rắn chắc, đường nét khuôn mặt gọn gàng, khuôn tai dạng hạt lóe sáng.

Trán có một vết đỏ, đuôi mắt hơi sưng, trên cổ có bụi.

Nghĩ đến nụ cười cuối cùng của Tướng Tôn, Hạ Xuyên giật giật bắp thịt trên mặt, đứng rất lâu, anh hừ cười một tiếng.

Hôm sau, Tướng Tôn dậy trễ, bụng hơi khó chịu, cả người không có sức.

Quần áo đã khô ráo. Cô thay đồ, thu dọn ba lô xong, đi gõ cửa phòng A Sùng, không ai trả lời. Cô lại đi gõ cửa phòng Hạ Xuyên, cửa mở ra rất nhanh.

Hạ Xuyên mặc quần, cầm cái áo đang chuẩn bị mặc, nửa thân trên để trần.

Anh thấy là Tướng Tôn, tay không nhúc nhích, cầm chỉ vào trong phòng, nói: “Ngồi một lát?”

Tướng Tôn nói: “Không phải bây giờ sao?”

“Cô ngủ quên.”

Nói cứ như anh không ngủ quên vậy.

Tướng Tôn nói: “Mau lên đi, chiều nay dọc đường chắc chắn kẹt xe.”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên mặc áo vào, vừa giơ cánh tay, thắt lưng và bắp thịt đều săn lại.

Anh không có tám múi, không phải là cái kiểu dáng người dã man đó, nhưng anh trên rộng dưới hẹp, cực kì cân đối, đường nét cơ thể hài hòa. Trên cái đường từ rốn qua bụng dưới có lông tơ ngắn, màu da gần màu đồng, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng hấp dẫn.

Tầm mắt Tướng Tôn rơi thẳng từ xương quai xanh của anh đến bụng dưới của anh.

Hạ Xuyên vô cùng hào phóng cho cô nhìn.

Áo mặc vào, che kín bắp thịt của anh.

Hạ Xuyên chống tay lên khung cửa, nhìn Tướng Tôn cười: “Nhìn gì đó?”

Mặt Tướng Tôn không đổi sắc: “Động tác nhanh lên chút, tôi lên xe chờ.”

Cô nói xong rồi đi. Hạ Xuyên chờ bóng lưng cô biến mất mới cười một tiếng, sang phòng bên đập cửa phòng A Sùng.

Cao An chào hỏi đồng nghiệp xong, chuẩn bị lái xe đi, chưa được mấy bước liền thấy Tướng Tôn gặm bánh bao đi tới. Anh ta cười tiến lên: “Sao có một mình em vậy, bọn Hạ Xuyên đâu?”

Tướng Tôn nói: “Sắp xuống rồi. Anh sắp đi sao?”

“Đúng vậy, cùng đường với các em, Kim Khẩu của anh dưới chỗ đó.”

Tưởng Tồn mở cửa xe, ném ba lô ra sau.

Cao An nói: “Không nhìn ra một cô bé như em còn có thể làm việc này đây.”

Tưởng Tồn nói: “Kiếm cơm ăn thôi.”

“Tuổi tác và diện mạo của em, tùy ý tìm một công ty làm thư ký cũng không tệ.” Cao An tò mò, “Em lái xe bao lâu rồi?”

Tưởng Tồn hỏi: “Anh hỏi em lái xe bao lâu, hay là làm việc này bao lâu?”

Cao An cười: “Cả hai cái.”

Tưởng Tồn ăn bánh bao trả lời: “Khi đến tuổi lấy bằng lái em đã bắt đầu lái xe, nghề này mới làm hai năm.”

“Ồ, nói vậy thì em cũng đã lái xe ít nhất bốn, năm năm rồi?”

Tưởng Tồn nói: “Hơn thế.”

Cao An nhìn nhìn cô: “Em mới hai mươi mấy nhỉ, chẳng lẽ tuổi lái xe sắp đuổi kịp anh rồi.”

Tưởng Tồn cười: “Hai mươi mấy, không đuổi kịp anh đâu.”

Bên kia Hạ Xuyên và A Sùng đi tới, thấy Cao An, chào hỏi anh ta, coi như là tạm biệt.

Người hai bên lên xe. Cao An bảo Tưởng Tồn đi trước, đây là anh ta nhường cô bé.

Tưởng Tồn không khách sáo, lên đường trước.

Hạ Xuyên và A Sùng ăn sáng trong xe, ăn sủi cảo chiên và bánh chiên xù. Trong xe đầy mùi dầu mỡ, Tưởng Tồn ngửi đến khó chịu.

A Sùng hỏi: “Tối nay chúng ta có thể đến đâu? Giao thừa đó hôm nay là giao thừa đó!”

Hạ Xuyên nói: “Dài dòng quá!”

A Sùng nói: “Tôi tìm đường rồi, Kim Khẩu không xa. Chúng ta trễ một ngày thì thế nào? Không khác gì một ngày này đâu mà!” Anh ta vỗ vai Tưởng Tồn, “Cô nói thế nào? Cô mới là người lái xe, muốn lái đi đâu thì lái đến đó.”

Tưởng Tồn nói: “Tùy ý, các anh tự bàn bạc.”

Cô không có tinh thần gì, giọng nói uể oải. Hạ Xuyên nhìn cô một cái, ăn miếng bánh chiên xù cuối cùng.

Đến một dải đậu xe khẩn cấp đằng trước, Hạ Xuyên đột nhiên nói: “Dừng xe.”

Tưởng Tồn nhíu mày: “Sao vậy?”

“Bảo cô dừng thì cứ dừng!”

Tưởng Tồn không hỏi nhiều, dừng xe lại.

Hạ Xuyên cởi dây an toàn, nói: “Xuống xe.”

Tưởng Tồn mơ hồ không nhúc nhích.

Hạ Xuyên đã mở cửa xe, thấy cô không phản ứng, anh nói thêm lần nữa: “Xuống xe.”

Tưởng Tồn xuống xe: “Anh làm gì vậy?”

Hạ Xuyên mở cửa sau xe, bảo A Sùng chuyển hai cái vali ra đằng trước, kéo Tưởng Tồn tới, nhét vào hàng sau cùng, mình thì ngồi vào ghế lái.

Tất cả động tác làm liền một mạch.

Cao An phía sau thò đầu ra cửa sổ xe hỏi một tiếng: “Sao vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không sao! Anh lái đi!”

Xe của Cao An đi qua. Hạ Xuyên khởi động xe, liếc nhìn gương chiếu hậu, trong gương không nhìn thấy Tưởng Tồn.

Anh nói: “Ngủ một lát đi.”

Phía sau nửa ngày không có tiếng, lát sau mới nghe được một tiếng “Ồ” mơ hồ không rõ. Hạ Xuyên cười, tăng ga.

Trong xe yên tĩnh, Hạ Xuyên lái rất vững. A Sùng liếc nhìn ghế sau, Tưởng Tồn đã gối lên ba lô của mình ngủ.

Anh ta nhỏ giọng hỏi: “Cậu biết lái xe số sàn khi nào vậy?”

Hạ Xuyên lại liếc nhìn gương chiếu hậu rồi mới nói: “Lúc cậu đang bận tán gái.”

A Sùng chế giễu: “Lúc tôi tán gái cậu cũng chả đang tán gái à!”

Phía trước xuất hiện bảng chỉ đường Kim Khẩu, xe Cao An đi qua.

A Sùng hỏi: “Xe này thế nào? Sao tôi thấy cậu và Tưởng Tồn lái không tốn sức tí nào vậy! Này —— Cậu lái đi đâu đó?”

Hạ Xuyên đánh tay lái, lái về phía Kim Khẩu.

“Không phải nói muốn đi Kim Khẩu sao?”

“Tôi muốn đi Kim Khẩu, không phải cậu không cho ư... Sao bây giờ đổi ý rồi?”

Hạ Xuyên không lên tiếng.

Một lát sau, A Sùng nói: “Tôi qua tôi thấy cậu đi ra từ phòng cô ấy.”

“Có vấn đề à?”

“Một giờ sáng, cậu cảm thấy rất bình thường?” A Sùng vịn ghế trước, “Cậu đến phòng cô ấy làm gì?”

Làm gì ư?

Trả tiền, mượn dây nilon, cuối cùng không mượn.

Còn nắm tay cô ấy trong túi áo khoác của anh.

Suýt nữa anh quên, trong túi còn có tiền.

Hạ Xuyên nói: “Cậu nghĩ thử tối nay ăn gì đi.”

“Bảo Nghiên Khê nấu cho tôi thì cô ấy nấu gì tôi cũng thích ăn, cũng đã ba năm không gặp rồi...” A Sùng cười nói, “Nói sang đề tài khác hả?”

“Cậu có đề tài gì?”

A Sùng đề thấp giọng: “Đề tài liên quan tới việc cậu có chộc mình vào hay không.”

Hạ Xuyên hừ lạnh, một lát sau, “Không có đề tài này.”

A Sùng nói một cách khinh bỉ: “Cậu đã suy nghĩ mười giây. Khi một vấn đề mà cần cậu suy nghĩ mười giây, có ba cách giải thích.”

Hạ Xuyên qua loa lấy lệ: “Cách gì?”

“Một, cậu không nắm chắc được, cho nên cần suy nghĩ. Hai, suy nghĩ ra rồi, nhưng cậu phải che giấu đáp án này. Ba, cậu không nắm chắc được, nhưng cậu che giấu, cậu chột dạ.”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cậu nói tiếp đi.”

“Tôi không nói, tôi chỉ nhìn thôi. Hai người rất có tình ý. Đây là mới có quen mấy ngày thôi đó, tôi xem hai người ai có thể không nhin nổi.”

Hạ Xuyên nhếch môi:

Cô ấy.

Đi xuống thông báo, Cao An dừng xe ven đường, xe phía sau cũng dừng lại.

Cao An đi tới, liếc nhìn Hạ Xuyên trong xe, lại liếc nhìn hàng sau, không thấy Tưởng Tôn.

Anh ta cười hỏi: “Lần này nghe đề nghị của anh?”

“Ừ.” Hạ Xuyên nói, “Gọi điện thoại đi, cũng nên tụ tập một chút.”

Cao An gọi điện thoại, trong chốc lát, anh ta cười nói: “Là anh đây, em đoán xem ai đi chung với anh nào... Không phải, là Hạ Xuyên, còn có A Sùng nữa, em cũng quen... Đúng, hôm nay em đón giao thừa ở đâu?”

Anh ta chỉ chỉ di động với Hạ Xuyên, gật gật đầu, cười: “Vây được, lát nữa bọn anh tới, em chuẩn bị thức ăn ngon nhé... Tính cả anh là ba...”

Hàng sau, Tưởng Tôn ngồi dậy, tóc rối bù, cô vuốt lại.

Cao An nói: “Tính cả anh là bốn người.”

29. Chương 29

Nhóm Hạ Xuyên chưa từng đến thành phố Kim Khẩu này bao giờ.

Xe đi theo Cao An, kẹt cả một đường, qua hai cái đèn giao thông mất mười mấy phút, còn có xe chen ngang.

Hạ Xuyên móc điều thuốc ra ngậm, không châm lửa, luôn nhìn phía trước. Chờ xe di chuyển, anh đạp chân ga một cái, vượt qua chiếc xe vừa chen ngang anh kia. Người của xe đó chui ra ngoài cửa sổ mắng anh, một bàn tay Hạ Xuyên dè lên cửa.

A Sùng vội nói: “Lái xe lái xe, đừng cãi nhau tiếp với người ta, sẽ gây tai nạn giao thông đó!”

Hạ Xuyên quay cửa kính xe xuống, gió lạnh tràn vào.

Thì ra là muốn mở cửa sổ à.

A Sùng nói với Tưởng Tôn: “Cô xem cái tính khí đó của cậu ta, lần sau vẫn là cô lái xe thì hơn.”

Tưởng Tôn đã ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn nhiều, cô nói: “Anh cảm thấy tính khí tôi rất tốt ư?”

A Sùng đột nhiên nhớ tới dáng vẻ lái xe bay của Tưởng Tôn, run lên: “Bỏ đi bỏ đi, sao tôi xui xẻo vậy chứ, ngồi xe tà của hai người.”

Tưởng Tôn nói: “Là ai nói cái gì mà du lịch đón Tết, hai ngàn sáu trăm cây số là hai mươi sáu tiếng, còn khen tôi vô cùng kì diệu thế? Sao tôi ngủ một giấc mà đã thành xe tà rồi?”

A Sùng đầu hàng: “Cô đây là xe tiên, tiên của thần tiên, được chưa?”

Tưởng Tôn hừ một tiếng, hài lòng.

Hạ Xuyên cười móc bật lửa, châm thuốc, nhả nài đi đi dừng dừng, bò như rùa gần một tiếng, con đường phía trước mới dần thông. Lại lái gần một tiếng nữa, anh quẹo theo xe đằng trước vào một con đường nhỏ.

Bên trái đường là con sông, bờ bên kia là tiểu khu. Bên phải đường là một dãy nhà trệt, bề ngoài không thống nhất, giống như nhà cá nhân xây.

Xe dừng trước một cái cổng, cổng đi vào là một con đường nhỏ lồi lõm, cách mười mấy bước có căn nhà. Một người phụ nữ đứng trước nhà, nhìn thấy xe dừng lại, cô ấy đi về phía họ.

Tưởng Tôn chờ A Sùng xuống xe trước, cô nhìn ngoài cửa sổ.

Người phụ nữ đó thoát nhìn không tới ba mươi, mặc áo len cổ lộ màu đen, quần jean, mang đôi giày bông màu đỏ, búi tóc.

Ăn mặc ở nhà rất giản dị, nụ cười của cô ấy dịu dàng, rất xinh đẹp.

A Sùng phấn khích: “Nghiên Khê!”

Cao An đi tới, cười: “Suýt nữa lái lố rồi. Anh từng tới một lần mà vẫn không nhớ rõ là nhà nào, nếu không phải em đứng ở ngoài thì chắc anh đi đến đằng trước rồi.”

“Em sợ các anh đi ngõ khác đấy.” Nghiên Khê nhìn về phía A Sùng, “Sao cậu vẫn là cái dáng vẻ này thế, không thay đổi chút nào cả.”

“Tôi là mặt trẻ con, thay đổi không nổi!”

Nghiên Khê mỉm cười.

A Sùng khoác vai Hạ Xuyên: “Cậu ta thay đổi nhiều, còn cường tráng hơn trước đấy!”

Lúc này Nghiên Khê mới nhìn về phía Hạ Xuyên: “Cường tráng không ít.”

Hạ Xuyên mỉm cười: “Em thì cũng không thay đổi nhiều lắm.”

“Anh còn biết khen ngợi à? Hôm qua Đông Đông còn nói em có nếp nhăn đấy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đông Đông ở đây sao?”

“Ở đây, em dẫn nó tới đón Tết. Đừng đứng đây nữa, vào nhà đi!”

Nghiên Khê vừa định xoay người dẫn họ đi, một người phụ nữ bỗng xuống từ trong chiếc SUV màu trắng đối diện.

Tóc cô hơi rối, da rất trắng, đeo ba lô, nón áo phao lông lệch qua một bên, vẻ mặt lười biếng.

Nghiên Khê ngẩn người.

Hạ Xuyên chỉ một cái, nói: “Tuông Tồn.” Giới thiệu ngắn gọn như cũ.

Lại nhìn về phía người phụ nữ như vừa tỉnh ngủ bên cạnh, giới thiệu giúp cô ấy: “Trương Nghiên Khê.”

Tuông Tồn cười: “Chào chị, quấy rầy rồi.”

Trương Nghiên Khê lấy lại tinh thần: “Bạn bè cả, sao quấy rầy được. Bên ngoài lạnh, chúng ta vào nhà đi. Tôi xào thêm hai món là có thể ăn cơm rồi.”

Chỗ Trương Nghiên Khê ở rất nhỏ. Vào cửa là nhà bếp, đi qua bếp, bên trái hành lang là toilet, đi vào trong nữa coi như là phòng khách, có sofa, trước sofa là bàn ăn, ở đó thêm mấy người đứng là không xoay người nổi.

Phòng khách đi vào trong là hai phòng ngủ và ban công, cả căn nhà là dạng thẳng, một cánh cửa thông đến cùng, nhiệt độ điều hòa bật rất cao.

A Sùng nhìn trái một chút nhìn phải một chút: “Sao chị ở đây thế?”

Trương Nghiên Khê nói: “Ở đây rất tốt mà. Tôi ở một mình, mỗi tháng hơn nửa thời gian đều chạy bên ngoài, thuê nhà tốt quá không có lợi.”

Trong phòng ngủ có người kêu: “Mẹ ơi ——”

“Ồi ——” Trương Nghiên Khê đi vào, cười nói, “Xem xem ai tới này, còn nhớ chú Cao, chú Trương với chú Hạ không?”

Mấy người đi vào theo.

Con nít sợ lạ, sợ sệt nhìn người lạ. Con bé chỉ biết Cao An, những người khác đều không biết.

Trương Nghiên Khê nói: “Con nít mau quên, lần trước gặp các anh phải bao nhiêu năm trước rồi.”

A Sùng cũng nói: “Hồi đó nó còn bé tí, thoáng cái lớn vậy rồi.”

Tướng Tồn đứng ngoài cùng, nhìn đứa bé ngồi trên giường qua khe hở, có chút ngẩn ngơ.

Đứa bé không nhìn ra tuổi, chắc là bảy, tám tuổi, mặc áo len dựa vào đầu giường, tay cầm điều khiển ti vi, trên người đắp chăn, có lẽ ghét nóng nên hai cái bắp chân nho nhỏ lộ ra ngoài.

Chân rất nhỏ, đầu gối lồi kì lạ, hai chân một hướng vào trong, một vẹo ra ngoài, sưng phù, là dị tật bẩm sinh.

Trương Nghiên Khê đi xào thức ăn, Cao An và A Sùng chơi với đứa bé kia.

Hạ Xuyên đứng dựa vào cửa, thỉnh thoảng cũng nói một câu. Anh quay đầu, thấy Tướng Tồn ngồi một mình trên sofa, hỏi: “Sợ ư?”

Tướng Tồn nhìn về phía anh, không lên tiếng.

Hạ Xuyên lại nhìn đứa bé kia, không để ý tới cô.

Một lát sau, Tướng Tồn hiểu ý anh, hỏi: “Nó bao nhiêu tuổi?”

Hạ Xuyên không có động tĩnh, nhìn đứa bé kia hi hi ha ha một hồi mới nói: “Khoảng mười tuổi.”

Tướng Tồn nói: “Trông nhỏ hơn.”

Hạ Xuyên quay đầu nhìn cô: “Lớn lên trong trại trẻ mồ côi.”

“Không phải con chị ấy?”

“Không phải, cô ấy thường tới trại trẻ mồ côi.”

Tướng Tồn hỏi: “Trước đây anh từng gặp qua Đông Đông?”

Hạ Xuyên đi tới, ngồi xuống rìa sofa, bàn tay chắp rất thấp: “Lúc nó lớn chừng này gặp qua một lần, lúc nó vừa sinh không bao lâu cũng đã gặp.”

Giọng Tướng Tồn hơi kì lạ: “Anh mà có thể đi đến trại trẻ mồ côi à?”

Hạ Xuyên cười: “Sao, tôi không thể đi đến trại trẻ mồ côi ư?”

“Anh trông thích hợp đi đến lò mổ hơn.”

“Tôi coi như là lời khen.” Hạ Xuyên nói.

Tài nấu nướng của Trương Nghiên Khê rất khá, thời gian ngắn đã chuẩn bị mười hai món, cũng sớm chuẩn bị mấy chai rượu trắng. Cô không biết Hạ Xuyên sẽ dẫn phụ nữ tới nên không chuẩn bị đồ uống, chỉ có túi sữa tươi tinh khiết Mông Ngưu, cô đã mua một thùng.

Đàn ông uống rượu, phụ nữ uống sữa. Đông Đông đòi xem phim hoạt hình, Trương Nghiên Khê lại bế con bé vào phòng ngủ.

Cao An hiếm khi có thể uống rượu thoải mái, hai ly vào bụng liền hết lớn: “Lại thêm một cái Tết rồi. Còn nhớ năm anh đến chỗ chú cũng là Tết, xe săn tin lái đến ngoài trấn liền bị chặn lại. Đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, còn quen Nghiên Khê nữa.”

A Sùng lú lười: “Mọi người đều là quen nhau khi ấy à?”

“Đúng vậy.” Cao An cảm thán, “Cũng là lúc đó, lần đầu tiên anh nảy sinh nghi ngờ với nghề của mình. Trước năm đó, anh luôn cho rằng dựa vào một cây bút là có thể đi khắp thế giới. Sống bình yên quá lâu rồi, lần đầu tiên biết đến cái gì là tiền, cái gì là quyền, cây bút thì nhằm nhò gì!”

Trương Nghiên Khê đúng lúc đi từ phòng ngủ ra, nói: “Đã là chuyện bao nhiêu năm trước rồi còn nhắc tới nó làm gì.”

Cao An chỉ Hạ Xuyên: “Chúng ta bỏ qua, cậu ta không bỏ qua.”

Trương Nghiên Khê ngẩn người.

Cao An nói: “Cậu ta còn muốn đi tìm Vương Vân Sơn. Nhớ Vương Vân Sơn không? Chính là người viết cái báo cáo nói chỉ số này đạt tiêu chuẩn, cái chỉ số đạt tiêu chuẩn khiến mọi người yên tâm uống nước yên tâm ăn cơm, xoay người cái là chạy trốn ấy!”

Tướng Tôn vừa định đổi sữa sang rượu trắng thì nghe được một câu như vậy.

Mập mờ không rõ, cô nghe như hiểu như không.

Hạ Xuyên liếc cô một cái, không ngăn cản hành động lén uống rượu của cô.

Trương Nghiên Khê ngồi lại, kinh ngạc nói: “Hạ Xuyên, sao đột ngột như vậy?”

Hạ Xuyên uống rượu, nói: “Không có gì đột ngột hay không cả.”

A Sùng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, bọn tôi lập kế hoạch cân nhắc rất lâu rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Thành ngữ này của cậu dùng trôi chảy đấy, học ngữ văn với giáo viên phẫu thuật thẩm mỹ của cậu à?”

Mọi người cười, biết rõ không nhắc đến đề tài này nữa.

Tướng Tôn rót một ly rượu trắng lớn, nhấp một hớp rượu ăn một miếng đồ ăn, gấp sạch đồ trước mặt.

Hạ Xuyên đã ngồi bên cạnh cô, hỏi: “Tửu lượng rất tốt?”

Tướng Tôn nói: “Không tốt.”

“Vậy mà còn uống rượu?”

“Tìm chút không khí Tết.”

“Uống sữa không tìm được không khí?”

Tướng Tôn liếc anh: “Anh uống sữa tìm không khí cho tôi thử đi!”

Hạ Xuyên cười cười, cầm đũa chỉ một cái: “Đó là cá từ ba (1), món sở trường của Nghiên Khê.”

(1) Cá từ ba: món cá truyền thống nổi tiếng của tỉnh Hồ Bắc.

Khoảng cách quá xa, Tướng Tôn “Ồ” một tiếng, không nhúc nhích.

Hạ Xuyên gấp một miếng ăn, ăn xong lại gấp một miếng, ném vào chén cô.

Tướng Tôn uống rượu, cổ họng cay cay. Cô cúi đầu nếm một miếng, mùi vị khá ngon.

Hạ Xuyên nói: “Muốn ăn thì tự gấp.”

Tướng Tôn lại “Ồ” một tiếng, từ đầu đến cuối không gấp, Hạ Xuyên cũng không giúp cô nữa.

Bên ngoài có người đốt pháo hoa, tiếng ùng ùng vang dội. Đông Đông ở phòng ngủ kêu đòi ra ngoài xem.

Cao An và A Sùng đã uống say, mặt đỏ bừng, tinh thần và thể lực dồi dào, muốn ra ngoài giải rượu. Trương Nghiên Khê định đi bế Đông Đông, Hạ Xuyên ngăn lại: “Em đi lấy ghế đi.”

Anh đến phòng ngủ bế Đông Đông ra. Trương Nghiên Khê lấy một cái ghế băng trúc nhỏ.

Hạ Xuyên hát cảm về phía Tướng Tôn: “Đi, xem pháo hoa.”

Pháo hoa ở bờ sông bên kia, dân cư của tiểu khu đốt, màu sắc rực rỡ rọi sáng nửa bầu trời, có thể nhìn thấy cả mây. Hàng xóm xung quanh cũng đi ra xem, già trẻ lớn bé vui sướng hân hoan, con nít chạy tới chạy lui, tay cầm pháo hoa que kêu la om sòm.

Bờ sông không có hàng rào, trồng vài cái cây. Phía dưới là một cái dốc, trên dốc trồng từng khóm rau lớn. Nước sông rất bẩn, màu đen nổi giữa màu xanh, đủ loại rác trôi nổi trên mặt.

Tướng Tôn nhớ tới con sông ở trấn Bạch Thông, cho dù bên bờ có người giặt ra trải giường, thì con sông đó vẫn trong veo sạch sẽ.

Cách một ngàn cây số, không biết hai con sông có khả năng hợp lưu hay không.

“Nước này rất bẩn phải không?” Trương Nghiênn Khê đi tới, bên kia ba người đàn ông đang nói chuyện phiếm với Đông Đông.

Tưởng Tồn nói: “Rất bẩn.”

Trương Nghiênn Khê cười: “Tôi từng thấy nước bẩn hơn nữa kia... Bề ngoài trong veo lắm, thực ra bên trong toàn là chất độc.”

Tưởng Tồn nói: “Sao cơ?”

“Cô không biết ư?”

“Không biết.”

Trương Nghiênn Khê hỏi: “Vậy cô cũng đi chung với họ?”

“Tôi là tài xế của họ.” Trương Nghiênn Khê có vẻ không tin, “Thật đấy, chiếc xe màu trắng đó là của tôi.”

Trương Nghiênn Khê nhìn cô một lúc, hỏi: “Cô quen Hạ Xuyên bao lâu rồi?”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Mười ngày? Có lẽ mười một ngày.”

Trương Nghiênn Khê trầm mặc rất lâu.

Tưởng Tồn tìm chuyện để nói: “Chị là nhân viên công tác xã hội ư?”

“Ừm, làm mười năm rồi, lúc bắt đầu còn không chính quy nữa.”

“Chị quen mấy người họ thế nào?”

Trương Nghiênn Khê nhìn bên kia một cái, Hạ Xuyên không biết đã lấy hai cây pháo hoa que của đứa trẻ nào, đang chọc Đông Đông chơi.

Cô ấy cười nói: “Năm đó tôi mới tham gia công tác, lúc Tết đi theo hội đến trại trẻ mồ côi ở quê Hạ Xuyên, vừa khéo quen họ. A Sùng là quen sau này.”

“Ồ.” Tưởng Tồn lại hết chuyện nói, bị gió thổi, men rượu xông lên một chút.

Trương Nghiênn Khê nói: “Mấy năm về sau, chúng tôi vẫn luôn giữ liên lạc, sau đó nữa mọi người đều bận nên dần cắt đứt.”

Tưởng Tồn “Ừm” một tiếng.

Ở bên kia Đông Đông gọi mẹ, Trương Nghiênn Khê đi qua đó.

Pháo hoa vẫn đang đua nở không ngừng, mấy chùm cùng lúc, tranh nhau khoe sắc.

Bờ sông ngửi được mùi phân bón nhân nhạ, chỉ chốc lát sau, một mùi rượu bao trùm lấy nó.

Hạ Xuyên cầm một cây pháo hoa que đi sang, nói: “Nhìn gì đó?”

Tưởng Tồn nói: “Pháo hoa.”

“Pháo hoa ở dưới đất?” Hạ Xuyên đưa pháo hoa que cho cô, “Cầm đi chơi đi.”

“Dễ con nít đó à?”

“Cô tưởng mình bao nhiêu tuổi?”

Tưởng Tồn nói: “Mãi mãi mười bảy.” Cô nhận lấy pháo hoa que vẫy vẫy, tia lửa bắn tung tóe.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao không phải mười tám?”

“Tôi hài lòng.” Tia lửa cháy nhanh, sắp đến đuôi, “Anh lấy cái này ở đâu?”

“Cho đứa bé kia một đồng.”

“Anh không biết ngượng mà dùng một đồng.”

“Sao phải ngưng.” Hạ Xuyên dứt tay vào túi áo lắc lắc, bên trong vang lêng xêng, “Một túi tiền xu, có người không biết ngưng đưa, sao tôi phải ngưng dùng?”

Tướng Tôn nhớ tới tới qua tay cô dứt trong túi áo anh, hai người nắm tay nhau, ầm ập, sau đó bị trộm cắt ngang.

Nếu như không cắt ngang, tiếp đó sẽ thế nào?

Pháo hoa cháy hết, còn hơn một tiếng nữa là sẽ bước sang năm mới.

Cao An và A Sùng say khướt, Trương Nghiên Khê bảo họ ngủ ở phòng ngủ gần phòng khách, Tướng Tôn ngủ với cô ấy. Hạ Xuyên nói: “Anh ngủ phòng khách.”

Phòng khách là sofa giường, anh ngủ vừa đủ, tạm đỡ một đêm, ngày mai là có thể đi.

Tướng Tôn đi tắm, tắm xong không thay đồ ngủ, vẫn mặc bộ đồ cũ.

Cô rót nước đánh răng, nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên bên ngoài.

Tiếng rất khẽ.

“Sao khoe mắt bị thương vậy?”

“Không để ý.”

Khoe mắt Hạ Xuyên quả thực bị thương, hôm qua không rõ ràng, hôm nay hơi bầm tím. Tướng Tôn đã nhìn thấy từ lâu, chẳng qua là không lên tiếng.

“Em bôi thuốc cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Khoe mắt có lớn có nhỏ, có bị thương đến mắt không?”

“Không có.”

“Anh nhắm mắt lại đi.”

“Không cần thật mà.”

Tướng Tôn đã đánh răng xong, dựa nghiêng vào cánh cửa không nhúc nhích.

“Anh bị thương mà cứ lái xe như vậy? Dọc đường cũng không an toàn.”

“Để xuống đi, lát nữa anh tự bôi.”

Im lặng một lát, tiếng lại vang lên.

“Em nhớ anh từng nói, trước ba mươi lăm tuổi sẽ không quyết định.”

“...”

“Giữ lời không?”

Hạ Xuyên nói gì đó, Tướng Tôn không nghe thấy, quá nhỏ.

Đông Đông ở phòng trong gọi một tiếng: “Mẹ ơi.”

Trương Nghiên Khê đi.

Tướng Tôn mở cửa, đi ra khỏi toilet.

Hạ Xuyên nằm trên sofa giường, quần áo vẫn chưa thay, trong tay là một chai thuốc nước. Hôm nay anh cũng uống nhiều, không say quá như Cao An và A Sùng nhưng cũng không kém, nằm một hồi đã buồn ngủ.

Cửa phòng ngủ đóng, Tướng Tôn nhìn một cái, từ từ đi đến bên sofa giường, nhìn anh từ trên cao.

Thời gian xoay tích tắc, ti vi ở phòng trong đang bật “Đêm Xuân”, người dẫn chương trình đang nói một đồng lời thoại, chờ đếm ngược.

Qua rất lâu, có lẽ là một lúc, Hạ Xuyên mở mắt.

Đôi mắt trong veo, ánh mắt sáng rực, say thật rồi mới nhìn người khác như vậy.

Hạ Xuyên nhếch môi: “Nhìn cái gì?”

Tưởng Tồn hỏi: “Có cần bôi thuốc không?”

“Cô giúp tôi?”

“Không giúp.”

“Vậy cô hỏi làm gì?”

Tưởng Tồn nói: “Tìm chuyện để nói.”

Hạ Xuyên nhồm dậy một chút: “Số lần cô tìm chuyện để nói cũng nhiều lắm đấy.”

“Tạm tạm.”

Hạ Xuyên cầm lấy chai thuốc: “Bôi thuốc giúp tôi.”

Tưởng Tồn không nhúc nhích, anh thì ánh mắt sáng rực.

Tưởng Tồn nhận lấy chai thuốc, mở nắp, dùng tăm bông chấm thuốc nước. Cô đứng đầu giường, cách Hạ Xuyên rất xa.

Chấm xong rồi, cô quỳ một gối tới, vẫn hơi xa.

Hạ Xuyên nằm, không nhúc nhích, nhìn cô không chớp mắt.

Đầu gối kia cũng quỳ xuống, Tưởng Tồn tiến lên mấy bước.

Sofa giường rất mềm, Trương Nghiên Khê đã lót thêm một tấm chăn bông.

Hạ Xuyên vẫn nằm.

Cô nhích đến gần, thân nghiêng về trước, tăm bông bôi lên khóe mắt anh, tay kia chống giường, cách hai chân anh.

Cô ngả người lên người anh, thở nhẹ nhẹ.

Hạ Xuyên thấp giọng: “Uống say rồi?”

“Không có.”

“Mùi rượu quá nồng.”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Vậy có lẽ uống say rồi.”

Hạ Xuyên đỡ eo cô: “Tỉnh dậy còn nhớ không?”

“Không biết.”

Khóe mắt đau nhói, anh nhắm lại một chút.

“Hạ Xuyên...”

Hạ Xuyên mở mắt, người phụ nữ trên người mỉm cười, vờ vờ tăm bông.

Đếm ngược tính giờ, tiếng truyền ra từ phòng trong.

Mười...

Chín...

Tám...

Bảy...

...

Hạ Xuyên nói: “Chọc tôi?”

“Không có.”

“Lần thứ ba.”

“Không có.”

“Vậy bây giờ đang làm gì?”

Sáu...

Năm...

“Anh không dám...”

Hai...

Hạ Xuyên đột nhiên xoay mình, đè cô dưới người.

Anh hôn xuống...

Một...

“Đùng đùng đùng ——” Tiếng pháo nổ vang.

Một năm mới.

30. Chương 30

Cô không né tránh, Hạ Xuyên hôn một cái chính diện.

Cũng chỉ một giây, tiếng chuông giao thừa vang lên. Cô nghiêng đầu, Hạ Xuyên đỡ gò má cô, xoay lại định hôn tiếp. Cô nghiêng sang bên kia, Hạ Xuyên chặn cô. Cô không rút lại mà hòa theo, ngón tay ấn khỏa mắt anh.

Thuốc nước chưa khô thấm vào mắt anh, Hạ Xuyên đau nhói một trận.

Dây pháo đồ dài, đốt từ đuôi đến đầu, không dứt, át tiếng người dẫn chương trình Đêm Xuân. Bên tai trù tiếng pháo nổ thì không nghe được tiếng nào khác nữa.

Cô đã nói một câu, Hạ Xuyên không nghe thấy. Cánh tay anh vòng lấy đầu cô.

Tướng Tồn ôm cổ anh, mượn lực ngẩng lên, nói bên tai anh: “Ai nhin không nổi trước?”

Hạ Xuyên cười, chống tay sau lưng cô, ghé sát mặt cô: “Cô giả vờ ngủ ư?”

Tướng Tồn trả lời anh: “Không giả vờ.” Trước đến giờ cô chưa từng nói cô ngủ.

Hạ Xuyên hôn gò má cô, đè cô lại: “Là cô chọc tôi.”

Tướng Tồn nói: “Không có.”

“Ban nãy ai nằm sấp trên người tôi?”

“Tôi không nằm sấp anh cũng nói tôi chọc anh.”

Cô tắm xong, mặc áo len, bên trong còn có áo giữ nhiệt, vạt áo nhét vào quần jean, bọc kín mít. Hạ Xuyên sờ toàn quần áo, anh kéo áo giữ nhiệt lên. Tướng Tồn đè tay anh lại, tay kia xuyên qua áo khoác của anh, đỡ eo anh qua chiếc áo len mỏng màu nâu. Bắp thịt trên eo anh đột nhiên sít lại, vừa cứng vừa nóng, cô châm lửa trên eo anh.

Hạ Xuyên kéo hết áo giữ nhiệt ra, mắt không nhìn thấy, chỉ có tay có thể cảm nhận. Anh sờ vào, cô ưỡn eo lên, cũng sờ anh qua lớp áo, nhưng đôi tay đó không chui vào trong áo anh.

Anh nâng mông cô, tay sờ quần jean của cô từ sau lưng.

Trong khoảng thời gian tiếng pháo dừng, bên kia cánh cửa “ầm” một tiếng, A Sùng say khướt la: “Em rút rồi!”

Cao An ậm ờ một tiếng.

“Đầu em rút xuống dưới giường rồi!”

“Nhặt lên!”

Anh thổi nhẹ vào eo cô. Tưởng Tôn vặn vẹo mấy cái, đổi sang sờ yết hầu của anh.

Yết hầu của anh đang chuyển động.

“Sao vậy?” Trương Nghiên Khê hỏi.

A Sùng nói: “Không sao... Không sao đâu!”

“Ngã xuống đất ư? Hai người say thành kiểu gì vậy. Để tôi lấy hai túi sữa cho hai người giải rượu. Tôi mở cửa đây nhé?”

Hai người dừng động tác, nhìn nhau, lồng ngực đang phập phồng. Ngón trỏ của anh vẫn ở trên eo cô, cô vẫn sờ yết hầu của anh, nhìn vết sẹo trên đầu anh. Anh không ngồi dậy, cô cũng không ngồi dậy.

“Không cần không cần đâu, không cần uống sữa đâu! Chị ngủ đi!” A Sùng lớn giọng.

Trương Nghiên Khê nói: “Không cần thật sao?”

Cao An trả lời: “Không uống!”

“Vậy hai người mau ngủ đi, muốn uống nước thì gọi em.”

Tiếng pháo vang lên lần nữa, ít hơn lần trước, tiếng vang hơi nhỏ.

Họ có thể nghe thấy hô hấp của nhau, hơi dồn dập, nhưng không rối loạn. Anh giữ tay cô lên trên, cô giãy tránh, lại sờ eo anh. Anh đẩy áo giữ nhiệt lên đầu, áo len của cô bị kéo theo tới eo.

Tiếng pháo dứt cuộc đã ngừng, ti vi phòng trong truyền đến tiếng hát:

Khó quên đêm nay, bất kể chân trời và góc biển

Anh đang chờ, chờ tay cô chui vào áo len của anh, cuối cùng chờ được ba chữ của cô.

“Di của tôi.” Cô cười, tay sờ lưng anh.

Trong mắt Hạ Xuyên bốc lửa, dùng sức vỗ ngực cô: “Ông đây sẽ liều chết với cô!”

Chúc mừng Đảng, chào tổ quốc

Tạm biệt đêm nay, tạm biệt đêm nay

Hạ Xuyên đi toilet, Tưởng Tôn nằm trên sofa giường tỉnh táo đầu óc.

Đầu cô choáng váng. Hôm nay cô đã uống một ly rượu trắng, độ cồn rất cao, những chất cồn này đang làm tiêu hao tinh thần và thể lực của cô, từng bước xâm chiếm ý thức cô.

Trong toilet truyền đến tiếng xối nước ào ào. Tưởng Tôn nhắm mắt một lúc rồi mới ngồi dậy, đưa tay vào trong áo len, chỉnh áo ngực một chút, kéo hết áo giữ nhiệt xuống.

Cô đứng dậy chuẩn bị vào phòng ngủ, vừa đi tới cửa liền nghe thấy tiếng đồ vật nện xuống đất.

Trong chốc lát, “Đầu em rút nữa rồi.” Là A Sùng.

Sau đó không có tiếng động gì, hình như anh ta đã bò lại.

Tướng Tôn không muốn đi vào trong, đi qua hai cánh cửa, cùng giường cùng gối với một người phụ nữ xa lạ, không cần thiết phải thế. Ba lô và áo khoác đều xếp trên bàn ăn, cô cầm lấy hai món đó, xoay người ra khỏi nhà.

Bên ngoài nhà, vụn giấy đỏ khắp nơi, mùi lưu huỳnh lan tỏa trong không khí, xe cô đậu ở bờ sông.

Còn mấy tiếng nữa là trời sáng. Cô chui vào hàng sau, kê ba lô sau đầu, co chân nằm trên ghế. Ghế nhỏ, ngủ chẳng thoải mái. Cô lấy di động ra chơi, mới nhìn thấy tin nhắn chúc Tết.

Chỉ có một tin, là Thạch Lâm chuyển tiếp tin nhắn của người khác.

Cô suy nghĩ một lúc, không soạn ra được lời chúc Tết nào, đành phải gửi một tin: Chúc mừng năm mới, vạn sự như ý.

Hạ Xuyên tắm xong đi ra đã không thấy bóng dáng Tướng Tôn. Anh liếc nhìn cửa phòng ngủ, tắt đèn, nằm xuống giường, trong bóng tối mở mắt.

Trước đó còn một rã rời, bây giờ rất tỉnh táo.

Hạ Xuyên nằm một lát, mò lấy hộp thuốc lá. Túi quần bị anh đụng kêu leng xeng, là đồng tiền xu kia. Anh rút một điếu thuốc ra châm. Điếu thuốc này anh hút rất chậm, hơn mười lăm phút mới hút xong.

Hừng sáng hôm sau, anh bị tiếng pháo đánh thức.

Mùng một Tết, lán giềng đang đốt pháo.

Người bên trong cũng đã thức, Cao An và A Sùng ngáp đi ra.

Trương Nghiên Khê xem Đồng Đông mặc đồ xong mới đi ra khỏi phòng ngủ, quét nhìn phòng khách một vòng, chỉ thấy ba người đàn ông đang nói chuyện. Cô ấy hỏi: “Tướng Tôn đi ra ngoài rồi ư?”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô ấy, một lát sau mới nói: “Không có.”

“Không có?” Trương Nghiên Khê khó hiểu, “Vậy cô ấy đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Không phải cô ấy ngủ trong phòng em à?”

Trương Nghiên Khê nhìn Hạ Xuyên, dừng một chút: “Tối qua cô ấy không sang đây.”

Bên tai Tướng Tôn toàn là tiếng pháo. Cô trùm nón áo phao lông, ôm đầu ngủ tiếp. Trời sáng choang, cô vẫn một rã rời, đầu choáng váng, mí mắt mở không lên.

Tiếng mở cửa rầm một cái, gió lạnh tràn vào xe. Cô co lại, mở mắt nhìn sang.

Người bên cửa đứng ngược sáng, một tay chống cửa, một tay chống ghế ngồi chính giữa, thân hình rất cao lớn, nhất định không cách nào tưởng tượng được cô ngủ trong xe như vậy.

Tướng Tôn khàn giọng: “Chào buổi sáng.”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nói: “Mẹ nó cô có bệnh.”

Tướng Tôn ngồi dậy, cởi nón, vuốt vuốt tóc một cách uể oải: “Lời chúc Tết này của anh rất có ý mới đấy.”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Còn câu có ý mới hơn nữa kia, có muốn không?”

“Giữ lại cho người khác đi.” Tướng Tôn đứng dậy, khom người định xuống xe.

Hạ Xuyên chặn bên cửa không nhúc nhích.

Tướng Tôn vịn ghế ngồi đằng trước, nói: “Tránh ra.”

Hạ Xuyên vẫn chặn như cũ, ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trong miệng cô.

Anh lạnh lùng hỏi: “Tỉnh rượu rồi?”

“Tôi đâu có say.”

“Trong miệng cô có mùi.”

Buổi sáng thức dậy trong miệng có mùi, vẻ mặt Tưởng Tôn như thường: “Ngại quá không có hơi thở thơm tho.”

“Mùi rượu!” Hạ Xuyên nói, “Cô lái xe thế nào? Cứ làm tài xế như vậy à?”

“Đánh răng cái là hết thôi.” Tưởng Tôn đẩy anh.

Hạ Xuyên sừng sững không nhúc nhích.

Cho đến khi giọng A Sùng vang lên xa xa: “Ở bên đó, Tưởng Tôn ở bên đó, không có chạy trốn!”

Tưởng Tôn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên rút cuộc tránh đường.

A Sùng chạy tới, Cao An và Trương Nghiên Khê đi theo sau.

A Sùng nói: “Mới sáng sớm mà cô đã chơi trò mất tích à. Đừng nói cho tôi biết là cô ngủ cả đêm trong xe đó.”

Tưởng Tôn nói: “Tối qua có người rớt đầu xuống đất, còn rớt ít nhất hai lần, sống thấy ma đấy, vẫn là ngủ trên xe an toàn hơn.”

Cao An cười lớn vỗ vai A Sùng: “Nói chú đó, đầu rớt xuống đất hai lần!”

A Sùng la: “Đó là tôi uống say, cũng quá đáng hoàng mà, không có rượu vào làm bậy còn gì?”

Mấy người đi trở về. A Sùng và Cao An đi tít đằng trước, Hạ Xuyên và Trương Nghiên Khê tụt lại sau mấy bước, Tưởng Tôn đi sau cùng.

Quay lại nhà, hai người đàn ông ăn sáng cùng Đông Đông, Trương Nghiên Khê đi thu dọn phòng ngủ.

Tưởng Tôn đứng trong toilet, nhìn nhìn mặt bồn, phía trên có sáu cây bàn chải đánh răng. Hai cây màu hồng nhạt, là của Trương Nghiên Khê và Đông Đông. Một cây mới bóc bao, là của Cao An. Hai cây khác một xanh lá cây một xanh dương, cô nhìn thấy cây Hạ Xuyên mua trong siêu thị ở trạm dừng chân hôm kia.

Bàn chải đánh răng của cô là cây màu tím.

Tưởng Tôn đang đánh răng, Hạ Xuyên đóng cửa lại, đứng sau lưng cô, cầm lấy cây bàn chải đánh răng màu xanh dương kia, rót một ly nước.

Tưởng Tôn tránh sang một bên nhường chỗ, Hạ Xuyên không khách sáo đứng vào.

Bồn rất nhỏ, Hạ Xuyên súc miệng, tránh sang bên nhường chỗ một chút, Tưởng Tôn súc miệng theo. Hai người thay phiên, đánh răng xong, Tưởng Tôn rửa sạch bàn chải đánh răng.

Hạ Xuyên cúi đầu: “Ngửi thử.”

Tưởng Tôn nhìn anh, ánh mắt anh đặt trên mặt cô.

Tưởng Tôn cười cười, hà nhẹ nhẹ một hơi, mùi bạc hà thanh mát quanh quẩn giữa hai người. Cô hỏi: “Có mùi không?”

Hạ Xuyên nói: “Có.”

“Mùi gì?”

“Mùi sữa.”

Tưởng Tôn nói: “Khứu giác của anh rất thần kì đấy.”

Hạ Xuyên cười: “Không tin à?”

Tưởng Tôn cười: “Anh biết anh là mùi gì không?”

Hạ Xuyên khá có hứng thú: “Mùi gì?”

Tưởng Tôn nói: “Lonely God (1).”

(1) Lonely God: tên một loại snack

Hạ Xuyên vây cô trước bồn rửa mặt, cười nói: “Đó là cái gì?”

Tưởng Tôn nói: “Một món ăn vặt hồi nhỏ.”

“Vậy sao? Tôi tưởng là ý trên mặt chữ.” Hạ Xuyên hỏi, “Cô thích ăn sao?”

Tưởng Tôn cười không nói.

Trương Nghiên Khê đã nấu cháo, hấp bánh bao, bữa sáng rất ngon miệng. Tưởng Tôn ăn rất no, cô muốn đi siêu thị một chuyến trước khi lên đường.

Cao An phải về trước. Tiễn anh ta ra cửa, Trương Nghiên Khê dẫn Tưởng Tôn đi siêu thị.

Tạm biệt xong, Cao An gọi Hạ Xuyên sang một bên, nói: “Tuổi Vương Vân Sơn đã cao, các chú đi Mộc Khách, lỡ như tìm được là ngôi mộ thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì coi như là đi Mộc Khách du lịch, cũng chẳng mất mát gì.”

Cao An cười nói: “Bây giờ không ngờ chú nghĩ thoáng thật.”

Hạ Xuyên đưa điều thuốc cho anh ta, Cao An kẹp lên tai: “Vốn là muốn để chú và Nghiên Khê gặp mặt một lần, xem ra anh làm chuyện thừa rồi.”

Hạ Xuyên nhìn anh ta, không lên tiếng.

Cao An nói: “Anh còn tưởng cô bé đó thực sự là tài xế của chú.”

Hạ Xuyên cười: “Cô ấy đúng mà.”

“Thật không đó?” Cao An buồn cười nói, “Cũng phải, một đám già để cô bé người ta lái xe, anh sớm nên nhìn ra.”

Gần tới giờ, anh ta phải đi. Cao An vỗ vỗ vai anh: “Trưa hôm ở trạm dừng chân không muốn liên lạc với chú nữa. Sau đó nhìn xe chú đi, anh đứng đó cả buổi, biết anh nghĩ gì không?”

Hạ Xuyên không nói một lời.

Cao An cười: “Anh đang nghĩ mấy năm nay anh đã làm những gì. Mỗi ngày buổi sáng thức dậy, anh chỉ nghĩ buổi trưa nên ăn món gì, cuối tuần đi đâu chơi với bạn, hôm nào nghỉ phép đi Úc thăm vợ trước và con.”

Năm nay anh ta hơn bốn mươi tuổi, nhìn lại nửa đời trước, vậy mà không nhớ mình đã làm chuyện tốt gì, chuyện xấu nào, chuyện nào khắc sâu ấn tượng, chuyện nào có thể kể cho con cháu đời sau nghe.

Chỉ có một chuyện luôn xôn xao trong lòng anh ta, cháy bỏng bao nhiêu năm, cuộn cuộn bao nhiêu năm, lúc sắp chấp nhận phải tắt ngấm thì có người thêm củi, lại bùng lên.

Năm đó khí thế hăng hái, thỏa thuê mãn nguyện, mà nay được ngày nào hay ngày ấy, tầm thường không có hoài bão.

Anh ta không cam tâm.

Cao An đưa một tấm danh thiếp: “Anh chờ điện thoại của chú.”

Hạ Xuyên nhận lấy, vỗ vỗ cánh tay anh ta, không nói gì cả.

Siêu thị cách chỗ này không xa, lái xe chỉ mất mười phút.

Tưởng Tồn lấy mấy gói khăn giấy, một hộp quần lót, một hộp vớ, lại thêm mấy gói băng vệ sinh, không có đồ khác.

Trương Nghiên Khê hỏi: “Chỉ mấy thứ này sao, có cần mua thêm chút đồ ăn không?”

“Không cần đâu, đói thì ăn cơm.”

“Đồ ăn vặt thì sao?”

Tưởng Tồn nói: “Tôi không ăn đồ vặt lắm.”

Trương Nghiên Khê gật gật đầu, thấy giá đồ ăn vặt, nói: “Tôi mua một ít cho Đông Đông ăn.”

Tưởng Tồn đi sang cùng cô ấy, thấy cô ấy bỏ mấy hộp chocolate, mấy gói thịt bò khô, mấy gói quả hạch vào trong xe đẩy, rồi bỏ thêm hai hộp sữa chua, ngoài sữa chua ra thì những thứ khác đều khá đắt.

Tưởng Tồn nói: “Chị rất yêu thương Đông Đông.”

Trương Nghiên Khê cười nói: “Nó đáng được thương yêu, là một đứa bé ngoan, vừa nghe lời vừa hiểu chuyện, tôi coi nó như con gái ruột vậy.”

Tưởng Tồn tùy ý trò chuyện: “Con bé học hành thế nào?”

Trương Nghiên Khê nói: “Thành tích bình thường, nhưng nó học rất chăm chỉ. Tôi cảm thấy chăm chỉ khó có được hơn bầm sinh.”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Chân của Đông Đông có thể trị không?”

Trương Nghiên Khê nói: “Trị không khỏi. Nó là dị tật ống thần kinh, nếu ban đầu điều trị sớm một chút thì vẫn có thể trị khỏi, đáng tiếc là lúc tôi biết nó thì đã trễ rồi.”

Tưởng Tồn quét nhìn giá đồ ăn vặt, tiện tay lấy một gói snack bỏ vào trong xe đẩy, lại hỏi: “Sao chị lại làm công việc này?”

Trương Nghiên Khê hỏi: “Công ích sao?”

“Ừm, nghe nói chị đã làm việc này từ rất nhiều năm trước.”

Trương Nghiên Khê nói: “Không có nguyên nhân nào cả. Tôi không làm thì cũng có người khác làm.”

“Càng khó có được hơn chăm chỉ học tập.”

Trương Nghiên Khê hỏi: “Tại sao nói như vậy?”

“Làm những việc công ích từ thiện, hoặc là bỏ tiền, hoặc là bỏ sức, đều rất vĩ đại.”

Trương Nghiên Khê cười nói: “Thực ra cô không phải là người đầu tiên nói như thế, rất nhiều người gặp tôi đều như vậy... Kì thực đây không phải là một chuyện vĩ đại nhường ấy, chỉ là một chuyện bình thường mà thôi. Dùng hết khả năng cho phép của mình thì cũng sẽ không hi sinh gì cả, xem nó như một công việc bình thường là được, chẳng qua là công việc này thêm mấy phần ý nghĩa thôi.”

Cô ấy nói rất bình thản, nhưng một chuyện có thể kiên trì mười năm vốn đã không dễ dàng, huống chi là một chuyện mà người bên cạnh nhìn ra rất khó khăn như vậy, càng là khó lại càng khó hơn.

Cô ấy mới ba mươi hai tuổi, mười năm tuổi trẻ tặng cho công ích, mà cô ấy vẫn đang tiếp tục.

Một lát sau, Trương Nghiên Khê hỏi: “Sao cô lại lái xe cho người khác vậy? Cô gái như cô không giống người làm việc này lắm.”

Tưởng Tồn cười nói: “Như chị nói đấy, không có nguyên nhân nào cả, chỉ là một công việc bình thường, hơn nữa còn kiếm được nhiều tiền.”

Trương Nghiên Khê nhìn nhìn ngày sản xuất trên gói đồ ăn vặt, cúi đầu hỏi: “Vậy đưa xong chuyến này là cô sẽ về sao?”

Tưởng Tồn nói: “Đúng vậy.”

Trương Nghiên Khê “Ồ” một tiếng, mua đủ đồ rồi, tính tiền đi.

Lại phải đi, A Sùng ném hai cái vali vào ghế sau xe, nghỉ nghĩ, lại chuyển ra chính giữa, chờ đến khi nhìn thấy Tưởng Tồn ngồi vào ghế lái, anh ta lại đẩy hành lý ra phía sau cùng.

Trương Nghiên Khê tiễn Hạ Xuyên lên xe, nói: “Đi đường bảo trọng, có cần gì thì có thể tìm em. Em chưa đi Mộc Khách bao giờ, nhưng thành phố Hà Xương bên đó thì từng đi hai lần rồi.”

Hạ Xuyên nói: “Được, có chuyện tìm em!”

Anh ngồi vào ghế phụ. Trương Nghiên Khê nhìn bên ngoài, cô ấy không nhìn thấy mặt Tưởng Tồn, bị Hạ Xuyên che khuất.

Xe đi xa rồi, cô ấy đứng tại chỗ một lúc mới về.

Trên xe.

Hạ Xuyên hỏi: “Với tốc độ này thì khi nào có thể đến Mộc Khách?”

Tưởng Tồn nói: “Hai ngày có thể đến thành phố Hà Xương, đến thành phố Hà Xương rồi đến Mộc Khách.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi nay không ở trạm dừng chân, đến lúc đó ra khỏi cao tốc tìm chỗ.”

Tưởng Tồn nói: “Vậy hai ngày có lẽ không đủ.”

Hạ Xuyên nói: “Không khác mấy tiếng đó đâu.”

Tưởng Tồn không nói gì, lái hai tiếng, cô dừng xe đi toilet một chuyến. Hai người trên xe cũng đi xuống.

Hạ Xuyên quay lại đầu tiên, mua ba chai nước trở lại xe, lúc lên xe thấy một cái túi nilon nằm giữa ghế lái và ghế phụ, bên trong hình như đựng khăn giấy, anh rút ra.

Trong túi nilon còn có gói đồ, bao bì màu xanh dương, trên mặt in hình một nàng tiên nhỏ.

Trên gói đồ viết: Lonely God.

31. Chương 31

Lúc Tưởng Tồn quay lại, Hạ Xuyên đang trút hộp thuốc lá.

Cô mở cửa xe đi lên, Hạ Xuyên nói: “Còn lại một điếu. Có mang thuốc theo không?”

“Không có.” Tưởng Tồn chỉ bên ngoài, “Đến đó mua?”

Hạ Xuyên nói: “Bỏ đi, buổi tối rồi mua.”

Anh ném chai nước cho cô, đúng lúc Tưởng Tồn khát nước, lập tức mở nắp uống. Cô lo lát nữa sẽ phải đi vệ sinh nên uống ít, nhấp từng ngụm nhỏ, thấm ướt môi một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Cô không có son dưỡng môi?”

Trên môi cô có vết nứt nhàn nhạt, tối qua không phát hiện, lúc đó cô vừa tắm xong nên cả người đều ẩm ướt, bây giờ lái xe hai tiếng, môi đã khô.

Tưởng Tồn nói: “Không mang theo.”

Hạ Xuyên hỏi: “Lần này ra ngoài cô mang theo cái gì?”

“Không mang theo gì cả, chỉ mấy thứ như ví tiền, di động.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, cô mang theo bàn chải đánh răng, ví tiền, điện thoại di động, còn mang theo áo giữ nhiệt, hôm ở trong xe lôi đạp anh không sờ được, tối qua sờ được mà còn rất vướng víu.

Nếu đêm ở trạm dừng chân cô không để trần nửa thân dưới, thì chắc còn mang theo một cái quần lót, vì trên đây phơi đồ còn phơi một cái.

Tại sao nói cô chỉ mang theo một cái quần lót?

Vì vừa rồi anh còn nhìn thấy hóa đơn mua hàng trong túi nilon.

Một hộp quần lót, một hộp vớ, ba gói băng vệ sinh, mười gói khăn giấy loại một tờ và hai hộp khăn giấy rút, lại thêm một gói Lonely God.

Hạ Xuyên hỏi: “Có thứ thoa mặt không?”

Tưởng Tổn nhấp môi một cái: “Anh nói là kem dưỡng da mặt?”

“Ừm.”

“Không mang theo.”

Hạ Xuyên ngạc nhiên: “Cô không thoa kem à?”

“Không phải anh cũng không thoa kem sao?”

“Sao cô biết tôi không thoa?”

Vì trên mặt anh không có mùi kem thoa mặt.

Tưởng Tổn không trả lời. Cô lấy một cái chai xịt nhỏ trong suốt trong ba lô phía sau ra, nói: “Xịt khoáng, có muốn không?”

Hạ Xuyên chưa dùng qua thứ này bao giờ, anh cầm lấy: “Phun lên mặt à?”

“Đúng.”

Anh phun một cái lên mặt, ngay mũi, anh tiện tay lau một cái.

Tưởng Tổn chỉ má trái, má phải và trán anh: “Ở đây, ở đây, ở đây, phun cả đi, dùng tay vỗ đều.”

Hạ Xuyên dùng một lúc mới phun nước lên ba chỗ đó theo chỉ dẫn của cô, rồi tùy ý lau một cái.

Tưởng Tổn nói: “Phải vỗ đều!”

Cô lấy lại chai xịt, phun ba cái lên mặt mình, rồi dùng bàn tay nhẹ nhàng vỗ.

Từ trên xuống dưới từ trái qua phải, vỗ không dùng sức chút nào, vỗ xong rồi, da mặt dường như ẩm ướt một chút.

Hạ Xuyên chế giễu: “Phụ nữ đúng là phiền phức.”

Tưởng Tổn khinh bỉ: “Vậy anh đừng đòi thứ thoa mặt với tôi.”

“Cái tôi muốn là kem dưỡng da mặt, cái cô đưa là gì?”

Tưởng Tổn nói: “Nha đam, tự nhiên không kích thích.” Cô mở ngăn kéo, lại lấy một chai kem dưỡng da tay, nặn một ít thoa tay.

Hạ Xuyên nói: “Tùy tiện phun chút nước lên mặt, với tay thì lại tốt.”

“Tôi dựa vào tay kiếm sống.” Tưởng Tổn lại thêm một câu, “Mặt tôi đẹp, phun nước là đủ rồi.”

Hạ Xuyên nhìn cô.

Tưởng Tổn cười, hai tay vẫn đang thoa đều kem dưỡng da tay: “Sao, mặt tôi không đẹp à?”

Hạ Xuyên không trả lời, tầm mắt dừng trên mặt cô một hồi, dường như đang quan sát.

Trong xe tràn ngập mùi thơm vô cùng nhạt. Anh từng nghĩ được, còn tưởng là kem dưỡng da mặt, thì ra là nha đam.

Quan sát xong, Hạ Xuyên cười nói: “Đúng, cái mặt này của cô không ai ghét được.”

Tưởng Tổn cười: “Cảm ơn nha, anh khen người ta không giống người khác.”

Hạ Xuyên cầm lấy kem dưỡng da tay, cũng nặn một ít, cười: “Tôi chỗ nào cũng không giống người khác.”

Tưởng Tổn tổn thương anh: “Anh không phải người mà.”

Hạ Xuyên chậm rãi thoa đều kem: “Cô thử xem chẳng phải sẽ biết à?”

Tưởng Tổn cười nhạt hừ một tiếng, cất toner và kem dưỡng da tay, A Sùng cũng đi vệ sinh về.

“Tôi tới đây tôi tới đây!”

Hạ Xuyên ném chai nước cho anh ta.

A Sùng nói: “Nước lạnh à? Tôi không uống đâu.”

Hạ Xuyên nói: “Thích uống hay không.” Phụ nữ cũng không phiền phức bằng cậu ta.

A Sùng nhớ bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm, đáng tiếc bây giờ không có cách nào dùng được. Anh ta hỏi Tưởng Tổn: “Này, cô nói nếu tôi muốn lúc nào cũng có nước nóng uống thì phải làm sao?”

Tưởng Tổn liếc gương chiếu hậu một cái như nhìn kẻ đần: “Mua một cái bình giữ nhiệt.”

A Sùng: “...”

Anh ta vỗ lưng ghế: “Đúng nhỉ, sao tôi không nghĩ tới chứ. Lần đó sao cô không bán bình giữ nhiệt cho tôi?”

Tưởng Tổn nói: “Vì trong tiệm của tôi không có chứ sao.”

Hạ Xuyên tiếp một câu: “Có thì còn không chặt chém cậu à?”

A Sùng cười: “Cậu hiểu rất rõ đấy.”

Hôm nay mừng một Tết, đường cao tốc miễn phí, đi một mạch tới cũng vẫn tốt, tốc độ xấp xỉ trước đó.

Di động của A Sùng âm ỉ cả đường, lúc thì tin nhắn lúc thì điện thoại, toàn là chúc Tết.

Hạ Xuyên và Tưởng Tổn ở phía trước nghe, đầu tiên là cô A Sùng, tiếp đó là ông nội A Sùng, còn có một đồng bạn bè xấu của A Sùng, phụ nữ cũng không ít, cuối cùng còn có Vương Tiêu.

A Sùng nói: “Tiêu Tiêu hả... Đúng vậy anh vẫn đang ở trên đường... Không có đâu, buổi tối ở khách sạn... Tối qua uống say... Không có gì, gặp một người bạn cũ thôi... Là nữ đó, có điều không có quan hệ với anh nhiều lắm, người ta quen Hạ Xuyên cơ.”

Phía trước Hạ Xuyên hỏi: “Có gì ăn không?”

Tưởng Tổn nói: “Không có.”

Hạ Xuyên dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cô: “Cô không có gì ăn?”

Tưởng Tổn suy nghĩ một chút: “Anh muốn ăn kẹo râu rồng?”

Hạ Xuyên cười: “Ừm.”

Tưởng Tổn kêu người phía sau: “A Sùng, lấy kẹo trong túi của tôi ra.”

A Sùng vừa lục túi, vừa gọi điện thoại: “Là chị Tưởng của em, tối qua cô ấy cũng uống, tửu lượng rất khá, không hề say.”

Hạ Xuyên lấy kẹo râu rồng, mở ra ăn một viên, nhai hỏi: “Có muốn không?”

Tưởng Tổn liếc kẹo một cái, nói: “Đợi lát nữa.”

A Sùng phía sau ghé sát lên: “Cậu dứt cho tôi một viên đi, a ——”

Hạ Xuyên ghét bỏ: “Con mẹ nó cậu có buồn nôn không.” Ném một viên kẹo vào miệng anh ta.

A Sùng nhai kẹo: “Là kẹo râu rồng của Tưởng Tôn. Mùi vị ngon lắm. Anh không ăn nhiều được, răng không tốt.”

Hạ Xuyên lại ăn một viên, liếc bên cạnh: “Cũng dứt cho cô một viên?”

Tưởng Tôn ghét bỏ: “Cảm ơn, anh dứt cho A Sùng là được.”

Hạ Xuyên cười cười, cũng không làm thật.

A Sùng rốt cuộc nói chuyện điện thoại xong, thở phào: “Nhân duyên tốt cũng mệt lắm, từ tối qua đến giờ di động cứ reo mãi. Như hai người cũng rất hay, tôi chưa từng thấy hai người dùng điện thoại, nhân duyên này...”

Tưởng Tôn nói: “Chắc chắn không thể so sánh với đóa hoa giao tiếp.”

A Sùng: “...”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Rất có lý.”

A Sùng hừ một tiếng, lát sau lại nói: “Này, mấy năm nay Nghiên Khê đúng là không thay đổi mấy nhỉ.” Anh ta bảo Tưởng Tôn đoán, “Cô nói nếu cô không biết tuổi chị ấy, thì cô thấy chị ấy bao nhiêu tuổi?”

Tưởng Tôn nói: “Hai sáu, hai bảy gì đó.”

“Đúng không đúng không, thật trẻ trung mà.” A Sùng khen cô ấy, “Về ngoài cũng xinh đẹp, lòng dạ cũng tốt, bạn bè một đồng, phụ nữ như thế trên đời ít có, nếu không phải tôi nhỏ hơn chị ấy thì tôi đã theo đuổi chị ấy rồi!”

Tưởng Tôn cười nói: “Người anh theo đuổi còn ít à?”

A Sùng cười hi hi: “Cô cũng xinh đẹp nữa! Hạ Xuyên còn bảo tôi theo đuổi cô mà.”

Tưởng Tôn liếc mắt nhìn bên cạnh: “Vậy sao?”

32. Chương 32

A Sùng cười tươi: “Đúng vậy, cậu ta cứ khuyến khích tôi theo đuổi cô, nhưng tôi là người nào chứ, tôi nghe cậu ta à?”

Tưởng Tôn lái xe, tán gẫu: “Vậy sao anh không theo đuổi?”

“Tôi cũng muốn theo đuổi chứ. Cậu ta giật dây tôi hai lần, lúc chúng tôi sắp rời khỏi núi Minh Hà cậu ta còn bảo tôi theo đuổi cô mà.”

Hạ Xuyên không lên tiếng, Tưởng Tôn nói: “Ồ, vậy anh cũng không theo đuổi à.”

“Ai kêu lúc đó chúng tôi phải đi chứ, sớm biết cách một ngày đã gặp cô, thì khi đó tôi nên ra tay.”

Tưởng Tôn nói: “Bây giờ anh theo đuổi cũng còn kịp.”

A Sùng cười đùa cợt nhả: “Tôi theo đuổi cô, cô để ý đến tôi sao?”

“Anh còn rất tự biết mình đấy.”

“Đây là ưu điểm lớn nhất của tôi.”

Tưởng Tôn suy nghĩ một lúc, lại cười: “Thì ra người ở cái tuổi này của các anh còn thích tán gẫu loại chuyện này.”

“Tôi còn trẻ, cậu ta lớn tuổi.”

“Ồ.” Tưởng Tôn tùy ý nói, “Lần trước anh còn nói anh ta yếu nữa nhỉ.”

A Sùng nhào tới trước, vịn ghế: “Tôi từng nói lời như vậy lúc nào, đừng đổ oan cho tôi!”

“Lần trước chính miệng anh nói với Vương Tiêu.”

Hạ Xuyên nghe đến đây, đóng hộp kẹo râu rồng lại: “Nói thế nào, kể tôi nghe thử?”

A Sùng liếc chết: “Không có chuyện đó!”

Ngón tay Tưởng Tôn gõ nhẹ tay lái, suy nghĩ một chút nói: “Anh ta nói anh yếu, trông được không dùng được.”

Hạ Xuyên cười một tiếng, xoay người, nhìn người phía sau: “Bác sĩ, anh nói thử một cách trị yếu cho tôi thế nào xem?”

A Sùng ngồi vào hàng sau cùng, chen chúc chung một chỗ với hành lý, giả chết: “Tôi ngủ đây, hai người coi như tôi không tồn tại là được.”

Tưởng Tôn cười hừ một tiếng.

Không có người ồn ào, trong xe yên tĩnh lại.

Gần trưa, trên đường xe ngày càng nhiều, BMW, Geely, Foton, Chevrolet, có chiếc đi theo hàng ngang phía sau, có chiếc vượt lên.

Tưởng Tôn lái không nhanh không chậm, còn đưa tay mò một viên kẹo râu rồng ăn. Buổi trưa không dùng xe, buổi chiều tìm chỗ ăn cơm sớm một chút. Hôm nay mừng một, trễ quá sợ không còn chỗ ở.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên lấy hộp kẹo nhỏ ra, quăng một viên kẹo ăn, ăn xong cũng không bỏ lại vào túi mà xoay chậm rãi trên tay, hỏi: “Từng được người khác theo đuổi sao?”

Tưởng Tôn không trả lời, cũng không biết có nghe vào không. Cô cử động thất lưng một cái, thư giãn gân cốt.

Hạ Xuyên quay đầu nhìn cô: “Chưa từng được người khác theo đuổi?”

Tưởng Tôn khựng lại, nói: “Có.”

“Theo đuổi nghiêm túc?”

“Ừm.”

“Theo đuổi lúc nào?”

Tưởng Tôn nói: “Không thể là theo đuổi bây giờ ư?”

Hạ Xuyên nói: “Điện thoại của cô có từng reo sao?” Đã đi ba, bốn ngày, ai theo đuổi người khác mà không gọi điện thoại, nhắn tin?

Xe đang đi qua đường hầm. Đường hầm rất dài, bật đèn, giống như vượt qua đến tối.

Tưởng Tôn hừ một tiếng: “Rất nhiều năm trước.”

Hạ Xuyên hỏi: “ Bao nhiêu năm trước?”

“Có liên quan đến anh sao?”

Hạ Xuyên học cô: “Tìm chuyện để nói với cô mà, nói thử xem.”

Tưởng Tôn hỏi ngược lại: “Anh có từng theo đuổi người khác không?”

Hạ Xuyên nói: “Vẫn chưa từng thử thật.”

“Vậy từng thử được người khác theo đuổi?”

Hạ Xuyên nói: “Cũng chưa.”

Tưởng Tồn liếc anh một cái: “Nói dối đó à?”

“Nói dối thế nào?”

Ngón tay Tưởng Tồn móc vào tay lái: “Trương Nghiên Khê.”

Hạ Xuyên cười cười: “Cô cũng rất tám chuyện đấy.”

“Tưởng tôi mù à?”

“Cô nhìn ra chỗ nào?”

Tưởng Tồn không trả lời.

Hạ Xuyên nói: “Tôi trả lời xong chuyện của tôi rồi, cô vẫn chưa nói chuyện của cô. Được người khác theo đuổi là chuyện bao nhiêu năm trước?”

Xe lái ra khỏi đường hầm, ánh nắng hơi chói mắt. Chỉ chốc lát sau, phía trước lại là đường hầm, núi liền núi, đường hầm nối thành đường.

Đi xuyên vào trong ánh đèn chiếu sáng đường hầm màu cam, trên mặt cũng có thêm tầng bóng râm, khiến người ta thoát nhìn hơi mờ mịt, thật giả biến ảo cũng chỉ trong thoáng chốc.

Tưởng Tồn nói: “Chín năm.”

Không phải khoảng, không phải tám, chín năm, con số này rất chính xác.

Tay Hạ Xuyên dừng lại, bỏ hộp kẹo lại vào túi, hất hất cầm ra trước: “Kẹt xe.”

“Nhìn thấy rồi.” Tưởng Tồn giảm tốc độ, đi theo đuôi xe phía trước, không bao lâu thì dừng lại.

Hai người đồng thời quay cửa kính xe xuống.

Bên trái đường hầm xe chạy thuận lợi, bên phải kẹt xe, hàng dài không thấy cuối, xe phía sau cũng không thấy đuôi, mọi người khó đi nửa bước. Vài người đi ra trước kiểm tra, còn có mấy chủ xe đứng bên ngoài hút thuốc.

Tưởng Tồn mới dừng mười mấy giây, mùi xăng nồng nặc trong đường hầm liền xông vào mũi cô. Xe phía trước di chuyển một chút, cô cũng vội di chuyển theo, rồi lập tức bị ép dừng lại.

A Sùng ngái ngủ hỏi: “Trời tối rồi à?”

Tưởng Tồn nói: “Anh ngủ mê rồi.”

A Sùng ngồi dậy, nhìn nhìn ngoài cửa sổ: “Đường hầm? Vậy là kẹt xe rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Câu xuống xem thử xảy ra chuyện gì đi.”

Tinh thần A Sùng phấn chấn: “Được, chờ đó.” Nói đoạn, mở cửa xe hào hứng nhảy xuống, mấy bước là chạy tới trước, làm quen với một cô bé cùng đi đến cửa đường hầm.

Trong xe ngột ngạt, Hạ Xuyên xuống xe, móc điều thuốc cuối cùng ra châm, tay trái vịn cửa xe: “Xuống nghỉ một lát?”

Tưởng Tồn nói: “Không được, đi theo xe kia.”

Xe lúc thì di chuyển lúc thì không di chuyển, cô bị kẹt tiến thoái lưỡng nan, ánh sáng lơ mơ, mùi lại khó ngửi, đây là lúc thử thách sự kiên nhẫn.

Hạ Xuyên hút một hơi, ngậm thuốc nói: “Này, lúc đó cô mới bao lớn? Chín năm trước... Tôi tính thử xem, cô mới tám tuổi à? Cao có một mét sao?”

Tưởng Tồn nhìn về phía anh: “Anh dí dỏm thật.”

“Năm nay cô mười bảy, ai tính sai nào?”

Tưởng Tồn cười cười, dứt khoát cởi dây an toàn, nghiêng người sang, khuỷu tay chống lưng ghế, ngồi một cách thoải mái, nói: “Chú ơi, hôm nay chú rảnh lắm đây.”

Một người ngồi, một người đứng, ngồi cao, đứng thấp, lần này hai người có thể nhìn thẳng.

Hạ Xuyên nghe cô gọi anh là “Chú”, nheo mắt: “Có một chút.” Lại hỏi, “Anh ta theo đuổi cô thế nào?” Theo đuổi cô thế nào ư?

Thời gian quá lâu, cô đã sắp quên rồi, hai năm nay càng không nghĩ nữa.

Tưởng Tồn nói: “Đi ăn, xem phim.”

Hạ Xuyên “Ồ” một tiếng, lát sau: “Theo đuổi được?”

Giọng Tưởng Tồn rất hồ hững: “Ừm, theo đuổi được.”

Hạ Xuyên hút hơi thuốc, búng tàn thuốc: “Tại sao chia tay?”

Tưởng Tồn nói: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

Anh cũng rảnh rồi, ở không kiếm việc hỏi lịch sử tình cảm của người ta. Hạ Xuyên không hỏi nữa, dựa vào xe hút hết nửa điếu thuốc, phía trước lại di chuyển.

Tưởng Tồn theo sau, vừa trượt đi một chút thì thấy cách mấy chiếc xe, có một chiếc lái sang làn xe bên trái, đi về phía trước, một chiếc SUV đi theo cũng bắt chước nó.

Tiếp đó, làn xe bên phải hoàn toàn tê liệt.

Lúc này A Sùng thăm dò phía trước quay lại, cách xa xa nói: “Tai nạn xe, cảnh sát giao thông đang chỉ huy, vừa thông một chút thì lại có hai đứ đũa thiếu đạo đức cắt ngang đường trước.”

“Nhìn thấy rồi.” Hạ Xuyên hỏi, “Cô gái cậu vừa làm quen đâu?”

“Người ta đi tìm bạn trai rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Gần đây vận may của cậu tốt thật.”

Tưởng Tồn cũng dứt khoát xuống xe, nổi cáu, nói một tiếng: “Xui xẻo!”

A Sùng nói: “Xem ra kẹt lâu. Tôi vừa hỏi thăm qua người khác, lái thêm hai đường hầm nữa là chúng ta có thể tìm chỗ rồi. Hôm nay đoán chừng thiếu chỗ ở.”

Đang nói, trong chiếc xe không xa đằng trước cũng có người xuống lấy hơi.

Một nam một nữ, người nam nói: “Hai cái chiếc đó là bản chất gì vậy!”

Người nữ nói: “Lúc em vừa quay lại thì đằng trước vừa đi được, ai ngờ hai chiếc xe đó lại vượt lên như vậy.” Cô ấy sốt ruột quay đầu một cái, tầm mắt vừa vịn sang đây, “Ấy, A Sùng!”

A Sùng cười vẫy tay với cô ấy, giải thích với hai người bên cạnh: “Chính là cô bé ban nãy.”

Cô bé và bạn trai đi tới.

Cô bé cười: “Anh chỉ kém bọn em ba chiếc à.”

A Sùng nói: “Đúng thế.”

Người bạn trai nói: “Lần này kẹt lâu rồi. Nay, chúng tôi tự lái xe đi du lịch, các anh là về nhà hay du lịch?”

A Sùng nói: “Du lịch.”

Người bạn trai nhiệt tình chia hai điếu thuốc lá. Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, kẹp lên tai, trong tay anh vẫn còn thuốc.

Hạ Xuyên kêu A Sùng: “Tôi hết thuốc rồi, của cậu!”

A Sùng móc hộp thuốc lá, cũng chia một điếu. Người bạn trai trực tiếp châm, hỏi họ đi đâu du lịch, A Sùng nói Mộc Khách.

Người bạn trai nói: “Chưa nghe qua bao giờ nhỉ.”

“Bên phía Hà Xương.”

“Ồ, chưa từng đi, chúng tôi đi Đại Lý.”

Cô bé nhìn thấy ở đây có phụ nữ, tìm được bạn trò chuyện.

“Anh chị đi Mộc Khách hả? Chỗ đó có vui không?”

Tưởng Tồn nói: “Chưa đi bao giờ, lần đầu tiên.”

“Em về tìm thử, nếu gần Đại Lý thì em và bạn trai em cũng có thể đến đó chơi.” Cô ấy lại hỏi, “Trên xe anh chị, hai anh ấy thay phiên nhau lái sao? Lần đầu tiên em ra ngoài tự lái xe đi du lịch với bạn trai em, em chỉ lái một tiếng, anh ấy đã chê kĩ thuật của em.”

Tưởng Tồn nói: “Họ không lái, một mình tôi.”

Cô bé không phản ứng kịp: “Chị lái xe?”

Tưởng Tồn hỏi hột: “Ồ.”

Cô bé kinh ngạc, quay đầu la với bạn trai: “Anh ơi, em đã phát hiện một nữ tài xế!”

Người bạn trai đã nhìn thấy Tưởng Tồn từ lâu nhưng không để ý lắm, anh ta qua loa một tiếng.

Cô bé nói: “Một mình chị ấy lái đấy. Chị ấy cũng là con gái, sao anh không cho em đụng vào tay lái chứ!”

Người bạn trai rút cuộc nhìn thẳng quan sát Tưởng Tồn, sạch sẽ gọn gàng, người rất xinh đẹp. Anh ta hỏi: “Phụ nữ lái xe của các anh hả?”

Hạ Xuyên cười: “Mạnh hơn đàn ông.”

“Thật hay giả vậy?” Người bạn trai không tin lắm, thuận miệng nói qua loa mấy câu với cô bé.

Chờ đến khi anh ta cũng hút xong một điếu thuốc, xe đằng trước rút cuộc có ít động tĩnh, như sên bò nhưng cũng còn hơn không.

Anh ta ném tàn thuốc, chào hỏi: “Di chuyển rồi, chúng ta quay lại thôi!”

Tưởng Tồn cũng đã lên xe, ngồi vững đóng cửa, nắm tay lái, không thất dây an toàn, hất hất cầm với hai người bên ngoài: “Lên đi!”

Cửa ghế phụ mở, người bạn trai nhìn thấy tư thế gọn gàng dứt khoát của cô, lẩm bẩm một câu: “Hình như từng gặp cô ấy ở đâu đó thì phải?”

Hạ Xuyên vẫn chưa lên xe, vừa vặn nghe thấy. Anh quay đầu, một nam một nữ đó đã vội vội vàng vàng chạy vào trong xe mình.

Xe từ từ di chuyển, Hạ Xuyên hỏi: “Cô từng gặp người đàn ông đó?”

Tưởng Tồn khó hiểu: “Không có, sao vậy?”

Hạ Xuyên nói: “Không có gì.”

Đường hầm kẹt xe nửa tiếng, chờ đến khi tìm được nhà trọ A Sùng chỉ thì trời đã tối.

Không đủ phòng, bà chủ nhà trọ nói: “Anh chị tới trễ quá, ở đây hầu như đã đặt trước hết rồi, còn lại hai phòng thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Vậy thì hai phòng.”

Bà chủ nói: “Vậy thì hai phòng đơn giường lớn?”

“Giường lớn?” A Sùng la lên, “Không có phòng đôi sao?”

“Hết rồi.” Bà chủ trả lời.

A Sùng chỉ Hạ Xuyên: “Bắt tôi ngủ với cậu? Nằm mơ đi! Hai người một phòng, một mình tôi một phòng.”

Hạ Xuyên cười nhìn về phía Tưởng Tồn. Tưởng Tồn nói: “Không sao không sao, các anh mỗi người một phòng, tôi ngủ trên xe.”

A Sùng sững sốt, mềm lòng thỏa hiệp: “Thôi được rồi, thôi được rồi.”

Hạ Xuyên đập gáy anh ta một cái, đi về phía cầu thang: “Đi thôi.”

Vào phòng thu dọn một chút, ba người ra ngoài ăn tối.

Gần đó ít quán cơm, chỉ có một quán trông được, đói bụng nên mấy người cũng không kén chọn, gọi một bàn đồ ăn vùi đầu ăn.

“Ấy, lại là anh chị à!”

Ba người ngẩng đầu.

A Sùng mừng rỡ: “Sao gặp nhau ở đây rồi?”

“Bọn em đã sớm đặt trước một nhà trọ bên cạnh.” Là một nam một nữ trong đường hầm.

Cô bé cười nói: “Anh nhất định là nghe em nói nên chạy tới đây, vẫn còn phòng hả?”

“Có, chỉ còn lại hai phòng!”

“Vậy vận may của anh chị cũng không tệ đấy!”

Bên cạnh có bàn trống, đôi tình nhân trẻ ngồi xuống gọi món, không bao lâu thức ăn bưng lên đủ, cách lối đi cô bé hỏi: “Này, ban nãy bọn em đi ra khỏi nhà trọ cũng không nhìn thấy xe của anh chị nhỉ.”

Tưởng Tồn nói: “Đậu ở đâu một con hẻm nhỏ bên cạnh.”

“Ở đó hình như có chỗ đậu xe.” Cô bé nói với bạn trai, “Lát nữa chúng ta dịch vị trí một chút đi, đậu ở cửa tiệm người ta không hay đâu.”

Người bạn trai nói: “Tìm được chỗ đậu xe là tốt lắm rồi, dù sao thì cũng chỉ đậu một đêm thôi.” Anh ta hỏi Tưởng Tồn, “Đúng là cô lái xe thật à? Kì lạ, các anh vậy mà yên tâm nữ tài xế đi đường.”

Cô bé phản bác anh ta: “Nữ tài xế thì thế nào, anh coi thường phụ nữ quá!”

“Phụ nữ vốn là đã không bằng đàn ông mà, không nhìn thấy bao nhiêu nữ tài xế đụng chết người à!”

“Anh nói thế nào đấy!”

Người bạn trai ý thức được có một nữ tài xế ngồi bên cạnh, không có thành ý gì cười một tiếng: “Ngại quá, không phải nói cô đâu.”

Tưởng Tồn ăn cơm, chẳng hề để ý nói: “Biết, anh xem nhiều tin tức.”

“Chính xác, hai người bạn này của cô cũng to gan thật, vậy mà để cô lái.”

A Sùng nói: “Cô ấy là người chuyên nghiệp đấy, đàn ông bình thường còn lái không bằng cô ấy đâu!”

Người bạn trai căn bản không tin, quan sát Tưởng Tồn: “Không nhìn ra.” Anh ta nhú mày, “Có điều đúng là hơi quen mặt thật, từng gặp ở đâu nhỉ?”

Cô bé trừng anh ta: “Em ở đây này, anh tán gái thì đi ra chỗ khác!”

“Anh nói thật đó!”

Hạ Xuyên nói: “Nói không chừng anh từng ngồi xe cô ấy.”

Người bạn trai hỏi: “Cô ấy lái taxi?”

A Sùng phì cười.

Tưởng Tồn hơi chán ghét: “Tôi chưa từng gặp anh. Được rồi, ăn nhanh chút đi, ngày mai lên đường sớm!”

Hạ Xuyên ăn xong, kêu người tới tính tiền trước, lại bảo đối phương lấy hai gói thuốc lá. Đối phương hỏi: “Muốn hiệu nào ạ?”

“Hoàng Hạc Lâu 1916.”

“Chỗ chúng tôi không có Hoàng Hạc Lâu.”

“Vậy có cái gì?”

“Hay là Trung Hoa?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút: “Lấy hai gói.”

Tướng Tôn cũng ăn xong, vừa để đĩa xuống, đột nhiên nghe thấy bên cạnh đập bàn một cái, giọng vang đến đáng sợ, đối phương hơi kích động: “Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra cô là ai rồi!”

Tướng Tôn liếc nhìn sang.

Hạ Xuyên và A Sùng cũng nhìn sang.

Người bạn trai nói một cách hưng phấn: “Tôi từng xem cô thi đấu, cô có nhớ không, có lẽ mấy năm trước đó. Cô thay đổi cách ăn mặc nên ban này vẫn không nhận ra cô. Tôi không nhận nhầm đâu, nhất định là cô. Cô tên Jessie, cô lái xe việt dã!”

Tướng Tôn không lên tiếng, rút tờ khăn giấy lau miệng.

Người cả quán cơm đều bị tiếng la hưng phấn này làm kinh ngạc đến ngây người. Cả quán yên tĩnh, cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

A Sùng kinh ngạc: “Trời đất ơi, cô còn có cái tên tiếng Anh mang phong cách Tây vậy à?”

Tướng Tôn: “...”

Mạch não người này không bình thường mà...

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Jessie?”

Người bên kia vẫn đang hưng phấn: “Sao cô không thi đấu nữa vậy? Tôi có thể ít khâm phục phụ nữ, cô vẫn là người đầu tiên tôi khâm phục đó!”

Tướng Tôn nói: “Cảm ơn nhé!” Cô nhìn về phía Hạ Xuyên, “Anh không đi ư?”

Hạ Xuyên đứng dậy: “Đi thôi.”

Người kia còn muốn đuổi theo ra nói tiếp. A Sùng chặn anh ta lại: “Hi hi hi, bạn gái anh còn đó kìa, đừng quấy rối tình dục chứ!”

“Không phải... Tôi không phải...”

“Vậy chúng ta bèo nước gặp nhau, sau này không ngày gặp lại, bye bye!” A Sùng phóng khoáng rời khỏi.

Nhà trọ không xa, chỉ cách mấy cửa hàng, khi đi sẽ đi qua đầu con hẻm nhỏ, xe cô đậu ở đó.

A Sùng đi theo phía sau, đi qua sạp trái cây, ngồi xổm xuống chọn trái cây, hai người đằng trước cũng không chờ anh ta.

Tướng Tôn và Hạ Xuyên đi song song, trong một lúc không ai nói chuyện. Hạ Xuyên cũng không hỏi. Hỏi gì đây? Chẳng lẽ hỏi sao cô có cái tên tiếng Anh mang phong cách Tây như vậy?

Anh bóc một gói Trung Hoa, rút một điều ra châm, nói: “Muốn ăn trái cây gì, bảo A Sùng mua.”

Tướng Tôn nói: “Còn bao trái cây nữa à?”

Hạ Xuyên cười: “Chỗ tôi ăn uống tốt.”

Tướng Tôn suy nghĩ một chút: “Có lẽ không?”

Hạ Xuyên quay đầu la một tiếng: “Mua hai trái lê!”

A Sùng hỏi: “Lê trắng hay là lê tuyết?”

Hạ Xuyên nói: “Mua cả.” Quay đầu hỏi Tướng Tôn, “Đủ không?”

Tưởng Tồn gật đầu: “Đủ rồi.”

Gần đến cửa nhà trọ, Tưởng Tồn nhìn thấy xe của đôi tình nhân trẻ kia, trước đó không chú ý, thì ra là đậu ở cửa một tiệm bán quần áo.

Cô tùy ý quét mắt nhìn, vừa bước đi liền dừng lại.

Hạ Xuyên nhìn nghiêng cô: “Sao?”

Tết nhiều người, chỗ đậu xe đầy kín, chỗ có thể đậu trên đường xe đều đậu, thị trấn nhỏ này cũng không chú trọng luật lệ giao thông lắm.

Có một chiếc đậu bên cạnh xe đôi tình nhân trẻ, cắt ngang giữa hai chiếc xe, là cố chen vào. Lúc ba người họ vừa đến đây vẫn chưa có, nếu không thì đậu không có phẩm chất như vậy, Tưởng Tồn nhất định đã sớm chú ý tới.

Cô chỉ chiếc xe Foton Savannah đó, nói: “Chiếc xe đó luôn đi theo chúng ta.”

33. Chương 33

Savannah là kiểu xe bảy chỗ màu xám bạc, bảng số xe Hồ Bắc. Nếu như đúng là luôn đi theo họ, vậy thì ngày đầu tiên họ lên đường, cũng chính là đêm họ qua đêm ở trạm dừng chân đã đi theo rồi.

Hạ Xuyên nói: “Một chiếc xe thông thường, cô chắc chắn chứ?”

Tưởng Tồn nói: “Tôi từng thấy chiếc này trên đường cao tốc, cách chúng ta không xa không gần. Ban này lúc chúng ta đi ăn cơm chiếc xe này không ở đây.”

Họ xử lý việc vào ở, rồi nghỉ nửa tiếng mới đi ăn cơm, trong khoảng thời gian đó, chiếc Savannah này không hề ở đây, ít nhất là không ở vị trí này.

Bây giờ nó lại xuất hiện, bảng số xe Hồ Bắc, đi qua thành phố Kim Khẩu, cũng đi qua đường hầm tới thị trấn nhỏ này, còn chọn con đường này.

Có chuyện trùng hợp vậy không?

Tưởng Tồn liếc anh: “Này, anh sẽ không có vấn đề gì đúng không?”

“Cô cho rằng có vấn đề gì?”

“Tội phạm trốn trại hay là có kẻ thù?”

Hạ Xuyên nói: “Không thể là đi theo cô à? Có lẽ là tìm Jessie đấy.”

Tưởng Tồn trợn mắt, hừ cười một tiếng.

Hạ Xuyên nhìn nhìn xung quanh, cách đó không xa là nhà trọ nhỏ họ vào ở, đã đầy khách. Trên lầu tiệm bán quần áo là phòng theo giờ, treo bảng đèn màu đỏ ngoài cửa sổ.

Hạ Xuyên nhớ kỹ bảng số xe của chiếc Savannah, nói: “Đi, đi về trước.” Muốn biết có phải là trùng hợp hay không, ngày mai có thể kiểm chứng.

A Sùng đã mua nho và lê, chia cho Tưởng Tồn một nửa, chỗ còn lại mang về phòng. Rửa nho xong, anh ta gọi Hạ Xuyên lại ăn, Hạ Xuyên dựa vào cửa sổ không để ý tới anh ta.

A Sùng bưng nho đi tới: “Làm gì đó, nhìn gì vậy?”

Cửa sổ rất nhỏ, thêm tấm lưới chống trộm, sát đường, dưới lầu âm thanh nhốn nháo.

Ở đây có thể nhìn thấy chiếc xe đậu trước tiệm bán quần áo.

Hạ Xuyên lấy nho ăn, nói: “Nhìn xe.”

A Sùng thò đầu nhìn một cái: “Tôi cảm thấy hai người suy nghĩ quá nhiều rồi. Chiếc xe đó đi theo chúng ta làm gì, chúng ta đâu cần tội với người khác. Đi theo Tưởng Tôn còn tạm được, cô ấy nhỏ nhen, nói không chừng có kẻ thù đó.”

Hạ Xuyên nói: “Chúng ta thì không có kẻ thù ư?”

“Họ đâu biết chúng ta đi làm gì mà.” A Sùng nhét hai quả nho vào miệng, “Hơn nữa, trước đó chúng ta đi núi Minh Hà không nói ai cả, bây giờ chúng ta lại chạy xa như vậy, cũng không ai biết chúng ta ở đâu, cậu quá lo bò trắng răng rồi.”

Hạ Xuyên không lên tiếng, đóng cửa sổ nằm lên giường.

A Sùng đứng bên cạnh giường: “Muốn ngủ chung thật à?”

Hạ Xuyên giơ chân chỉ chỉ: “Cậu ngủ dưới đất.”

“Dựa vào cái gì chứ!”

“Tôi yếu, không thể bị cảm lạnh.”

A Sùng chốt dạ: “Hi hi, không phải là tôi giúp cậu đuổi ong bướm đó sao.” Anh ta nhớ tới Tưởng Tôn, ngồi xuống mép giường nói, “Này, cậu nói tôi không hiểu sai ý của người đàn ông ban nãy phải không, Tưởng Tôn từng tham gia đua xe việt dã gì đó? Chắc còn rất nổi tiếng, ngay cả người kì thị nữ tài xế cũng khâm phục cô ấy.”

Hạ Xuyên nhắm mắt nghĩ ngợi: “Làm sao tôi biết.”

“Làm sao cậu không biết, hai ngày nay không phải cậu quan hệ với cô ấy rất tốt à? Không trò chuyện quá khư suy nghĩ tương lai một chút?”

Hạ Xuyên nhớ tới việc hôm nay hỏi lịch sử tình cảm của cô, hừ một tiếng: “Trò chuyện rồi.”

A Sùng không nói tiếp, anh ta nhú mày bùm má: “Ôi ôi, tôi không thể ăn đồ ngọt, đau răng.” Nói đoạn, lục bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm trong vali ra, đun nước nóng uống.

Đèn báo trên đỉnh bộ đun nước nhúng chìm hiện ánh sáng đỏ, một chấm tròn nho nhỏ.

Nhắm mắt lại, không cảm nhận được ánh sáng này, nó quá yếu ớt. Vừa mở mắt, trồn cũng trồn không thoát, nó quá bắt mắt.

Anh nhớ tới xúc cảm trên tay tối qua, mềm mại thơm phức, giống như rải một lớp sữa thượng hạng, đặc biệt là cái nắm trong tay cuối cùng kia.

Hạ Xuyên nghiêng răng một cái.

Không ngủ được, anh móc di động ra lên mạng, tìm tên Tưởng Tôn, không tìm được. Lại tìm Jessie, thêm hai chữ “việt dã”, tìm được.

Cuộc thi sức kéo việt dã...

Cao nguyên Cordillera...

Sa mạc Atacama...

El Paso – San Francisco...

Dùng thời gian tám mươi giờ năm mươi tám phút ba giây...

Nhóm xe ô tô, nữ tay đua Trung Quốc duy nhất...

Không có ảnh.

Hạ Xuyên ném di động, nhắm mắt ngủ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, ba người đã ra cửa.

A Sùng ngáp dài, nói: “Không có chỗ ăn sáng nữa, bụng đói lên đường à?”

Hạ Xuyên nói: “Ăn nho.”

A Sùng nói: “Ăn không đủ no!”

Tưởng Tôn đã lên xe nổ máy, người phía sau ngồi xuống, người phía trước còn đứng ngoài xe, tầm mắt rơi trên mặt cô, vẻ mặt không rõ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Tưởng Tôn nói: “Nhìn gì đó?”

Qua một lát, Hạ Xuyên mới cười một tiếng, ngồi vào ghế phụ, hỏi: “Hôm nay có thể chạy đến Hà Xương?”

Tưởng Tôn nói: “Có thể.”

“Mấy giờ?”

Tưởng Tôn ước tính một chút: “Có thể kịp cơm tối.”

Lên đường, người phía sau ngủ bù, Tưởng Tôn cho rằng Hạ Xuyên cũng ngủ, đang định mò tìm kẹo râu rồng ăn, đột nhiên nghe thấy một câu: “Chuyến này có phải là xe cô chạy chậm nhất không?”

Tưởng Tôn không hiểu gì cả: “Sao cơ?”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái, nói: “Không có gì.”

Tưởng Tôn cũng không ăn kẹo nữa, chuyên tâm lái xe, giữa đường ăn trưa đi vệ sinh, tốn rất ít thời gian, dọc đường đều không thấy chiếc Savannah kia.

Buổi sáng đi sớm nên mấy người đều hơi mệt. Đến ba giờ chiều, địa điểm hiện trên máy dẫn đường đã gần trong gang tấc.

Tưởng Tôn giảm tốc độ, tránh bầy dê đang trước.

Năm mươi, sáu mươi con dê, lùn lùn, trắng trắng, trùng trùng điệp điệp đi từ đằng xa tới, động tác chậm rì rì. Người chăn dê da ngăm đen, ăn mặc hơi lôi thôi, đi giữa bầy dê, tay vung một cành cây.

A Sùng thán phục: “Nhiều dê như vậy...”

Chờ bầy dê đi qua, Tưởng Tôn mới đạp ga, lại qua rất lâu, xe vào một cổng thành cổ. Trong cổng người đi đường như dật cửi, đường phố rộng rãi, nam nữ già trẻ, có người ăn mặc bình thường, có người mặc quần áo dân tộc thiểu số, đeo đủ loại trang sức trên đầu và trang sức bạc, phần lớn đều có da rất đen.

Ven đường có người bán hàng rong bán đồ ăn. Mọi người đều đã đói. Tưởng Tôn dừng xe xong, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn nhìn.

Từng củ màu nâu đen, thơm phức, là khoai tây nướng.

Tưởng Tôn hỏi: “Bán như thế nào?”

Tiếng Hán của người bán hàng khá tốt, nói: “Một đồng rưỡi một củ.”

Tưởng Tôn quay đầu hỏi người trong xe: “Các anh muốn mấy củ?”

A Sùng nói: “Tôi muốn ba củ.”

Hạ Xuyên nói: “Tùy ý.”

Tưởng Tôn hỏi người bán hàng mua năm củ khoai tây nướng, A Sùng ba củ, cô và Hạ Xuyên mỗi người một củ.

Khoai tây nướng củ to, lại dễ no, lát nữa còn phải ăn cơm.

Xe tiếp tục lên đường. Tưởng Tôn lái từ từ, hai người đàn ông lột khoai tay. Khoai tây quá nóng, A Sùng kêu la om sòm, lột một nửa đã nhét vào miệng, nói ngon không ngừng.

Tưởng Tôn nhin không nuốt nước bọt, bên miệng đột nhiên có một thứ đồ mềm dẻo màu vàng óng, mùi thơm nức mũi.

Hạ Xuyên nói: “Ăn đi.”

Tưởng Tồn không khách sáo, đưa một tay nhận lấy. Khoai tây lột xong bỏ trong túi nilon, rất nóng, cô ăn mấy miếng là hết.

Tưởng Tồn hỏi: “Tìm chỗ ở trước hay là thế nào?”

Hạ Xuyên ngẫm nghĩ: “Ngày mai lên đường đi Mộc Khách, hôm nay ở một đêm ở đây trước.”

Sự sắp xếp này đúng như A Sùng mong muốn. Anh ta đã bố trí xong đường đi chơi buổi tối, tràn đầy phấn khởi chờ ăn xong cơm tối.

Nhưng rất nhanh, anh ta cười không nổi.

A Sùng bụm má, vẻ mặt đau khổ: “Tôi đau răng...”

Tưởng Tồn: “...”

Hạ Xuyên: “...”

Lần này A Sùng đau răng vô cùng dữ dội, đau đến mức toàn bộ thần kinh trên mặt đều đang co rút, nhin cũng không nhin được. Hai người còn lại hết cách, đành phải giúp anh ta tìm phòng khám bệnh.

Hỏi thăm cả buổi, đến khi trời tối mới tìm được một phòng khám nha khoa. Mấy cửa hàng xung quanh đã đóng cửa, gần đó không có người nào.

Tưởng Tồn đậu xe bên ngoài phòng khám, đi theo hai người vào trong.

Bác sĩ bảo A Sùng há miệng, kiểm tra một hồi, nói: “Cái răng sâu này của anh nghiêm trọng như vậy, sao bây giờ mới phát hiện?”

A Sùng nói: “Phát hiện từ lâu rồi.”

“Vậy sao không đi bác sĩ khám sớm một chút?”

Hạ Xuyên cười: “Cậu ta sợ nhổ răng.”

Bác sĩ khinh bỉ: “Đã là người lớn rồi, còn là một người đàn ông nữa, nhổ cái răng thì có là gì.”

Về mặt A Sùng đầy đau khổ: “Có thể không nhổ răng không?”

Bác sĩ đảo đảo trong miệng anh ta, nói: “Chụp hình trước, nếu chân răng không hỏng thì có thể trám răng, bằng không thì chỉ có thể nhổ thôi.”

A Sùng gật mạnh đầu: “Trám, tôi trám răng!”

Bác sĩ bảo anh ta chụp hình, sau khi xem qua phim xác định chân răng không hỏng thì bảo A Sùng nằm xuống.

A Sùng vừa nằm xuống, bác sĩ liền bật đèn công cụ, máy móc vang rít rít.

A Sùng kinh hoàng: “Anh muốn làm gì đó!”

Bác sĩ nói: “Nạo phần răng hỏng cho anh trước, nếu không thì trám thế nào?”

Rất nhanh, A Sùng muốn la cũng không la được.

Bác sĩ nói: “Trám răng phải mấy ngày, chờ lát nữa lấy dấu răng trước. Anh muốn răng giá nào? Có loại tám trăm, loại hơn một ngàn, còn có một loại đắt nhất là bốn ngàn.”

Về mặt A Sùng đau khổ.

Tưởng Tồn xem cả buổi, nói với Hạ Xuyên: “Hay là tôi đi tìm chỗ ở trước vậy, trễ quá rồi, anh ta đoán chừng mất cả nửa ngày.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đi chung với cô.”

A Sùng trơ mắt nhìn họ đi không hề quay đầu lại, trong lòng hận đến nghiến răng.

Dưới ánh đèn, bác sĩ cười dịu dàng: “Đừng sợ đừng sợ, xong rất nhanh thôi, không đau đâu.”

Ra khỏi phòng khám, rốt cuộc hít thở được không khí trong lành. Hai người lên xe, Tưởng Tôn hỏi: “Muốn ở đâu?”

Hạ Xuyên cúi đầu tìm nhà trọ. Hà Xương là một thắng cảnh du lịch, nhà trọ rất nhiều, cũng có nghĩa là ngày nghỉ lễ khách du lịch cũng rất nhiều. Anh gọi điện thoại hỏi phòng, đối phương đã đầy khách.

Tưởng Tôn lái xe chậm rãi, một lát sau, chờ Hạ Xuyên gọi ba cú điện thoại mới tìm được một nhà trọ.

Hạ Xuyên nói: “Ở gần Hạc Hồ.”

Hạc Hồ cũng không xa lắm. Ở đó nhiều dốc, bao một vòng quanh hồ, đi xe đạp cũng cần mấy tiếng, cho nên rất nhiều thanh niên sẽ tới đây rèn luyện thân thể, khách du lịch cũng sẽ thuê một chiếc xe đạp.

Tưởng Tôn đi theo hướng dẫn chỉ đường của di động. Cô còn phải nhìn đường nên hỏi Hạ Xuyên: “Quẹo trái hay phải?”

Hạ Xuyên nhìn hướng dẫn: “Quẹo trái.”

Tưởng Tôn quẹo trái, Hạ Xuyên hỏi cô: “Ăn cơm trước?”

Tưởng Tôn suy nghĩ một chút: “Cũng được, A Sùng thì sao?”

Hạ Xuyên nói: “Cái răng đó của cậu ta cũng không ăn cơm nổi.”

Tưởng Tôn cười. Xa xa có quán cơm, bảng hiệu sáng đến rất bắt mắt, cô lái về phía đó.

Đến gần, Hạ Xuyên cời dây an toàn, Tưởng Tôn lại xoay tay lái một cái, đi thẳng tới, không lái về phía quán cơm.

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Tưởng Tôn nắm tay lái, đưa một tay kéo phanh tay.

Phía trước là xuống dốc, tốc độ xe tăng nhanh.

Xung quanh đều là người đi đường. Vừa rồi người còn ít, người ở đây lại ngày càng nhiều. Tưởng Tôn nhìn đằng trước, vẻ mặt lạnh lùng, không chút hoang mang bất đền, không nhìn ra khác thường.

Hạ Xuyên cúi đầu nhìn, nhìn thấy chân trái của cô đang liều mạng đạp phanh.

Xe đi thẳng tới, càng lúc càng nhanh.

Người vẫn nhiều, xe cũng nhiều, khắp nơi toàn là khách du lịch, còn có rất nhiều dân địa phương, xa xa đã có thể nhìn thấy hồ. Một hàng thanh niên đạp xe đạp chuyện trò vui vẻ đi thẳng tới. Tưởng Tôn điềm tĩnh như thường, lái vững vàng, sượt qua họ.

Đi lên trước nữa vẫn là người, khách du lịch, tình nhân, trẻ em, người này tới người kia, kết bè kết đội, giống như đã hẹn trước vậy.

Dốc dài, phía trước có một khúc cua lớn.

Không có cách nào giảm tốc độ, cũng không có một chỗ trống, thứ chờ họ sau khúc cua lớn có lẽ vẫn là dốc.

Tưởng Tôn nói: “Nhảy khỏi xe.”

Hạ Xuyên không nhúc nhích.

Tưởng Tôn lạnh giọng: “Nhảy mau!”

Hạ Xuyên mở miệng: “Tôi lái, cô nhảy.”

“Tôi bảo anh nhảy!”

Hạ Xuyên trầm giọng: “Nhìn đường, chuẩn bị!”

Anh rướn người qua, cởi dây an toàn của Tưởng Tôn. Tưởng Tôn không đưa tay ra được, dùng khuỷu tay huých anh: “Con mẹ nó anh có bệnh à, tôi bảo anh nhảy!”

Dây an toàn buông ra, Hạ Xuyên nắm tay lái.

Trên tay lái, một bàn tay lớn, hai bàn tay nhỏ, một đen một trắng, như đã từng quen biết.

Tưởng Tôn nhớ tới, hôm trên đường đồi núi ở núi Minh Hà, một màn này cũng từng xảy ra. Khi đó cô cố ý, anh thuận thể làm. Anh không chế tay lái, sức cô không chống lại nổi anh, khi đó bên cạnh là rừng trúc.

Bây giờ, xung quanh toàn là người và xe.

Phía trước không có xe tới, Hạ Xuyên mở cửa xe bên cô ra, một tay không chế tay lái, một tay đè vai cô, dùng sức đẩy một cái: “Nhảy!”

34. Chương 34

Hạ Xuyên nói: “Nhảy!”

Tưởng Tôn nắm lấy cửa giữ vững thân thể, la to: “Anh nhảy cho tôi!”

“Đồ đàn bà lắm mồm cái rắm!”

Tốc độ xe không khống chế được, vừa quẹo qua một khúc cua lại thêm một sườn dốc. Hai người gắt gao vịn tay lái, ai cũng không chịu nhường, càng không thể nhảy cùng lúc.

Xe mất khống chế sẽ đụng người đi đường, người già, trẻ nhỏ, tình nhân, mấy người có thể tránh, ai cũng không thể buông tay.

Tưởng Tôn la: “Tôi là tay đua ——”

“Cút đi!”

Mặt Tưởng Tôn đỏ lên: “Anh tỏ oai phong cái rắm!”

Thân xe đang lắc lư, bên cạnh có người đi đường tránh sang một bên, nói nhảm tiếp thì ai cũng không cần chờ ngày mai.

Hạ Xuyên chợt túm lấy nón áo phao lông của cô, trùm vào đầu cô, nhìn chuẩn khoảng trống không có xe, đè vai cô, dốc sức đẩy ra ngoài.

Tưởng Tôn la một tiếng, chỉ nghe thấy câu cuối cùng truyền đến trong cơn gió lao nhanh: “Đồ đàn bà!”

Xe lao về phía trước, Tưởng Tôn chỉ kịp nhìn thấy đuôi xe. Cô ngã rầm xuống đất, nón bảo vệ đầu, lăn mấy vòng, đau đến thở không ra hơi, tim gan ruột phổi đều sắp nôn ra ngoài.

Bên cạnh có mấy người vây lại đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

“Xảy ra chuyện gì vậy, có cần báo cảnh sát không?”

“Chiếc xe vừa rồi, mau mau, báo số xe, báo cảnh sát!”

“Đưa đến bệnh viện trước đã!”

Tưởng Tôn cắn răng bò dậy, không nói nên lời. Cô xua tay, lão đảo chạy về phía trước.

Tiếng còi xe chói tai ngày càng xa, là xe cô, người đó đã cướp tay lái của cô, tàn nhẫn đẩy cô ra ngoài.

Cô là một tay đua, bắt đầu từ khi đến tuổi lấy bằng lái, cô chưa từng rời khỏi xe. Cô từng lái qua sa mạc, lái qua cao nguyên, cuộc thi đấu hơn mười ngày, mỗi ngày lái hai mươi tiếng, chỉ có thể uống nước ăn bánh mì, cô chưa bao giờ rời nơi thi đấu, đường có xấu hơn đi nữa thì cô cũng xông tới như vậy. Tất cả đàn ông đều trầm trồ khen ngợi, không ai xem cô như phụ nữ, càng không có ai sẽ coi thường cô.

Không ai sẽ la đồ đàn bà với cô!

Tưởng Tồn cần rằng, liều mạng xông về phía trước, nón bị gió thổi rơi, mái tóc dài hất lên trong gió đêm, cái bóng kéo dài dưới đèn đường, tựa như sắp bay lên.

Hướng xe lái qua, tiếng còi dồn dập cảnh báo, mọi người đều tránh sang một bên.

Tưởng Tồn đã nhìn thấy vùng hồ lớn, gió rét thấu xương gào thét vù vù, tiếng còi ré dài trong không khí, chiếc xe màu trắng né người đi đường, xông vỡ rào chắn.

Cách rào chắn ba mét, trống không, hướng về Hạc Hồ, tốc độ xe yếu đi, đối diện hướng đầu xe, một đứa trẻ ngồi xổm đứng lên, ngơ ngác nhìn chiếc xe xông về phía cậu.

Xe đột ngột đổi hướng.

Dưới bầu trời đêm, Hạc Hồ bình lặng nổi bọt sóng, chiếc xe màu trắng rơi nghiêng xuống.

Một đám người tràn tới, một bà mẹ hét lên ôm lấy đứa bé đó.

Tưởng Tồn chạy nhanh, gió lớn làm xáo trộn tiếng kêu la của cô, mọi người hờ hững.

Chạy đến rồi, cô thở hổn hển, cúi đầu nhìn, chỉ có một góc xe màu trắng lộ ra trên mặt hồ, không có người.

Cô siết chặt nắm đấm, một khoảng tối đen dưới mí mắt. Trong đêm tối, tiếng gió, tiếng sóng nước, tiếng người, tất cả âm thanh chen vào nhau.

Tưởng Tồn nhảy xuống.

Nước hồ lạnh như băng, xe cô lẳng lẳng chìm ở nơi ấy, trôi lơ lửng chậm rãi theo nước. Cửa xe mở, người bên trong ngã trên ghế lái. Cô bơi tới, nắm cánh tay người đó, không kéo được.

Cô ôm chân anh, dùng sức lần nữa, người đó dường như đã khôi phục ý thức, mở mắt ra.

Mái tóc đen như rong biển trôi lững lờ, người phụ nữ trước mắt hơi phồng hai má, nhìn anh không chớp mắt.

Cô đang nói, anh có thể nghe được.

Anh bơi ra theo cô, ý thức lại bắt đầu mơ hồ.

Một bàn tay nhỏ nắm lấy anh.

Cô đến bên cạnh anh, lộn qua người anh, ôm cổ anh, dùng sức bơi về phía trước.

Đáy hồ yên lặng không có âm thanh.

“Ào ào ——”

“Lên rồi! Lên rồi kìa!” Đám người kêu la om sòm.

“Cảnh sát vẫn chưa tới! Xe cấp cứu thì sao! Xe cấp cứu!”

“Một người mau xuống kéo họ lên đi!”

Hai thanh niên nhảy xuống.

Tưởng Tồn mệt lả, ướt sũng được bẻ lên bờ, sắc mặt trắng bệch, ngực hơi phập phồng, không có tí sức nào.

Xe cấp cứu vẫn chưa tới, Hạ Xuyên được đặt nằm ngang dưới đất, hôn mê bất tỉnh. Một đám người vây quanh anh, nói ríu rít không ngừng, không ai biết cấp cứu, nhìn suông lo lắng suông.

Tưởng Tồn thở hổn hển, chống đất gắng sức đứng lên. Người bên cạnh đỡ cô: “Cô ngồi một lát trước đã, xe cấp cứu tới nhanh thôi!”

Tưởng Tồn nói một cách yếu ớt: “Không sao.”

Cô đến bên cạnh Hạ Xuyên, quỳ xuống, dò cổ anh, sau đó bắt đầu làm hồi phục tim phổi, nhấn mấy cái, rồi hô hấp nhân tạo cho anh.

Người xung quanh nói: “Chờ xe cấp cứu tới đi, cô nghỉ một lát trước đi đã!”

“Anh ta còn thở không?”

“Ai lấy cái áo tới khoác cho cô bé này đi, cô ấy lạnh đến tím mặt rồi!”

Áo rất nhanh tới, choàng lên vai Tưởng Tôn. Tưởng Tôn không có thời gian để ý, cúi người hô hấp nhân tạo cho Hạ Xuyên, cả buổi không có động tĩnh. Mắt cô đỏ bừng, giọng cảm hận mắng nhỏ: “Đồ vô dụng!”

Lại cúi đầu, kê lên miệng, thở mạnh một hơi cho anh. Người dưới đất ưỡn người một cái, ho ra nước, từ từ mở mắt.

Tưởng Tôn thở phào nhẹ nhõm, tê liệt ngồi trên đất, hết cả sức. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi mới quay đầu lại.

Hai người đều không có sức nói chuyện, bên tai chỉ có tiếng người ong ong.

Xe cảnh sát và xe cấp cứu chạy tới, nhân viên đang cố gắng vớt xe.

Tưởng Tôn không sao, cô không chịu đi, nhân viên y tế khuyên cô: “Sao có thể không sao chứ. Cô nhảy xuống hồ, ban nãy mấy người kia còn nói trước đó cô ngã từ trên xe xuống, nhất định phải đi kiểm tra. Bây giờ cô cảm thấy không sao, có thể ngã gãy xương mà cô cũng không phát hiện.”

Tưởng Tôn nói: “Tôi thực sự không sao, cô lo cho người kia là được rồi.” Cô chỉ ngay vào Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên choàng tấm chăn, tay bưng ly nước nóng, đang nói chuyện với cảnh sát. Hai người họ ngồi song song trên tấm ván sau xe cấp cứu, ngón tay cô thiếu chút nữa thì chọc vào mặt anh.

Hạ Xuyên nhét ly nước vào tay cô, tiếp tục nói với cảnh sát: “Chính là như vậy, hệ thống phanh xe hỏng toàn bộ.”

Cảnh sát hỏi: “Trước đó không phát hiện ư? Hỏng giữa đường sao?”

Tưởng Tôn bưng ly nước nóng hỏi, trả lời: “Trước đó không phát hiện, chờ đến khi dừng xe mới phát hiện.”

Các cảnh sát thì thầm với nhau một hồi, lại nói: “Hỏng toàn bộ... Tình huống này thật đúng là chưa gặp phải bao giờ. Hai người có đắc tội với ai không?”

Nói đến trọng điểm, Tưởng Tôn nói: “Không có.” Trả lời xong nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên dường như suy tư một chút, nói: “Trước đó có chiếc xe từng đi theo chúng tôi, bảng số Hồ Bắc, bảng số xe là...”

Anh nói bảng số xe, nhưng không nhắc đến việc có đắc tội với ai hay không. Nói xong, cảnh sát đi tìm đám đông xung quanh tìm hiểu tình hình, nhân viên y tế lại khuyên họ lên xe.

Hạ Xuyên đứng lên, nói: “Đi bệnh viện.”

Tưởng Tôn nói: “Anh đi đi, tôi chờ ở đây.”

“Chờ cái gì, chiếc xe đó của cô vớt lên thì cũng bỏ đi rồi.”

Tưởng Tôn nổi cáu: “Xe tôi bỏ đi là trách nhiệm của ai!”

“Tôi đền cho cô, bây giờ đi bệnh viện cho tôi!”

“Không đi!”

Hạ Xuyên lôi cô, Tưởng Tôn hất ra: “Không đi!”

Sắc mặt Hạ Xuyên không tốt: “Đầu óc cô nước vào à?”

Tưởng Tôn thở hổn hển, nhìn bên kia vớt xe, một lát sau mới nói: “Túi của tôi còn ở trong xe.”

“Chỉ mấy cái quần lót rách đó!”

Tưởng Tôn trừng anh, cắn răng: “Gần hai mươi ngàn để hết trong xe!”

Hạ Xuyên sững sốt một lúc, nói: “Cô luôn mang theo túi giấy kraft ư?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi đền tiền cho cô.”

“Tôi muốn tiền của tôi.”

“Tôi đã nói là đền cho cô!”

“Tôi đã nói là tôi muốn tiền của tôi!”

Hạ Xuyên lôi cô dậy: “Đồ thần kinh, đi bệnh viện!”

Tưởng Tồn hất tay anh, la lớn: “Buông ra, anh tự đi đi!”

“Muốn bao nhiêu thì cô ra giá đi!”

“Đó là tiền phúng điếu của mẹ tôi, không giống nhau! Đó là tiền của mẹ tôi!” Mắt Tưởng Tồn đỏ bừng, “Mẹ nó anh tổ anh hùng cái gì, tôi lái xe tuyệt đối sẽ không lái xe xuống hồ! Đó là tiền phúng điếu của mẹ tôi, tôi chỉ có một thứ này, anh đền nổi không, anh đền nổi cái rắm!”

Lúc cô nhớ người sẽ đếm tiền một lần, lúc đếm tiền sẽ nghĩ đến lúc mẹ hấp hối. Trên đời này cô không còn người thân nào nữa. Người đi rồi, chỉ còn lại chút tiền này làm bạn với cô.

Cô không biết người khác sống vì cái gì, cô vì tiền mới có thể sống, nếu không thì cô không biết cô còn làm được những gì.

Bây giờ toàn bộ số tiền đó đều rơi xuống hồ vì người đàn ông này.

Tưởng Tồn hung hăng hất tay anh ra, ly nước rơi xuống đất, nước nóng văng khắp nơi, hơi nóng tan đi trong nháy mắt.

Hạ Xuyên trầm mặc nhìn cô một hồi, không nói gì. Qua một lúc, anh nhặt ly nước lên, trả lại cho người đưa nước cho họ trước đó.

Đi lại bên cạnh Tưởng Tồn, anh bảo xe cấp cứu đi trước, nhân viên y tế hỏi liên tục: “Hai người không lên xe cấp cứu thật sao? Chắc chắn không đến bệnh viện kiểm tra một chút?”

Hạ Xuyên nói: “Không đi nữa, làm phiền các anh rồi.”

Quần áo trên người ướt hết. Hạ Xuyên còn đỡ vì anh luôn chịu lạnh, Tưởng Tồn thì lạnh đến mức tím tái cả mặt. Hạ Xuyên bắt một chiếc taxi, bảo xe đậu tại chỗ tính cước, bật sưởi ấm, nhét Tưởng Tồn vào.

Tưởng Tồn căng thẳng với anh một lúc, quả thực đã mệt, ngồi vào trong xe. Hạ Xuyên lấy hộp khăn giấy trên xe taxi, rút một hơi mười mấy tờ, ném hết lên người Tưởng Tồn. Tưởng Tồn lau mặt và cổ, thực ra đã khô từ lâu. Cô lại lau quần áo, áo phao lông mặc còn thua cả cởi.

Tưởng Tồn cởi áo phao lông, bên trong chỉ còn lại một chiếc áo len cổ chữ V, hơi mỏng, đang dính sát vào người cô.

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nhắm mắt dựa vào lưng ghế, hỏi: “Khăng định không bị thương?”

Tưởng Tồn nói: “Không bị thương.” Khựng lại, “Anh thì sao?”

“Không bị thương.”

Tưởng Tồn nói: “Anh đã có thể ngắt đi trong hồ, một mình tôi ở đây không sao đâu, anh đi đi.”

Hạ Xuyên không để ý tới cô, luôn nhắm mắt, dường như rất mệt.

Tưởng Tồn nhìn anh, biết anh không ngủ, nói: “Sao ban này anh không nhảy khỏi xe?”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Không kịp.”

Tưởng Tồn nói: “Vừa rồi lúc anh xông võ rào chắn là có thể nhảy.”

Hạ Xuyên nói một cách hồ hững: “Ồ.”

Tưởng Tồn cười một tiếng: “Yếu.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Yếu cái gì?”

Tưởng Tồn không trả lời. Hạ Xuyên nhìn cô một hồi cũng cười. Trong xe ẩm áp, đã không còn lạnh đến thế.

Bên dê hò reo một tiếng, một chiếc xe màu trắng phá vỡ mặt nước. Tưởng Tồn lập tức mở cửa xe chạy về phía đó.

Xe coi như bỏ đi, điện thoại di động của cô cũng mất, vali mất một cái, ba lô vẫn còn, ngâm nước nên trọng lượng tăng gấp đôi, túi giấy kraft bên trong cũng bình yên vô sự, mười ngàn tiền mặt thiếu chút nữa là thành giấy vụn.

Tưởng Tồn ôm cái túi vào lòng, bên kia Hạ Xuyên lại nói mấy câu với cảnh sát rồi mới vẫy tay một cái với cô.

Hai người quay lại taxi, nhà trọ ở gần đó, không bao lâu là tới.

Họ trẻ mấy tiếng so với thời gian đặt trước, nhà trọ chỉ còn lại một phòng.

Ông chủ nói: “Tôi tưởng hai người không tới đây. Bây giờ đã gần mười hai giờ, ban này có người cần nên tôi đã cho người ta một phòng. Bây giờ còn lại một phòng, hay là hai người tạm đỡ một đêm?”

Tưởng Tồn không phản đối, Hạ Xuyên móc ví tiền ướm sùng ra đăng kí.

Điện thoại di động của hai người đều mất, Hạ Xuyên không nhớ số của A Sùng, tạm thời không có cách nào liên lạc với anh ta. Thời gian cũng không còn sớm, đoán chừng phòng khám đã đóng cửa, anh chỉ có thể đi tìm người vào ngày mai.

Tưởng Tồn bật điều hòa, hỏi anh: “Anh có tắm không?”

Hạ Xuyên nói: “Cô trước.”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Anh trước đi.”

Cô mở ba lô, toàn bộ đồ bên trong ướt sùng, quần lót đã có thể vắt ra nước. Cô lấy túi giấy kraft ra, cẩn thận lấy tiền giấy bên trong, trải hai cái khăn dưới đất, bóc từng tờ ra để lên.

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi, cười một tiếng, mở vali, bên trong chỉ còn lại bình thủy và bộ đun nước nhúng chìm, còn có dao cạo râu, bàn chải đánh răng, khăn mặt và đồ lót của A Sùng.

Anh ngồi xổm một lát, hai tay trống trơn đi vào nhà tắm.

Mười lăm phút sau, Hạ Xuyên tắm xong đi ra, chỉ quần một cái khăn tắm trên thắt lưng, nói: “Nước không nóng lắm.”

“Ồ.” Tưởng Tồn vẫn đang phơi tiền.

Tiền giấy vẫn còn một xấp, cô để lên khăn mặt, nói: “Đừng đụng đến.”

Hạ Xuyên cúi đầu liếc một cái: “Tôi giúp cô?”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Cẩn thận chút, dễ kéo rách đó.”

Tưởng Tồn vào nhà tắm, đóng cửa lại.

Đây là phòng đơn giường lớn, giường ngay chính giữa, không có cửa sổ nên phòng này không có ai đặt.

Nhà tắm ở bên phải giường, cửa lùa kính mờ, bồn cầu gần cửa, vòi sen ở đối diện, hướng đối diện với cửa.

Bên cạnh là cánh cửa sổ nhỏ, đã dán giấy màu.

Tưởng Tồn đứng trước cửa một hồi, quay đầu liếc nhìn bên ngoài. Bên ngoài ánh đèn rất mờ, chỉ có một cái đèn tiết kiệm năng lượng, nhìn ra ngoài, mơ mơ hồ hồ, dường như có một bóng người, cách cái giường, ngồi dựa lưng về phía nhà tắm.

Tưởng Tồn thu tầm mắt, cởi áo len, rồi cởi quần jean. Cô còn mặc áo giữ nhiệt, ướt sũng dính vào người, sau khi cởi ra rồi cuộc thoải mái không ít.

Còn lại áo ngực và quần lót, cô đứng một hồi, cởi cùng lúc. Lúc tắm cô luôn đưa lưng về phía cửa. Dầu gội đầu và sữa tắm là một. Cô nặn ra thoa, không khom lưng lắm, cổ gồng hết sức nhấc chân lên thoa.

Cô tắm hơi lâu. Tóc dài tắm phiền phức, lược của nhà trọ nhỏ nên cũng không dễ chải.

Tắm xong, cô lau lau đầu, mới phát hiện trong đây không có máy sấy tóc.

Quần áo đều ướt, không có cái nào mặc được. Cô quần khăn tắm, khăn gấp gấp, chỉ đến nửa đùi.

Cô mở cửa nhà tắm. Hạ Xuyên ngồi trên tủ đầu giường, vò một hộp thuốc lá.

Anh cười cười với cô: “Uớt rồi, không hút được.”

35. Chương 35

Tưởng Tồn nhìn thẳng đi tới trước tủ tivi, nói: “Ờ, ở đây chắc có bán.”

“Không ra ngoài được.” Không có quần áo để mặc.

Tưởng Tồn “Ừm” một tiếng, mở ngăn kéo tìm máy sấy tóc. Ngăn kéo đầu tiên không có, cô lại mở cái bên cạnh, cũng không có. Cô cúi người, mở ngăn tủ phía dưới.

Chân Tưởng Tồn dài, đều thẳng tắp, vừa khom một cái, khăn tắm rút lên trên một chút, bấp đùi trắng nõn chỉ che chút xíu. Hạ Xuyên bóp hộp thuốc lá, tầm mắt dừng trên mái tóc ướt rượt của cô, nói: “Vẫn chưa ăn tối, kêu thức ăn ngoài nhé?”

Tưởng Tồn đưa lưng về phía anh, lại mở một cái ngăn kéo: “Trẻ thế này mà còn thức ăn ngoài?”

“Mì ăn liền?”

Tưởng Tồn suy nghĩ một chút: “Thôi đi.”

Tìm được máy sấy tóc, cô lại đi vào nhà tắm, không bao lâu lại đi ra, cầm đầu cầm máy sấy vào ổ cắm bên tivi.

Hạ Xuyên vẫn ngồi trên tủ đầu giường, nhìn cô đăm đăm.

Tưởng Tồn nói: “Trong nhà tắm không có ổ điện.”

“Ờ.”

Máy sấy tóc vang lên vù vù. Cô đứng nghiêng, vò tóc một cách chậm rãi, chỗ khăn tắm không che kín trắng như tuyết, chỗ khăn tắm che lờ lờ có thiện cảm.

Cô sấy một bên xong rồi sấy bên kia, tóc ướt một nửa dính vào mặt cô. Hạ Xuyên nhớ tới rong biển nhìn thấy mấy tiếng trước, đen nhánh tỏa sáng, kéo dài trong nước, tựa như có sức sống vô hạn.

“Nhìn cái gì? Tiền làm xong cả rồi?”

Tưởng Tồn lười biếng dựa vào tủ tivi, khóe mắt hờ hững quét anh một cái, không dừng tay, vẫn đang sấy tóc.

Hạ Xuyên dựa vào bức tường sau lưng, nói: “Chưa.”

Tưởng Tồn nghe không rõ, tạp âm quá lớn. Cô tắt máy sấy tóc, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Xuyên: “Anh nói cái gì?”

Hạ Xuyên cầm lấy một xấp tiền để bên cạnh, vỗ vỗ nói: “Vẫn chưa.”

Xấp tiền đó, lúc cô đi tắm dày bao nhiêu thì bây giờ vẫn dày bấy nhiêu.

Tướng Tôn nói: “Nãy anh đang làm cái gì đó?”

Hạ Xuyên thờ ơ nói: “Không làm gì cả.”

Tướng Tôn hừ một tiếng, bật máy sấy tóc sấy thêm một lúc. Sức gió quá nhỏ, rất lâu mới sấy khô một nửa. Hạ Xuyên bật tivi, hơn mười hai giờ, toàn bộ là mấy chương trình chiếu lại, chẳng có gì hay.

Tướng Tôn để máy sấy tóc xuống, đi thẳng về phía anh, che tivi. Ánh đèn trong phòng mờ, ánh sáng tivi sáng hơn chút, giờ phút này đang lóe lên sau lưng cô như đốt pháo hoa.

Tướng Tôn đứng vững trước mặt anh, xòe tay ra: “Đưa đây.”

Cái khối trước ngực cô ướt cả, bó quá chặt, cái đường kia như ẩn như hiện. Hạ Xuyên vỗ vỗ xấp tiền, cười một cái, chờ một lúc mới đưa cho cô.

Tướng Tôn ngồi xổm xuống, tiếp tục công việc trước đó. Hạ Xuyên không nhúc nhích, vẫn ngồi trên tủ đầu giường xem tivi.

Ngồi xổm quá mệt, Tướng Tôn kéo một cái gối ném xuống đất, khoanh chân ngồi xuống, kiên nhẫn trải từng tờ tiền một. Tóc cô xoa hết xuống vai và sau lưng, còn có ngực, phần trắng ẩn nấp dưới mái tóc đen giống như trứng bóc vỏ.

Thì ra thực sự có màu sắc giống như trứng bóc vỏ.

Hạ Xuyên hỏi: “Trước đây cô lái xe việt dã ư?”

Tướng Tôn đưa lưng về phía anh, cách anh hai bước chân, nói: “Ừm.”

“Lái mấy năm?”

“Chưa tính bao giờ.”

“Sao không lái nữa?”

“Quá mệt mỏi.”

Một lát sau, Hạ Xuyên lại hỏi: “Từng đi thi đấu ở những chỗ nào?”

“Nhiều lắm.” Tướng Tôn suy nghĩ một lúc, “Trong nước ngoài nước đều có, chạy theo đoàn xe.”

“Argentina?”

Tướng Tôn quay đầu nhìn anh một cái, tầm mắt vừa vắn đối diện bụng dưới của anh, ở đó quần khăn tắm, bắp thịt hông căng chặt.

Tướng Tôn nói: “Anh còn tìm hiểu mấy việc này sao?”

Hạ Xuyên hỏi: “Từng lái qua sa mạc Atacama?”

“Từng lái qua, cuộc thi cuối cùng của tôi là ở đó.” Đã chạy tám mươi giờ năm mươi tám phút ba giây.

“Thi đấu kiếm được bao nhiêu?”

Tướng Tôn trả lời: “Tạm được, tiền thưởng không nhiều, tiền khác nhiều.”

Trải tờ tiền cuối cùng xong, Tướng Tôn ôm quần áo ướt vào nhà tắm.

Cửa kính mờ không đóng, cô đứng trước bồn xả quần áo, nói: “Nếu anh rảnh thì giúp giăng dây nilon đi.”

Dây nilon cũng ướt sũng nhưng vẫn dùng được. Phòng không có cửa sổ, cũng không có mắc áo có thể di chuyển. Hạ Xuyên đi vào nhà tắm, buộc một đầu dây nilon vào cửa sổ, đầu kia buộc vào giá treo khăn phía trên bồn cầu.

Nhà tắm rất nhỏ, giữa bồn cầu và bồn rửa mặt là khoảng cách hai người. Tướng Tôn cúi đầu giặt đồ, người phía sau thắt nút trên giá treo khăn, thắt xong, kéo một cái để thử lực.

Hạ Xuyên lại quần thêm mấy vòng, buộc “dây phơi đồ” này thật chặt, “Sang thử xem.”

Tướng Tôn treo áo giữ nhiệt lên, dây phơi đồ rơi thấp xuống, Hạ Xuyên lại quần thêm mấy vòng.

Tướng Tôn cũng treo mấy cái quần lót lên.

Quần lót là cái mua ở siêu thị, cô tiện tay lấy một hộp, lúc đó không nhìn kĩ, mua về mới phát hiện mấy cái quần đó đều có hoa nhỏ li ti.

Một cái quần màu đen treo bên cạnh cái có hoa nhỏ li ti, lưng thấp mặt bóng, phong cách khác hẳn.

Hạ Xuyên vẫn ở bên cạnh: “Có treo áo len và áo khoác không?”

Tướng Tôn nói: “Không treo.”

Vậy thì không cần thêm dây nilon nữa. Hạ Xuyên liếc dây phơi đồ một cái, nói: “Sở thích của cô rất phong phú.”

“Tạm tạm, không thể nào chỉ một loại.” Cô hỏi, “Anh không giặt đồ anh à?”

Hạ Xuyên nói: “Lười giặt, đã mấy giờ rồi.”

“Ngày mai tìm A Sùng thể nào?”

“Đến phòng khám.”

Tướng Tôn “Ồ” một tiếng, lấy bàn chải đánh răng đánh răng. Hạ Xuyên bóc bàn chải đánh răng của nhà trọ. Hai người đứng bên bồn, một trước một sau súc miệng. Kem đánh răng là Lưỡng Diện Châm, nhãn hiệu rất rẻ, mùi vị bình thường. Tóc Tướng Tôn rũ xuống, cô nắm lấy, cúi đầu khạc nước. Người phía sau đột nhiên mở miệng: “Cô có kẻ thù không?”

Tướng Tôn nói một cách hồ hững: “Anh nên nghĩ thử mình có mấy kẻ thù đi.”

Người phía sau không nói gì, Tướng Tôn lại đánh mấy cái, rồi súc miệng tiếp.

Một lát sau: “Chỉ một người.”

Tướng Tôn mở vòi nước, hỏi: “Có liên quan đến người anh tìm lần này?”

“Không nhất định, chúng tôi tới làm gì không để cho người khác biết.”

“Vậy lần này là xảy ra chuyện gì?”

“Gặp ma.”

Tướng Tôn cười lạnh: “Biết đâu dọc đường anh gặp ai đó, để lộ tin tức rồi.”

Người phía sau không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ.

Tướng Tôn súc miệng: “Tôi thì gặp xui.”

“Sợ rồi?”

“Sợ cái khi.” Tướng Tôn rửa bàn chải đánh răng, nói, “Táy máy tay chân trên xe tôi, đừng để tôi bắt được!”

Người phía sau đánh răng xong cũng không đi. Tướng Tôn không quay đầu, cũng không nhìn qua gương, người đó ở ngay sau lưng cô, không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được.

Cô cất bàn chải đánh răng xong, người đó nói: “Bọt kem đánh răng chưa sạch.”

Tướng Tôn soi gương, trong gương, cô trùm khăn tắm, trước ngực lõm một đường, trên xương quai xanh có một nốt ruồi đen nho nhỏ. Người phía sau trần nửa thân trên cường tráng, hơi cúi đầu, nhìn cô chăm chăm.

Bọt kem đánh răng dính trên khóe miệng cô, chỉ có một chút, không hề rõ ràng.

Tướng Tôn dùng ngón tay lau một cái, mở vòi nước rửa sạch. Người phía sau chống hai tay lên cạnh bồn, thấp giọng hỏi: “Đêm đó say ư?”

Tướng Tôn nhìn nhìn bàn tay hai bên trái phải, hỏi: “Đêm nào?”

“Đêm nào cô còn từng uống rượu?”

“À.” Tưởng Tôn nói, “Say rồi.”

“Ồ.” Hạ Xuyên cười một tiếng bên tai cô, “Còn nhớ cái gì?”

“Không biết.”

Hạ Xuyên nói: “Giả vờ.”

Tưởng Tôn nói: “Anh yếu (1).”

Hạ Xuyên dùng sức bóp eo cô. Tưởng Tôn vịn bồn rửa mặt, hừ cười một tiếng: “Ý tôi là anh giả dối (2).”

(1) Nguyên gốc là (hư): giả dối, giả tạo, yếu ớt,... (2) nguyên gốc là (hư giả): giả dối, giả tạo.

“Giả chỗ nào?”

Giả chỗ nào ư? Cả người đều giả, vốn có thể nhảy khỏi xe, vì tránh đứa bé kia mà cả người lẫn xe rơi xuống hồ. Tưởng Tôn nói: “Chỗ nào cũng giả, giả dối!”

Hạ Xuyên cười cười, bóp eo cô: “Cô không giả, cô còn rất vĩ đại.” Vừa xoa anh xuống xe, vừa nhảy xuống hồ cứu người, thật không giống một cô gái!

Tưởng Tôn nói: “Không thể sánh với người trọng nam khinh nữ.”

“Khen tôi sao?” Tay Hạ Xuyên từ từ hướng lên trên.

“Không khen, tôi nói anh yếu còn gì.”

Hạ Xuyên đi từng chút một lên dọc theo eo cô, siết cánh tay cô, đẩy về trước một cái: “Yếu ư?”

Tưởng Tôn bỏ nhào ra trước, nắm chặt bồn rửa mặt. Cô hừ một tiếng, bên tai nghe thấy: “Cô không yếu? Không muốn ư?”

Cô bị xoay người lại, người kia cúi đầu hôn cô. Cô né tránh, bị anh đuổi theo, khăn tắm rơi xuống, ngực cô bị bóp đau, nhú mào đẩy anh ra. Anh xóc khăn tắm lên, chui từ dưới vào, dùng sức bóp mông cô.

Cô không mặc gì cả.

Hạ Xuyên bầu eo cô, nhắc cô lên bồn rửa mặt, ngậm ngực cô, hỏi: “Yếu ư?”

Cô ngửa ra sau, chống bồn rửa mặt, không thể nói chuyện, hừ một tiếng. Người đó lại kéo cô ra trước, cô bị buột ôm cổ anh.

Anh lại hôn cô, hai chân Tưởng Tôn kẹp anh.

Anh cởi khăn tắm của cô, hai vòng tròn kia đều rơi vào trong tay anh. Anh cắn miệng cô: “Có muốn không?”

Tưởng Tôn nói: “Muốn thì thế nào, không muốn thì thế nào?”

Anh ôm cô một cái: “Giống nhau!”

Tưởng Tôn kẹp chặt anh, bị anh dẫn ra khỏi nhà tắm, đè lên giường. Cô hừ một tiếng: “Anh hỏi cái rắm!”

Hạ Xuyên cười, lòng bàn tay đi vào giữa hai chân cô. Không bao lâu, cô run lên, Hạ Xuyên bẻ mặt cô, nhìn nét mặt cô, hô hấp nặng nhọc phả hết lên mặt cô.

Tivi đang chiếu tin tức buổi tối, gần hai giờ.

Tưởng Tôn ôm cổ anh, kẹp chặt tay anh. Cô không thể chống đỡ bao lâu nữa. Hạ Xuyên hôn bên miệng cô, rất nhanh tách chân cô ra. Cô bắt lấy cánh tay anh, nhú mào, ánh mắt còn tan rã, giọng nói vô lực: “Đau.”

“Bao lâu không làm rồi? Hửm?” Hạ Xuyên đang thử.

Tưởng Tôn nói: “Trên người đau.”

Cánh tay đau, lưng đau, eo đau, cô bị người ta đẩy từ trên xe xuống đất, không phải làm bằng sắt, bây giờ toàn bộ những chỗ này đều đau, cô muốn chịu đựng cũng không chịu đựng được.

Hạ Xuyên chống bên đỉnh đầu cô, thở hổn hển, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô hồi lâu, nói một cách hung ác: “Mẹ nó cô thật lòng đó à?”

Tưởng Tồn đẩy mặt anh ra: “Cút đi!”

Hạ Xuyên nằm xuống bên cạnh, thở hổn hển hai giây, rất nhanh lật người cô lại. Tưởng Tồn cho rằng anh vẫn còn muốn, tức giận nói: “Anh dám!”

Hạ Xuyên vỗ mông cô một cái, lạnh giọng: “Đứng lên, đi bệnh viện!”

Không nhìn ra vết thương trên lưng, có lẽ bị chấn thương bên trong.

Tưởng Tồn nói: “Không đi.” Cô ngồi dậy, hai vòng tròn trước ngực lác trước mặt Hạ Xuyên, “Chút đau này, bồi dưỡng hai ngày là được rồi.”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn cô: “Đi bệnh viện!”

Tưởng Tồn mất kiên nhẫn: “Tôi nắm chắc, anh đừng nói nhảm nữa!”

Hạ Xuyên cắn răng: “Vậy thì đừng lộn lờ trước mặt tôi!” Nói xong không để ý đến cô nữa, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Tưởng Tồn hừ một tiếng, bọc kín mình trong chăn.

Mặt vẫn còn nóng, cô nghe tiếng nước trong nhà tắm, cũng không biết anh đang xối nước nóng hay nước lạnh. Cô nghiêng người, nhìn cửa nhà tắm chằm chằm.

Một thân thể cường tráng cao lớn phản chiếu trên tấm kính mờ. Anh đứng xối nước, một lát sau, anh có động tác. Tưởng Tồn mỉm cười nhìn, chờ rất lâu, người bên trong mới dừng lại, xối thêm một lúc, rồi cuộc tắm nước.

Tưởng Tồn xoay người, nhắm mắt lại.

Một thân thể rất nhanh áp sát vào lưng, mang theo chút hơi nóng, không hề đụng vào cô. Tưởng Tồn không ngủ được. Cô muốn xoay người, vừa có động tác, người sau lưng liền đè cô lại, nâng một chân cô lên, chen mình vào.

Người đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ nó cô thử động đây nữa xem!”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, không nhúc nhích thật. Cái tư thế này rất mệt, thế mà cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, trời sáng, trong phòng không có cửa sổ, ánh mặt trời chỉ có thể chiếu vào qua nhà tắm, trong phòng âm u.

Hai người khỏa thân thức dậy, ai cũng không cử động trước. Tưởng Tồn nói: “Anh dậy trước.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi nằm thêm lát nữa.”

“Mấy giờ rồi?”

Hạ Xuyên xem giờ: “Mười giờ.”

Tưởng Tồn nói: “Ngồi dậy mau, còn phải đến đồn công an!”

Hạ Xuyên nằm một hồi, vén chăn lên ngồi dậy, sờ quần áo, còn ướt. Anh lại nằm xuống giường, nhắm mắt nói: “Cô dậy.”

Tưởng Tồn hết cách, chỉ có thể trần như nhộng chui ra khỏi chăn.

36. Chương 36

Điều hòa mở đủ nên ra khỏi chăn cũng không lạnh. Cô vén tóc, mang dép, bước qua tiền giấy phơi dưới đất. Tới qua cô ngủ bên phía gần cửa phòng, bây giờ đi vào nhà tắm thì phải vòng qua cuối giường, giường dài hai mét, mấy bước mà thôi.

Hạ Xuyên gối đầu lên cánh tay, nhìn cô ung dung lắc từ đầu giường đến cuối giường, mái tóc dài che nửa ngực, đường cong nghiêng người đẹp như tạc thành bằng tay, thêm một phần thì quá nhiều, thiếu một phần thì quá mỏng, hoàn chỉnh tự nhiên.

Anh nhớ tới củ năng từng ăn trên núi Minh Hà, màu trắng nhiều nước, miệng ứa nước bọt.

Ánh mắt anh không đi theo cô nữa.

Tưởng Tồn vào nhà tắm, sờ sờ quần áo trên dây phơi đồ, áo giữ nhiệt hơi ẩm, quần lót đã khô, áo ngực cũng chưa khô ráo. Cô quét nhìn giá treo khăn, trên đó chỉ còn lại khăn mặt ngắn, khăn tắm còn dưới đất, tới qua không biết bị Hạ Xuyên đạp mấy cái.

Tưởng Tồn mặc quần lót vào, cầm áo ngực ra khỏi nhà tắm, lục máy sấy tóc, sấy áo ngực.

Sấy được một nửa, trên ngực có thêm hai bàn tay. Cô bị đẩy vào tủ tivi, người kia bóp quá mạnh, cô bị đau, nắm lấy tay anh. Người phía sau đẩy cô hai cái, nói bên tai cô: “Xanh (1) rồi.”

Tưởng Tồn ghìem tiếng thở gấp: “Nhẹ cái gì (2)?”

(1) Nguyên gốc là , (2) nguyên gốc là , hai từ đều đọc là qīng.

Hạ Xuyên nắm cánh tay cô để cô nhìn.

Tưởng Tồn quay đầu qua, nhìn thấy sau cánh tay mình bầm tím một khoảng, chắc là do ngã xe tạo thành. Hôm qua vẫn chưa có, hôm nay mới hiện rõ.

Tưởng Tồn hỏi: “Còn chỗ nào bị bầm tím không?”

Hạ Xuyên sờ chỗ bị bầm tím của cô: “Tôi xem thử.”

Anh đỡ eo cô, đề cô lại, cúi đầu quét xuống. Tưởng Tồn cười khê: “Nhìn ra gì rồi?”

Hạ Xuyên sờ xuống dọc theo thân thể cô, nói: “Không nhìn ra, cô không biết mình có bị bầm tím hay không à?”

“Bầm tím đâu có đau.”

Hạ Xuyên hỏi: “Trên người còn đau?”

“Đau.”

“Thật hay giả?”

“Thật.”

Hạ Xuyên xoay cô lại, hỏi: “Đau bao nhiêu?”

“Rất đau, xương động một cái là đau.”

“Không đi bệnh viện, cô đau mất bao lâu?”

“Nghỉ ngơi hai ngày thôi.”

Hạ Xuyên nhìn mắt cô chăm chăm không nói gì, một lát sau: “Thật chứ?”

Tưởng Tồn nghiêm túc nói: “Thật!”

Hạ Xuyên nắm hai hông cô, chen vào giữa chân cô di chuyển mấy cái. Tưởng Tồn chống tủ ti vi, bị ép nhón chân lên, nhịn không được, người rơi xuống.

Hạ Xuyên ôm cô vào lòng, hôn cô một hồi, hơi thở rối loạn đẩy cô ra, xoay người đi tới bên cạnh tủ đầu giường, nhặt hộp thuốc lá ướm vút tới qua lên, lấy một điều thuốc.

Tưởng Tôn cười thầm hai tiếng phía sau. Hạ Xuyên vò điều thuốc đã biến dạng, giọng nói như thường: “Đừng đắc ý.”

“Đắc ý gì chứ, tôi suýt gãy xương mà còn đắc ý?”

“Là cô điệu đà!”

“Phụ nữ điệu đà, đàn ông thô lỗ, đây mới là chân lý.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Vậy cô điệu thêm chút nữa?”

“Anh chịu được không?”

“Lời này đến lúc đó cô tự hỏi!”

Tưởng Tôn lườm anh một cái, mặc áo ngực vào, rồi cầm máy sấy tóc và áo len, quần đến đầu giường.

Áo phao lông hết đường cứu vãn, áo len và quần jean còn cứu được, tới qua phơi dưới điều hòa cũng gần khô, sấy thêm chỗ góc là có thể mặc.

Cô chui vào trong chăn sấy áo len. Hạ Xuyên dùng điện thoại riêng trong phòng gọi cho đồn cảnh sát ở đây hỏi thăm tình hình vụ án, hỏi xong nhân tiện nói tên của phòng khám nha khoa để cảnh sát tra số điện thoại giúp.

Tra được số điện thoại, Hạ Xuyên gọi tới, là y tá nhận máy. Anh bảo người ta chuyển cho Trương Sùng.

Đầu bên kia y tá kêu hai tiếng: “Trương Sùng! Trương Sùng có ở đây không?”

Hạ Xuyên lập tức nghe được, “Có có có, chính là tôi chính là tôi!”

Bên kia cướp ống nghe, gào lên, ngay cả Tưởng Tôn cũng nghe thấy.

“Lão Hạ ——”

Hạ Xuyên đưa ống nghe ra xa một lát, chờ đầu bên kia bình tĩnh một chút mới nói: “Được rồi được rồi, đừng nói nhảm nữa. Tới qua xe bị người ta động tay động chân nên lái xuống hồ, tôi và Tưởng Tôn đều rơi xuống hồ, mất một cái vali, bây giờ không có đồ mặc. Cậu mua hai bộ sang đây cho tôi, đồ phụ nữ mặc cũng mua hai bộ, tôi cho cậu địa chỉ, cậu ghi lại đi.”

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nằm lại xuống giường. Tưởng Tôn hỏi: “Bên đồn cảnh sát nói thế nào?”

“Hôm nay mới mừng ba Tết, năng suất thấp nên không vội được, lát nữa qua đó một chuyến.”

“Nói như vậy thì hai ngày nữa sẽ không có kết quả? Xe của tôi làm thế nào?”

“Giữ lại từ từ điều tra, còn có thể làm thế nào.” Hạ Xuyên liếc cô, “Sao, vội về à?”

“Không cần lái xe cho anh, tôi không có đồ mặc không có chỗ ở, ở đây làm gì?”

Hạ Xuyên nói: “Vậy cô phải biết, dù thế nào thì cũng phải ở lại chờ có kết quả xe.”

“Không cần anh nhắc.”

Tưởng Tôn tiếp tục sấy đồ, tiếng vù vù quá ồn ào. Hạ Xuyên bật tivi, vừa xem vừa chờ A Sùng.

Trong tivi đang chiếu tin tức liên quan đến Tết, người nào đó không thể về nhà vì công việc, nơi nào đó đón Tết ăn gì. Hạ Xuyên xem một lúc, hỏi: “Chỗ các cô đón Tết có phong tục gì?”

Tưởng Tôn vẫn đang sấy đồ, nói: “Không có gì đặc biệt, đốt pháo, ăn bữa cơm, có điều nhà tôi không có họ hàng, ăn cơm chỉ có tôi với mẹ tôi.”

Năm nay là lần đầu tiên cô không đón Tết cùng mẹ.

Im lặng một lúc, Hạ Xuyên nói: “Chỗ chúng tôi cũng không có gì đặc biệt, đốt pháo ăn cơm, giống nhau, chỗ nông thôn nên không màu mè.”

Tưởng Tồn hỏi: “Anh luôn ở dưới quê?”

Hạ Xuyên nói: “Không có, sau trung học thì ra ngoài, nghỉ đông và nghỉ hè mới về.”

“Nghỉ đông và nghỉ hè của anh là hơn mười năm trước nhỉ?”

Hạ Xuyên cười: “À, đúng vậy.”

“Nhà anh giàu, sao không chuyển đi?”

“Người trong nhà cả đời làm nông, không rời bỏ được.”

Tưởng Tồn nhìn về phía anh: “Anh rời khỏi rồi?”

“Ừm.” Ánh sáng tivi phản chiếu lên mặt Hạ Xuyên, lập lòe nhấp nháy, lúc sáng lúc tối. Anh nói, “Rồi lại quay về.”

Tưởng Tồn “Ồ” một tiếng, sậy đồ xong, cô cũng xem tivi.

Hai người đều trằm chằm, cách xa hai nắm tay, mắt nhìn ti vi, bên tai lại dường như không nghe thấy tiếng chương trình gì.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên nói: “Mặc đồ vào.”

Tưởng Tồn thoáng khựng lại rồi mới lấy áo len bên cạnh lên, nói: “Đừng nghĩ nhiều.”

“Nghĩ nhiều cái gì?”

Tưởng Tồn không trả lời, Hạ Xuyên cười: “Nghĩ nhiều cô cố tình có quần áo không mặc?”

Tưởng Tồn mặt không đỏ tim không đập: “Quên.”

“Cái này có thể quên?”

“Anh tin hay không thì tùy.”

Hạ Xuyên ôm cô, cởi chiếc áo len cô vừa trằm vào đầu, hôn cô nói: “Tôi tin.”

Tin tức trong tivi đổi người dẫn chương trình khác, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa và tiếng la của A Sùng: “Hạ Xuyên! Hạ Xuyên! Có phải phòng này không? Hạ Xuyên!”

Tưởng Tồn mặc áo ngực vào, nói: “Đi mở cửa.”

Hạ Xuyên hôn ngực cô một cái rồi mới đứng lên, đi vào nhà tắm nhặt khăn lông dưới đất quần vào trước.

Cửa chỉ mở hé, A Sùng rốt cuộc nhìn thấy Hạ Xuyên, kích động nói: “Sao lâu vậy, suýt nữa tôi tưởng lại mất liên lạc với cậu rồi!”

Hạ Xuyên nói: “Đưa đồ đây.”

A Sùng đẩy cửa định vào, Hạ Xuyên chặn không nhúc nhích.

“Làm gì đó, để tôi vào nghỉ một lát!”

“Đại sảnh có sofa, đến đó nghỉ.” Anh giật lấy cái túi trên tay A Sùng, đóng cửa “ầm” một cái.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa tức giận của A Sùng: “Cậu giở trò quỷ gì đó Hạ Xuyên, có người đối xử với anh em như cậu sao, bình thường bị cậu đánh hai cái tôi đều nhịn, tôi nơm nớp lo sợ cho cậu cả đêm mà cậu đối xử với tôi như vậy à! Tưởng Tồn đâu, cô ấy đi đâu rồi? Cô ấy...”

Nói đến đây, bên ngoài đột nhiên im bật, một lát sau lại truyền đến tiếng cười gượng: “Tôi xuống lầu chờ hai người nhé, không vội không vội!”

Tưởng Tồn lấy một cái áo khoác kiểu ngắn màu hồng phấn trong túi ra, giơ cái nón lên, lại gẩy nhúm lông màu trắng đáng yêu trên nón một cái.

Hạ Xuyên cầm cái áo phao lông có nón màu xanh sapphire, liếc quần jean một cái, nói: “Mặc đồ trước đi.”

Tướng Tôn gật gật đầu, mặc cái áo khoác nhỏ màu hồng đáng yêu, thu dọn đồ đạc một chút, hai người xuống lầu.

A Sùng đang bắt chéo chân chơi di động, thấy hai người xuất hiện, quan sát họ một lúc.

Ui chu choa, màu xanh với màu hồng hợp quá!

Hạ Xuyên phớt lờ nụ cười kì quái của A Sùng, nói: “Gọi xe, đi đến đồn cảnh sát trước!”

“Được!”

Trong đồn cảnh sát chỉ có mấy cảnh sát trực, không hỏi được tin tức gì, chủ xe là Tướng Tôn nên cô không thoát khỏi liên quan, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không có cách nào rời khỏi đây.

Ra khỏi đồn cảnh sát, ba người tìm quán cơm ăn cơm. Hạ Xuyên và Tướng Tôn đói cả đêm, đói quá mức nên ăn cũng không ngon miệng.

A Sùng vừa uống trà vừa phân tích: “Nói như vậy, chúng biết chúng ta ở Hà Xương, cũng biết chúng ta sẽ đi Mộc Khách, tẩy máy tay chân trên xe, rõ ràng cũng biết chúng ta muốn đi tìm Vương Vân Sơn, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, xem ra Vương Vân Sơn thực sự có thể giúp được chúng ta!”

Hạ Xuyên nói: “Cho nên bây giờ phải nắm chặt thời gian.”

A Sùng hỏi: “Tại sao?”

Hạ Xuyên nói: “Chúng không thể tìm được trước chúng ta?”

A Sùng sững sốt: “Vậy thì phải mau lên. Bây giờ chúng ta chỉ biết Mộc Khách, Mộc Khách lớn như vậy, tìm thế nào đây?”

Hạ Xuyên nói: “Bảo Vương Tiêu gửi hợp đồng mua bán cửa hàng cho cậu, đến lúc đó đến đồn cảnh sát ở Mộc Khách hỏi thử, rồi dùng hợp đồng làm cái cớ.”

A Sùng đập bàn: “Ý kiến hay. Vô duyên vô cớ đi điều tra người khác, đồn cảnh sát chắc chắn không đồng ý, có hợp đồng cũng dễ xử lý!”

Đập bàn xong, anh ta lập tức bụm má, cái răng sâu đau dữ dội.

Hạ Xuyên hỏi: “Răng thế nào rồi?”

A Sùng nói: “Ngày mai còn hẹn lần nữa. Bác sĩ đó nhét ít đồ vào trong răng tôi, tôi vẫn chưa thích ứng nữa, chờ răng làm xong còn phải chờ hai tuần.”

“Hẹn trước ngày mai?”

A Sùng khó xử: “Hay là ngày mai hai người đi Mộc Khách đi, tôi chờ ở đây. Dù sao thì Mộc Khách cũng không xa lắm, nói không chừng cách ngày là về được rồi.”

Nói đoạn, anh ta nhìn về phía Tướng Tôn.

Tướng Tôn vẫn đang ăn cơm, cô liếc một cái: “Nhìn tôi làm gì?”

A Sùng nói: “Lát nữa đi thuê chiếc xe, cô có ý kiến gì không? Hai người đi Mộc Khách, tôi ở lại đây cũng có thể chờ tin tức bên phía đồn cảnh sát.”

“Các anh đèn xe cho tôi, rồi trả hết chi phí chuyến này, tôi sẽ không có ý kiến.”

Hạ Xuyên nói: “Không thiếu cô.”

Tướng Tôn nói: “Vậy tôi không có ý kiến.”

Hạ Xuyên rút khăn giấy: “Đi, đi thuê xe.”

Thuê xe còn phải hỏi thăm, hỏi thăm cả buổi mới tìm được một cửa hàng có quy mô rất nhỏ, đi vào hỏi còn lại một chiếc xe.

Đối phương nói: “Các anh may mắn đấy, chiếc xe đó vừa vận mới trả lại.”

Ba người cùng đi tới xem, là một chiếc xe việt dã, trên thân xe toàn là bụi và bùn vàng, vẫn chưa kịp rửa sạch.

“Xe này vừa trả lại nên chúng tôi vẫn chưa rửa, mặt tính năng không có vấn đề gì cả, chạy được đường núi đường đất bên đó, anh chị có thể kiểm tra thử.”

Tưởng Tồn liếc nhìn, xe không có vấn đề gì, một cái khăn mặt bỏ quên trên chỗ ngồi, trên thảm còn có thuốc lá, đúng là vừa mới trả lại.

Làm thủ tục, Tưởng Tồn rất nhanh lái xe ra, chạy một vòng trên đường, lại đi qua Hạc Hồ.

Tối qua rối loạn, hai người căn bản không có lòng dạ nào ngắm hồ. Ban ngày nhìn sang, mặt hồ hiện ánh sáng như kim cương, còn có chim bay ở trên.

Tưởng Tồn liếc một cái: “Ở đây còn có chim?”

Hạ Xuyên nói: “Là chim di trú, tới đây trú đông.”

Khí hậu Hà Xương dễ chịu, hàng năm đều có đoàn chim di trú tới đây trú đông, đàn chim di trú cũng là một thắng cảnh du lịch lớn.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã đến siêu thị.

Vali mất một cái, nhiều đồ cũng không dùng được nữa, còn thiệt hại hai cái điện thoại di động, họ phải mua một đồng thứ.

Mua một ít đồ ăn đồ dùng xong, Hạ Xuyên lại lấy hai cái điện thoại di động, làm lại hai cái sim. Trước đó anh không có số di động của Tưởng Tồn, Tưởng Tồn cũng không có số của anh. Lần này mua đồ, anh nhập số của hai người vào.

Trong hai cái điện thoại di động đều chỉ có hai số, trong di động của anh là Tưởng Tồn và A Sùng, trong di động của Tưởng Tồn là anh và A Sùng.

Mua đồ xong, ba người quay lại xe. A Sùng vừa mở cốp sau liền la lên: “Ui chu choa, người thuê xe trước còn để lại hai cần câu cá này!”

Hạ Xuyên liếc nhìn, đúng thật là có cần câu cá đã gãy, “Cái này mà gọi là để lại à? Cái này gọi là vớt!”

A Sùng tiện tay nhặt một cái túi trong cốp sau lên.

Cái túi màu đen rất lớn, kéo ra nhìn, vậy mà là một cái túi ngủ, chắc là của người thuê xe trước bỏ quên.

A Sùng thuận miệng nói: “Nếu dọc đường hai người không tìm được chỗ ở thì không sợ không có chỗ ngủ rồi!”

Hạ Xuyên chất hết đồ đã mua vào, lại tìm một nhà trọ, thuê ba phòng.

Sau một đêm, A Sùng ở lại Hà Xương, Hạ Xuyên và Tưởng Tồn lên đường, đích đến Mộc Khách.

37. Chương 37

Thị trấn Mộc Khách chỉ cách Hà Xương hơn hai trăm cây số, nhưng trước khi lên đường Tưởng Tồn đã hỏi thăm rõ, tình hình giao thông trên đoạn đường này rất tệ, mấy năm trước không có cả đường nhựa, bây giờ đường cũng chưa sửa hoàn toàn, rất nhiều chỗ vẫn là đường cát đá và đường đất, trên đường phải vượt qua ba ngọn núi lớn, tuyến xe buýt hai chuyến mỗi ngày, một chuyến phải đi hơn bảy tiếng. Nếu tự lái thì cũng cần khoảng sáu tiếng, cho nên họ nhất định phải lên đường sớm một chút.

Tám giờ sáng, Tưởng Tồn dẫn Hạ Xuyên đi mua thức ăn khô trước.

Nước suối, bánh mì, chocolate, thịt bò khô, bánh quy, toàn là đồ ăn thức uống.

Hạ Xuyên hỏi: “Chuẩn bị đi picnic à?”

Tưởng Tồn nói: “Phòng trước vô hại, ai mà biết được dọc đường có chỗ ăn cơm uống nước không?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một chút, lại lấy thêm hai cái bật lửa.

Tưởng Tồn để hết đồ vào trong túi nylon, nhớ tới gì đó, lại hỏi: “Anh có phản ứng cao nguyên không?”

“Không biết.” Hạ Xuyên nhìn cô một cái, “Cô thì sao?”

“Tôi cũng không biết.”

Mộc Khách cao hơn mực nước biển, Tưởng Tồn quyết định chuẩn bị thêm một chút, lại vòng qua hiệu thuốc mua ít dung dịch glucose và Ibuprofen. Quay lại xe, cô đổ một viên con nhộng đưa cho Hạ Xuyên, nói: “Uống đi.”

Hạ Xuyên nhìn viên con nhộng trong tay, hỏi: “Thứ gì vậy?”

“Cảnh thiên đỏ.”

Hạ Xuyên cười liếc cô: “Thật quan tâm đến tôi.”

“Đừng dắt vàng lên mặt mình.” Tưởng Tồn cũng uống một viên, “Bây giờ tôi là chủ nợ của anh, anh nợ tôi một chiếc xe.”

Hạ Xuyên mở nắp chai uống một ngụm nước, nói: “Vậy cô phải phục vụ tôi thật đàng hoàng, tôi trị giá một chiếc xe.”

Tưởng Tồn cười cười: “Lái xe đi!”

Hạ Xuyên lái trước, giữa đường đổi người, hai người thay phiên nhau, trên đường đi cũng sẽ không mệt lắm.

Trong xe không có nhạc, Tưởng Tồn bật radio. Radio địa phương đang phát bài hát đoạt giải trong cuộc thi âm nhạc Hà Xương, mỗi một bài đều là bài hát gốc ca ngợi Hà Xương, điệu nhạc rất có hơi hướm dân tộc.

Tưởng Tồn nghe một hồi, khẽ hát theo.

Giọng cô lúc nói chuyện hơi giòn giã, hơi lạnh, có lúc thờ ơ. Lúc cô bị anh vuốt ve, âm thanh phát ra như mèo con, đứt quãng động lòng người.

Lúc cô khẽ hát lại khác, lười biếng, tùy ý.

Hạ Xuyên lái xe, nói: “Rất có thiên phú.” Nghe một lần là hiểu.

“Lúc tôi học trung học còn có người săn ngôi sao bảo tôi đi tham gia chương trình tìm kiếm tài năng đấy.”

Hạ Xuyên nhìn cô một cái, cười: “Cô còn có tiềm chất này à? Gương mặt tạm được... Hát một bài nghe thử xem.”

“Không biết, không có bài nào có thể hát hết.”

“Vậy còn tìm kiếm tài năng?”

“Thế cho nên tôi không đi.”

Hạ Xuyên nói: “Tôi không chê cô đâu, hát một bài đi.”

Tưởng Tồn mặc kệ anh: “Muốn hát thì anh tự hát.”

Hạ Xuyên cũng không ép buộc cô. Đoạn đường này đi qua đường núi dốc, nhưng vẫn coi như thuận lợi, buổi trưa đi qua một chỗ tên là huyện Song An, anh hỏi: “Ăn cơm ở đây?”

“Được.”

Hạ Xuyên quẹo vào trấn, rất nhanh tìm được một quán cơm, gọi bốn món, canh đậu hũ, gà hầm nấm Matsutake, khoai tây chiên và rau.

Có Hạ Xuyên ở đây thì không sợ ăn không hết. Anh ăn cơm không thích lãng phí, gọi thức ăn theo khẩu vị. Tưởng Tồn vốn còn thấy hai người ăn mà kêu nhiều quá, sau khi thấy dáng điệu anh ăn cơm thì không nói gì nữa.

Tính tiền xong, Hạ Xuyên nói: “Đi toilet đã.”

Tưởng Tồn nói: “Tôi chờ anh bên ngoài.”

Trên đường xe cộ không nhiều, người dừng xe ăn cơm thì rất nhiều. Bên kia đường có người đang đan thứ gì đó giống như chăn, còn có một xấp bên cạnh, có người đang hỏi giá. Tưởng Tồn không có hứng thú gì. Cô thấy một người phụ nữ mặc váy xếp ly dài ba màu đen đỏ vàng, đội nón, đeo rất nhiều đồ trang sức đi vào cửa hàng bên cạnh, nói tiếng địa phương với ông chủ. Sau khi nói xong, ông chủ lấy một miếng bạc ra, kẹp bằng kim sắt hơ trên ngọn lửa màu xanh, Tưởng Tồn đi sang theo.

Ông chủ thấy cô, chào hỏi: “Muốn mua gì sao?”

Tưởng Tồn nói: “Ở đây có gì?”

“Khuyên tai, vòng tay, dây chuyền, cái gì cũng có cả.”

Tưởng Tồn nhìn lướt, đây là tiệm đồ trang sức bạc, trong quầy hàng và trên giá đặt đầy ắp trang sức bằng bạc, mỗi một món đều rất tinh xảo.

Tưởng Tồn chỉ một đôi khuyên tai có hình dạng dẹt hỏi: “Cái này bao nhiêu?”

“Ba trăm hai mươi đồng.”

“Đắt như vậy sao?”

“Không đắt đâu, chỗ tôi đều là bạc thật đấy.” Ông chủ vừa nói vừa lấy dụng cụ gõ miếng bạc trên tay, tiện thể chỉ người phụ nữ mặc váy dài, “Cô ấy là khách quen chỗ tôi, chỗ tôi giá phải chăng nhất, không tin cô hỏi cô ấy đi.”

Tiếng phở thông của người phụ nữ không hề chuẩn: “Đúng vậy, giá ở đây rất phải chăng.”

Tưởng Tồn hỏi: “Cô là người dân tộc Di sao?”

Người phụ nữ cười: “Đúng vậy, cô tới đây du lịch sao?”

“Coi là vậy đi.” Tưởng Tồn nhìn ông chủ gõ miếng bạc, hỏi, “Cô muốn làm đồ trang sức ư?”

“Làm một chiếc nhẫn.”

“Nhẫn cũng có thể làm như vậy?” Tưởng Tồn đi tới nhìn.

Ông chủ nói: “Đương nhiên có thể chứ. Nhẫn chỗ tôi cũng rẻ lắm, thích thì có thể mua một cái, muốn hình nào thì tôi có thể làm ra tại chỗ cho cô.”

Tưởng Tồn hỏi: “Tùy ý hình nào cũng được?”

“Được chứ.”

Tưởng Tồn nói: “Ultraman thì sao?”

“Cái gì cơ?”

“Là phim hoạt hình.”

Ông chủ cười chất phác: “Cái này không thể đâu. Mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, chim, tàu thủy, cô muốn cái nào?”

Có một người đi tới từ cửa hàng bên cạnh, hỏi: “Mua gì đó?”

Tưởng Tồn nói: “Không mua gì cả.”

Hạ Xuyên ra khỏi quán cơm không thấy người đâu, nghe thấy tiếng nên mới tìm sang đây.

Anh nhìn nhìn cửa hàng này, hỏi: “Mua đồ trang sức à?”

“Không mua.”

Hạ Xuyên đi đến bên cạnh Tưởng Tôn, cầm lấy một đôi khuyên tai bạc trên giá, hỏi: “Khuyên tai?”

Tưởng Tôn liếc anh: “Anh thấy tôi có lỗ xỏ khuyên sao?”

Hạ Xuyên liếc nhìn vành tai của cô, dừng một lúc nói: “Xỏ hai lỗ?”

“Không xỏ.” Tưởng Tôn nhìn tai trái anh, nói, “Anh thì có thể mua khuyên tai đấy, hay là thử xem?”

Hạ Xuyên ném khuyên tai lại: “Tôi mua quá lãng phí.”

Ông chủ nói xen vào: “Mua một cái cũng được, không cần một đôi.”

Tưởng Tôn không nhịn được cười thành tiếng, Hạ Xuyên liếc cô một cái, nói: “Đi thôi, mau lên đường.”

Tưởng Tôn ra khỏi cửa hàng. Hạ Xuyên tụt lại sau mấy bước, khoe mắt lướt qua ông chủ cầm dụng cụ khắc hình trên một miếng bạc. Miếng bạc hai đầu nhọn ở giữa to, kiểu giống như là mặt trời.

Ông chủ tưởng anh có hứng thú, nói: “Mua một chiếc nhẫn đi, rất nhiều người tới đây du lịch đều mua đấy, không đắt đâu.”

Hạ Xuyên hỏi: “Đây là nhẫn ư?”

“Đúng vậy.” Ông chủ khắc xong, uốn cong hai đầu miếng bạc, một chiếc nhẫn tròn trịa liền xuất hiện.

Chất bạc sáng bóng, kiểu dáng độc đáo, rất đẹp.

Hạ Xuyên không có hứng thú gì, đi về phía chỗ đậu xe đối diện.

Tưởng Tôn đứng bên cạnh xe việt dã, thấy anh đi tới, nói: “Chậm vậy.”

Hạ Xuyên móc thuốc lá, nói: “Hút một điếu trước.”

“Tôi lái xe vậy.”

“Vội gì chứ.” Hạ Xuyên móc thuốc lá ra châm.

Thuốc lá Trung Hoa mua hôm qua, ở đây hình như không mua được 1916. Trước kia anh hút thuốc không có nhãn hiệu cố định nào, mấy ngày nay hút 1916 quen, đúng thật là có chút không quen mùi vị khác.

Hút hai hơi, anh thấy bên cạnh có một cụ già đang đan đồ, hắt cằm, hỏi: “Đó là thứ gì vậy?”

Tưởng Tôn uống nước suối, nói: “Chăn.”

Có người cầm một “cái chăn” lên, trả tiền, khoác lên người.

Hạ Xuyên cười: “Chăn ư?”

Anh đi tới nói chuyện với cụ già. Tưởng Tôn vẫn đóng nắp chai, rảnh rỗi nhìn người lui tới trên đường. Một lát sau, vai nặng xuống, cô quay đầu lại.

Hạ Xuyên nói: “Sát Nhĩ Ngõa, lông cừu, làm áo choàng.”

“Anh mua à?”

“Ừ.”

Sát Nhĩ Ngõa rất nặng, màu đen, vạt dưới là tua dài, trên cổ có thể thắt nút.

Cái áo khoác màu hồng trên người Tưởng Tôn hơi mỏng, áo lông cừu choàng lên người ấm áp rất nhiều.

Hạ Xuyên hút thuốc xong, hai người tiếp tục lên đường.

Quãng đường còn lại còn hơn một trăm cây số, toàn là đường núi, rất khó lái. Buổi trưa ăn cơm nghỉ ngơi một lúc, Hạ Xuyên lái tiếp cũng không mệt, nên không hề đổi người.

Tưởng Tôn ngủ một lúc trên ghế phụ, mở mắt lần nữa là đã hơn ba giờ chiều, xe đang đậu ở cổng cục cảnh sát huyện Mộc Khách.

Hai người xuống xe, bịa ra một lời nói dối nói tìm Vương Vân Sơn, hợp đồng mua bán nhà và bản sao chứng minh thư của Vương Vân Sơn đều lấy ra, giả cũng nói như thật.

Vừa khéo có một cảnh sát đi qua, sau khi nghe họ nói thì dừng bước, hỏi: “Vương Vân Sơn?”

Một cảnh sát khác nói: “Anh biết ư?”

“Lần trước tôi đến thôn Ba Trạch xử lý vụ án, vừa vặn ở trong nhà một cụ tên Vương Vân Sơn. Nghe nói ông ấy là thầy giáo trong thôn, rất có danh tiếng ở thôn Ba Trạch.”

Hạ Xuyên cầm bản sao chứng minh thư cho anh ta xem, hỏi: “Có phải người này không?”

Người cảnh sát nhìn kĩ: “Chính là ông ấy, trong ảnh trẻ hơn rất nhiều, nhưng chắc không sai đâu.” Anh ta hỏi, “Hợp đồng này của các anh xảy ra vấn đề... Vậy là muốn đi tìm ông ấy? Thôn Ba Trạch không dễ đi đâu.”

“Sao vậy?”

Người cảnh sát nói: “Đường đến thôn Ba Trạch rất khó đi, chút xíu đường vậy mà lần trước tôi lái xe mất trọn cả ngày.”

Hai người ra khỏi cục cảnh sát, ngồi vào xe gọi một cú điện thoại cho A Sùng.

A Sùng kinh ngạc vui mừng: “Tìm mỗi mắt cũng không thấy, nhanh như vậy mà đã bị hai người tìm được rồi!”

Tưởng Tồn đang cầm điện thoại di động cúi đầu tra bản đồ thôn Ba Trạch, nói: “Nhanh cái gì, anh biết thôn Ba Trạch là chỗ quỷ quái nào không?”

Hạ Xuyên hỏi: “Xa lắm à?”

Tưởng Tồn nói: “Xa, rất hẻo lánh, ai nói chỉ có chút xíu đường!”

Đầu bên kia A Sùng nói: “Vậy hôm nay hai người không về được?”

Tưởng Tồn nói: “Nói nhảm!”

Cúp điện thoại, Tưởng Tồn hỏi: “Bây giờ đi tiếp hay là ngày mai hẵng lên đường?”

Bây giờ mới ba giờ rưỡi, Hạ Xuyên nói: “Đi tiếp, tối rồi dừng.”

Tưởng Tồn nói: “Để tôi lái.”

Hạ Xuyên không phản đối, hai người đổi chỗ. Ghế phụ vẫn còn ẩm áp, Hạ Xuyên uống hộp nước, hỏi: “Lái xe không sao chứ?”

“Anh tưởng tôi là khoai tây chiên à?”

Hạ Xuyên nhìn gò má cô không nói gì. Tưởng Tồn khởi động xe, nhìn thẳng hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Không nhìn gì cả.”

Đường đi thôn Ba Trạch quả thực không dễ đi. Dọc đường đi không có bao nhiêu đường nhựa, cơ bản toàn là đường cát đá, còn có đường bị hư hại. Tưởng Tồn lái đất đá bay mù trời, xe việt dã có thể bay lên trên đường.

Hạ Xuyên nói: “Sao cô càng lái càng có tinh thần vậy?”

Tưởng Tồn cười cười: “Đường này là đường tốt để tập lái xe.”

“Gồ ghề không bằng phẳng?”

“Ừ.” Tưởng Tồn nói, “Đường cát đá, đường bị hư hại, chỗ này cũng rất tuyệt.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô, lát sau, cười một tiếng.

Tưởng Tồn hỏi: “Cười cái gì?”

“Cười cô.”

“Cười tôi cái gì?”

“Cười cô rất thú vị.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng.

Trời tối, Tưởng Tồn chưa dừng xe, lái thêm mấy tiếng. Hạ Xuyên liếc nhìn giờ, đã gần tám giờ, còn cách thôn Ba Trạch rất xa.

Anh nói: “Nghỉ một lát?”

Tưởng Tồn nói: “Anh tra thử xem phía trước có chỗ nào.”

Hạ Xuyên cúi đầu tra điện thoại di động, cảm giác được phía trước có từng luồng ánh sáng.

Lái cả đường đều không có đèn đường, họ chỉ có đèn xe chiếu sáng, bây giờ đột nhiên xuất hiện ánh sáng, anh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Không xa đằng trước, có khoảng bảy, tám chiếc xe đang đậu, có nam có nữ, có người đứng ở đầu xe, có người đứng ở đuôi xe, còn có người đang lớn tiếng la gì đó, nghe không rõ.

Bảy, tám chiếc xe đó, Cherokee, Wrangler, Land Cruiser, loại nào cũng có. Có người chèn cây gậy gỗ bẩy lớp xe chiếc Cherokee, một chàng trai la một tiếng, người đó đi ra, lớp xe Cherokee bắt đầu quay vòng, hất bùn lên, phía trước có chiếc xe đang kéo.

Tưởng Tồn lập tức đổi tốc độ, nhưng vẫn trề.

“Không hay rồi!”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Một người phụ nữ ở xe bên kia la: “Ồ kìa, chiếc xe kia lún xuống rồi!”

Dưới xe, một bãi đầm lầy.

Tưởng Tồn dừng xe kịp thời, tránh càng lún càng sâu. Cô xuống xe kiểm tra, Hạ Xuyên cũng xuống theo.

“Phiền phức rồi, hai chiếc xe của chúng ta cũng lún xuống, kéo cả buổi cũng không kéo ra được.”

Người nói là một người đàn ông, nhuộm tóc vàng, ăn mặc rất đúng mốt.

Nhóm người này ước chừng có người khoảng hai mươi, có người hai mươi mấy tuổi, có người xem ra đã hơn năm mươi.

Trời tối, nhìn sang là một đồng cỏ dại, bên cạnh còn có hồ nước, vốn không ai chú ý tới dưới bãi cỏ là đầm lầy. Hai chiếc xe của họ không may dính phải, bây giờ mới không đợi bao lâu lại thêm một chiếc.

Hạ Xuyên hỏi: “Các anh lún bao lâu rồi?”

“Hơn một tiếng rồi.”

Tưởng Tồn quan sát đầm lầy dưới gầm xe, nói: “Tìm ít đá và tấm ván gỗ.”

“Tìm rồi, đã chèn thử qua rồi, nhưng vẫn không ra được.” Tóc vàng nói, “Cô cũng rất hiểu biết đấy. Chúng tôi cũng xui xẻo, hợp thành đội tới đây tập lái xe, kết quả đến cái chỗ khổ ho này. Hai người tự lái xe đi du lịch ư?”

Bên kia có người la: “Đừng tán dóc nữa, mau nghĩ cách đi. Ở lại thêm nữa thì buổi tối không cần ngủ đâu!”

Một người khác la: “Hai người có cần giúp một tay không?”

Tưởng Tồn trả lời: “Tạm thời không cần!”

Cô vừa trả lời, bên kia có một người phụ nữ “Ồ” một tiếng.

Người phụ nữ đó vốn đứng bên cạnh chiếc Cherokee, lúc này cô ấy đi tới, đột nhiên la một tiếng: “Tướng Tồn!”

Tướng Tồn ngược mắt nhìn, thoáng sửng sốt.

38. Chương 38

“Đúng là cậu ư, Tướng Tồn?”

Đối phương có chút không dám tin, bạn bè đi chung xung quanh cũng chuyển sự chú ý từ chiếc xe bị lún sang bên này.

Tướng Tồn sửng sốt một lúc, lập tức trở lại bình thường, chào hỏi cô ấy: “Hi!”

Người phụ nữ đối diện khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, tóc ngắn màu tím, mặc quần da bó và jacket da ngắn, dáng người xấp xỉ Tướng Tồn. Hạ Xuyên quan sát một cái, hỏi: “Người quen à?”

Tướng Tồn trả lời một câu: “Ừ.”

Bạn bè của người phụ nữ đó la: “A Nhã, bạn cậu hả?”

“Phải, bạn cũ!” A Nhã lại nhìn về phía Tướng Tồn, “Không ngờ có thể gặp ở đây. Sao cậu ở đây vậy?”

Tướng Tồn nói: “Du lịch.”

“Ồ... Mấy năm nay cậu thế nào?”

Tướng Tồn nói: “Rất tốt.”

“Hai năm trước mình còn nghe nói cậu thi đấu ở nước ngoài, sau đó sao không có tin tức gì của cậu nữa vậy?”

“Cậu vẫn quan tâm đến tôi sao?”

“Cậu là người nổi tiếng mà, trong đám bạn bè của chúng ta, chỉ cậu có tiền đồ nhất, đua nghiệp dư cũng đua thành chuyên nghiệp rồi!”

“Hai năm nay tôi nghỉ ngơi.”

A Nhã hỏi: “Kết hôn rồi sao?”

“Không có.”

A Nhã cười: “Mình kết hôn rồi, con đã ba tuổi, chắc chắn là cậu không biết! À, chồng mình cũng ở đây đây ——” Cô ấy xoay người vẫy tay, “Ông xã, sang đây nào!” Quay đầu nói tiếp, “Đó là chồng mình, người Hồng Kông!”

Một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đi sang đây, dáng người rất khá, tuổi tác lại viết trên mặt, ăn mặc rất trẻ trung, nói tiếng phổ thông kiểu Quảng Đông: “Bạn em hả, trước đây chưa gặp bao giờ?”

“Đương nhiên anh chưa gặp bao giờ rồi, đã mười năm em không gặp qua cậu ấy đấy. Lúc em chơi với cậu ấy thì còn chưa lớn nữa!” A Nhã khoác vai chồng cô ấy, cười nói, “Em đã hoa tàn ít bướm rồi, cậu ấy thì lại không thay đổi chút nào, vẫn giống như học sinh vậy!”

Chồng cô ấy nói: “Em vẫn giống chưa trưởng thành mà!”

A Nhã cười huých anh ta một cái: “Đi, thiết thời cho em quá, em chưa trưởng thành gả cho một ông già!”

Chồng cô ấy cười ha hả ôm eo cô ấy.

A Nhã hất hất cằm về phía Hạ Xuyên: “Bạn trai?”

Tưởng Tổn nói: “Bạn.”

Hạ Xuyên không nhìn cô ấy, mắt đang nhìn về phía hai chiếc xe bị lún đằng trước, A Nhã nói một câu: “Không giới thiệu một chút?”

Tưởng Tổn nói: “Vương Đại Tài.”

Hạ Xuyên liếc cô một cái.

A Nhã hỏi: “Tài nào vậy?”

“Tài trong phát tài.”

A Nhã cười hai tiếng: “Anh Vương, hay lắm!”

Hạ Xuyên cười: “Gọi tôi anh Tài được rồi.”

Tưởng Tổn gật đầu: “Gọi anh ấy anh Tài được rồi!”

A Nhã ha ha một tiếng, gọi một tiếng “Anh Tài”.

Nhóm bên kia lại đang la: “Các anh các chị ơi, đừng tán dóc nữa, mau nghĩ cách nhanh đi!”

Cứu xe quan trọng hơn, nói chuyện xưa tạm thời gác lại.

A Nhã và chồng cô ấy quay lại nhóm, một đám người gào lớn. Hô “Một, hai, ba” xong, có người bực tức: “Đã bảo mấy người đừng nhúc nhích, thêm một chiếc lún nữa rồi!”

Bãi bùn dưới chân rất nhớp nháp, đi hai bước giày và ống quần đã bẩn. Hạ Xuyên đi sang nhóm bên đó, đưa cho tóc vàng hai điều thuốc, nói: “Lại hi sinh thêm một chiếc.”

Tóc vàng châm thuốc, nhíu mày: “Rõ là quá xui xẻo. Bây giờ phải làm thế nào đây, kéo cũng kéo không ra, ngược lại còn lún thêm một chiếc! Này, xe hai người làm thế nào?”

Hạ Xuyên hỏi: “Chỗ anh có nhiều tấm ván gỗ không?”

Tóc vàng nói: “Ván gỗ không có tác dụng, tôi đưa cho anh, anh thử thì sẽ biết!”

Hạ Xuyên nhận lấy tấm ván gỗ cảm ơn một tiếng, quay lại bên cạnh xe việt dã, chèn tấm ván gỗ dưới bốn lốp xe.

Tưởng Tổn lên xe nổ máy, lốp xe rất nhanh bắt đầu quay tròn, bùn bắn tung tóe lên một ống quần của Hạ Xuyên, xe lại hơi lún xuống.

Tưởng Tổn kịp thời dừng lại. Hạ Xuyên nhìn gầm xe một hồi, gần như lún hết xuống, không thua gì mấy chiếc xe đằng trước.

Anh cười một tiếng: “Còn là tay đua xe đấy?”

Tưởng Tổn lườm anh một cái: “Có giỏi thì anh làm đi!”

Hạ Xuyên suy nghĩ một lúc, nhìn sang nhóm bên kia.

Chồng A Nhã chắc là người dẫn đầu, chỉ huy mấy người ngồi hết vào trong một chiếc xe việt dã để tăng trọng lượng, rồi đi kéo chiếc xe bị lún. Tiếng động cơ gầm gừ ngày càng vang dội, chẳng mấy chốc chiếc xe kia có chút động tĩnh, rồi chọt lùi ra sau hai mét, hai chiếc xe đều không nhúc nhích. Một đám người lớn tiếng mắng, chiếc xe thứ tư bị lún.

Họ còn lại ba chiếc, không ai dám mạo hiểm nữa.

“Đừng làm nữa, đi vào trấn tìm chiếc xe lớn tới đi!”

Hạ Xuyên quay đầu nhìn về phía Tưởng Tổn, Tưởng Tổn đang la với đám người đó: “Không có tác dụng đâu, mấy người ai có xe đi vào trấn trước đi!”

A Nhã hỏi: “Tìm xe lớn nào?”

Tưởng Tồn nói: “Xe công trình. Trên đường tới không phải nhìn thấy đang sửa đường sao, ở đó nhất định có xe công trình, nhân lúc bây giờ chưa trễ mau đi tìm, trễ thì đúng là không đùa đâu!”

Sau khi nghe xong, chồng A Nhã lập tức lên ba chiếc xe kia cùng mấy người bạn, chia ra hai đường, hai người lái về phía đường tới đây, một người tìm phía trước.

A Nhã kêu mọi người ăn cơm nghỉ ngơi. Vài người mang bình gas và nồi ra, bắt đầu nhóm lửa nấu ăn.

Hạ Xuyên quay lại xe lấy thức ăn khô, chỉ bên hồ: “Đi sang đó?”

Tưởng Tồn gật gù đầu, đi theo Hạ Xuyên sang bên kia.

Hồ này không có tên, diện tích không lớn, giống một vũng nước hơn.

Tưởng Tồn ngồi trên một tảng đá lau chùi giày và ống quần, Hạ Xuyên ném một ổ bánh mì cho cô.

Tưởng Tồn cắn một miếng bánh mì, nói: “May mà có tôi, nếu không thì anh đói bụng rồi.”

Hạ Xuyên nói: “Cảm ơn khả năng nhìn xa thấy trước của cô.”

“Không cần khách sáo.”

Hai người uống nước ăn bánh mì. Bên kia A Nhã gọi họ: “Tưởng Tồn, sang đây ăn chung đi, chỗ bọn mình có mì ăn liền này!”

Tưởng Tồn trả lời: “Cảm ơn, không cần đâu!”

“Khách sáo gì chứ!”

Người bên kia kêu một cách nhiệt tình: “Đúng đó, đừng khách sáo, cùng là người lưu lạc chân trời, sang ăn chung chút mì đi!”

“Đến đây đi đến đây đi, mang đồ hai người sang nấu này!”

“Dành ra chỗ cho họ nào!”

Thình tình khó chối từ, Hạ Xuyên và Tưởng Tồn đi sang.

Nhóm này không có ý định cắm trại ở đây, cho nên không dựng lều. A Nhã trải tấm nilon và giấy báo trên bãi cỏ, mọi người chen một chút dành chỗ cho họ.

Hai người ngồi xếp bằng xuống. Hạ Xuyên đưa thuốc cho mấy người đàn ông, người bên cạnh đưa đĩa và đũa cho họ. Hai người cũng không khách sáo, múc mì ăn cùng với mọi người.

Tóc vàng vừa ăn vừa nói: “Hai người nhìn xem, thế giới đúng là nhỏ mà, vậy mà có thể gặp bạn. Sớm biết A Nhã có người chị em xinh đẹp này thì tôi sẽ không tìm bạn gái đâu!”

Người phụ nữ bên cạnh anh ta đẩy anh ta một cái: “Anh không soi gương thử xem, bà đây có thể để ý anh là may mắn của anh rồi!”

Mọi người cười ầm lên, có người hỏi: “Cô là tay đua xe thật hả? Hoàn toàn không nhìn ra đấy, tuổi nhỏ lắm!”

A Nhã nói: “Cậu ấy còn là người đầy kinh nghiệm, các cậu không ai có thể hơn được cậu ấy đâu!”

Cô ấy chỉ chỉ mấy chiếc xe việt dã xung quanh, “Nhìn xe các cậu, xe cậu ấy lái toàn là xe đua hơn một triệu!”

“Thật sao?”

Tưởng Tồn nói: “Đừng nghe cậu ấy khoa trương.”

A Nhã nói: “Mình đâu có khoa trương. Mình có thể xem tin tức, mấy cuộc thi cậu tham gia đó, xe đua đắt nhất hơn mười triệu, chiếc trung bình thì mấy triệu, còn có rất nhiều chiếc bảy, tám triệu!”

Tóc vàng la: “Chao ôi, tôi sống gần này năm mà còn chưa từng thấy xe hơn bảy triệu đấy!”

Bạn gái tóc vàng nói: “Này, tôi nghe nói trước đây A Nhã cũng chơi xe, vậy hai người quen nhau khi chơi xe sao?”

A Nhã cười nói: “Đúng vậy, lúc đó bọn tôi mới mười bảy, mười tám, thấy người khác đua xe ngầm kiếm tiền, thì không biết trời cao đất rộng gì cũng muốn học theo!”

“Hai người mới bao lớn chứ!”

“Thế cho nên không biết trời cao đất rộng mà. Này, Tưởng Tôn, số tiền đầu tiên cậu thắng hồi đó là bao nhiêu nhỉ?”

Tưởng Tôn đang ăn mì, ngẫm nghĩ nói: “Tám trăm?”

A Nhã nói: “Đúng đúng, chính là tám trăm, sau đó bọn tôi biết đầu trọc lấy ba ngàn tiền hoa hồng, lúc đó cậu vô cùng tức giận, cuối cùng vẫn là Trác Văn giành lại giúp cậu!”

Tưởng Tôn nói: “Là ba ngàn tám trăm.”

A Nhã thoáng sửng sốt, lại cười: “Đúng, là ba ngàn tám trăm. Cậu nhớ tiền rõ nhất!” Cô ấy nói với người xung quanh, “Lúc đó chúng tôi gọi cậu ấy là Tưởng giữ tiền. Này ——”

A Nhã nhìn về phía Hạ Xuyên, trêu ghẹo: “Anh Tài, anh đúng là rất xứng với Tưởng giữ tiền đấy!”

Hạ Xuyên như cười như không: “Vậy sao? Không ngờ tôi còn có duyên phận này với cô ấy.”

Tưởng Tôn nói: “Vẫn là anh được đặt tên hay.”

Tóc vàng hỏi: “Anh Tài, anh làm việc gì thế?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi ư? Tôi có một công ty nhỏ.”

“Kinh doanh cái gì?”

“Bất động sản.”

“Ô, bất động sản mà là công ty nhỏ à!”

Hạ Xuyên cười nói: “Mua đi bán lại nhà mà thôi. Các anh thì sao?”

Tóc vàng nói: “Tôi mở cửa hàng máy vi tính. Nhóm chúng tôi nghề gì cũng có, có giáo viên có ông chủ, chồng A Nhã mở nhà hàng đấy.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ở Hồng Kông?”

A Nhã nói: “Hồng Kông có một nhà hàng, hai năm nay mới mở thêm một nhà hàng ở Quảng Châu, bây giờ tôi ở Quảng Châu với chồng tôi. Tưởng Tôn thì sao, hai năm nay cậu không lái xe thì làm gì?”

Tưởng Tôn nói: “Làm hướng dẫn dã ngoại.”

“Hả?” A Nhã không nghĩ tới, lại hỏi: “À, đúng rồi, mẹ cậu thì sao, thân thể có khỏe không?”

Tưởng Tôn nói: “Đã mất năm trước.”

“Ôi, thật ngại quá.”

Bạn gái tóc vàng quay lại xe bật nhạc, sao dày đặc khắp bầu trời. Trên bãi cỏ trong đêm tối, tiếng hát có vẻ vô cùng trống trải.

Mọi người nói chuyện viển vông, hai mươi tuổi và năm mươi tuổi cũng có vô số đề tài để nói.

Nhạc là bài “Trời cao biển rộng” (1) của Beyond, bài hát nghe nhiều nên thuộc, nhưng bất kể nghe bao nhiêu lần, thì vẫn khiến cảm xúc người ta dâng trào.

(1) Bài “Trời cao biển rộng”: [s:// .youtube.com/watch?v=qu_FSptjRic&nohtml5=False](https://www.youtube.com/watch?v=qu_FSptjRic&nohtml5=False)

A Nhã nói: “Hồi đó bọn tôi thích nghe bài này nhất. Tưởng Tôn, cậu còn nhớ không? Lúc đó chúng ta đi KTV là nhất định phải chọn Beyond. Tiếng Quảng Đông của Trác Văn rất tệ, lần nào cậu cũng ngửa tai, giành micro tự hát!”

Tưởng Tôn cười cười: “Đúng vậy.”

Bạn gái tóc vàng nói: “Quan hệ của hai người tốt như thế, sao mấy năm nay không có liên lạc vậy?”

A Nhã hỏi Tưởng Tôn: “Đúng thế, tại sao nhiều năm như vậy mà chúng ta không có liên lạc nhỉ? Cũng không biết bây giờ Trác Văn thế nào rồi. Cậu có từng liên lạc với cậu ấy không?”

Tưởng Tôn vẫn đang ăn mì, nói: “Không có.”

Bạn gái tóc vàng hỏi: “Trác Văn là ai thế, bạn này cậu nhắc tới nhiều lần rồi.”

A Nhã nói: “À, Trác Văn hả, bạn trai khi đó của Tưởng Tôn.” Nói đoạn, cô ấy cười nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên còn lại nửa liều thuốc, anh búng tàn thuốc ra sau, đuôi mắt quét qua Tưởng Tôn. Tưởng Tôn như không nghe thấy gì cả, vẫn đang vớt mì ăn.

A Nhã nói: “Khi đó cậu ấy cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, nói không chừng đã chết từ lâu rồi. Cũng phải, nếu chết rồi thì còn liên lạc thế nào được. Mình cứ nghĩ không thông, cậu cố tình lái xe đưa cậu ấy đi chết, tại sao không sợ, tại sao không có bóng ma tâm lý, mấy năm nay còn đua nhiều cuộc thi trong nước ngoài nước như thế? Cậu không gặp ác mộng ư? Lúc cậu lái xe chưa từng thấy cảnh tượng nào cả ư?”

Xung quanh lặng ngắt như tờ, mọi người đều dừng đùa, dừng nói chuyện phiếm, chỉ có bài hát năm xưa phát ra từ loa trong xe.

Khi đó mười bảy, mười tám, một đám thiếu niên thiếu nữ mỗi ngày mơ mộng lớn lên, thời kì nổi loạn đã đến, nhìn thấy mấy anh đẹp trai đua xe liền muốn học đua xe. Qua sinh nhật mười tám tuổi, chuyện đầu tiên họ làm không phải là tổ chức nghỉ thức trưởng thành, mà là đến trường dạy lái xe đăng kí thi lấy bằng lái.

Nghĩ xa về năm đó, không kiêng nể gì cả, như điên như dại, phóng khoáng biết bao.

Sau đó thì sao...

A Nhã cười khẩy: “Cậu luôn là người lợi hại nhất, lái xe không ai lái qua cậu, cũng không ai tàn nhẫn bằng cậu. Nhanh như vậy mà đã sắp quên hết, ăn uống còn ngon miệng như thế.” Cô ấy nhìn về phía Hạ Xuyên, nhưng vẫn nói với Tưởng Tôn, “Thứ muốn nhớ thì có thể nhớ, thứ muốn quên là có thể quên, thật lợi hại!”

Hạ Xuyên hút một hơi thuốc, không biểu lộ gì, bên tai nghe được một câu, “Như nhau cả, cậu yêu đến chết đi sống lại như thế, mà không phải vẫn kết hôn sinh con sao?”

“Nếu cậu ấy từng thích tôi, thì tôi giữ cả đời cho cậu ấy.” A Nhã bình tĩnh nói, “Khi đó cậu phải chăm sóc mẹ cậu, bây giờ mẹ cậu chết rồi, có phải cậu nên đền mạng không?”

“Vậy sao?” Từ đầu đến cuối Tưởng Tôn không lạnh không nóng.

Bầu không khí bất thường, tóc vàng và bạn gái anh ta giằng hòa.

“Ha, ha ha, nói chuyện bài hát đi, chúng ta nói chuyện bài hát đi. Tôi không mấy khi nghe Beyond, tôi thích nghe Eason!”

“Em thích nghe Leslie!”

A Nhã cúi đầu, không nói nữa. Tưởng Tôn cũng buông đũa, đứng lên.

Xe việt dã trong đầm lầy, không có chỗ để đi, cô đến bên hồ hóng gió.

Hạ Xuyên cũng không có chỗ nào để đi, lần này đến phiên anh tới bên hồ rửa giày và ống quần. Rửa một lát, người kia vẫn còn đứng như một bức tượng, anh cũng không hỏi gì cả.

Từ giây đầu tiên A Nhã xuất hiện, cô đã rất bất thường, Hạ Xuyên đã phát hiện từ lâu.

Cô sững sốt, chào hỏi người khác chỉ dùng một chữ “Hi”, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, nói rất ít, chèn tấm ván gỗ dưới lớp xe, cô không thể lái xe ra, cô không ngừng ăn mì.

Cô của đêm nay, không hề có cảm giác tồn tại.

Hạ Xuyên mò lấy điều thuốc, hỏi: “Có muốn không?”

Tưởng Tồn nói: “Không muốn.”

Anh châm thuốc, hút một hơi, phả một vòng khói thuốc, đưa đầu thuốc đến bên miệng Tưởng Tồn: “Thử hai hơi đi.”

Tưởng Tồn thoáng khựng lại, rồi ngậm đầu thuốc trong tay anh, chạm vào đầu ngón trỏ và ngón giữa của anh. Hạ Xuyên dùng ngón cái vuốt môi cô.

Người có môi mỏng mới bạc tình, môi cô không mỏng cũng không dày, môi trên có một chóp thịt nho nhỏ, hình dáng môi nhếch lên, rất đẹp.

Anh chạm chóp thịt đó một cái. Tưởng Tồn không liếc anh, rời khỏi miệng thuốc, phả một hơi khói thuốc, vòng khói nhàn nhạt quanh quẩn trên tay anh.

Hạ Xuyên hỏi: “Muốn nữa không?”

Tưởng Tồn lắc đầu: “Không muốn nữa.”

Hạ Xuyên cười: “Không hút thuốc là đứa trẻ ngoan.”

Tưởng Tồn “xì” một tiếng, nhìn anh một cái vẻ chế giễu. Hạ Xuyên cắn chỏ cô ngậm qua, không hút, cười với cô.

Phía sau vang lên một tràng tiếng reo hò, hai người nhìn sang, chồng A Nhã thành công tìm được một chiếc máy xúc.

Máy xúc đầy mã lực, không bao lâu đã kéo một chiếc xe ra, bèn bắn tung tóe đầy lên cửa sổ xe, thân xe.

Chiếc xe thứ hai cũng sắp kéo ra, chồng A Nhã đi sang nói với họ: “Lát nữa sẽ kéo giúp hai người.”

Tưởng Tồn nói: “Cảm ơn anh.”

“Bạn bè cả, không cần khách sáo.”

Trong chiếc xe kia vẫn phát nhạc, không phải là bài của Beyond nữa, bài hát tiếng Quảng Đông, hơi quen tai, nhưng Tưởng Tồn không nhớ tên nổi.

Bên kia tóc vàng la: “Bài này xưa lắm rồi, người già mới nghe!”

Chồng A Nhã cười mắng: “Cậu nói ai già đấy, đây là bài hát của tôi!”

“Anh ra đĩa lúc nào thế?”

“Đây là bài hát karaoke kinh điển của tôi!”

Trong chiếc xe bên kia đang hát:

Cùng là người lưu lạc chân trời

Đồng hành trên con đường của kẻ đau lòng này

Có lẽ không cần phải biết tôi là ai (2)

...

(2) Bài “Gặp nhau cần gì phải từng quen biết”: [s://.youtube.com/watch?v=CgTpOTIuQxA](https://www.youtube.com/watch?v=CgTpOTIuQxA)

Đúng là rất xưa thật.

A Nhã cười đi tới: “Anh không thể không nhận già đâu. Bài hát những năm 90 này, anh nghĩ thử xem lúc đó em mới mấy tuổi!”

Chồng A Nhã hôn cô ấy một cái, đi về phía máy xúc bên kia. A Nhã nhìn về phía Tưởng Tồn, nói: “So tài một trận?”

Tưởng Tồn nhướn mày: “Với cậu?”

“Xem thường tôi à?” A Nhã cười, “Có muốn thử xem không, xem xem lần này ai lợi hại?”

Tưởng Tồn nói: “Tại sao tôi phải đồng ý?”

A Nhã nói: “Có thể không đồng ý, lát nữa tôi sẽ bảo máy xúc đi.”

Tưởng Tồn cười nói: “Uy hiếp này của cậu có phải hơi nực cười không?”

“Có nực cười hay không thì phải xem cậu lựa chọn thế nào.”

Tưởng Tồn không hề nghĩ ngợi: “So tài thế nào?”

A Nhã nói: “Không dựa theo mấy cuộc thi đấu chính quy kia của cậu, chúng ta chơi kiểu khác. Hai người lái, có dám không?”

Tưởng Tồn nhìn về phía Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cười: “Được.”

Người trong nhóm đều là người yêu thích xe việt dã nghiệp dư, thỉnh thoảng tự hợp đội thi đấu chơi một chút. Tối nay lần đầu tiên có thể trải nghiệm được tay đua chuyên nghiệp đua xe, không ai không hưng phấn.

Người đi về phía trước tìm xe công trình trước đó nói, hai mươi cây số đường núi đằng trước là đoạn đường cát đá khá chật hẹp, vừa vặn làm đoạn đường so tài, lái thẳng, đầu cùng là vách núi.

Quyết định đoạn đường, toàn bộ cửa sổ xe mở ra, Tưởng Tồn bị người ta trói hai tay, Hạ Xuyên ngồi ghế sau.

Một người khống chế tay lái, một người kiểm soát chân ga, cách chơi này vô cùng nguy hiểm, đơn thuần là đang liều mạng.

Đã sớm có người đi đến đích chờ trước. Tưởng Tồn ngồi trong xe, phía sau là Hạ Xuyên, chiếc Cherokee bên cạnh, A Nhã đằng trước, chồng cô ấy phía sau.

Trong chiếc Cherokee vẫn đang phát nhạc, lặp đi lặp lại bài hát thập niên 90 kia.

Tóc vàng đứng giữa hai xe, giơ tay lên thật cao, la to một tiếng, dùng sức bổ xuống. Hai chiếc xe việt dã cuốn bùn cát đầy đất lên, hung hãn lao đi. Mọi người hò reo, từng người lên xe, theo sát phía sau họ.

Đường núi trong đêm đen, tiếng gió thê lương, xe việt dã lái qua bãi cỏ, lái về phía đường đất cát đá, xa xa là dãy núi không nhìn thấy, bên cạnh là vách đá thẳng đứng.

Xe đi đầu kéo làn khói dày đặc cuộn cuộn, kính chắn gió, tay lái, ghế ngồi, toàn bộ đều là cát.

Cát bụi, làn khói dày đặc, như gió xoáy ập về phía họ.

Tưởng Tồn ngẩn ngơ.

Cây đại thụ lá um tùm rẽ sâu, đường cát đá gồ ghề dốc đứng, động cơ gào rú, thân xe bay vọt, tiếng va chạm chói tai, lốp xe xoay tròn cực nhanh.

Cô lại nghe thấy có người la lớn: “Tưởng Tồn, cậu điên rồi! Mau dừng xe lại!”

...

“Tưởng Tồn!”

Phía sau có người kêu một tiếng, Tưởng Tồn chợt hoàn hồn. Cô không mở mắt nổi, cát bay vào mắt, người phía sau đang khống chế tay lái, bình tĩnh nhìn chằm chằm phía trước, đánh thức cô từ trong giấc mơ.

“Chân ga!”

Tưởng Tồn dùng sức đạp chân ga, gió lớn gào thét bên tai, bánh xe xoay tròn cực nhanh, xe đang liên tục hít khói nuốt đất, kính chắn gió đã dính một lớp màu xám đen.

Phía trước là con đường hẹp, chiếc Cherokee gần trong gang tấc. Tưởng Tồn la: “Tôi tăng tốc, vượt lên!”

“Ừm!”

Tưởng Tồn tăng tốc, xe việt dã cuốn cát đá lên, kề sát chiếc Cherokee vượt lên phía trước. Phía sau truyền đến tiếng lốp xe ma sát chói tai, chỉ chốc lát sau động cơ tung sức nổ ầm, Cherokee đuổi sát không buông.

Xe việt dã không chần chừ chút nào, bất chấp xông về phía trước, vượt qua chiếc xe dò đường đi trước. Trước đó ba cây số có hai hướng, một dẫn tới vách núi, một dẫn tới đường núi.

Hạ Xuyên đánh mạnh tay lái, động cơ gầm thét, xe đi về phía đường núi.

Ba phút sau, xe việt dã dừng trên con đường hẹp quanh co.

Tiếng thở dồn dập vang lên trong xe, một người phía trước, một người đằng sau, không ai nói chuyện.

Bên tai dường như còn có thể nghe thấy tiếng động cơ ầm vang, tiếng gió thê lương, tiếng cát đá đập vào thân xe.

Qua rất lâu, Hạ Xuyên mở cửa xe, ngồi vào đằng trước.

Ghế trước toàn là bùn cát, trên tóc, trên mặt, trên quần áo Tưởng Tồn cũng toàn là bùn. Mắt cô khép hờ, khóe mắt có vệt nước mắt, nói: “Không mở mắt ra được.”

“Cát vào à?”

“Ừm.”

“Tôi xem thử.”

Tưởng Tồn quay mặt sang phía anh. Hạ Xuyên nâng cằm cô, đẩy mí mắt phải cô lên, trong đó có tơ máu, mí mắt vô thức muốn khép lại.

Hạ Xuyên thổi vào mắt cô một hồi, Tưởng Tồn nói: “Được rồi.”

Đổi sang mắt bên kia, Hạ Xuyên thổi nhẹ nhẹ hai cái, gió lạnh lạnh tiến vào, còn có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tưởng Tồn không nói gì, Hạ Xuyên hỏi: “Còn nữa không?”

Tưởng Tồn nói: “Được rồi.”

Hạ Xuyên buông cô ra, Tưởng Tồn rút cuộc mở mắt.

Trước mặt hơi mơ hồ, tầm nhìn bị nước mắt do cát gió bay vào che mất. Tưởng Tồn chớp chớp, nghe thấy Hạ Xuyên nói: “Thôi giúp tôi một chút, tôi cũng bị cát vào.”

Tưởng Tồn hỏi: “Con mắt nào?”

“Bên phải.”

Tưởng Tồn bảo anh cúi đầu, đẩy mí mắt anh lên.

Mắt anh gần trong gang tấc, cô thổi nhẹ nhẹ một hơi, bên tai nghe thấy một tiếng cười: “Lạnh băng băng.”

Tưởng Tồn nói: “Anh còn muốn nóng hầm hập sao?”

“Vẫn còn cát.”

Tưởng Tồn thổi thêm hai cái, hỏi: “Còn nữa không?”

Cô nói sát bên mắt anh, môi anh ngay cằm cô.

Anh hôn một cái, nói: “Chỗ này của em có cát.”

Tưởng Tồn buông mí mắt anh ra, trên môi mềm nhũn.

Hạ Xuyên nói: “Chỗ này cũng có.”

Tưởng Tồn hỏi: “Còn nữa không?”

Hạ Xuyên hôn cổ cô: “Ở đây.”

“Anh cũng có.”

“Ồ đâu?”

Tưởng Tồn hôn vết hằn của anh một cái: “Ồ đây.”

Hạ Xuyên cười thâm, ôm lấy cô, giữ gáy cô: “Để tôi xem thử bên trong có không.”

Anh cạy răng cô ra.

39. Chương 39

Lặng ngắt như tờ, ánh sáng nhàn nhạt rải trên con đường hẹp quanh co, một con bộ đuôi kìm bay qua phía trên, đứng trên một nhánh cỏ dại dài, cái chân ngắn bò mấy bước trên đỉnh nhánh cỏ, cái sừng khê đứng đưa về phía đôi nam nữ trong xe việt dã, nhánh cỏ khê lắc lư.

Cửa sổ xe không đóng, gió núi nhẹ cuốn mái tóc dài của Tưởng Tồn quấn vào cổ Hạ Xuyên. Hạ Xuyên tìm kiếm trong miệng cô, bên tai có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển, vòm ngực có thể cảm nhận được trái tim đang đập thình thịch.

Lại như là ảo giác, không có âm thanh nào cả, chỉ còn lại ảo ảnh cát đá bay mù trời, cô điềm tĩnh không chế chân ga như thường, thành thạo truyền đạt mệnh lệnh cho anh.

Thoáng một cái, cô bắt đầu chiếm ưu thế.

Khóe miệng Hạ Xuyên khê nhếch lên, tay luồn vào tóc cô, lập tức phản công. Cô rên một tiếng, nắm lấy nón áo anh, kéo dây kéo áo phao lông “rẹt” một cái.

Anh hôn dùng hết sức, từng cái một như muốn nuốt lấy cô. Tay cô quanh quẩn bên cổ anh, như vuốt ve lại như gãi ngứa.

Tưởng Tồn nghiêng đầu tránh, thở hổn hển thật thấp: “Ở trong có sao?”

Hạ Xuyên đuổi theo cô: “Xem lại thử.”

“Còn muốn xem bao lâu?”

Hạ Xuyên cắn cái chóp thịt trên môi trên của cô, kéo dây kéo áo khoác cô, nói: “Em vội sao?”

Tưởng Tồn cười khê: “Là anh vội.”

“Tôi không vội.”

Hạ Xuyên vuốt ve cô qua chiếc áo len, dùng sức hôn cô. Tưởng Tồn nhẹ giọng nói: “Toàn là cát.”

Hạ Xuyên nói: “Giúp em tắm.”

“Buồn nôn.”

Hạ Xuyên cười khê, lại tiến vào trong miệng cô, không cho cô nói chuyện. Anh lặn vào trong áo cô, bên trong không mặc áo giữ nhiệt, vừa sờ là lớp thịt trơn mềm. Anh nhớ tới dáng vẻ cô hút thuốc trước đó, ngón tay anh chạm vào đôi môi ấy ngứa ran, bây giờ ngón tay anh chạm vào lớp thịt này lại ngứa ran.

Tưởng Tồn không cam lòng bị yếu thế, cũng lặn vào trong áo anh. Thân thể anh nóng hầm hập, tay cô lại lạnh như nhũ băng. Hạ Xuyên đẩy áo ngực cô lên, nắm lấy một bên, cô run rẩy dưới lòng bàn tay anh.

Hơi thở cô không ổn định, tránh về sau một cái. Hạ Xuyên thuận theo ý cô, để lại cho cô một chút sức thở dốc. Một tay anh vẫn đang vuốt ve, tay còn lại cởi quần jean của cô.

Tưởng Tồn bắt lấy cổ tay anh, chậm một bước. Cô phát run dưới tay anh, định trả đũa, lặn mò tới, vật to lớn kia thẳng đứng, nóng hổi.

Hạ Xuyên hung hăng vò cô, gần như tra hỏi: “Ồ đây?”

Tưởng Tồn đẩy cánh tay anh, chân run lên, mũi chân kéo căng, hồi lâu mới phát ra tiếng: “Không!”

Hạ Xuyên lặp lại: “Ồ đây?”

Tưởng Tồn lắc đầu, móng tay cào cánh tay anh. Cô sắp lên đỉnh, trên tay cũng dùng sức.

Con bọ đuôi kìm di chuyển cái chân ngắn, lùi về sau mấy bước, nhànch cở dại lại khẽ lắc lư. Nó giương cánh, bay đến một bụi cây khác, nấp mình rất nhanh.

Hai người trong xe lẳng lặng thở hổn hển, trăng lười liềm treo xa trên bầu trời đêm.

Tưởng Tồn ngã nghiêng trên ghế, nhắm mắt một lúc.

Một lát sau, Hạ Xuyên hôn miệng cô, vuốt mặt cô nói: “Ăn cả miệng bunn.”

Tưởng Tồn cười một tiếng: “Anh tưởng mặt anh sạch à?”

Hạ Xuyên hỏi: “Trong miệng tôi thì sao?”

“Quên rồi.”

“Ném lại thử?”

Tưởng Tồn nghiêng đầu. Hạ Xuyên kề sát mũi cô cười cười, hôn mũi cô một cái.

Tưởng Tồn nói: “Có bunn còn hôn à?”

“Ăn sạch rồi.”

“Buồn nôn.”

“Em thì chưa ăn sao?”

Tưởng Tồn nói: “Tôi cũng buồn nôn.”

“Vây là vừa vắn.” Hạ Xuyên vẫn đang sờ như có như không trong áo cô.

Tưởng Tồn đập tay anh một cái qua lớp áo. Hạ Xuyên dùng sức vò một cái.

Tưởng Tồn nói: “Lái xe đi.”

“Không vội.”

“Trễ quá rồi, phải tìm chỗ ở.”

Hạ Xuyên nói: “Bây giờ quay đầu sẽ đụng ‘bạn cũ’ của em!”

“Sợ cô ấy làm gì?”

“Ừm, em không sợ cô ấy, em thấy cô ấy phiền.”

Tưởng Tồn không nói gì, im lặng một lúc mới mở miệng: “Anh cố tình lái sang bên này à?”

Hạ Xuyên nói: “Em tưởng tôi không phân biệt được trái phải?”

“Không phải.” Tưởng Tồn dựa vào ghế không nói nữa.

Hạ Xuyên cũng dựa vào ghế, cánh tay còn duỗi sang bên cạnh, ngón tay xoa mặt Tưởng Tồn như có như không. Tưởng Tồn đổi dựa sang bên khác.

Hạ Xuyên hỏi: “Lúc lái xe ban nãy nghĩ gì thế?”

Tưởng Tồn hỏi: “Gì cơ?”

“Em thất thần.”

“Ồ.”

Hạ Xuyên liếc cô: “Suýt nữa thì lật xe.”

Tưởng Tồn nói: “Anh sẽ không vô dụng như vậy.”

Hạ Xuyên cười: “Đầy trách nhiệm nhân tiện khen tôi, tôi có nên cảm ơn em không?”

“Không cần khách sáo.”

Một lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Em đoán nhóm người đó đã đi chưa?”

Tưởng Tồn nói: “Không nhanh đến thế.”

“Ừm.”

Hạ Xuyên lấy điều thuốc ra châm, đầu thuốc sáng lên. Anh nghiêng đầu liếc nhìn Tưởng Tồn, rút hai tờ khăn giấy trong hộp khăn giấy.

Hai tờ đầu toàn là bùn, anh lại rút hai tờ, ném vào lòng Tưởng Tồn: “Lau một chút đi.”

Tưởng Tồn lau bụi và bùn trên người, nói: “Anh cũng có.”

Hạ Xuyên cũng lau vài cái, tàn thuốc đã dài, anh búng ra ngoài cửa sổ, quay đầu hỏi: “Hút một hơi?”

Tưởng Tồn lắc đầu.

Hạ Xuyên hút một hơi, trong buồng xe tràn ngập mùi thuốc lá.

Tưởng Tồn nói: “Hút một hơi.”

Hạ Xuyên đưa thuốc vào trong miệng cô, cô hút một hơi, trả lại cho Hạ Xuyên. Hạ Xuyên nhìn vòng khói từ từ phả ra từ cái miệng ấy, anh nheo mắt, lại hút mấy hơi, hỏi: “Muốn nữa không?”

“Không.”

Hạ Xuyên hút thêm hai hơi, thuốc còn lại gần nửa điều. Anh dụi tắt điều thuốc, ném ra ngoài, ôm Tưởng Tồn từ ghế lái sang.

Tưởng Tồn đẩy anh hai cái, nhưng vẫn bị anh ôm lên đùi. Anh hôn cô, cởi áo phao lông của cô, đẩy áo lên cô lên, hôn từng chút một xuống dưới, lúc hôn cơ thể cô thấp giọng nói một câu: “Ồ đây không có bùn.”

Tưởng Tồn ôm đầu anh, mắt chỉ nhìn thấy vết sẹo trên đầu anh, khẽ thở hổn hển hỏi: “Anh bị người ta đập đầu ư?”

Hạ Xuyên cười cười, dùng sức hít một cái, Tưởng Tồn ngửa ra sau.

Hạ Xuyên vừa dỗ dành cô, vừa hôn gò má cô, hôn cằm cô, hôn miệng cô.

Hơi thở Tưởng Tồn dần dịu lại, nằm trong lòng anh không nhúc nhích.

Hạ Xuyên đang cọ đỉnh đầu cô, hỏi: “Bọn họ đi chưa?”

Tưởng Tồn dựa vào cổ anh nói: “Chắc đi rồi.”

“Lái xe?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên để cô xuống, mở cửa đi sang ghế lái, de xe đi ra khỏi con đường hẹp quanh co, lái về phía hướng tới đây.

Một chiếc xe đâm thẳng tới, bật đèn pha. Hạ Xuyên còn tưởng là nhóm người kia, liếc nhìn sang bên cạnh.

Tưởng Tồn vừa mặc áo ngực xong, nhìn phía trước. Đèn pha quá sáng, nhìn không rõ lắm, càng gần càng chói mắt, trên con đường hẹp hai chiếc xe không qua được, lúc họ qua mặt xe trước đó đã sượt qua chiếc Cherokee kia, chiếc xe đâm đầu tới bây giờ này, đèn xe lại ép thẳng tới, không có một chút ý né tránh.

Tưởng Tồn nói: “Không đúng...”

Hạ Xuyên đã đổi hướng, quay đầu xe, lớp xe ma sát mặt đất, vang lên tiếng va chạm chói tai.

Trong khoảnh khắc chiếc xe kia lao tới, xe việt dã đã chạy như bay trên con đường gồ. Đuôi mắt Hạ Xuyên quét qua bảng số chiếc xe đó, dưới ánh đèn pha chói mắt, chỉ nhìn thấy chữ đầu của bảng số xe là

“Ngạc”, bảng số xe Hồ Bắc.

40. Chương 40

Tưởng Tổn la: “Là chiếc Savannah đó!”

Hạ Xuyên không hề biết trong xe đối phương có mấy người, nhưng chắc chắn sẽ không ít người hơn họ, bây giờ rõ ràng không phải thời cơ tốt để liều. Anh bình tĩnh “ùm” một tiếng, đạp hết chân ga.

Con đường hẹp quanh co trước mặt đi qua trước đó không thể thông xe, Hạ Xuyên lái đến đầu đường, quyết đoán xông về hướng chưa biết. Đường núi gồ ghề, thân xe lắc lư theo, đá đều bị lốp xe đánh bật lên, bánh xe sau khói mù mịt, Savannah dính đầy xe, vẫn đuổi sát không buông.

Tưởng Tổn nhìn phía sau, từ đầu đến cuối không thấy rõ người trên xe. Cô vừa báo cảnh sát vừa chăm chú nhìn đường, tín hiệu di động quá kém, vậy mà không gọi được.

Cô mắng một tiếng, lúc định gọi lại, “ầm” một tiếng lớn, thân xe lao mạnh về trước, chiếc Savannah phía sau đâm tới.

Tưởng Tổn quay đầu nhìn, đầu xe kia lại sắp dính vào đuôi xe họ, cô la, “Nhanh hơn nữa!”

Hạ Xuyên gần như đang chạy bừa, chiếc xe phía sau như nổi điên, lại đụng một cái.

Tưởng Tổn bỏ nhào về trước, Hạ Xuyên la về phía cô: “Dây an toàn!”

Tưởng Tổn mò mẫm dây an toàn, vừa sờ được, phía sau lại thêm một cái, cả người cô đâm về trước, bên cạnh bỗng có một bàn tay đưa ngang chặn cô, cô lại ngã sang bên, lập tức kéo tay vịn cửa xe.

Hạ Xuyên chắn giúp cô xong, tay lái không khống chế được lắc một cái, sự chậm trễ này, chiếc Savannah phía sau lại đụng mạnh một cái, thân xe nghiêng không thể kiểm soát, lao tới bụi cây ven đường.

Cảnh tượng đó rất quen, tựa như nhiều năm trước đây, cô từng lái xe chạy bừa trên con đường cát đá, người bên cạnh la lớn: “Tưởng Tổn, em điên rồi! Mau dừng xe lại!”

Cô không dừng lại, vẫn ra sức đạp chân ga.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều... Cột sống... Chân... Nguy hiểm tính mạng...”

“Bệnh nhân không xong rồi...”

“Nhìn tình hình sau khi phẫu thuật...”

“Vẫn đang hôn mê...”

“Giai đoạn nguy hiểm...”

“Tưởng Tổn, cô là đồ thần kinh, hôm nay Cố Nhã tôi để lại lời cho cô ở đây, nếu Trác Văn chết, tôi bắt cô đền mạng!”

“Cô đi đi! Nếu cháu trai tôi có chuyện không may gì, tôi muốn cô chết không yên!”

Cậu cố tình lái xe đưa cậu ấy đi chết, tại sao không sợ, tại sao không có bóng ma tâm lý?

Cậu không gặp ác mộng ư?

Lúc cậu lái xe chưa từng thấy cảnh tượng nào cả ư?

...

“Tưởng Tổn ——”

Tưởng Tồn chợt quay lại thực tế, trước mặt là bụi cây đen kịt, đường núi, tảng đá, người bên cạnh khàn cả giọng: “Cẩn thận ——”

Xe việt dã đâm vào bụi cây, Tưởng Tồn nhào về phía trước, Hạ Xuyên chắn trước người cô, chịu một cái dử dội.

Chiếc Savannah phía sau quét qua mặt đất, mất không chế đâm vào một thân cây. Ba người đàn ông trên xe xuống, ai nấy đều to con.

Hạ Xuyên nói một câu bên tai Tưởng Tồn, buông cô ra trực tiếp xuống xe, đi thẳng về phía bọn họ.

Đối phương hét lớn một tiếng, không nói hai lời đánh anh.

Tưởng Tồn choáng váng mấy giây, rất nhanh tỉnh lại, bên tai nghe thấy tiếng gió do nắm đấm vung lên, cô nhìn phía sau.

Ba tên kia vừa cao vừa cường tráng, trên tay cầm gậy sắt, nện xuống từng gậy. Hạ Xuyên vừa chắn vừa đánh trả, tước một cây gậy, nện thẳng vào đầu một tên, tên khác đập một gậy vào lưng anh, thân hình anh chao đảo một cái, nắm đấm vung ra sau.

Không ai chú ý bên này.

Tưởng Tồn kéo áo giữ nhiệt trong túi phía sau ra, xuống xe, nhặt hai cành cây dài dưới đất, quấn áo vào đó thắt nút, rồi đi ra sau rượt xằng.

Hạ Xuyên đánh túi bụi với chúng, anh lấy một địch ba, lưng và bụng không biết đã chịu mấy cú, tai vẫn để ý động tĩnh phía sau. Đằng sau từ đầu đến cuối luôn yên lặng, anh vội đến mức một đấm nện vỡ cầm đối phương.

Đối phương gào thét một tiếng, hai tên khác nổi điên nện về phía đầu Hạ Xuyên. Một gậy sắp rơi xuống, thì hai ngọn lửa đột nhiên lóe lên trước mặt, một người phụ nữ quát lớn: “Tao fuck tổ tiên chúng bây!”

Hai cây gậy lửa ép thẳng tới mặt chúng.

Tưởng Tồn la to với Hạ Xuyên: “Tránh sang một bên!”

Cây gậy lửa vung loạn xạ vào mặt vào người mấy tên đó, tóc tai, lông mày, quần áo mấy tên đó đều cháy xém. Hạ Xuyên nhân lúc chúng la hét tránh né cho mỗi tên một gậy. Ba tên nằm bò dưới đất không đứng dậy nổi. Tưởng Tồn ném cây gậy lửa, hung hăng đập mặt đối phương một đập, “Mẹ nó chán sống hết rồi!”

Cây gậy lửa bốc cháy bên chân cô, cô vừa hung hãn vừa mãnh liệt như lửa.

Trên xe có dây thừng, là dây dùng để trói tay Tưởng Tồn khi đưa xe trước đó. Hạ Xuyên mang tới, trói ba tên vào thân cây bên cạnh, cho mỗi tên một đập, “Nói!”

Trên mặt, trên người ba tên toàn là tro, kêu đau một tiếng, thành thật khai báo: “Chuyện không liên quan đến bọn tôi, có người bảo bọn tôi làm!”

“Ai tìm chúng bây?”

“Không biết, bọn tôi không biết!”

Hạ Xuyên lại cho một gậy: “Có nói không?”

“A —— Không biết thật mà. Là lão đại của bọn tôi lấy tiền, bọn tôi chỉ là người làm việc thôi!”

“Bảo chúng bây làm gì?”

“Bảo bọn tôi đi tìm một người tên Vương Vân Sơn!”

Tưởng Tồn cho chúng một gậy: “Tìm Vương Vân Sơn mà đi theo bọn tao cả đường à? Còn đụng xe bọn tao?”

“A —— Bọn tôi... bọn tôi muốn ngăn cản hai người, tìm được trước ——”

Hạ Xuyên hỏi: “Đi theo bọn tao bắt đầu từ lúc nào?”

“Mấy ngày trước, trên đường cao tốc...”

Tưởng Tồn hỏi: “Phanh trên xe tao là do chúng bây làm hỏng?”

“Phải...”

Tưởng Tồn nện xuống một gậy: “Chúng bây vậy mà muốn mạng của tao!”

“A —— Bọn tôi chỉ là muốn ngăn cản hai người thôi, không cho hai người lên đường ——”

Điều nên hỏi đã hỏi xong, Hạ Xuyên lấy điện thoại di động của ba tên, lục tìm danh bạ, thấy trong tin nhắn và nhật ký cuộc gọi thường xuyên liên lạc với một cái tên là “Anh Cường”, thô tục không chịu được. Anh hừ một tiếng, bỏ di động vào túi.

Ở đây không có sóng, bên dưới có một khe núi, chắc là một ngôi làng, cách rất gần. Hạ Xuyên và Tưởng Tồn quay lại xe, lái xe ra, đi về phía ngôi làng, mười mấy phút thì vào cổng làng.

Điện thoại di động có sóng, Tưởng Tồn lập tức gọi 110, nói vị trí của ba tên kia, lại gọi một cú điện thoại cho A Sùng.

A Sùng ngái ngủ lơ mơ, nghe cô nói, sâu ngủ gì cũng chạy mất, hỏi: “Hai người có bị thương không?”

“Tôi không sao, anh ấy bị thương.”

“Tôi không bị thương.” Hạ Xuyên lái xe tìm đường, thuận miệng trả lời.

A Sùng nói: “Bên phía cảnh sát giao cho tôi, bên này đang lo không tìm được chúng đây, không ngờ đã ngoan ngoãn đưa tới cửa, hai người cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, Hạ Xuyên nói: “Làng này không có nhà trọ.”

Cái hãm xung trước và sau của xe việt dã đều bị đung, xe lái cũng có chút vấn đề, trong buồng xe toàn là tro bùn, hai người cũng cần phải tắm, không có cách nào đi tìm thị trấn nữa. Đã hơn mười hai giờ, không tìm được nhà trọ, chỉ có thể gõ cửa nhà dân làng.

Tưởng Tồn là phụ nữ, gõ cửa thích hợp hơn một chút.

Cô tìm được một nhà, gõ cửa cả buổi mới có người ra mở. Người bên trong thấy là một phụ nữ, thoáng sững sốt.

Tưởng Tồn nói: “Chào anh, chúng tôi là người tới du lịch, lạc đường trong núi, lúc tìm đường đã ngã xuống dốc, bây giờ không có cách nào đi tiếp, tìm được làng của các anh nên tới đây, nhưng không tìm được nhà trọ. Anh có thể cho chúng tôi ở nhờ một đêm không? Chúng tôi không phải người xấu, có thể cho anh xem chứng minh thư.”

Người bên trong lập tức mở cửa, chắt phác nói: “Được chứ được chứ, vào đi, không sao đâu!”

Tưởng Tồn kêu người trong xe sang đây, anh hai kia thấy Hạ Xuyên có vết thương trên mặt thì hơi hoảng, Tưởng Tồn cười nói: “Vì cứu tôi nên anh ấy va phải cây.”

“À à, tôi có thảo dược, có thể bôi thuốc cho anh ấy.”

Trong làng toàn là người dân tộc Di, người chủ nam của gia đình này tên là A Gia Mộc Ca, có ba đứa con, đều đã đi ngủ hết.

Nhà là nhà gạch mộc, xi măng, tường đất, cả căn nhà là một gian thông suốt lớn, bên trái là ba cái giường gỗ, giăng màn, phía trên là hàng tủ gỗ cũ nát, một cái sofa màu đen đầy bụi đặt trước bức tường đối diện cửa, bên cạnh có cái tivi kiểu cũ, hai cây cột gỗ chống trong nhà, mấy món đồ linh tinh treo trên tường đất, một đồng hồ lật vạt bên kia nhà.

Vợ Cát Sứ của A Gia rót hai ly nước nóng cho họ, sợ người lạ tránh vào giường của bọn trẻ. Tưởng Tồn và Hạ Xuyên nói cảm ơn, uống mấy ngụm nước.

Trong nhà còn có một căn phòng, A Gia mở cửa cho họ xem, khó xử nói: “Chỗ này nhỏ, có giường, hai người có muốn ngủ ở đây không?”

Phòng này nhỏ chỉ mấy mét vuông, một cái giường gỗ đặt bên tường, một đồng hồ ngổn ngang chất dưới giường, trần nhà bị dột, gió lạnh tràn vào từ phía trên, còn có thể nhìn thấy mấy ngôi sao.

Hạ Xuyên nói: “Cứ ngủ ở đây, cảm ơn anh.”

A Gia cười nói: “Hai người có thể ngủ thì tốt, tôi đun ít nước nóng cho hai người.”

“Làm phiền rồi.”

“Không có gì không có gì!”

A Gia rất nhanh dời hai thùng nước nóng vào, còn lấy thảo dược tới, bôi một cái vào vết thương cho Hạ Xuyên, lại nhỏ giọng bảo họ tắm rửa ngủ sớm một chút, sợ đánh thức bọn trẻ nên động tác luôn dè dặt, còn đóng cửa lại cho họ.

Trong không gian kín bưng, chỉ còn lại trần nhà lọt gió, bức tường thô ráp, giường gỗ cũ nát, hai thùng nước bốc hơi nóng, và thêm hai người.

Hạ Xuyên hỏi: “Có mang gương theo không?”

Tưởng Tôn nói: “Không có.”

Hạ Xuyên nói: “Em bôi thuốc cho tôi.”

Tưởng Tôn nói: “Lau mặt trước, rửa vết thương một chút.”

Hôm qua họ còn mua khăn mặt. Hạ Xuyên vắt một cái, rửa mặt, Tưởng Tôn chấm thuốc nước bôi cho anh.

Vết bầm trên mặt anh không nhiều, cằm bên trái có một vết, khóe mắt phải cũng có một vết, vết thương cũ cộng vết thương mới, thoạt nhìn hơi đáng sợ.

Bôi trên mặt xong, Tưởng Tôn hỏi: “Trên người thì sao?”

Hạ Xuyên cởi quần áo.

Cánh tay và sau lưng anh không biết đã bị đánh mấy cái, toàn là vết gậy nhìn thấy mà đau lòng. Tưởng Tôn chấm thuốc nước không nhúc nhích, Hạ Xuyên vỗ mặt cô một cái: “Làm gì ngần ra vậy!”

Tưởng Tôn nói: “Chờ lát nữa.” Cô vắt khăn mặt đưa cho Hạ Xuyên, “Lau người trước, vẫn còn bùn.”

Hạ Xuyên mò mẫm hai cái, sau lưng không tiện, anh ném khăn mặt cho Tưởng Tôn, xoay người lại.

Tưởng Tôn thoáng khựng lại, vắt khăn mặt lần nữa, lau lưng giúp anh.

Lưng anh vừa rộng vừa dày, rắn chắc, da đen, ở trên còn có thể nhìn thấy rõ mấy vết gậy. Tưởng Tôn đếm, có bốn vết rõ ràng.

Cô lau một lúc, sạch rồi, chấm thuốc nước bôi lên lưng anh. Ngón tay cô lạnh, anh nóng, từng cái một, giống như sờ vào một cái túi chườm nóng trong trời băng tuyết tràn ngập, da gà nổi lên cũng ừ phảng.

Lau lưng xong, Hạ Xuyên xoay lại, nói: “Em tắm một cái đi.”

“Ừm.”

Tưởng Tôn vắt khăn lau mặt, lau mặt xong thì lau cổ. Trong phòng không có đèn, mặt trăng và sao trên đỉnh đầu đảm nhiệm việc chiếu sáng, bên cạnh còn mở đèn pin của điện thoại di động, ánh sáng hướng lên.

Hạ Xuyên nói: “Trên người em có bùn, lau một chút.”

Tưởng Tôn cởi quần áo, chỉ còn lại một cái áo ngực. Cô vắt khăn lần nữa, lau sạch bùn trên cổ trên ngực từng chút một.

Hạ Xuyên nhìn một hồi, dùng thùng nước khác tiếp tục lau chân, đang lau nhìn sang bên cạnh, người phụ nữ đó cũng đã cởi quần đang lau, bùn đầy cả quần, mặc suốt trên đường không hề dễ chịu, thấm ướt vào chân.

Chân cô thon dài cân đối, lại trắng, trong bóng tối, thân thể như dạ minh châu phát sáng.

Hạ Xuyên ngâm chân một lúc, nước đã nguội ngắt, anh hỏi: “Nước của em có nóng không?”

Tưởng Tồn nói: “Nguội rồi.”

Họ nói chuyện rất khẽ, không muốn đánh thức cả nhà A Gia.

Hạ Xuyên hỏi: “Tay sao vậy?”

Tưởng Tồn dang tay ra nhìn, trên tay có thêm mấy vết cắt, chắc là quẹt phải lúc cầm gậy lửa, đụng vào nước cũng không thấy đau.

Cô nhìn về phía Hạ Xuyên: “Như thế này mà anh cũng nhìn thấy được?”

Hạ Xuyên cười khê: “Chỗ nào trên người em mà tôi không nhìn thấy?”

Tưởng Tồn cười một cái, rút cuộc lau xong, cũng ngồi lên giường gỗ rửa chân giống Hạ Xuyên.

Hai thùng nước đặt song song, trong nước đã thấy rõ bùn, cô vừa chà chân, vừa lấy chai phun sương phun lên mặt.

Hạ Xuyên nói: “Cái này còn ở đây à?”

Tưởng Tồn nói: “Ừ, luôn để trong túi, không bị ngâm trong nước.”

Hạ Xuyên nói: “Cho tôi một ít.”

Tưởng Tồn nói: “Không được, trên mặt anh có thuốc.”

“Phun vào tay.”

Tưởng Tồn phun một cái vào tay anh. Hạ Xuyên nắm tay cô, vỗ nước lên tay cô, nước nha đậm thấm vào vết xước, lành lạnh. Vỗ xong, anh nắm tay cô không buông.

Từ đầu đến cuối Tưởng Tồn đều không nhúc nhích, nhẹ nhàng lắc chân, nước vang “ào ào”.

Rửa xong, hai người nằm trên giường gỗ. Tưởng Tồn ngủ phía trong, Hạ Xuyên ngủ phía ngoài.

Giường gỗ nhỏ đến đáng thương, hai người ngủ vừa vặn, không dư một chút xíu nào. Hạ Xuyên tắt đèn pin điện thoại di động, trên đỉnh đầu là sao và trăng.

Hai người chỉ có một tấm chăn mỏng nhỏ, chăn coi như sạch, không có mùi gì, giường gỗ rất cứng, không lót đồ.

Tưởng Tồn nói: “Trên xe có túi ngủ?”

Hạ Xuyên nói: “Có, ở cốp sau.”

“Chắc mang vào đi.”

“Ngủ không thoải mái ư?”

“Ngủ trong túi ngủ sẽ thoải mái hơn cái này.”

Hạ Xuyên ôm cô sang, để cô nằm sấp trên người mình: “Thế này thì sao?”

Tưởng Tồn nói: “Tạm được.”

Hạ Xuyên chẳng biết tại sao nói một câu: “Em rất tàn nhẫn.”

Tưởng Tồn nghe hiểu, nói: “Xem là đối với người nào.”

Hạ Xuyên cười cười, hỏi: “Không bị thương chỗ nào chứ?”

“Không có.”

“Không đụng vào?”

“Không.” Tưởng Tồn kề sát cổ anh, “Không phải anh đã chặn giúp tôi sao?”

Một lát sau, Hạ Xuyên nói: “May mà em nghĩ đến việc dùng lửa.”

Tưởng Tổn nói: “Súc vật không phải đều sợ lửa sao.”

Hạ Xuyên lại cười, xoa xoa tay cô, nói: “Không phải bảo em đi sao?”

“Ừm.”

“Có phải là phụ nữ không?”

Tưởng Tổn nói: “Anh không biết ư?”

Cô nằm trên người anh, da thịt dính liền, chỉ mặc áo ngực và quần lót, anh cũng chỉ có một cái.

Hạ Xuyên cup mắt nhìn cô, ánh sáng mờ, nhưng có thể nhìn thấy rõ đôi mắt cô đang nhìn anh, da cô trơn như ngọc, bầu ngực căng tròn đang đè anh.

Cô là một người phụ nữ đích thực, có cơ thể mê người, nữ tính hơn bất kì người phụ nữ nào. Nhưng cô lái xe đua, đánh người, vung gậy lửa, quát anh tránh sang một bên, giống như một tên lưu manh.

Hạ Xuyên cúi đầu, hôn cô, hôn một cái triền miên quyến luyến dưới ánh sao, chỉ là hôn, dịu dàng cẩn thận, không mang theo tình dục, tựa như sự an ủi đồng bạn dã thú cho sau khi bị thương, cẩn thận liếm láp vết thương của đối phương.

Ánh sao trên đỉnh đầu lấp lánh, hai người nhẹ nhàng quấn quýt, ai cũng không đi trước.

“Tôi đi sang đó, em lập tức lái xe đi, nhớ đấy!”

“Không phải bảo em đi sao?”

“Ừm.”

41. Chương 41

Hôm nay Tưởng Tổn cực kì mệt, buồn ngủ rất nhanh. Cô nhắm mắt, thở rất nhẹ, dáng ngủ hiền lành giống như một động vật lông xù nhỏ nào đó.

Hạ Xuyên chưa thấy dáng vẻ cô ngủ bao giờ, đêm hôm đó cùng giường, suy nghĩ của anh ở nơi khác, hoàn toàn không nhìn mặt cô. Lúc này nhìn từ trên xuống, lông mi dài của cô cup thấp, dáng ngủ vô cùng yên tĩnh đáng yêu.

“Nhìn cái gì?”

Giọng nói mệt mỏi truyền đến từ ngực anh, Hạ Xuyên hỏi: “Chưa ngủ ư?”

“Mệt.”

“Vậy ngủ đi.”

“Ừm.”

Cô không mở mắt, tay vẫn khoác lên vai anh. Hạ Xuyên ôm cô, sờ bờ vai trần của cô.

Cô dường như đang ngủ, Hạ Xuyên khẽ hỏi: “Ngủ rồi ư?”

“Anh không mệt sao?”

Giọng cô mang theo vẻ buồn ngủ.

Hạ Xuyên nói: “Tạm tạm.”

Tưởng Tổn đột nhiên từ ngực anh ngồi dậy, xoay người nằm sang bên cạnh: “Thế này ngủ được chưa?”

“Ừm.” Hạ Xuyên nhắm mắt lại, anh cũng mệt rồi.

Một lát sau, một cái lò sưởi nhỏ chui vào ngực anh. Hạ Xuyên không mở mắt, thuận tay ôm cô, cô lại chui vào thêm một chút, Hạ Xuyên hỏi: “Lạnh ư?”

Tướng Tôn nói: “Ừm.”

Hạ Xuyên ngủ thêm một hồi, bỗng từ trên giường ngồi dậy. Tướng Tôn hỏi: “Đi đâu thế?”

“Lấy Sát Nhĩ Ngõa.” Trước đó để trên xe, không mang vào.

Tướng Tôn trở mình, nằm ngửa ngủ, nói: “Đừng đi, nhà họ ngủ cả rồi, đừng đánh thức người ta.”

Hạ Xuyên nghĩ nghĩ, lại nằm xuống giường, ôm Tướng Tôn nhét vào chăn. Tướng Tôn gối đầu lên cánh tay anh, nhắm mắt lại nói: “Ngủ đi.”

“Ừm.”

Lần này hai người ngủ thật, trần nhà lọt gió, giường gỗ vừa lạnh vừa cứng, ngủ nặng nề như cũ. Một giấc thức dậy, ánh mặt trời lấm tấm như mảnh vàng vụn đã lọt vào qua khe hở trên trần nhà.

Cả nhà A Gia đã thức dậy từ sớm, cách cánh cửa, có thể nghe thấy rõ tiếng mấy đứa trẻ cười đùa, nói tiếng địa phương, hai người trong phòng đều nghe không hiểu. Một lát sau, vợ Cát Sứ của A Gia hình như la rầy một câu, giọng mấy đứa trẻ nhỏ lại.

Hạ Xuyên nhìn sang bên cạnh một cái, người phụ nữ này đã thức, mái tóc dài xõa hết trên tay anh, không có ý muốn rời giường. Anh hỏi: “Còn muốn ngủ à?”

Tướng Tôn quan sát anh hồi lâu, cười cười: “Mặt anh đẹp thật.”

Hạ Xuyên không mắc lừa: “Màu xanh lá?”

“Ừ, từng mảng một.” Thảo dược đã khô, trên vết thương toàn là dấu màu xanh lá nhạt.

Hạ Xuyên cười: “Nhìn đủ rồi thì dậy đi.”

“Ồ.” Tướng Tôn ngồi dậy, chăn trượt xuống tới eo cô. Cô chỉ mặc một cái áo ngực, khí lạnh ập tới, lạnh đến mức cô nổi hết da gà.

Hạ Xuyên ném hết quần áo dưới giường cho cô. Hai người rất nhanh mặc quần áo xong, mở cửa đi ra ngoài.

Mấy đứa trẻ đang ăn củ cải, củ cải không nhỏ, tròn đẹp. Chúng ăn cả miếng đầy nước củ cải, thấy hai người lạ đi từ trong phòng ra, ngẩng ngẩng không có phản ứng.

Tướng Tôn cười cười với chúng. Cát Sứ ngồi dưới đất xào thức ăn, nhỏ giọng nói một câu: “Hai người dậy rồi ư, tí nữa là có thể ăn cơm rồi!”

Cát Sứ đen đen gầy gò, ngũ quan bình thường, mặc váy xếp ly của dân tộc Di, tính tình thoát nhìn vô cùng dịu dàng.

Tướng Tôn cười nói: “Làm phiền anh chị như thế sao được, đã quấy rầy anh chị cả đêm rồi, chúng tôi sẽ đi ngay.”

Cát Sứ vội vàng nói: “Không phiền đâu, tôi đã xào thịt tảng, hai người ăn xong bữa cơm hăng đi, đường đi từ đây đến trấn xa lắm.”

Dưới đất, ba tảng đá quây thành một hình tam giác, một cái nồi sắt đặt ở giữa, lửa phía dưới cháy lớp bốp, trong nồi đầy thịt heo nóng hơi hổi.

Gia đình này rõ ràng đã lấy đồ ăn đắt nhất trong nhà ra để đãi khách, trọng lượng cũng không ít, Hạ Xuyên nói: “Vậy chúng tôi ăn bữa cơm trước rồi đi, làm phiền anh chị quá rồi.”

Cát Sứ cười nói: “Không phiền, không phiền đâu.”

Đánh răng rửa mặt phải đi ra ngoài, Hạ Xuyên và Tướng Tôn lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt, mượn ly rồi đi ra ngoài cửa.

A Gia đang làm việc trong sân, nhìn thấy họ đi ra, cười nói: “Hai người dậy rồi à?”

“Ừ, vẫn chưa nói cảm ơn anh, tôi qua thực sự cảm ơn anh.” Hạ Xuyên nói.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần cảm ơn.”

“Anh là thợ mộc ư?”

Anh ta đang dùng dao phay chẻ gỗ, bên chân đầy vụn gỗ, bên cạnh còn có một cái khuôn thành hình, nhìn kiểu dáng giống một cái chậu.

A Gia nói: “Tôi làm chén gỗ chậu gỗ.”

Tưởng Tồn hỏi: “Là bộ đồ ăn sao?”

“Đúng vậy, chính là bộ đồ ăn.”

“Có thể bán lấy tiền không?”

“Có thể bán, một cái bán được mấy chục đồng, đắt hơn một chút thì mấy trăm.”

“Vậy rất có lãi đấy.” Tưởng Tồn hỏi, “Có cần phải tô màu cho nó không?”

“Phải tô, sơn xong rồi là có thể bán.”

Một bé gái chạy từ trong nhà ra, tay bưng một cái chậu lớn, kích cỡ và kiểu dáng giống cái khuôn dưới đất. Cái chậu đã được sơn, ba màu đen đỏ vàng, phong cách điển hình của người thiểu số, đẹp dễ tinh xảo.

Da bé gái rất đen, mái tóc xo vàng, cái áo khoác màu hồng xám xịt. Cô bé chớp đôi mắt to nói: “Chính là kiểu thế này, lát nữa đừng thịt tặng cho cô chú.”

Cát Sử bên trong kêu một tiếng bằng tiếng địa phương, bé gái lại vội vàng chạy vào.

Tưởng Tồn cười cười, nói với A Gia: “Con anh thật đáng yêu.”

A Gia ngượng ngùng nói: “Nghịch ngợm lắm, không giống con gái chút nào.”

Nói chuyện phiếm xong, Hạ Xuyên và Tưởng Tồn lấy nước, ngồi xổm dưới đất đánh răng. Lần đầu tiên họ thử tư thế đánh răng thế này, phun nước súc miệng xuống đất, nước sẽ mang theo bùn đất bắn tung tóe.

Mấy đứa trẻ trong nhà tinh nghịch cãi nhau ầm ĩ, mùi thức ăn thơm phức bay ra. A Gia đang gọt tiện chén gỗ, thỉnh thoảng cười la vào trong nhà một câu, mấy đứa trẻ bên trong lớn tiếng trả lời.

Đánh răng xong, hai người thay phiên nhau lấy nước vỗ mặt, mấy đứa trẻ đứng ở cửa chen tới chen lui kêu: “Ăn cơm thôi ——”

Tưởng Tồn quay đầu cười cười với chúng. Lần này chúng không ngăn ra nữa, cũng cười hồn nhiên lại với cô.

Đối với Tưởng Tồn và Hạ Xuyên mà nói, cách bọn họ ăn cơm rất mới lạ. Trong nhà không có bàn, không có chén nhỏ, một chậu thịt tảng lớn, một chén canh củ cải dưa chua lớn, còn có một chậu măng sợi xào ớt xanh, toàn bộ để dưới đất, bên cạnh xới hai chậu cơm, mỗi người chia một đôi đũa, ăn thịt lấy tay bóc, ăn canh dùng muỗng múc, ăn cơm dùng đũa, mọi người đều trong một cái chậu.

Tưởng Tồn và Hạ Xuyên không nói gì, nhập gia tùy tục, ngồi xổm dưới đất giống họ ăn cơm.

Cát Sử lấy một tảng thịt rất lớn đầy mỡ cho Tưởng Tồn, cười nói: “Cô ăn đi!”

Tưởng Tồn lấy tay cầm, A Gia nói: “Thịt tảng chỗ chúng tôi, càng mỡ càng ngon, mỡ mà không ngấy, hai người tới du lịch, nhất định phải nếm thử!”

Tưởng Tồn cắn mấy cái rồi nuốt thịt mỡ, nói: “Ngon lắm.”

Hạ Xuyên như cười như không liếc cô một cái.

Tưởng Tồn múc một muỗng canh để làm cho hết dầu mỡ, húp một hớp, cô nói: “Mùi vị củ cải chỗ anh chị không giống bình thường, rất mềm dẻo rất ngọt!”

A Gia cười nói: “Cái này gọi là củ cải tròn, con tôi thích ăn lắm. Trong vùng của chúng tôi có rất nhiều, lúc muốn ăn sẽ đi đào một củ. Hai người chưa ăn bao giờ sao, lát nữa mang một ít ăn dọc đường đi!”

Tưởng Tồn không khách sáo: “Vừa hay ném thử, cảm ơn anh!”

Mấy đứa trẻ ăn hột cơm dầu mỡ dính đầy miệng, Cát Sứ bảo chúng ăn chậm một chút. A Gia lấy một tảng thịt vừa mỡ vừa lớn cho Cát Sứ.

Cát Sứ không đụng đũa thịt nào, cô ấy chuyên lấy canh và măng sợi xào ớt ăn. Cát Sứ đẩy một cái, A Gia cứ muốn cô ấy ăn. Cô ấy hết cách, đành phải cầm lấy ăn, ăn rất chậm, từng miếng nhỏ một.

Tưởng Tồn hỏi một câu: “Anh A Gia, anh chị kết hôn bao lâu rồi?”

A Gia nói: “ Tám năm rồi, ba đứa con của tôi, một đứa bảy tuổi, hai đứa năm tuổi.”

Tưởng Tồn nhìn nhìn hai đứa con gái nhỏ, lúc này mới phát hiện chúng rất giống nhau, “Là sinh đôi sao?”

A Gia nói đầy kiêu hãnh: “Đúng vậy, sinh đôi, trong làng của chúng tôi, chỉ có nhà tôi có sinh đôi thôi!”

Cát Sứ cũng lấy tảng thịt cho Hạ Xuyên, bảo anh ăn. Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, ném thẳng vào miệng. Cát Sứ cũng tò mò: “Hai người kết hôn chưa?”

Tưởng Tồn liếc nhìn Hạ Xuyên, Hạ Xuyên cũng vừa vặn nhìn về phía cô. Hai người đều cười, Hạ Xuyên nói: “Chưa đâu.”

“Hai người vẫn đang yêu đương sao? Yêu bao lâu rồi?”

Hạ Xuyên hỏi Tưởng Tồn: “Chúng ta yêu bao lâu rồi?”

Tưởng Tồn nói: “Không nhớ rõ nữa.”

Cát Sứ cười nói: “Vậy hai người nhất định yêu lâu lắm rồi, sao còn chưa kết hôn vậy? Kết hôn tốt biết bao, trong nhà có trẻ con, cuộc sống dù có khổ một chút, nhưng cũng sẽ rất vui vẻ.”

Tưởng Tồn cười: “Đúng vậy.”

Ăn cơm, hai người cũng không vội đi. Hạ Xuyên gọi một cú điện thoại cho A Sùng hỏi tình hình đồn cảnh sát bên đó. Tưởng Tồn hỏi A Gia trong làng có tiệm sửa xe không.

A Gia nói: “Không có, nếu muốn sửa xe thì phải vào trấn.”

“Chúng tôi muốn đến thôn Ba Trạch, giữa đường có thể đi qua tiệm sửa xe không?”

A Gia nghĩ nghĩ: “Chắc là không. Hai người đi đến thôn Ba Trạch, sao lại lái đến đây vậy? Thôn Ba Trạch ở đầu bên kia cơ.”

Tưởng Tồn nói: “Tối qua lạc đường.”

A Gia nói: “À đúng, hôm qua hai người có nói. Thôn Ba Trạch tôi biết, cách chỗ này xa lắm, đường đi đến đó không thông xe, phải đi vòng.”

Tưởng Tồn nhân tiện hỏi cận kề đường đi đến thôn Ba Trạch. Hỏi xong, cô bắt đầu kiểm tra xe.

Động cơ vang lên, Hạ Xuyên nói chuyện điện thoại xong, đi đến bên cạnh xe việt dã, hỏi: “Em còn biết sửa xe?”

Tưởng Tồn nói: “Bệnh vặt có thể sửa.”

A Gia ở bên cạnh nhìn thấy, nói: “Cô biết sửa xe hả?”

Tưởng Tồn nói: “Biết một chút.”

A Gia nói: “Trong làng của chúng tôi không có tiệm sửa xe, nhưng bạn tôi là người học nghề, tuần này đi thị trấn rồi, trong nhà nó có nhiều dụng cụ lắm. Nếu cô sửa được thì tôi có thể mượn dụng cụ cho.”

Tưởng Tồn mừng rỡ: “Vậy làm phiền anh thêm lần nữa rồi.”

A Gia cười chắt phác: “Không có gì đâu.”

Dụng cụ mượn về rất nhanh, Tưởng Tồn thoáng cái đã chui vào gầm xe việt dã, chỉ lộ một đôi chân, kêu: “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên nhất thời không phản ứng kịp, động tác của cô quá nhanh, “Hả.”

“Anh đưa dụng cụ cho tôi!”

Hạ Xuyên ngồi xổm xuống, giúp cô làm.

Cả người cô chui dưới gầm xe, không nhìn thấy mặt, chỉ có thể nghe thấy tiếng. Mấy đứa trẻ tò mò ngồi xổm xung quanh nhìn, Tưởng Tôn còn có thể nói chuyện với chúng.

Có một đứa nói: “Sửa xe không phải con trai làm sao? Tại sao là chị sửa xe vậy anh?” Cô bé ngậy thơ nhìn về phía Hạ Xuyên.

Người dưới gầm xe cười một tiếng: “Anh trai cũng có lúc yếu đuối lắm.”

“Yếu đuối là ý gì ạ?”

Tưởng Tôn nói: “Chính là ý cần phải che chở đấy.”

Hạ Xuyên lạnh lùng liếc cô một cái, không liếc tới mặt cô được, chỉ có thể liếc chân cô. Anh nắm bắp chân cô, Tưởng Tôn giãy một cái. Hạ Xuyên lại vỗ vỗ cô, cười nói: “Không được thì ra đi, ai bảo em chui xuống gầm xe?”

Tưởng Tôn nói: “Anh mới không được ấy.”

Hạ Xuyên khựng lại, nói: “Tối nay thử xem?”

Tưởng Tôn cười một tiếng: “Thử cái dầu anh!” Cô trượt giày một cái, trượt ra khỏi gầm xe, đưa dụng cụ cho Hạ Xuyên, “Xong rồi.”

Tay cô đầy dầu máy, quần áo và tóc dính đầy bụi bùn, buổi sáng vô cùng sạch sẽ, buổi trưa thì biến dạng. Hạ Xuyên ném dụng cụ vào rương, kéo cô một cái, cũng không để ý dầu trên tay cô.

Tưởng Tôn đứng lên, nhảy trên đất hai cái. Hạ Xuyên phỉ bụi cho cô, hỏi Cát Sử mượn xà phòng cho cô rửa tay.

Tưởng Tôn ngồi xổm bên cạnh vòi nước rửa tay hai lần, dầu vẫn chưa sạch hoàn toàn, cô lại rửa lần thứ ba.

Hạ Xuyên hỏi: “Tắm một cái?”

Tưởng Tôn nói: “Không tiện.”

Hạ Xuyên hỏi Cát Sử: “Chị ơi, trong làng có nhà tắm công cộng không?”

Cát Sử nói: “Có một cái, ngay gần đây thôi, hai người muốn đi sao? Tôi có thể dẫn hai người đi.”

Hạ Xuyên mua hai cục xà phòng và dầu gội đầu ở cửa hàng nhỏ trong làng, dẫn Tưởng Tôn đi nhà tắm công cộng. Nhà tắm rất nhỏ, vào cửa là đầy hơi nóng, hai bên nam nữ, bên trong không kinh doanh gì.

Hạ Xuyên cũng nhân tiện tắm một cái, hôm qua cả người dính đầy bùn, tuy đã lau qua, nhưng suy cho cùng cũng chưa hề tắm rửa sạch sẽ thoải mái.

Anh mười phút là tắm xong, tắm xong rồi chờ Tưởng Tôn trong đại sảnh. Thêm mười phút nữa Tưởng Tôn mới mang mái tóc ướt sũng đi ra, cầm lấy máy sấy tóc nói: “Sấy tóc trước đã, chờ thêm một lát.”

Hạ Xuyên nói: “Sấy đi.”

Tưởng Tôn suy nghĩ muốn gấp rút lên đường, sấy qua loa một chút, tóc hoàn toàn chưa khô, tóc phía sau còn đang nhỏ nước. Cô tắt máy sấy chuẩn bị đi, Hạ Xuyên nói: “Chờ một lát.”

Anh cầm lấy máy sấy, đứng sau lưng Tưởng Tôn: “Chưa khô.”

Tưởng Tôn đứng im, máy sấy lại vang lên vù vù. Tay Hạ Xuyên lớn, vén một cái là vén hơn nửa mái tóc cô lên, vò lung tung cả buổi.

Tưởng Tôn liếc gương, nói: “Anh giúp tôi sấy tóc hay là nghịch đấy?”

Hạ Xuyên nói: “Lần đầu tiên phục vụ phụ nữ, kĩ thuật không thuần thục, lần sau luyện thêm chút nữa.”

Tướng Tôn cười một tiếng: “Được rồi, khô rồi.”

Hai người quay lại nhà A Gia, chuẩn bị lên đường. Hạ Xuyên lấy mấy tờ tiền đưa cho A Gia, A Gia giật nảy mình, vội vã đẩy lại. Tướng Tôn nhìn một hồi, thu tầm mắt, nói cảm ơn Cát Sứ: “Nhiều củ cải tròn thế này chúng tôi ăn không hết, để một ít lại cho bọn trẻ đi.”

Cát Sứ nói: “Không cần đâu, trong nhà chúng tôi có nhiều lắm. Cái này không bao nhiêu tiền, cô lấy đi, có thể chia cho bạn bè ăn.”

Tướng Tôn không từ chối nữa, cô vào trong xe lấy hơn phân nửa thịt bò khô và chocolate cho mấy đứa trẻ. Cát Sứ vội vàng bảo bọn trẻ trả lại, Tướng Tôn nghiêm mặt nói: “Đồ chị cho tôi tôi lấy rồi, sao đồ tôi cho anh chị thì không thể lấy?”

Cát Sứ luống cuống một hồi, đành phải nói với bọn trẻ: “Mau cảm ơn chị đi!”

Ba đứa trẻ lanh lợi la to: “Cảm ơn chị ạ!”

Tướng Tôn cười tí mắt xoa xoa đầu ba đứa.

Hai người để lại mấy tờ tiền, một ít thịt bò khô và chocolate, mang đi một túi củ cải tròn, Hạ Xuyên còn tiện tay lấy hai cây gậy gỗ.

Lên xe, Tướng Tôn liếc cây gậy gỗ trên xe một cái, nói: “Anh chuẩn bị đánh nhau à?”

Hạ Xuyên nói: “Để lại cho em.”

Tướng Tôn cười cười, khởi động xe việt dã. Xe chạy về hướng cổng làng, tốc độ không nhanh, cả nhà A Gia vẫn ở cửa nhà nhìn họ, cho đến khi xe chạy xe rồi, họ mới vào nhà.

Đi thôn Ba Trạch, phải quay lại chỗ hôm qua đưa xe trước, lúc lái trở về, dọc đường không gặp phải người nào, đoàn xe kia đã sớm không thấy bóng dáng.

Lại lên đường núi, tốc độ của họ chậm lại.

Đường núi dốc vô cùng, một bên là vách đá, đường là đường đất, cực kì hẹp, chỉ có thể cho một chiếc xe đi qua, phía trước nếu có xe tới nữa thì hoàn toàn không qua được.

Trên đường toàn là đá và bùn vàng, lái một đoạn, đằng trước còn có cây ngã chặn đường. Hạ Xuyên xuống xe dời đi, một lúc lâu mới dời sang một bên được.

Lên xe, Hạ Xuyên vặn chai nước suối rửa tay, tạt sơ mấy cái thấm thấm ướt, nói: “Đường này đoán chừng phải lái đến tối.”

Tướng Tôn cũng không ngờ đường này khó đi như vậy, nói: “Chỉ có thể lái về trước, chỉ mong có thể có chỗ ở lại.”

Họ lên đường quá trễ, buổi sáng thức dậy, ba giờ chiều mới xuất phát, hôm nay dù như thế nào thì cũng không có cách nào chạy đến thôn Ba Trạch, điều duy nhất Tướng Tôn lo là buổi tối có lẽ sẽ ngủ ngoài trời.

Lo lắng này của cô không sai, mãi cho đến tám giờ tối, xe việt dã vẫn đang lái trên con đường núi gấp ghev này, ngay cả chỗ dừng xe nghỉ một lát cũng không có.

Điện thoại di động lại không có sóng, muốn tìm đường cũng không được, ban đêm đường núi nguy hiểm, sợ ý một chút là có thể lái đến bên vách núi. Hạ Xuyên nhìn phía trước, nói: “Dừng lại ở đó trước.”

Lái đường núi mấy tiếng, đến bây giờ mới gặp được một khoảng đất bằng phẳng, phía ngoài khoảng đất chính là vách núi, hai thân cây trồng bên cạnh, cả ngọn núi im lìm, đen kịt.

Hạ Xuyên nói: “Đêm nay nghỉ ngơi ở đây trước, ngày mai trời sáng rồi lên đường.”

42. Chương 42

Tưởng Tồn lái xe giỏi là một chuyện, lái xe trên đường núi xa lạ gặp ghềnh vào ban đêm lại là chuyện khác. Cô cũng không muốn mạo hiểm không cần thiết, nhưng vẫn hỏi một tiếng: “Anh khẳng định muốn ngủ qua đêm ngoài trời?”

Hạ Xuyên nói: “Em có thể đảm bảo đi qua đoạn đường này có chỗ ở?”

Rõ ràng không có lựa chọn khác, Tưởng Tồn cũng liền tùy theo hoàn cảnh.

Trên xe có đồ ăn thức uống, chịu đựng tạm một đêm cũng không cần lo lắng. Hạ Xuyên đi đến phía sau lấy đồ ăn, tiện tay mở túi ngủ ra.

Túi ngủ này không đựng bằng túi nguyên gốc, mà là được đựng trong một cái túi đen lớn. Góc viền túi đều rách, túi ngủ bên trong cuộn tròn qua loa. Hạ Xuyên kéo ra nhìn, vậy mà còn là túi hai người, lớp ngoài màu xanh lá, lớp trong màu xám bạc.

Anh ném túi ngủ ra đằng trước, xách đồ ăn đi đến đầu xe.

Tưởng Tồn đã xuống xe, đang lắc eo hoạt động gân cốt. Trong núi lạnh lạnh, phóng tầm mắt nhìn tới không có chút ánh đèn, cách mấy bước là vách núi, dưới đáy vực đen ngòm, thoát nhìn hơi đáng sợ.

Hạ Xuyên để túi nilon ở đầu xe, lục bên trong: “Ăn cái gì?”

“Bánh mì.”

“Em lấy toàn là một vị à?”

“Có nhân đậu đỏ nữa.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có bánh mặn không?”

Tưởng Tồn đi sang nhìn, lấy một cái bánh mì dài nhỏ ra, nói: “Ở trong có chà bông.”

Hạ Xuyên ăn bánh chà bông, Tưởng Tồn ăn bánh đậu đỏ, ăn bánh mì không thì quá khô, hai người lại mở hai chai nước suối. Hạ Xuyên ăn mấy miếng là xong, bỏ gói đựng bánh mì vào trong túi nilon, quay lại trên xe lấy túi ngủ, mở ra.

Tưởng Tồn đang ăn nói: “Anh muốn ngủ túi ngủ ư?”

“Ừ.”

Tưởng Tồn hỏi: “Chỉ một người à?”

Hạ Xuyên liếc cô một cái, cười: “Hai người.”

Tưởng Tồn nhìn nhìn, đúng thật là hai người.

Hạ Xuyên giũ túi ngủ ra, hỏi: “Nếu là một người thì em ngủ thế nào?”

Tưởng Tồn nói: “Tôi ngủ túi ngủ, anh ngủ trong xe.”

“Em đúng là biết hưởng thụ.”

“Trong xe ấm áp.”

Hạ Xuyên trải túi ngủ dưới đất, nói: “Tôi còn phải cảm ơn em?”

“Không có chi.”

Một lát sau, Tưởng Tồn lại nói: “Tôi là phụ nữ, anh cũng phải nhường tôi.”

Hạ Xuyên đang bơm khí cho túi ngủ, nghe vậy nói một tiếng: “Em giống phụ nữ điểm nào? Chui xuống gầm xe sửa xe? Vung gậy đánh người?”

Tưởng Tồn nói: “Tôi không phải phụ nữ, vậy thì sở thích của anh rất đặc biệt đấy!”

Hạ Xuyên ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười nói: “Tôi là khẩu vị rất nặng.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, uống hai hộp nước, gói bánh mì đã ăn một nửa lại, rồi bóc một thanh chocolate. Túi ngủ được bơm lên, nhanh chóng căng phồng, thoát nhìn vừa dày vừa chắc, lớp trong màu xám bạc còn là cotton, chắc hẳn rất ấm áp.

Tưởng Tồn ngồi xổm xuống sờ sờ, nói: “Người bỏ quên cái túi ngủ này đúng là người có tiền.”

“Cũng chỉ mấy trăm.” Hạ Xuyên làm xong việc, lại đi bóc một cái bánh mì, không có bánh mận, anh chỉ có thể ăn bánh đậu.

“Mấy trăm cũng là tiền mà.”

“Em đua xe nhiều năm như thế chắc cũng kiếm không ít, sao giống như chưa thấy tiền bao giờ vậy?”

“Anh là nhà giàu mới nổi, không biết không trách anh.”

Hạ Xuyên nói: “Nhà giàu mới nổi là bố mẹ tôi, tiền của tôi là tự mình kiếm.”

“Anh vẫn không ngừng cố gắng chứ?”

“Gần giống em.”

Tưởng Tồn ngồi xếp bằng trên túi ngủ, cắn một miếng chocolate nhìn sang bên cạnh, vách núi quá gần, hai thân cây trơ trụi, đỉnh đầu mặt trăng treo cao, cả bầu trời đầy sao thu hết vào mắt.

Hạ Xuyên ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Tưởng Tồn theo tầm mắt của anh nhìn chocolate trong tay mình: “Anh chưa từng ăn chocolate?”

“Thử qua mấy lần.”

“Chocolate không phải vị đó?”

“Bẻ một miếng cho tôi.”

Tưởng Tồn bẻ một miếng cho anh. Hạ Xuyên thử, rất không hiểu nói: “Sao thứ ngấy thế này mà có người thích ăn thế?”

Tưởng Tồn nói: “Bia như nước tiểu ngựa không phải đàn ông vẫn thích uống đấy à. Còn thuốc lá nữa, thuốc lá có mùi vị gì?”

“Em chưa từng hút?”

“Tôi đâu có nghiện.”

“Tôi cũng không có.”

“Vậy mà anh thuốc không rời tay, còn mang hộp kẹo cai thuốc bên mình?”

Hạ Xuyên tiện tay lấy hộp kẹo nhỏ ra, xoay xoay nói: “Cái này à?”

“Ừ.”

Hạ Xuyên nói: “Đồ ăn vặt của tôi.”

Tưởng Tồn: “...”

Hạ Xuyên cười cười, một lát sau hỏi: “Em có còn đồ ăn nào khác không? Miệng nhạt quá.”

“Thịt bò khô?”

“Đề ở đâu?”

Tưởng Tồn đứng lên, đi tới phía sau xe việt dã, lục một cái túi khác, tìm ra một gói thịt bò khô, khéo mắt quét tới củ cải tròn để trong góc. Cô lấy hai củ ra, quay lại bên túi ngủ ném một củ cho Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên cầm trên tay nhìn nhìn: “Ăn củ cải à?”

“Mùi vị không tệ.”

Củ cải tròn đã được rửa qua, trên mặt còn dính chút xú bùn, Tưởng Tôn lau một chút, cắn một miếng lớn, nước giòn ngọt rất nhanh thấm vào cổ họng.

Hạ Xuyên ăn hai miếng, nói: “Cũng khá ngon.”

Tưởng Tôn vừa ăn vừa nói: “Chị Cát Sử đã cho chúng ta một túi lớn.”

“Có thể để bao lâu?”

“Trời lạnh, chắc sẽ không hỏng đâu.”

“Đến lúc đó em mang về.”

“Nếu đường đi tiếp theo có tình huống gì nữa, thì còn phải lãng phí bao nhiêu ngày?”

Hạ Xuyên nghĩ nghĩ: “Hỏng thì mua lại cho em.”

Tưởng Tôn hỏi: “Ba tên kia thế nào rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Không nhận tội.”

“Xe tôi thì sao?”

“Cái gì cũng không nhận, liều chết ngậm miệng không thừa nhận, tố cáo ngược chúng ta ác ý làm bị thương người khác. A Sùng nói với đồn cảnh sát rồi, chờ bên này xong chuyện thì chúng ta còn phải đi một chuyến.”

Tưởng Tôn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Hôm qua lúc tra hỏi chúng nên ghi âm lại, tiếc thật.”

Hai người đang nói chuyện, điện thoại di động trong xe đột nhiên vang lên. Tiếng chuông chưa từng nghe qua, không phải của họ.

Hạ Xuyên quay lại xe lấy điện thoại di động, liếc nhìn màn hình, vậy mà lại là đồng hồ báo thức.

Tưởng Tôn hỏi: “Có sóng rồi à?”

Hạ Xuyên nói: “Không có, là đồng hồ báo thức.”

Anh ngồi lại trên túi ngủ, Tưởng Tôn nhìn điện thoại di động trong tay anh, hỏi: “Di động của ba tên kia?”

“Ừm, giữ lại chờ người khác liên lạc với chúng.”

“Không có sóng cũng đâu liên lạc được.”

“Sớm muộn gì cũng phải liên lạc.”

Tưởng Tôn nói: “Xem thử trong cái di động đó có phim gì không?”

“Muốn xem phim ư?”

“Buồn chán quá, sớm thế này cũng không ngủ được.”

Hạ Xuyên tìm, cái điện thoại di động này không có phim, nhạc thì lại rất nhiều, gì mà “Nước vong tình”, “Khi người đàn ông khóc”, còn có “Trái táo nhỏ”.

Hạ Xuyên cười hỏi: “Muốn nghe bài nào?”

Tưởng Tôn nói: “Hai cái di động khác thì sao?”

Hạ Xuyên lấy hai cái tới, nhân tiện ngậm điều thuốc.

Hai cái di động còn lại, trong một cái lưu mấy trăm bài hát, nhìn đến mức hoa cả mắt, trong cái kia thì không có nhạc gì, chỉ có một đồng phim sex và mấy đoạn video. Hạ Xuyên vừa bấm mở một cái thì tiếng “ưm ưm a a” liền truyền ra.

Tưởng Tôn lặng lẽ nhìn về phía anh, Hạ Xuyên tắt video, nói: “Nghe nhạc.”

Anh bấm mở một bài, là bài hát tiếng Quảng Đông, lời bài hát:

Mưa phùn kèm theo gió làm ướt đầm đường phố lúc hoàng hôn

Lau đi nước mưa, đôi mắt ngây thơ ngược lên

Trông về phía đèn chiều cô đơn

Là kí ức đau thương ấy

Hạ Xuyên búng tàn thuốc, hỏi: “Bài này thế nào?”

“Thích anh. (1)”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô.

Tưởng Tồn ăn một miếng chocolate, nói: “Thích em, của Beyond.(2)”

(1), (2): Tên bài hát là , có thể dịch là Thích em hoặc Thích anh.

Hạ Xuyên khựng lại: “À, chưa từng nghe qua. Em biết hát ư?”

“Biết chứ.”

“Không phải trước đây nói không biết hát à?”

“Tôi nói là không có một bài có thể hát hết.”

Hạ Xuyên nói: “Hát một bài nghe thử xem?”

“Không hát.”

Hạ Xuyên không ép cô, cũng không đổi bài, nghe một lúc hỏi: “Em thích Beyond?”

“Bình thường.”

Vậy chính là Trác Văn đó thích.

Tưởng Tồn nói: “Là anh ấy thích Beyond.”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô, không nói gì.

Tưởng Tồn vẫn ngồi xếp bằng, hai tay cầm chocolate, cắn miếng nhỏ nói: “Tôi thì không có nhiều hứng thú lắm.”

Hạ Xuyên rít một hơi thuốc, qua một lúc: “Nói thử xem?”

“Nói cái gì?”

“Muốn nói gì thì nói cái đó.”

Im lặng rất lâu, chỉ có bài hát ấy đang hát, Hạ Xuyên tưởng mình chưa từng nghe qua bài hát này, mấy câu trước quả thực không quen, giai điệu mấy câu sau thì hơi quen.

Anh cho rằng Tưởng Tồn sẽ không nói nữa, vừa chuẩn bị đứng lên thì nghe được một câu khe khẽ: “Năm đó quá kích động, anh ấy bảo tôi dừng xe, tôi không dừng, lái xe rất nhanh, sau đó xảy ra tai nạn.”

“Ừm.”

“Cảnh sát giao thông không quy trách nhiệm cho tôi.”

Hạ Xuyên lắng lắng nghe, tại sao không quy trách nhiệm cho cô, cô không nói, anh cũng không hỏi.

“Anh ấy luôn nằm trong ICU, chỉ có ông ngoại anh ấy ở cùng. Tiền thuốc rất đắt, tôi không bồi thường, thân thể mẹ tôi không hề tốt, tôi còn phải chăm sóc mẹ tôi. Ông ngoại anh ấy không cho tôi gặp anh ấy, sau đó tôi cũng chưa từng gặp lại anh ấy.”

Hạ Xuyên hỏi một tiếng: “Mấy năm không gặp rồi?”

“Chín năm.”

Lại là con số chính xác này, Hạ Xuyên hỏi: “Hết rồi?”

Tưởng Tồn nói: “Sau đó tôi bồi thường tiền cho anh ấy.”

“Tiền ở đâu ra?”

“Tiền thi đấu kiếm được... Mấy năm sau mới kiếm được, gửi vào thẻ của anh ấy, gửi mấy năm, thẻ của anh ấy không hủy, cũng không biết anh ấy có còn không.”

Hạ Xuyên rít một hơi thuốc, một lát sau hỏi: “Vẫn nhớ anh ta?”

Bài hát kia đã đến đoạn cuối, là giai điệu Hạ Xuyên thấy hơi quen.

Thích em, đôi mắt động lòng người ấy

Tiếng cười càng mê hoặc hơn... (3)

(3) Bài hát “Thích em”: [s:// .youtube.com/watch?v=HeI8stipVKM](https://www.youtube.com/watch?v=HeI8stipVKM)

Hát đầy hờ hững, giọng rất tùy ý, nhưng rõ ràng đã hát vào lòng người. Hỏi xong câu kia, tầm mắt anh rơi vào đôi mắt Tưởng Tồn.

Tưởng Tồn khẽ nói: “Cũng không có.”

Hạ Xuyên cup mắt rít thêm mấy hơi thuốc, đầu thuốc lóe lên từng chớp, chưa hút hết, anh đã dụi tắt điếu thuốc, thuận miệng nói: “Ăn thêm ít đồ ăn nữa?”

“Không còn gì ăn cả.”

“Chờ đấy.”

Hạ Xuyên đứng dậy đi về phía xe việt dã, không biết lấy thứ gì, bỏ vào trong túi, lại lấy gói đồ rồi quay lại. Anh ném một cái vào ngực Tưởng Tồn, nói: “Ăn cái này.”

Cái gói màu xanh dương, trên mặt vẽ một nàng tiên nhỏ. Tưởng Tồn cầm trên tay nhìn một lúc: “Mua lúc nào vậy?”

“Mua ở siêu thị.”

“Hà Xương?”

“Ừm.”

Tưởng Tồn hỏi: “Anh mua cái này làm gì?”

“Đền cho em.” Anh thuận miệng nói, “Gói lần trước em mua không phải bị ngấm trong nước sao?”

Về mặt Tưởng Tồn bình thường bóc gói bánh, ăn một miếng hỏi: “Anh giấu chỗ nào vậy? Sao tôi không nhìn thấy?”

“Trong túi của tôi.” Hạ Xuyên hất cằm, “Ngon không?”

Tưởng Tồn gật gật đầu: “Cũng được.”

“Cho tôi một miếng.”

Tưởng Tồn lấy một miếng đưa sang, Hạ Xuyên liền ăn tay cô.

Tưởng Tồn ăn Lonely God, Hạ Xuyên tìm mấy tảng đá ven đường chất bên vách núi, vách núi quá gần, tránh cho lúc ngủ xoay người một cái rơi xuống.

Đèn xe vẫn bật, bên vách núi sáng choang. Tưởng Tồn chậm rãi nhai Lonely God, nhìn bóng lưng Hạ Xuyên.

Anh chưa từng mặc áo phao lông, trước đó luôn mặc áo khoác màu đậm, phong cách của hai người hoàn toàn khác biệt, người trước trẻ trung, người sau trầm tính. Anh khoảng ba mươi tuổi, tuổi tác viết trong xương cốt, tỏa ra mùi vị của người đàn ông trưởng thành.

Tưởng Tồn liếm ngón tay một cái, khe khẽ hát, người đằng trước hỏi một tiếng: “Bài gì vậy?”

“Không biết.”

“Quen tai.”

“Bài trong xe của A Nhã hôm qua.”

“À, thập niên 90.”

Tưởng Tồn cười cười, để nửa gói Lonely God còn lại sang một bên, cởi cái áo khoác màu hồng phấn nằm xuống, lấy điện thoại di động ra chơi game.

Hạ Xuyên dời đá xong, rửa tay ngồi trở lại, hỏi: “Kéo lên?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên trùm áo khoác lên túi ngủ, kéo túi ngủ lại nằm bên cạnh Tưởng Tồn, nghiêng đầu liếc nhìn: “Game gì vậy?”

“Go-kart.”

“Có mạng à?”

“Chơi đơn.”

“Có gì vui?”

“Không vui. Không buồn ngủ.”

Tưởng Tồn vẫn đang chơi, Hạ Xuyên nằm một lúc, ngồi dậy, mò lấy điều thuốc trong túi áo khoác ra châm.

Tưởng Tồn bấm di động nói: “Lại hút thuốc.”

“Ừm.”

Hạ Xuyên phả một vòng khói thuốc, cúi đầu nhìn Tưởng Tồn. Tưởng Tồn chơi chuyên tâm, tầm mắt luôn ở trên màn hình di động, mái tóc dài xõa ra, ngực hơi phập phồng, áo len rất sát người, cái cổ chữ V khoét vừa phải.

Anh dùng sức rít hai hơi, thuốc dư còn nhiều hơn điều trước, anh đã dụi tắt nó ném sang một bên, cúi người đẩy áo len của Tưởng Tồn lên, kéo áo ngực cô xuống.

Anh cúi đầu hôn môi cô, tay vuốt ngực cô. Áo ngực chưa cởi ra, cần mu bàn tay anh. Anh dùng sức kéo một cái, bả vai Tưởng Tồn bị siết chặt, tránh nụ hôn của anh nói: “Đừng...”

Hạ Xuyên chặn miệng cô, điện thoại di động trượt xuống túi ngủ. Tưởng Tồn túm tay anh, tranh thủ một hơi nói: “Đừng kéo!”

Hạ Xuyên gạt dây áo ngực của cô, tay vòng ra sau lưng cô cởi nút, ba nút, thử mấy lần cũng không cởi được. Anh bỏ cuộc, lại trở về ngực cô, vò hai cái rồi đẩy áo len của cô qua đầu cô, còn chưa đẩy hết, anh lại đi tới quần jean của cô, cởi nút kéo xuống.

Quần jean bó chặt, anh thử hai lần mới đến nửa mông cô, cái cuối cùng ra sức, kéo theo quần lót màu đen xuống.

Anh vừa hôn vừa cởi quần mình, rất nhanh chóng tới.

Áo len vướng trên cổ tay Tưởng Tồn, cô khe khẽ run, còn chưa rút tay ra thì anh đã xông vào nửa đầu. Tưởng Tồn khẽ kêu: “Chờ một lát!”

Hạ Xuyên thử một chút, nói: “Uớt rồi...”

Anh đâm vào trong một cái, cột sống tê dại, mới vào một nửa. Tưởng Tồn nhú mào, không cách nào tiếp nhận. Hạ Xuyên ngậm ngực cô, tay thả lỏng giúp cô, gân xanh trên cổ như sắp nứt toác. Anh chờ không kịp, xông một cái tới tận cùng.

Tưởng Tồn thở hổn hển, không cách nào phát ra tiếng.

Trong cổ họng Hạ Xuyên hừm ra một tiếng cực thấp, giữ mông cô, bắt cháp bên trong đùn đẩy, thô bạo đâm tới. Sức mạnh ấy xông vào đến mức Tưởng Tồn nói không thành tiếng. Cô không thể cử động tay, nức

nở cắn môi. Hạ Xuyên đè nén, thở hổn hển, giống như một tướng lĩnh chiến đấu anh dũng giết địch, không hề cho đối phương một cơ hội sống.

Tướng Tôn chợt cong người lên, cơn tê dại vô tận cuốn tới, trong núi rừng yên ắng phát ra một tiếng rên thấp mất không chế.

Hạ Xuyên ngăn chặn sự đè ép và thít chặt trong thân thể cô, cúi đầu hôn môi cô, khẽ thở hổn hển cười cười: “Ai không được?”

Đôi mắt Tướng Tôn tan rã, không có cách nào trả lời. Anh chậm rãi đưa đẩy, dùng sức đâm tới: “Ai không được?”

Tiếng nước nhỏ nhỏ vụn tràn ra từ khóe miệng Tướng Tôn. Cô co quắp ngón chân, cả người run rẩy, nghiêng rằng nói: “Anh...”

Hạ Xuyên hung hăng đâm vào một cái, Tướng Tôn nói không thành tiếng.

Hạt bụi nhỏ bé lơ lửng trong chùm ánh sáng, chậm rãi lay động theo làn gió núi, sao khắp bầu trời, áp rất gần, dường như vươn tay là có thể với đến.

Hạ Xuyên cởi áo len, để lộ ra thân trên cường tráng. Bắp thịt anh đã căng cứng, kìm chế đà bùng nổ của dục vọng trong cơ thể, chậm rãi hôn khuôn mặt, đôi môi, cổ Tướng Tôn, rồi quay lại tai cô, tay mài ép dưới người.

“Sít chặt vô cùng... Đừng cắn môi...” Anh ngậm môi Tướng Tôn, đi vào trong từng chút một, lại ôm cô lên, để cô ôm lấy cổ anh.

Anh khom người cắn ngực cô. Tướng Tôn ngửa đầu ra sau, đưa mình vào trong miệng anh.

Hạ Xuyên hỏi: “Thoải mái không?”

Tướng Tôn cả buổi mới lên tiếng: “Bình thường...”

Hạ Xuyên cười cười: “Không sướng khoái?”

“Bình thường...”

Hạ Xuyên ném cô lại, hung hăng xông vào trong một cái. Tướng Tôn chịu không nổi la lên: “Khốn kiếp...”

Hạ Xuyên bầu vào hai cánh tay cô, nhìn chăm chăm nét mặt cô: “Có sướng khoái không?”

Tướng Tôn rên rỉ, hoàn toàn không nói được. Anh rong ruổi trên người cô, bắt cô mở miệng, nhưng lúc cô sắp mở miệng lại đâm vào đến mức âm điệu trong cổ họng cô vỡ vụn.

Túi ngủ hai người đã mở hết, lệch vị trí, chợt nghe “ầm” một tiếng nặng nề truyền tới từ trong khe núi. Hạ Xuyên dừng lại nhìn sang bên cạnh, một tảng đá rơi xuống, họ đã đến gần bên vách núi.

Tướng Tôn nghiêng đầu, lưng hơi cong lên, nói: “Đi qua một chút...”

Hạ Xuyên dùng sức ưỡn một cái, Tướng Tôn khẽ rên: “Ừm... dừng...”

Hạ Xuyên lại thô bạo, nói: “Kêu thôi!”

Tướng Tôn không kêu, anh giãy vò chỗ đó. Tướng Tôn túm cánh tay anh la: “Vương Đại Tài...”

Hạ Xuyên chợt lật người cô lại, không cho cô thở dốc lại đâm vào. Tướng Tôn há miệng, túm vãi bông dưới người, cả buổi mới tìm lại giọng: “Khốn kiếp, mấy đời anh chưa từng thấy phụ nữ hả!”

Hạ Xuyên đỡ eo cô, khẽ thở hổn hển nói: “Vẫn còn sức nói trọn câu, sức tôi chưa đủ?”

Tướng Tôn không có sức mắng người, vừa mắng vừa la, cuối cùng cổ họng khô khốc cũng không phát ra tiếng được nữa. Cô nằm sấp trên túi ngủ mềm nhũn như đồng bùn. Hạ Xuyên lật người cô lại, ôm vào lòng mài ép chậm chậm nhẹ nhẹ, khẽ gọi cô: “Tướng Tôn...”

Tướng Tôn mở mắt ra, Hạ Xuyên hôn mắt cô: “Tướng Tôn... Hãy gọi anh...”

Anh cọ sát đầy dịu dàng, giọng nói mê hoặc cực thấp, Tướng Tôn khàn giọng nói: “Hạ Xuyên...”

Hạ Xuyên hôn cô, từng chút từng chút một, dịu dàng đến cực điểm.

43. Chương 43

Mùi thơm trên người cô giống anh, cùng là mùi xà phòng thơm buổi trưa hai người dùng, không biết là nhân hiệu gì, mùi thơm nồng nặc, thậm chí thơm đến gay mũi, tắm xong mùi thơm nồng đó lưu lại trên người, Hạ Xuyên không hề thích.

Sau đó lúc cô đi ra cũng mang theo mùi thơm này, khi anh sấy tóc cho cô mùi thơm đó quanh quẩn không đi, lại hơi khác mùi của anh, nhưng không thể nói rõ khác chỗ nào.

Có thể là cô không giống.

Hạ Xuyên vuốt ve cánh tay cô, trên đó vẫn còn vết bầm tím chưa tan, vùng bị bầm tím không lớn, nhưng so với thân thể trắng ngần của cô thì vô cùng nhức mắt.

Anh hỏi: “Còn đau?”

Tưởng Tôn khép hờ mắt: “Đâu đâu cũng đau...”

Hạ Xuyên hơi cử động: “Thế này thì sao?”

Tưởng Tôn run một cái, bắt lấy cánh tay anh, cố gắng trả cơn tê dại ấy lại cho anh một cách vô ích. Hạ Xuyên hôn vết bầm kia, nói: “Có nhớ tôi đã nói gì với em không?”

Tưởng Tôn mờ mịt: “Cái gì cơ?”

Hạ Xuyên nhẹ nhàng sờ lưng cô: “Đêm giao thừa, tôi đã nói gì với em?”

Tưởng Tôn nói: “Không biết.”

“Tôi nói ——” Hạ Xuyên thấp giọng, nói bảy chữ bên tai cô.

Vào lúc này, đèn xe tối dần, trong nháy mắt, bên vách núi rơi vào bóng tối.

Không ai nói gì nữa, trong bóng tối, xúc giác vô cùng nhạy cảm, chờ thích ứng dần với bóng đêm, bên vách núi chỉ còn lại hai bóng hình lên lên xuống xuống. Thú dữ xống chuồng, đòi hỏi vô độ, sức mạnh khác xa, một người đã định trước là chúa tể, một người không cam chịu làm kẻ dưới, có người không nhớ được lời nói, anh giúp cô nhớ lại, thực sự muốn đưa cô vào chỗ chết.

Giết địch một ngàn, tổn binh tám trăm, sau lưng anh lại thêm vết thương.

Hạ Xuyên lật người cô lại, nằm sấp trên lưng cô khẽ thở dốc: “Tối nữa!”

Tưởng Tôn không ngăn cản được anh, chỉ có thể nắm lấy vai bông. Mặt cô hướng về phía vách núi, khe núi như há cái miệng to như một chậu máu, người phía sau đâm vào một lần, cô lại đến gần vách núi thêm một phần. Hàng đá kia bị ép đẩy lùi tới rìa, có hai tảng đá nhô ra một nửa, đang bị họ đưa đẩy vào bóng tối.

Tưởng Tôn ước gì mây đen che lấp vàng trắng, thực sự không nhìn thấy mới phải. Cô thở hổn hển, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, “ầm” một tiếng, hai tảng đá kia rơi xuống trước mặt cô. Tưởng Tôn níu chặt vai bông dưới người, ngẩng đầu lên, rên rỉ mắt không chế.

Đối diện với vàng trắng lười lười, tựa như đã thú hú dài, da thịt cô ửng lên một màu trắng bạc tinh khiết, mái tóc dài được gió núi nâng lên, rơi xuống bên ngoài vách núi.

Hạ Xuyên không dời mắt nổi, bấp thập cả người đã căng ra đến cực hạn. Anh gầm nhẹ một tiếng, đưa cô vào vực sâu tối tăm.

Gió núi khẽ thổi, nhiệt độ buổi tối trên cao nguyên cực thấp, trong túi ngủ đôi lại vẫn tỏa ra hơi nóng.

Hạ Xuyên bật đèn pin di động, cúi đầu liếc nhìn Tưởng Tôn nhắm nghiền hai mắt, nếu không phải ngực cô vẫn đang nhấp nhô dồn dập, thì anh còn tưởng cô ngất đi rồi.

Hạ Xuyên kéo túi ngủ lại, nằm xong, rồi ôm cô vào lòng, cúi đầu hỏi: “Chết rồi à?”

Tưởng Tôn cả buổi không lên tiếng, một lát sau: “Anh chết rồi tôi vẫn chưa chết đâu...” Giọng đã khàn cả.

Hạ Xuyên cười cười, vuốt tóc lòa xòa bên gò má cô: “Vậy làm nữa?”

Tưởng Tôn yếu ớt nói một chữ: “Cút!”

Hạ Xuyên nằm cùng cô một lát, ngồi dậy kéo áo khoác tới lấy thuốc. Một hộp đồ rơi ra từ trong túi áo khoác, đập ngay vào mặt Tưởng Tôn.

Tưởng Tôn cầm món đồ, mở mắt nhìn, khựng lại một lúc hỏi: “Mua lúc nào đây?”

“Hà Xương.”

“Mua chung với Lonely God?”

“Ừm.”

“Sao lúc này không dùng?”

“Quên mất.”

Tưởng Tôn liếc về phía anh, Hạ Xuyên kệp điều thuốc vẫn chưa châm, cúi người, bao phủ đỉnh đầu cô nói: “Sáng khoái nên quên mất. Quan trọng không?”

Tưởng Tôn nói: “Không sao, kì an toàn.”

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi, ngậm thuốc, châm thuốc ở đỉnh đầu cô. Đầu thuốc sáng lên trước mắt Tưởng Tôn, Hạ Xuyên cúi đầu hôn môi cô một cái, rồi đưa thuốc tới bên miệng cô.

Tưởng Tôn ngậm lấy, một lát sau, phả một vòng khói thuốc vào mặt Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên rít một hơi, cũng phả vòng khói thuốc vào mặt Tưởng Tôn. Anh lại đưa điều thuốc sang, Tưởng Tôn trả lại anh một hơi thuốc như cũ.

Ánh mắt anh không rời mặt cô, dường như có thể đào ra vàng trên mặt cô. Tưởng Tôn hờ hững nhìn lại, lát sau, cô sờ đỉnh đầu anh một cái, hỏi: “Bị ai đập đầu vậy?”

Hạ Xuyên không trả lời, cúi đầu hôn cô một hồi, chờ đến khi tàn thuốc rơi xuống bên tai cô, anh mới buông cô ra, nghiêng người búng tàn thuốc sang bên cạnh, hỏi: “Có lạnh không?”

“Có một chút.”

“Mặc đồ vào.”

Tưởng Tôn đứng dậy mặc quần áo.

Cô ngồi nghiêng, đưa lưng về phía Hạ Xuyên, lấy cái áo ngực suýt thì bị anh kéo rách mặc vào, người phía sau nói: “Lần sau mặc cái hai nút đi.”

“Tôi chỉ mang theo một cái này.”

Cô vén mái tóc dài ra trước ngực, mu bàn tay đưa ra sau cài nút áo ngực, bờ lưng trần trắng ngần không tì vết, hai bên eo có dấu tay màu đỏ.

Hạ Xuyên nằm nghiêng chống đầu, nheo mắt rít một hơi thuốc, tầm mắt đi xuống, rơi trên mông cô, nhìn thấy cái nốt ruồi đen nhỏ sau eo cô.

Tưởng Tôn che chắn trong túi ngủ mặc quần lót, mông vừa nâng lên chuẩn bị mặc vào, thì một bàn tay to liền bóp lấy. Cô không thay đổi sắc mặt cũng trằm lấy tay anh.

Hạ Xuyên dùng sức xoa hai cái rồi mới lấy tay ra. Chờ cô mặc đồ xong, thuốc lá của anh vẫn chưa hút hết.

Tưởng Tôn hỏi: “Anh không mặc à?”

Hạ Xuyên đưa thuốc đến bên miệng cô, cầm lấy quần áo mặc vào, mặc xong ôm cô một cái, lấy lại thuốc trong miệng cô rít hai hơi.

Tưởng Tồn hỏi: “Máy giờ rồi?”

Hạ Xuyên liếc nhìn giờ: “Hơn một giờ.”

“Ngày mai dậy sớm.”

“Ừm.” Hạ Xuyên nói, “Ngủ đi.” Anh ném đầu thuốc, tắt đèn pin di động.

Không gian của túi ngủ rộng rãi, giữ ấm tốt, tốt hơn cái giường gỗ lạnh như băng trong căn phòng lọt gió tới qua nhiều. Tưởng Tồn cực kì mệt, rất nhanh đã ngủ như chết.

Hạ Xuyên cũng mệt, nhưng không ngủ, đợi một lát, anh rón rén ra khỏi túi ngủ, bật đèn pin di động, tìm mấy tảng đá lớn ở chỗ khác chất lên. Chết xong, anh quay lại xe lấy Sát Nhĩ Ngõa, tiện tay trùm lên túi ngủ, lúc này mới nằm lại.

Đến khi hai người thức dậy, trời mới vừa tờ mờ sáng. Họ ngủ bên vách núi, đặt mình trong một biển mây.

Biển mây nơi đây không giống biển mây ở núi Minh Hà. Núi Minh Hà không cao hơn mực nước biển như thế, không có sương mù dày thế này, không có núi khô vàng không trông thấy tận cùng, càng không có bầu trời thấp đưa tay là có thể chạm tới.

Tưởng Tồn ngẩn người trong thoáng chốc.

Tăng sáng vô cùng lạnh, vừa chui ra khỏi túi ngủ chút xíu, khí lạnh liền ép tới. Tưởng Tồn không ngồi dậy, cô chống người lên một chút, nhìn về phía biển mây trước mặt. Núi non ẩn nấp trong biển mây, một cơn gió thỉnh thoảng thổi qua mới nhìn thấy chút khô vàng, bầu trời mênh mông, không nhìn thấy đất.

Hạ Xuyên nằm gối lên cánh tay, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài vách núi, hỏi: “Đẹp không?”

Tưởng Tồn nói: “Đẹp.”

“Sương mù dày hơn núi Minh Hà.”

“Ừm.”

Hạ Xuyên hỏi: “Ở đây cao hơn mực nước biển bao nhiêu?”

Tưởng Tồn nghĩ một chút: “Hơn hai ngàn mét, cũng chưa phải là chỗ cao nhất.”

Dừng một lát, Hạ Xuyên nói: “Chúng ta không có phản ứng cao nguyên.”

Tưởng Tồn biết anh đang nói gì, cười cười không nói tiếp.

Hạ Xuyên nói: “Ngủ thêm một lúc nữa.”

“Không ngủ được.”

Hạ Xuyên nhìn giờ, còn rất sớm, họ mới ngủ chưa được mấy tiếng, mấy ngày liền cơ bản đều không tới. Anh gấp áo phao lông, gối sau đầu, dang cánh tay: “Sang đây.”

Tưởng Tồn nằm trên cánh tay anh, hai người lẳng lặng nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Sao đầy trời tối qua, trong một buổi biến thành bầu trời xanh biếc mênh mông. Mây mù trôi lững lờ trên đỉnh đầu họ, tất cả giác quan đều chậm lại, mùi vị tươi mát chảy xuôi trong không khí.

Hạ Xuyên hỏi: “Có đói không?”

“Tạm tạm.” Lát sau, Tưởng Tồn sờ sờ Sát Nhĩ Ngõa trên người, hỏi, “Còn anh?”

“Tạm tạm.”

Tưởng Tồn nói: “Hết đồ ăn rồi, chỉ còn lại một chút chocolate và thịt bò khô.”

“Chờ lát nữa mua, hôm nay có thể đến thôn Ba Trạch.” Hạ Xuyên hỏi, “Muốn ăn gì?”

“Miễn bò.”

Hạ Xuyên cười một tiếng: “Chỉ thứ này à?”

“Ừ.” Tưởng Tôn nói, “Muốn ăn thứ gì có nước.”

“Ừm... Cổ họng em còn khàn.”

Tưởng Tôn cũng biết cổ họng mình còn khàn, cô huých Hạ Xuyên một cái: “Lấy nước cho tôi.”

Chai nước suối nằm ở chỗ Hạ Xuyên có thể với tay tới, chỉ còn lại nửa chai, cũng không biết là của ai uống dư. Hạ Xuyên lấy đưa cho cô. Tưởng Tôn chống người lên một chút, vặn nắp chai giữa đầu uống, cổ họng hơi di động. Cô uống xong, bên môi có nước đọng óng ánh, Hạ Xuyên cầm lấy chai và nắp, vặn lại giúp cô, kéo cô vào trong túi ngủ.

Lần này anh tiến vào rất chậm, cúi đầu nhìn nét mặt cô. Tưởng Tôn túm cánh tay anh, luôn nhìn mắt anh, thở theo cùng anh, cùng lên xuống.

Cô xoay mình ngồi trên người anh. Anh xoa ngực cô, ánh mặt trời nở rộ sau lưng cô, trên cao nguyên, cô đẹp đến thành kính, khoe khoang.

Lại thức dậy sau một giấc, mặt trời đã lên cao từ lâu, đã đến chính giữa.

Tưởng Tôn nằm trên ghế phụ, lông mày khẽ nhíu. Hạ Xuyên tỉnh thần sáng khoái, đưa một chai nước và nửa cái bánh mì tối qua cô ăn còn dư cho cô, nói: “Ăn trước đi.”

Tưởng Tôn không ăn, uể oải không muốn động dậy.

Xe việt dã lắc lư lên đường lần nữa. Một tiếng sau, một dòng suối xuất hiện. Hạ Xuyên dừng xe, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng, dẫn Tưởng Tôn đi đến bên dòng suối.

Hai bước đầu Tưởng Tôn không đi được, chân mềm nhũn. Hạ Xuyên cười một tiếng, ôm lấy cô, dẫn cô ngồi trên tảng đá bên suối. Tưởng Tôn vốc chút nước vỗ vỗ mặt, lập tức tỉnh táo không ít. Hạ Xuyên nặn kem đánh răng cho cô, hai người đánh răng bằng nước suối.

Quay lại xe, Tưởng Tôn tỉnh thần tỉnh táo, uống nửa chai nước, cũng ăn hết bánh mì còn dư. Bụng người bên cạnh kêu hai tiếng, Tưởng Tôn ném miếng bánh quy sang. Hạ Xuyên ăn tạm, ăn xong lại lên đường.

Càng ngày càng gần thôn Ba Trạch, điện thoại di động của hai người đều vang lên, tiếng báo tin nhắn liên tục, toàn là lời kêu cha gọi mẹ A Sùng gửi, hỏi sao họ mất tích rồi.

Tưởng Tôn cười cười, gọi một cú điện thoại trả lời, âm thanh ma quỷ của A Sùng lập tức truyền tới: “Tưởng Tôn ——”

Tưởng Tôn nói: “La gì mà la, tối qua di động mất sóng.”

A Sùng thính tai: “Cô bị cảm à? Sao giọng khàn vậy?”

Hạ Xuyên lái xe, như cười như không liếc cô. Tưởng Tôn lườm anh một cái, nói: “Ừ, cảm lạnh rồi.”

Đang nói, tiếng chuông vang lên, là một trong ba cái điện thoại di động kia.

Hạ Xuyên hất cằm, Tưởng Tôn hiểu, lấy di động trong ngăn kéo. Hạ Xuyên liếc nhìn, tên người gọi tới là “Anh Cường”, anh nhếch môi, nói: “Đưa cho tôi.”

Tưởng Tôn để di động trước mặt anh, điện thoại thông, bật loa ngoài.

Đầu bên kia điện thoại la: “Mẹ nó ba đưa chúng bây sao rồi, một ngày một đêm không gọi cú điện thoại nào, người đâu, có theo lạc mất không?”

Hạ Xuyên không lên tiếng.

“Nói mau! Cảm rồi à? Có theo kịp không? Tìm ông già họ Vương đó chưa? —— Mẹ nó mày điếc rồi hả? Bố còn phải giao phó với người khác, nói chuyện cho bố!”

“Giao phó với ai?”

“Mẹ nó mày quản bố giao phó với ai hả?”

“Mày phái người đi theo tao cả đường, mẹ nó tao còn không thể để cho mày giao phó?”

Đầu bên kia điện thoại: “...”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Anh Cường phải không? Lần sau phái người thông minh một chút thì không có vấn đề. Đúng rồi, mày còn phải tới đây một chuyến, tao tiễn chúng vào đồn cảnh sát rồi, vẫn chưa hết Tết nên đừng ảnh hưởng đồng chí cảnh sát đón Tết, mày qua đây vớt người đi.”

Tên Cường không kiềm được giận: “Đm mày! Mày đợi đấy cho bố!”

Cúp điện thoại, Tưởng Tồn lấy lại, hỏi: “Hắn có thể tới vớt người không? Xe tôi không thể cứ tính như vậy.”

“Không tới vớt người thì cũng sẽ tới tìm tôi.”

Tưởng Tồn gật gật đầu.

Xe việt dã cách thôn Ba Trạch càng ngày càng gần. Năm giờ chiều, xe dừng lại bên đường đất, đường phía trước là con đường hẹp quanh co, không thông xe, chỉ có thể đi bộ. Hôm qua họ có hỏi thăm qua anh A Gia, đi bộ ước chừng phải ba, bốn tiếng.

Hôm nay họ nhất định có thể đến thôn Ba Trạch.

Tưởng Tồn nhét hết đồ vật có ích vào ba lô, ba lô thoáng cái nặng hơn rất nhiều. Cô cũng không để Hạ Xuyên đeo, tự mình đeo. Hạ Xuyên liếc nhìn ba lô của cô, không lên tiếng, bước chậm theo bên cạnh cô. Đi hơn một tiếng, Tưởng Tồn mệt, nói: “Nghỉ một lát.”

Hạ Xuyên chỉ tảng đá dưới tán cây, Tưởng Tồn đi sang đó ngồi, uống hai hộp nước, nghỉ ngơi năm phút rồi đứng dậy. Hạ Xuyên tiện tay quàng ba lô của cô lên vai, sải bước đi về phía trước: “Đi thôi.”

Tưởng Tồn dừng một chút, từ từ đi theo.

Không bao lâu, đằng trước xuất hiện một đoàn thồ hàng, khoảng chừng mười sáu, mười bảy người, mỗi người dắt một con la, hai cái sọt trúc dựng trên lưng con la, trong sọt trúc chứa đầy cát đá.

Người hai bên đi chung một đường, đi mười mấy phút, một người dắt la hơn bốn mươi tuổi hỏi: “Hai người đi thôn Ba Trạch hả?”

Hạ Xuyên và Tưởng Tồn nhìn nhau một cái, nhìn về phía đối phương, không trả lời.

Người dắt la nói: “Con đường này là đường đi thôn Ba Trạch đó, hai người đi thôn Ba Trạch ư? Hôm nay?”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao vậy?”

Người dắt la nói: “Không đi được đâu. Chúng tôi cũng đi đến thôn Ba Trạch, cầu treo bên đó gãy rồi, không đi qua được, phải sáng mai mới có thể nối lại.”

44. Chương 44

Thôn Ba Trạch nằm sâu trong núi lớn, cầu treo là một trong những đoạn đường phải đi qua, không có cầu treo thì chỉ có thể trèo qua thêm mấy đỉnh núi đi đường vòng, tốn quá nhiều thời gian, còn không bằng chờ ở đây thêm một đêm.

Hạ Xuyên và Tưởng Tồn không quen đường xá, hai người đi hoàn toàn dựa vào việc hỏi thăm trước đó, đi đường vòng rõ ràng không thực tế, nhưng hôm nay không đến được thôn Ba Trạch, thì họ chỉ có thể đi lại đường cũ. Sắc trời sắp tối, quay trở về rõ ràng cũng không thực tế.

Hạ Xuyên hỏi: “Các anh biết cầu treo gãy mà bây giờ vẫn đi đến thôn Ba Trạch?”

Người dất la nói: “Ban nầy chúng tôi đến đó mới phát hiện cầu treo gãy, vốn đã đi về rồi, nghĩ nghĩ lại phải lãng phí thêm một ngày, mọi người bàn bạc một chút thì vẫn đi đến đó chờ một đêm thôi.”

“Phía trước có chỗ ở ư?”

“Có chứ, có một cái chuồng bò, bình thường buổi tối chúng tôi vội lên đường sẽ ở đó một đêm.” Người dất la quan sát Hạ Xuyên và Tưởng Tôn, hỏi, “Hai người đến thôn Ba Trạch làm gì thế?”

Thôn Ba Trạch hoang vu hẻo lánh, nói đi du lịch rõ ràng là lừa người khác, cũng không cần thiết phải giấu giếm, Hạ Xuyên nói: “Chúng tôi đi tìm một người.”

“À.” Người dất la nói, “Nhưng hôm nay không đi qua được, hai người tới công cốc rồi.”

Đã đi hơn một tiếng, lái xe trở về tìm chỗ ở phải tốn ít nhất sáu, bảy tiếng, ngày mai lại vội sang đây, còn phải đi đường núi gập ghềnh lần nữa, Tưởng Tôn tính tính thời gian, hỏi Hạ Xuyên: “Anh thấy thế nào?”

Mười mấy con la đang chậm rãi dậm chân tại chỗ, mấy người dất la đã đi về phía trước, bước chậm, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn họ một cái, nhỏ giọng bàn bạc đôi câu.

Người dất la nói chuyện với họ cũng vội đi về phía trước. Hạ Xuyên thu tầm mắt, hỏi Tưởng Tôn: “Ngủ ngoài trời thêm một đêm có chịu được không?”

Tưởng Tôn nói: “Tôi có gì mà không chịu được.”

Hạ Xuyên quan sát cô: “Chắc chắn chứ?”

“Trời sắp tối rồi, đi về lối cũ biết đâu cũng phải ngủ ngoài trời, được rồi ——” Tưởng Tôn hất cằm về phía đoàn thổ hàng, “Mau đuổi theo họ đi, không phải nói có chuồng bò sao?”

Hạ Xuyên nhìn cô một hồi rồi mới đi về phía trước. Người dất la nghe thấy tiếng động quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Hai người vẫn muốn đi hả?”

Hạ Xuyên cười: “Giống các anh, không muốn lãng phí thời gian nên vẫn chờ thêm một đêm thôi.”

“Hai người có chỗ ngủ không?” Người dất la suy nghĩ một chút, “Nếu không thì có thể đi đến chuồng bò cùng chúng tôi.”

Hạ Xuyên hỏi: “Có tiện không?”

Người dất la nói: “Không có gì bất tiện cả. Chuồng bò rất lớn, chỉ sợ hai người thành phố các anh không quen thôi.”

Hạ Xuyên nói: “Chuồng bò tốt hơn ngủ trên bãi cỏ, ngày mai còn có thể lên đường cùng các anh, không sợ tìm không ra chỗ.”

Người dất la cười nói: “Không thành vấn đề!”

Hai người gia nhập đoàn thổ hàng, đi sau cùng theo người dất la tên Thứ Tùng. Thứ Tùng là người dân tộc Tạng, nhà ở trong một ngôi làng ở phần phía Tây huyện Mộc Khách, năm nay ba mươi lăm tuổi, đã làm người dất la ngựa sáu năm, cuộc sống vất vả nên anh ta thoát nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều.

Hạ Xuyên tán gẫu với anh ta: “Các anh làm nghề này có thể kiếm được bao nhiêu?”

Thứ Tùng nói: “Năm ngoái kiếm được hai mươi ngàn, chúng tôi không chỉ ở đây mà còn đi chỗ khác, đường núi rất nhiều nơi đều chỉ có thể đi lên bằng la.”

Tưởng Tôn liếc nhìn sọt tre trên lưng con la, hỏi: “Chỗ cát đá này dùng để làm gì thế?”

Thứ Tùng nói: “À, thôn Ba Trạch phải sửa tháp điện, chúng tôi phải mang vật liệu lên.”

Mấy người dất la này cơ bản đều là người dân tộc Tạng, đa số không biết nói tiếng Hán, có mấy người biết nói nhưng phát âm không chuẩn lắm, Hạ Xuyên và Tưởng Tôn nghe ù ù cạc cạc. Ngày trước Thứ Tùng từng làm việc bên ngoài mấy năm, nói tiếng Hán rất tốt, anh ta thỉnh thoảng phiên dịch cho họ. Không lâu sau, một căn nhà đất lớn xuất hiện trước mặt, nóc nhà ráp bằng ván gỗ, ráp không kín nên có khe hở rất lớn.

Đây chính là chuồng bò họ nói.

Hạ Xuyên hỏi: “Còn bao lâu thì đến thôn Ba Trạch?”

Thứ Tùng nói: “Không xa lắm, còn hơn hai tiếng thôi.”

Trời tối sớm, cả ngọn núi đã nửa sáng nửa tối. Đoàn người đi vào chuồng bò, la buộc hết bên ngoài.

Chuyện đầu tiên mấy người dắt la làm không phải nghỉ ngơi uống nước, mà là cho la ăn cỏ trước, cho ăn một lúc mới có người đi đến khe suối gần đó xách nước sang, đựng một cái nôi, thêm gỗ đun nước nóng, chuồng bò sáng lên.

Tướng Tôn ngồi trên một tảng đá lớn, dựa lưng vào cây cột gỗ, nói: “Gần đây còn có khe suối sao?”

Hạ Xuyên hỏi Thứ Tùng: “Khe suối gần chỗ này không?”

“Gần, ở bên đó.” Thứ Tùng chỉ hướng, “Đi thẳng tới đó là thấy được. Nếu hai người muốn đi thì lát nữa tôi dẫn hai người sang.”

Bạn của Thứ Tùng làm mấy chén trà bơ, đưa cho họ một chén, nói: “Ở đây cao hơn mực nước biển, hai người uống một chút, buổi tối có thể ngủ ngon.”

Trà bơ có một chén lớn, màu sắc rất cám dỗ. Hạ Xuyên nói tiếng cảm ơn, đưa chén trà cho Tướng Tôn. Tướng Tôn vừa đói vừa khát vừa lạnh, lập tức bưng chén uống một hớp nhỏ.

Lần đầu tiên cô uống trà bơ, mùi vị này vào miệng có chút khó tiếp nhận. Cô không lên tiếng, lại uống tiếp mấy hớp.

Thứ Tùng mang theo thức ăn khô, chia cho Hạ Xuyên và Tướng Tôn hai cái. Có người còn nấu chén mì đưa cho họ. Tướng Tôn ngại lấy nên chỉ một chén mà thôi.

Hạ Xuyên thì không khách sáo, nhận lấy chén mì, đưa hết bánh quy và thịt bò khô cho họ, còn lại không nhiều, mỗi thứ hai gói.

Anh đưa chén mì cho Tướng Tôn, nói: “Ăn đi.”

Tướng Tôn nói khẽ: “Anh cũng không biết ngượng à.”

Hạ Xuyên cười: “Em cũng có lúc ngượng ngùng ư?”

Tướng Tôn hừ một tiếng, lần này không từ chối nữa, đưa trà bơ cho Hạ Xuyên rồi lập tức cúi đầu ăn mì. Hạ Xuyên uống một hớp trà bơ, thoáng khựng lại rồi mới uống hớp thứ hai, chờ đến khi Tướng Tôn ăn mì gần hơn phân nửa, anh lại đưa chén trà đến bên miệng cô: “Uống thêm mấy hớp.”

“Không cần.”

“Uống đi.”

Chén ngay trước miệng, Tướng Tôn kề sát tay anh uống thêm hai hớp, uống xong nói: “Anh là uống không được nên để cho tôi uống?”

Hạ Xuyên không để ý, uống một hơi hết trà bơ còn lại.

Bên hồ lửa rất ấm áp, ngồi lâu, tay chân lạnh cóng đều sống lại.

Trời đã tối hẳn, ánh lửa đỏ đỏ chiếu vào mặt từng người. Có người mang rượu theo, chia một vòng, Hạ Xuyên và Tướng Tôn cũng có phần, không có chén dư nên đựng bằng chén trà bơ.

Hạ Xuyên uống rượu, hỏi: “Cây cầu treo đó sao gãy thế?”

Mặt Thứ Tùng đen đen đỏ đỏ, uống hơi nhiều rượu: “Mấy ngày trước bị tuyết đè hỏng, chúng tôi không ai biết, năm giờ sáng nay đi ra, đến đây mới biết.”

Hạ Xuyên hỏi: “Mấy ngày trước từng có tuyết rơi ư?”

“Có, ở đây hay có tuyết rơi, hai ngày nay thời tiết khá tốt.”

“Đồ mà la của các anh thô nặng bao nhiêu? Cầu treo cũng có thể bị tuyết đè hỏng mà la đi qua được ư?”

Thứ Tùng nói: “Đi qua được, đoán chừng cây cầu treo này đã hỏng trước đó rồi. May mà mấy hôm trước chúng tôi không sang đây, nếu không thì chắc chắn sẽ rơi xuống rồi.”

Một người khác đang uống rượu đột nhiên nói: “Nghe nói hôm đó có một người rơi xuống.”

Thứ Tùng nói: “Chưa rơi, suýt thì rơi thôi, có điều ngã bị thương, ban này chú không nghe kĩ đó.”

“Chắc là vậy, nếu rơi xuống thật thì khẳng định sẽ chết.”

Tưởng Tồn ăn no, sưởi ấm hỏi: “Các anh đi một chuyến thể này phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Thứ Tùng nói: “Trọn một ngày, có lúc phải đi đường mấy ngày.”

“Chỉ có thể ăn uống trên đường ư?”

“Đúng thế.”

Người bên cạnh cười nói: “Mấy ngày đi đường đó nhớ vợ nhất đấy!”

Thứ Tùng nói: “Chú không nhớ à!”

“Em nhớ con em.”

Tưởng Tồn hỏi: “Con anh bao nhiêu tuổi?”

Người đó nói: “Mười một tuổi rồi.”

Thứ Tùng nói: “Con cậu ta học giỏi lắm, luôn đi học ở trong trấn, bây giờ nghỉ lễ ở nhà, mỗi ngày giúp làm việc, vô cùng hiểu chuyện!” Anh ta lại chỉ những người khác, “Con mấy cậu ấy đều mới hai tuổi. À, con anh ấy đã mười tám tuổi rồi!”

Tưởng Tồn cười: “Vậy chừng hai năm nữa là anh không cần làm rồi, để cho con nuôi.”

“Vẫn chưa được đâu.”

Tưởng Tồn nói: “Sao?”

“Không thể dừng được, muốn cuộc sống khá hơn thì không thể dừng được!”

Thứ Tùng gật đầu: “Đúng thế, đoàn thồ hàng của chúng tôi không thể dừng được, đi mỗi ngày mỗi ngày là có thể đi tới cuộc sống tốt đẹp hơn!”

Đàn ông dân tộc Tạng hào sảng, uống vài chén rượu lại ca lên khúc ca dân tộc Tạng, nói nói cười cười tán gẫu việc thường ngày trò chuyện tiền nong. Hạ Xuyên chia một vòng thuốc lá cho họ, quay đầu thấy Tưởng Tồn đi ra ngoài, anh nhìn một cái, tiếp tục nói cười với họ.

Tưởng Tồn không đi xa, ngay bên ngoài chuồng bò, cầm một bó cỏ cho la ăn. Bên trong tiếng cười sang sảng, nghe ra được mỗi người đều rất cao hứng.

Con la lùn lùn, rất khỏe, tham ăn, ăn hết một bó còn muốn ăn nữa. Tưởng Tồn xoa xoa đầu con la, học nó kêu một tiếng, con la ngược mắt nhìn cô.

Sau lưng có người cười một tiếng.

Tưởng Tồn không quay đầu lại, dứt cho con la ăn, nói: “Sao đi ra đây?”

“Sao em đi ra đây?”

Tưởng Tồn nói: “Mười mấy người đàn ông các anh cùng hút thuốc, muốn làm tôi sặc chết à?”

Hạ Xuyên cười cười, đi đến sau lưng cô, sắp đầu tới gần: “Ngửi thử xem tôi có hút không.”

Tưởng Tồn hất vai một cái: “Toàn mùi rượu.”

“Rượu đó mùi vị không tệ, em nên nếm thử một hộp.”

“Tửu lượng của tôi không tốt.”

“Một hộp mà say được à?”

“Đâu phải chưa từng say.”

Hạ Xuyên cách Tưởng Tôn xoa xoa đầu con la kia. Con la đang ăn vui, cúi kính nghiêng đầu một cái, lại ăn tiếp. Hạ Xuyên hỏi: “Thích la ư?”

Tưởng Tôn nói: “Nó rất đáng yêu.”

Hạ Xuyên thoáng khựng lại: “Sở thích của em khác người bình thường.”

“Đúng thế, là rất khác.”

Đoạn đối thoại này rất quen, nhưng đã thay đổi mấy chữ. Hạ Xuyên cười cười, nói: “Biết sớm thì nên thuê một con la đi tới đây, cười la đi đường gấp nhanh hơn đi bộ rất nhiều.”

Tưởng Tôn hỏi: “Anh biết cười sao?”

“La không phải là ngựa, không khó.”

“Ồ.”

Cho la ăn xong, Hạ Xuyên hỏi: “Đi đến bên dòng suối không?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên quay vào trong lấy túi, nhân tiện lấy Sát Nhĩ Ngõa trong túi ra ném cho Tưởng Tôn. Tưởng Tôn choàng lên người, ẩm hơn rất nhiều, hai người đi theo hướng Thứ Tùng chỉ.

Đường núi dốc, từng khoảng cỏ khe lay theo gió. Ban đêm nhiệt độ hạ thấp dữ dội, gió thổi vào mặt đau tê buốt.

Không bao lâu phía trước xuất hiện một dòng suối. Hạ Xuyên giờ điện thoại di động chiếu sáng, nước suối trong veo.

Tưởng Tôn hỏi: “Nước suối còn lại bao nhiêu?”

“Nửa chai.”

“Đựng nước.”

Trong túi có hai chai nước không uống còn dư lại, Hạ Xuyên chứa đầy nước.

Tưởng Tôn đánh răng rửa mặt, nước suối ở đây phải lạnh hơn dòng suối gặp được lúc tới đây nhiều, tay cô cứng ngắc, khăn mặt vắt không nổi. Người bên cạnh lấy khăn mặt của cô, dùng sức vắt hai cái rồi ném lại cho cô, Tưởng Tôn giũ ra lau mặt hai cái.

Lau xong, cô quay đầu nhìn Hạ Xuyên. Hạ Xuyên không sợ lạnh, vậy mà còn cởi vớ ngâm chân trong nước suối.

Tưởng Tôn nhìn một hồi, nói: “May mà đựng nước trước rồi.”

Hạ Xuyên cười: “Em tưởng nước em đựng vào là nước sạch ư?”

“Không nhìn thấy thì là nước sạch.”

Hạ Xuyên không lên tiếng, Tưởng Tôn chợt nhớ tới câu của Trương Nghiên Khê:

Tôi từng thấy nước bẩn hơn nữa kia... Bề ngoài trong veo lắm, thực ra bên trong toàn là chất độc.

Tưởng Tôn hỏi: “Nước lạnh không?”

“Không lạnh.”

Tưởng Tôn cũng cởi vớ, Hạ Xuyên nhìn về phía cô: “Muốn ngâm chân à?”

“Ừ, anh nói không lạnh.”

Hạ Xuyên nói: “Ban này là ai không vắt nổi cả khăn?”

Tưởng Tồn nói: “Thích ứng rồi thì không lạnh nữa.”

Cô cởi vớ, lòng bàn chân chạm mặt nước, lạnh đến mức cô thầm hít vào một hơi. Hạ Xuyên ở bên cạnh như cười như không nhìn. Tưởng Tồn thích ứng một lúc, cuối cùng ngâm chân vào.

Người bên cạnh đột nhiên kéo chân cô lên, mặt nước vang ào ào một tiếng.

Hạ Xuyên để chân cô lên trên đùi mình, cúi đầu nhìn một lúc, sờ sờ mu bàn chân cô.

Tưởng Tồn giật giật ngón chân, nhìn đầu anh không lên tiếng. Hạ Xuyên nắm hai chân cô, nói: “Vừa phát hiện chân em rất nhỏ, số mấy?”

“Ba mươi sáu.”

“Không nhìn ra, cái chân này của em phải lớn hơn chút nữa.”

“Không phải anh còn nói tôi thấp sao?”

“Là rất thấp.”

Tưởng Tồn rút chân ra, Hạ Xuyên nắm chặt không buông.

Tưởng Tồn nói: “Anh muốn hôn chân tôi à?”

“Tôi biến thái sao?”

“Hôn chân sao biến thái?”

Hạ Xuyên nhìn về phía cô: “Sao, còn có ai từng hôn chân em ư?”

“Có chứ.”

Hạ Xuyên nhìn cô không nói gì.

Tưởng Tồn cười: “Mẹ tôi.”

Hạ Xuyên ngắt chân cô một cái, nói: “Mang vớ vào, đi về thôi.”

Tưởng Tồn nói: “Chân còn ướt.”

Hạ Xuyên lấy tay lau lau cho cô. Tưởng Tồn lại quẹt một cái trên ống quần anh, đang định mang giày, sợi bông từ trên trời rơi xuống.

45. Chương 45

Tuyết rơi, bông tuyết rất nhỏ, Tưởng Tồn đỡ trong lòng bàn tay, chờ đến khi nó tan thành nước, trên bầu trời cũng chưa có hạt thứ hai rơi xuống.

Tưởng Tồn nói: “Có tuyết rơi thật này... Cả đoạn đường này sẽ không gặp được chuyện tốt gì.”

“Tuyết rơi là chuyện xấu ư?” Hạ Xuyên hỏi.

“Anh không nhìn thấy nóc cái chuồng bò kia bị đột sao?” Tưởng Tồn nói, “Nhà đột còn gặp mưa.”

Hạ Xuyên hỏi: “Sao, chưa từng chịu khổ như thế này à?”

“Anh cảm thấy tôi giống người từng chịu khổ như thế này?”

Hạ Xuyên nhìn cô một lúc, nói ra kết luận: “Giống.”

Tưởng Tồn nói: “Giống chỗ nào? Tôi trông rất thô lỗ ư?”

“Một số thời điểm rất thô lỗ.”

Tưởng Tồn hừ một tiếng, chân vẫn còn ở trên đùi anh. Cô khe khẽ đá một cái, không giống đá, mà giống như trêu chọc hơn. Hạ Xuyên nắm chân cô, ngón cái chậm rãi xoa lòng bàn chân cô.

Tưởng Tồn hỏi: “Tôi thô lỗ chỗ nào? Là không đánh răng rửa mặt, hay là ăn cơm nhai nuốt ngấu nghiến?”

Hạ Xuyên nói: “Tôi qua đi ngủ không đánh răng rửa mặt.”

Tưởng Tồn nói: “Vậy anh cũng không đánh.”

“Tôi cũng thô lỗ.”

Tưởng Tồn cười, cong ngón chân một cái, tay mượn lực chống trên tảng đá, ngồi vô cùng thoải mái. Cô nói: “Anh chưa từng thấy phụ nữ cầu thả hơn đâu. Một người bạn cùng phòng trước đây của tôi, mùa hè hai tuần không tắm, quần lót bẩn ném hết vào chậu rửa mặt tích tụ lại đến khi hết quần mặc rồi mới giặt.”

Hạ Xuyên hỏi: “Bạn cùng phòng? Lúc đi học ư?”

“Đi làm.”

“Hửm?”

Tưởng Tồn nói: “Kì nghỉ hè năm tôi tốt nghiệp cấp 2, đi làm ở bên ngoài, ở kí túc xá của nhà máy.”

Hạ Xuyên như vô thức nhẹ nhàng nắm chân cô, nói: “Còn đi học sao?”

“Đi học chứ.” Tưởng Tồn nói, “Bố tôi không chu cấp cho tôi, tôi tự chu cấp cho mình.”

“Mẹ em thì sao?”

“Mẹ tôi rửa chén cho tiệm cơm, cơ thể không tốt, không thể làm quá nhiều.”

Hạ Xuyên nhớ tới chuyện A Sùng từng tìm người khác tám chuyện trên núi Minh Hà, hỏi: “Tiền của nhà em đều bị bố em làm mất sạch ư?”

“Ừ.” Tưởng Tồn giống như đang nói chuyện gia đình người khác, nói một cách thoải mái, “Lúc gia đình tôi nở mày nở mặt nhất thì tôi vẫn chưa ra đời, hồi nhỏ cũng từng sống sung sướng mấy năm, sau đó thì không tốt, ông già đó ăn uống chơi gái cờ bạc cái gì cũng làm.”

Hạ Xuyên không nói tiếp, hai người đều im lặng một lúc. Lát sau, Hạ Xuyên hỏi: “Có học đại học không?”

Tưởng Tồn nói: “Có học.”

“Trường nào?”

“Thành tích không tốt, đại học tư nhân thôi.”

“Học phí không phải đắt hơn sao?”

Tưởng Tồn nói: “Vay tiền trợ giúp học tập, tôi cũng có thể tự kiếm.”

Hạ Xuyên suy nghĩ một hồi: “Đua xe ngầm?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên nói: “Những gì em trải qua có thể quay phim truyền cảm hứng đấy.”

“Truyền cảm hứng?... Cuối cùng làm tài xế cho anh ư?”

“Sao nào, với thu nhập này của em, làm tài xế là bạc đãi em à?”

Tưởng Tồn nói: “Bị người ta đuổi giết, dãi gió dầm dương, đây là đối xử tử tế sao?”

“Em thì có sợ gì đâu... Lúc chúng ta đuổi theo có sợ sao?”

“Lần nào?”

“Tính cả hai lần.”

Tưởng Tồn nói: “Không sợ chút nào chắc chắn là giả.”

Hạ Xuyên cười nói: “Cũng rất thành thật đấy.”

“Anh thì sao?”

“Không sợ.”

“Không sợ thì anh chạy cái gì mà chạy?”

“Em là một gánh nặng, chỉ có thể chạy thôi.”

Tưởng Tồn lườm anh một cái, lòng bàn chân ngựa ngửa, anh cứ luôn sờ nghịch.

Tưởng Tồn nói: “Chân tôi chưa rửa đâu.”

“Ừm.”

“Có thối không?”

“Không có mùi.”

Tưởng Tồn hỏi: “Anh có chứng bái vật chân à?”

“Em ít nói lời buồn nôn đi.”

Tưởng Tồn cười một tiếng: “Ai buồn nôn chứ...”

Hạ Xuyên sờ đến đầu ngón chân cô, ngón chân cái, móng chân từng bị gãy, trên mặt có một vết lõm nhỏ, móng chân bị cắt ngang, vết móng gãy vẫn còn, ngón chân cái bây giờ hơi tím, hoàn toàn khác mấy móng chân trơn bóng đều đặn bên cạnh.

Là vết thương mới, xuất hiện không lâu.

Hạ Xuyên hỏi: “Hôm nhảy khỏi xe còn ngã gãy móng chân sao?”

“Ừm.” Tưởng Tồn nhìn một cái, “Không biết ngã thế nào mà lại còn đụng phải móng chân.”

Hạ Xuyên chỉ nhìn thấy vết bầm tím trên cánh tay cô, chưa từng để ý qua chân cô, từ Hà Xương thẳng đến Mộc Khách, cô cũng chưa từng thốt ra một câu. Hôm nay đi bộ nhiều, giữa đường cô chỉ nghỉ ngơi năm phút.

Hạ Xuyên nói: “Cũng rất có thể chịu khổ.”

Mấy hạt tuyết lại rơi xuống, dưới ánh sáng của đèn pin điện thoại di động, giống như đang phát chuyển động chậm của một bộ phim điện ảnh. Bầu trời không trăng không sao, vắng vẻ yên lặng.

Tưởng Tồn liếc nhìn bầu trời đêm, hỏi: “Anh là nhà giàu mới nổi, luôn sống trong nhung lụa sao?”

“Tôi giống không?”

“Không giống lắm.”

Hạ Xuyên cười: “Nhà chúng tôi phát tài trẻ, lúc thành nhà giàu mới nổi thì tôi đã mười tuổi rồi.”

“Có từng làm ruộng không?”

“Từng cấy mạ.”

Tưởng Tồn tỉ mỉ quan sát anh, lặng thinh một hồi: “Có hơi kì kì.”

Hạ Xuyên cười cười: “Em chưa từng làm ruộng ư?”

Tưởng Tồn lắc đầu: “Nhà chúng tôi ở trong trấn, chưa đến nông thôn bao giờ. Nhà anh chưa từng bị mất tiền ư?”

Hạ Xuyên nói: “Từng bị mất một khoảng thời gian, tâm lý phát tài bình thường, mua này mua kia, họ hàng tới mượn tiền không nói hai lời cho mượn ngay.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mẹ tôi tính hết nợ, ầm ĩ đòi ly hôn với bố tôi.”

Tưởng Tôn cười nói: “Chỉ như vậy à?”

“Ừm, số tiền còn lại gửi hết vào ngân hàng.”

Người đồng hành khác số phận.

Tưởng Tôn lau chân hai cái, nói: “Đi về chứ?”

“Đợi lát nữa.”

Hai chân cô đã lạnh buốt, Hạ Xuyên xoa hai cái cho cô, ma sát sinh nhiệt, ấm lên không ít.

Tưởng Tôn lẳng lặng không cử động, nhẹ giọng hỏi: “Đây là anh đang thương tiếc sao?”

Hạ Xuyên liếc cô: “Cần thương tiếc em ư?” Nhớ tới việc gì đó, anh nói một cách hờ hững, “Ngược lại em còn che chở tôi.”

Xoa chân xong, Hạ Xuyên buông cô ra. Tưởng Tôn vẫn gác chân trên đùi anh, quét nhìn đôi vớ để trên giày, thuận miệng nói: “Nhân tiện mang vớ giúp tôi?”

Hạ Xuyên lạnh lẽo liếc cô một cái. Tưởng Tôn chống tảng đá, ngồi ngửa ra sau vô cùng thoải mái, có chút khiêu khích nhìn anh.

Hạ Xuyên cụp mắt liếc nhìn chiếc vớ, vớ cotton màu đen, không giống loại một người phụ nữ mang. Anh nghiêng người, cầm lấy vớ.

Tưởng Tôn đang cong ngón chân, thấy vậy, ngón chân không nhúc nhích nữa.

Hạ Xuyên giữ vớ một cái, mới phát hiện bên trong còn một đôi. Anh lấy ra nhìn, là đôi màu trắng, không có hoa văn, kiểu giống đôi màu đen.

Anh hỏi: “Mang hai đôi ư?”

“Ừm.”

Chiếc anh cầm là chiếc chân trái, kéo cái lỗ màu trắng ra, mang vào cho cô. Mang được một nửa, cô vẫn không nhúc nhích. Hạ Xuyên nâng chân cô lên một chút, mới mang chiếc vớ đầu tiên vào.

Tiếp theo là chiếc màu đen.

Mang chiếc vớ màu đen xong, chân còn lại vẫn trống không, Hạ Xuyên lại cầm lấy chiếc vớ để trên một chiếc giày.

Lúc mang vào, nghe thấy một câu: “Còn thương tiếc người khác thật đấy à?”

Về mặt Hạ Xuyên như thường: “Mang vớ là thương tiếc ư? Em đúng là dễ thỏa mãn.”

“Anh còn có thể thương tiếc cái khác?”

“Lần sau mặc áo ngực cho em.”

Người bên cạnh không lên tiếng nữa.

Chờ mang hết vớ xong, Hạ Xuyên ngược mắt nhìn sang: “Sao nào, cảm động rồi?”

Tưởng Tôn hờ hững nói: “Tưởng tôi là nữ sinh mười bảy, mười tám à?”

“Em không trẻ như vậy.”

Tưởng Tôn hừ một tiếng, hai chân móc giày một cái, không mang vào mà đạp gót giày.

Hạ Xuyên ngồi không đứng lên, cô cũng không đứng lên, lắc lắc giày thể thao màu trắng trên chân, đã sắp biến thành giày thể thao màu đen rồi.

Một lát sau, Hạ Xuyên nói: “Sang đây.”

Tưởng Tôn hỏi: “Sang đâu?”

“Chỗ này.”

Tướng Tôn đứng lên, đập giày thể thao đi một bước về phía anh. Hạ Xuyên vỗ vỗ chân mình, Tướng Tôn sải chân ngồi xuống.

Tướng Tôn ôm cổ anh, Hạ Xuyên ôm eo cô, cúi đầu hôn cô. Hai người vừa đánh răng, cùng một vị bạc hà, lạnh lạnh.

Tuyết trên trời rơi xuống nhiều dần, bãi cỏ đồng thời lay động theo gió, khắp núi rừng không người, chỉ có đôi nam nữ ôm cổ kề nhau bên bờ suối.

Lúc hai người quay lại chuồng bò, thì nhóm người dất la cơ bản đã ngủ hết, mấy người phía tây vài người phía nam, chỉ có phía đông trống, đặc biệt để lại cho họ.

Lửa rừng rực vẫn đang cháy giữa chuồng bò, bên trong coi như ấm áp, thỉnh thoảng có mấy hạt tuyết chảy từ trên nóc nhà xuống, nhưng cũng không rơi đến phía đông.

Tướng Tôn trải Sát Nhĩ Ngõa lên trên một đồng rơm, nằm lên đó, bên cạnh còn chừa ra một chỗ.

Hạ Xuyên cuốn Sát Nhĩ Ngõa dư ra lên người cô, cũng nằm xuống, thấp giọng nói: “Sát vào tường.”

Tướng Tôn dịch vào trong một chút, xoay người, mặt hướng vào tường nhắm mắt lại. Một bàn tay rất nhanh khoác lên eo cô, Tướng Tôn nói: “Chật quá.”

Hạ Xuyên lại đẩy vào trong một cái: “Không cảm thấy chật.”

“Mặt tôi đã dính tường rồi.” Tướng Tôn lại xoay người, lần này mặt hướng vào Hạ Xuyên, cô mở mắt nói, “Thế này còn không chật à?”

Hạ Xuyên nói: “Tạm tạm.”

Mới hai người đã sắp dính vào nhau, Tướng Tôn cười: “Tạm tạm ư?”

Hạ Xuyên nói: “Còn không định ngủ à?”

“Ngủ đây.” Tướng Tôn nhắm mắt lại.

Hai người nhanh chóng ngủ thiếp đi, nửa đêm lại thức dậy một lần vì lạnh. Tuyết đột xuống từ trên nóc nhà càng ngày càng nhiều, lửa cũng sắp cháy hết. Tướng Tôn trùm kín Sát Nhĩ Ngõa một chút, Hạ Xuyên cúi đầu nhìn cô một cái, đứng dậy đi thêm củi.

Thứ Tùng cũng đã thức, ngái ngủ đứng lên thêm củi, nhỏ giọng hỏi: “Dậy rồi hả?”

“Không có, thêm củi thôi.”

Thứ Tùng nói: “Tuyết lớn rồi, chờ lát nữa lên đường sớm một chút nhé, trong chuồng bò cũng ngủ không ngon.”

“Ừm, chờ trời sáng một chút rồi đi.”

Thứ Tùng thêm mấy thanh củi vào trong hồ lửa, nhìn nhìn người phụ nữ ngủ ở góc tường phía đông, nói: “Vợ anh vậy mà có thể ngủ ở đây, thật không dễ dàng gì.”

Hạ Xuyên nói: “Cô ấy mạnh mẽ hơn đàn ông.”

“Cô ấy không lạnh sao?”

“Chắc là không lạnh lắm.”

“Anh rất yêu thương vợ anh đấy.”

“Yêu thương cô ấy ư? Không cảm thấy thế.”

Thứ Tùng cười cười, thêm củi xong, lại quay về ngủ tiếp.

Hạ Xuyên trở lại phía đông, cúi đầu liếc nhìn Tướng Tôn. Cô ngủ không quen nên chắc vẫn cảm thấy lạnh. Anh nằm xuống, cô tự động nhích lại gần nguồn nhiệt.

Hạ Xuyên tiện tay ôm lấy cô.

Khi trời chưa sáng lắm, đoàn thổ hàng đã thức dậy, tuyết cả đêm, về sau càng rơi càng lớn, trong chuồng bò đã có vũng nước.

Vài người đi đến bên dòng suối lấy ít nước về, đun nước, vội vội vàng vàng ăn chút thức ăn khô, uống ít nước nóng. Hạ Xuyên và Tưởng Tồn ăn giống họ, hai người đều ăn không nhiều, đoàn người rất nhanh lên đường.

Chặng đường hai tiếng, bởi vì tuyết rơi nhiều, mà họ đi hơn gần nửa tiếng. Phía trước chính là cầu treo, không xa cầu treo là thôn Ba Trạch.

Thứ Tùng mừng rỡ: “Thật tốt quá, có thể đi qua rồi!”

Mấy người dắt la đi từng người một.

Cầu treo hẹp, phía dưới chính là vực sâu, đập hụt là kết cục tan xương nát thịt. Tưởng Tồn không nhìn xuống dưới, mắt nhìn thẳng phía trước, đi từ từ theo đoàn.

Thứ Tùng ở đằng trước quay đầu lại, kêu: “Anh dắt vợ anh đi, phụ nữ người ta sẽ sợ đó!”

Hạ Xuyên nghiêng đầu nhìn cô một cái, Tưởng Tồn nói: “Nhìn tôi làm gì, nhìn đường.”

Hạ Xuyên nói: “Có bản lĩnh thì em nhìn xuống dưới một cái đi.”

Tưởng Tồn liếc anh một cái, ngay sau đó nhìn xuống dưới.

Hạ Xuyên nói với Thứ Tùng: “Tôi đã nói cô ấy mạnh mẽ hơn đàn ông mà!”

Thứ Tùng gơ ngón cái: “Gan lớn!”

Cuối cùng đã đến thôn Ba Trạch, người trong thôn ít, mỗi gia đình đều cách rất xa, hôm nay tuyết rơi, nên trên đường hầu như không có người nào.

Đoàn của Thứ Tùng còn phải đi lên núi, nên tạm biệt họ ở đây. Chờ đoàn người đi xa, Hạ Xuyên và Tưởng Tồn đi tìm ở nơi có người.

Rốt cuộc nhìn thấy người, một cụ bà hơn sáu mươi tuổi xách một cái thùng đi ra sau nhà, Hạ Xuyên kịp thời kêu một tiếng.

Cụ bà nghe họ giải thích rõ mục đích đến đây, kinh ngạc nói: “Vương Vân Sơn? Có phải là thầy Vương không?”

Hạ Xuyên nhớ người cảnh sát ở cục cảnh sát Mộc Khách có nói qua Vương Vân Sơn làm thầy giáo, trả lời: “Không sai, chính là thầy Vương.”

Cụ bà nói: “Tuần trước thầy Vương rơi từ trên cầu treo xuống, bây giờ ở nhà dưỡng bệnh, thân thể không tốt, nói không chịu được bao lâu nữa!”

46. Chương 46

Bất kể như thế nào họ cũng không ngờ được, đi ngần này ngày, tốn ngần ấy sức, thứ nhận được lại là tin tức Vương Vân Sơn “không xong rồi”.

Hóa ra người bị thương trong miệng Thứ Tùng lại là ông ta!

Hạ Xuyên hỏi: “Thân thể ông ấy cụ thể thế nào? Ý thức có tỉnh táo không?”

“Lúc thì tốt lúc thì xấu, sáng hôm qua tôi đi thăm thầy Vương, ông ấy không ăn vào cái gì cả, buổi tối thì lại húp một chén cháo, đầu óc còn khá minh mẫn, có thể nói chuyện.” Bà cụ khó hiểu hỏi, “Hai người tới tìm thầy Vương ư? Là người gì của thầy Vương thế?”

Hạ Xuyên nói: “Cháu từng có duyên gặp thầy Vương mấy lần, lần này tới thăm ông ấy. Nhà ông ấy ở chỗ nào ạ?”

Bà cụ nói: “Tôi dẫn hai người sang đó nhé, đúng lúc tôi cũng định đi thăm một chút.”

Hạ Xuyên cầu còn không được.

Bà cụ đi ra sau nhà cất xô nước, Hạ Xuyên và Tưởng Tổn chờ tại chỗ.

Tuyết vẫn đang rơi, rơi đầy vai Tưởng Tổn. Cô lại không lạnh, trên đầu trùm nón áo màu hồng, trên người khoác Sát Nhĩ Ngõa, coi như ấm áp.

“Anh xem, tôi đã nói đoạn đường tới đây sẽ không có chuyện tốt mà.”

Hạ Xuyên nói: “Người vẫn còn sống, sao không phải là chuyện tốt?”

“Anh lạc quan như vậy à.”

“Chuyện thế này cần phải bi quan ư? Tìm được thì tìm, tìm không được thì về.”

Tưởng Tổn phủi phủi tuyết trên vai, rồi trùm kín Sát Nhĩ Ngõa, nói: “Vậy mấy ngày nay anh vì cái gì?”

Hạ Xuyên suy nghĩ một thành ngữ có thể hình dung: “Trị bệnh ngựa chết cũng coi như ngựa sống. (1)”

(1) Ý chỉ dù biết khó khăn nhưng vẫn cố gắng đến cùng.

Tưởng Tổn “xì” một tiếng, quay đầu quan sát cảnh vật xung quanh. Thôn Ba Trạch rất nghèo, mấy căn nhà thấy trên đường tới đây đều là nhà đất hoặc nhà gỗ, không nhìn thấy cửa hàng nhỏ hay quán cơm, bây giờ phóng tầm mắt nhìn, cả khu vực toàn là cảnh tuyết rơi, không có gì đáng nhìn.

Cái nón màu hồng có viền lông trắng, mềm mại trắng như tuyết, bao lấy mặt cô, khiến cô thoát nhìn bỗng đáng yêu thêm mấy phần. Hạ Xuyên ngẫm nghĩ, cái từ đáng yêu này quả thực không thích hợp với cô.

Hạ Xuyên thuận miệng hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh, anh lạnh à?”

“Không lạnh.”

Tưởng Tổn nhìn về phía anh, hỏi: “Trước đây anh có mặc áo phao lông bao giờ không?”

Hạ Xuyên nói: “Có mấy năm không mặc.” Anh cúi đầu nhìn nhìn chiếc áo màu xanh sapphire trên người, hỏi, “Thế nào, mặc cũng được chứ?”

Tưởng Tổn nói: “A Sùng mặc áo phao lông đẹp hơn anh.”

Hạ Xuyên liếc cô một cái: “Với cái ánh mắt này của em à!”

Tưởng Tổn cười nói: “Muốn tôi khen anh đẹp ư?”

Hạ Xuyên không để ý tới cô. Bà cụ đã cất xô nước xong đi ra, còn cầm hai cây dù.

Bà cụ cười đưa cho họ một cây: “Đường hơi xa, cây dù này cho hai người.”

Hạ Xuyên cảm ơn một tiếng, bật dù.

Cây dù màu đen, phía trên có mấy cái lỗ nhỏ lọt sáng, cây dù của bà cụ cũng khá cũ nát.

Bà cụ ở phía trước dẫn đường, thở dài nói: “Cây cầu treo ấy à, từ lâu đã nói không vững rồi, nhưng không có ai tới sửa, kết quả tuần trước gãy. Thầy Vương một người tốt như thế, suýt chút nữa thì... May mà ông ấy vẫn chưa lên cầu, mới đi chưa được hai bước thôi.”

Hạ Xuyên cầm dù, hỏi: “Vậy tại sao ông ấy ngã nghiêm trọng như thế?”

Bà cụ nói: “Ông ấy ngã trúng tảng đá, được người ta kéo lên, cũng là mạng lớn đấy. Sau đó mọi người thay phiên nhau khiêng đưa ông ấy đến bệnh viện, chạy suốt một ngày mới đưa đến được. Vừa ngã vừa khiếp sợ như thế, thời gian lại chậm trễ, nên người không xong rồi. Bác sĩ bảo gia đình họ chuẩn bị hậu sự, thầy Vương không muốn ở bệnh viện nên lại về.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Ông ấy ở chung với người nhà ư?”

Bà cụ nói: “Thầy Vương chỉ có một đứa cháu trai, sáng sớm hôm nay cháu trai ông ấy đi đến bệnh viện rồi.”

“Cụ rất thân với gia đình thầy Vương ạ?”

Bà cụ nói: “Thân chứ, cháu gái tôi cũng là học trò của thầy Vương. Thầy Vương tốt lắm, ôi...”

Hạ Xuyên hỏi: “Nghe giọng của cụ, cụ không phải là người dân tộc Tạng ạ?”

“Tôi là người Tứ Xuyên, lấy chồng tới đây đã hơn bốn mươi năm rồi.” Bà cụ nhìn nhìn Tưởng Tổn, cười nói, “Lúc tôi gả tới đây thì lớn bằng cô bé này đây.”

Tưởng Tổn nghe bà cụ nhắc đến mình, cười hỏi: “Cụ ơi, ở đây đều là người dân tộc Tạng sao?”

Bà cụ nói: “Thôn Ba Trạch chúng tôi toàn là người dân tộc Tạng, một thôn khác thì đều là người dân tộc Hán.”

“Người dân tộc Di thì sao ạ?”

“Cũng có đấy, huyện Mộc Khách chúng tôi còn có người Ma Thoa, Húc Mễ.”

Tưởng Tổn hiểu biết lơ mơ gật gật đầu.

Hạ Xuyên cao nên che dù cũng cao, anh đã che tuyết, nhưng Tưởng Tổn chỉ có thể tiếp tục hít tuyết vào. Hít mấy cái, Tưởng Tổn kéo nón lại, cúi đầu tránh tuyết bay tới. Bà cụ cách Hạ Xuyên nói một tiếng: “Cậu không thể che dù như vậy được, cậu xem xem người cô bé đây tuyết kìa!”

Hạ Xuyên nghiêng đầu liếc nhìn, hạ thấp dù xuống. Dù vừa thấp xuống lại chắn tầm mắt anh, anh dứt khoát nhét cây dù vào tay Tưởng Tổn: “Tự che đi.”

Tay Tưởng Tổn lạnh, hai tay luôn rụt vào trong tay áo, lười che dù, nói: “Không cần.”

Hạ Xuyên không ép, lại giơ dù lên cao, đi một lúc, anh nghiêng cây dù sang bên cạnh, như thế vừa vắn, không chắn tầm mắt.

Không bao lâu, bà cụ chỉ một căn nhà ngói phía trước, nói: “Là chỗ đó, đó chính là nhà thầy Vương.”

Căn nhà này là kết cấu gạch ngói, diện tích thoạt nhìn khá lớn, mái hiên và khung cửa sổ trang trí hoa văn dân tộc Tạng, màu sắc rực rỡ, nhìn qua nhiều căn nhà đất như thế phía trước, căn nhà này tuyệt đối là “căn nhà cấp cao”.

Bà cụ đẩy cửa một cái là cửa liền mở, bà giải thích: “Mấy ngày nay người tới thăm thầy Vương rất nhiều, có lúc cháu trai thầy Vương đi ra ngoài một chút, thầy Vương lại không thể rời giường, nên không hề khóa cửa.”

Vào cửa là một hành lang nhỏ hẹp, một bức Thangka treo bên trái hành lang, đủ mọi màu sắc rất đẹp.

Đi vào phòng khách, bên trong lót sàn, có sofa, trần nhà trang trí một vòng hoa văn dân tộc Tạng, tivi là tivi LCD kiểu cũ, kích thước rất nhỏ, bên cạnh còn để mấy cái ống dài, tối qua Tưởng Tổn từng thấy, là ống dùng để khuấy trà bơ.

Một tấm ảnh đặt phía bên kia, ảnh màu, là một ông lão đeo kính, mặt mũi hồng hào. Bà cụ cũng nhìn thấy, thốt lên một tiếng: “Đây là ảnh chuẩn bị trước đây rất lâu, không ngờ lại sắp phải dùng tới...”

Hạ Xuyên nhìn người trong ảnh, người đó giống như trong trí nhớ của anh, chỉ là hơi già hơn một chút, đôi chiếc kính mắt khác, mặc chiếc áo kiểu Tôn Trung Sơn, tinh thần rất tốt.

Bên cạnh có người hỏi: “Ông ấy chính là Vương Vân Sơn?”

Hạ Xuyên gật đầu: “Ừm.” Anh liếc nhìn Tưởng Tổn, “Bị cảm rồi ư?”

Tưởng Tổn lắc lắc đầu, trộm Sát Nhĩ Ngõa lại một chút.

Bà cụ nói khẽ: “Tôi đi vào trong trước xem thử thầy Vương có ngủ hay không.”

Hạ Xuyên nói: “Cháu chờ ở đây.”

Bà cụ đi vào phòng ngủ, Hạ Xuyên tiếp tục quan sát phòng khách. Bên sofa có một cái lò sắt đang đốt lửa, anh chỉ một cái: “Sang đó ngồi đi.”

Tướng Tôn đi sang ngồi xuống, Hạ Xuyên lại nói: “Cởi nón ra.”

Tướng Tôn lắc lắc đầu, Hạ Xuyên cười nói: “Còn đội nghiệm rồi à? Vậy em đội đi.”

Anh liếc nhìn bàn trà, tự rót ly nước uống, nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến tiếng gọi của bà cụ: “Chàng trai, vào đây đi, thầy Vương thức rồi!”

“Cháu tới đây!” Hạ Xuyên đáp một tiếng, hỏi Tướng Tôn, “Em cũng vào chứ?”

Tướng Tôn nói: “Tôi nghỉ ở đây một lát.”

Hạ Xuyên không phản đối, một mình vào phòng ngủ.

Phòng ngủ chỉ có một cái đèn tiết kiệm năng lượng nho nhỏ, tia sáng rất tối, trong phòng có mùi gỗ đàn hương, một cái giường để sát tường, bên cạnh là một cái bàn đọc sách, hai hàng sách giáo khoa xếp trên bàn, bên cạnh đó nữa là cửa sổ đóng kín.

Dưới đất có một cái ống nhỏ, trên vị trí của bàn đọc sách sát giường có một cái ly sứ, trên đó cắm một cái ống hút.

Một ông già nằm trên giường, tinh thần chán nản, bên gối xếp một cái khăn mặt, bên cạnh còn để một hộp khăn giấy.

Bà cụ nhẹ giọng nói: “Thầy Vương, chính là chàng trai này, cậu ấy nói tới tìm thầy, thầy xem thử có quen không!”

Hạ Xuyên đi mấy bước tới bên giường, ông cụ trên giường chậm rãi mở mắt.

Hạ Xuyên cười nói: “Thầy Vương, còn nhớ tôi không?”

Người trên giường đột nhiên trợn mắt, tay run run hướng về phía Hạ Xuyên, trong cổ họng phát ra một tiếng “ức”.

Bà cụ hỏi: “Thầy Vương, thầy còn nhớ không?”

“Ừ... Hạ...”

Hạ Xuyên nói: “Đúng, là tôi.”

“Hạ Xuyên...” Vương Vân Sơn rốt cuộc nói ra chữ hoàn chỉnh.

Lúc bà cụ đi ra ngoài, Tướng Tôn vẫn ngồi trên sofa, đầu trùm cái nón màu hồng, cúi đầu ngắm sợi tua của Sắt Nhĩ Ngõa, nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên.

Bà cụ cười nói: “Họ ở trong đó nói chuyện, tôi đi làm cơm cho thầy Vương. Buổi trưa hai người cũng ở lại ăn nhé. Hai người đi xa tới thăm thầy Vương, đúng là quá vất vả rồi!”

Tướng Tôn hỏi: “Có gì ăn ạ?”

Bà cụ nói: “Để tôi vào nhà bếp xem thử.”

Tướng Tôn cũng đi vào theo.

Trong nhà bếp chất rất nhiều rau, thịt muối treo trên xà nhà. Bà cụ nhìn thấy phô mai chua, nói: “Lát nữa xào phô mai chua cho hai người, ăn ngon lắm! À, tôi khuấy chén trà bơ cho hai người trước nhé!”

Bà cụ lấy thùng trà ra, lại lấy một cái chén, múc ít thứ bỏ vào trong. Tướng Tôn nhận ra bơ màu vàng, muối màu trắng, ngoài ra còn có một thứ đen thùi, giống như là bã gì đó, cô không biết.

Bà cụ gạt hết đồ vào trong thùng trà, thêm nước rồi khuấy, từng cái một, liên tục mười mấy cái chưa dừng.

Tướng Tôn hỏi: “Phải khuấy bao lâu ạ?”

Bà cụ nói: “Tốt nhất là khuấy một trăm cái, khuấy lâu một chút, nhưng thơm ngon lắm.”

Tưởng Tồn hỏi: “Cháu có thể thử một chút không?”

Bà cụ đưa thùng trà cho cô: “Cẩn thận chút nha.”

Tưởng Tồn học dáng vẻ của bà cụ khuấy, mới một cái đã khuấy nước trong thùng ra ngoài, văng tung tóe cả người cô. Bà cụ cười nói: “Không thể mạnh như vậy được đâu.”

Tưởng Tồn làm nhẹ lại, khuấy mấy cái, không học được lực của bà cụ. Cô bỏ cuộc, trả thùng trà lại cho bà cụ, bà cụ lại khuấy tiếp.

Tưởng Tồn ngồi trên băng ghế nhỏ nhìn một hồi, hỏi: “Ma Thoa, Húc Mễ là kiểu nào ạ?”

“Hả?” Bà cụ suy nghĩ một lúc mới hiểu ý Tưởng Tồn, nói, “Thì là dân tộc thiểu số ấy, có hơi khác chúng tôi một chút.”

Tưởng Tồn hỏi: “Thầy Vương là người dân tộc Tạng ạ?”

Bà cụ nói: “Đúng vậy, mẹ thầy Vương là người của thôn Ba Trạch chúng tôi.”

“Thầy Vương trông không giống người dân tộc Tạng.”

Bà cụ nói: “Thầy Vương trông giống bố ông ấy hơn thì phải?”

Tưởng Tồn nghịch tusa áo một hồi, lại hỏi: “Cháu trai ông ấy thì sao ạ?”

“À, cháu trai ông ấy cũng không giống người dân tộc Tạng.” Bà cụ nói đến đây, lại thở dài, “Ôi... Số của thầy Vương cũng rất khổ, nghe nói con gái ông ấy mất rất sớm, cháu trai lớn lên khỏe mạnh như vậy, đáng tiếc là...”

Tưởng Tồn thấp giọng hỏi: “Đáng tiếc gì ạ?”

Bà cụ nói: “Đáng tiếc là...”

Bà cụ còn chưa nói tiếp, thì bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, người đến có lẽ đã nhìn thấy dấu chân trên tuyết ở cửa, la to: “Ai tới thế?”

Bà cụ lập tức đứng lên: “Là bác đây!” Bà ấy cười nói với Tưởng Tồn, “Đi nào, cháu trai thầy Vương về rồi!”

Bà cụ đi nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Tưởng Tồn đứng tại chỗ một lúc, rồi mới từ từ đi đến cửa nhà bếp, nghe đoạn đối thoại bên ngoài.

“Khách tới thăm thầy Vương, đúng lúc bác gặp được nên dẫn sang đây, nhân tiện làm bữa cơm giúp hai ông cháu!”

“Khách ư? Khách nào ạ?”

“Nói chuyện ở trong đây... À, ra rồi, chính là chàng trai này.”

“Anh...”

“Chào anh, tôi tên là Hạ Xuyên.”

“À, chào anh ——”

Tưởng Tồn đứng ở cửa phòng khách, nhìn thấy một người đàn ông đưa lưng về phía cô, trên tay xách một túi đồ. Anh ta đi hai bước, để túi đồ đó dưới đất.

Anh ta què chân, kéo chân trái.

Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tồn một cái, người đàn ông đó chú ý tới, vừa nói vừa quay đầu: “—— Tôi tên là Trác...”

Tưởng Tồn đứng tại chỗ, nhếch miệng cười với đối phương một cái.

Tay của đối phương vẫn đỡ chân, im lặng rất lâu, mới nói hết câu: “Tôi tên là Trác Văn.”

47. Chương 47

Một phòng yên lặng.

Trong phòng khách nhỏ nhỏ, khoảng cách của họ không tới hai mét rưỡi, ước chừng sáu bước. Hạt bụi nhỏ xíu lơ lửng trong luồng ánh sáng mờ tối, tựa như khung hình 24 hình/giây trở thành 1000 hình/giây, cái gì cũng chuyển động nhanh chóng. Chỉ có hai người đó, ngay cả sợi tóc cũng không hề nhúc nhích, chỉ có ánh mắt giao nhau trong không khí, một người hồ hững mỉm cười, một người dần bình tĩnh sau khi kinh ngạc.

Thời gian mấy giây, họ coi như bên cạnh không có người. Giây đầu tiên Tưởng Tôn xuất hiện, Hạ Xuyên đã nhìn về phía cô, cho đến tận sau vài giây bây giờ, cô hoàn toàn không đáp lại ánh mắt của anh.

Hạ Xuyên dựa vào khung cửa, lẳng lặng chờ đợi.

Vẫn là bà cụ nói chuyện trước, “Cô bé này đến cùng cậu ấy... Ai cha, bác vẫn còn nhóm lửa trong bếp, bác vào đó trước, cơm trưa để bác làm cho!”

Trác Văn không quay đầu, nhìn Tưởng Tôn nói: “Cảm ơn bác.”

Bà cụ vô cùng lo lắng quay lại bếp, trong phòng khách chỉ còn lại ba người.

Hoặc là nói, chỉ còn lại hai người.

Trong lò lửa không biết đang đốt thứ gì, tí tách một chút, bên ngoài tuyết rơi nhiều cuộn cuộn, chỗ tránh sương gió nhưng lại tựa như gió sương khắp trời.

Người trong phòng ngủ kêu một tiếng: “A Văn...”

Trác Văn lên tiếng: “Ông ngoại, con vừa về ạ!” Cuối cùng anh ta nhìn Tưởng Tôn một cái, rồi mới xoay người, kéo chân trái đi từng bước một về phía phòng ngủ. Anh ta dường như đã quên vẫn còn một người, mắt nhìn thẳng đi qua bên cạnh người đó.

Chỉ có người đó thấy được đôi mắt không có tinh thần của anh ta.

Tưởng Tôn luôn nhìn Trác Văn, đến tận khi bóng lưng anh ta biến mất, một người khác xông vào trong tầm mắt.

Cô thoáng khựng lại, nhìn Hạ Xuyên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, hỏi: “Làm xong chuyện rồi?”

“Chưa, bị ngắt ngang.” Anh nghe ra giọng cô khàn khàn, nói: “Sang ngồi đi.”

Tưởng Tôn lắc đầu, nghiêng người, dường như muốn đi ra ngoài, nhưng rất nhanh lại dừng lại, chần chừ ở tại chỗ. Đối diện chính là hành lang, chỉ cần vài bước là có thể rời khỏi, cô lại nhắc chân một cái, bên kia Hạ Xuyên đã từ từ đi về phía cô.

Tưởng Tôn quay đầu nhìn, Hạ Xuyên đi tới trước tủ tivi rồi không nhúc nhích nữa, anh cúi đầu liếc tấm ảnh bày trên tủ, giờ tay dè một hồi, vô thức dời nó đi một chút.

Hạ Xuyên hỏi: “Vừa vào nhà là đã phát hiện rồi?”

Tưởng Tôn thấp giọng nói: “Ừm.”

“Thật đúng là quá trùng hợp.” Hạ Xuyên cười cười như tự giễu, liếc một cái về phía phòng ngủ, “Còn khó hơn trúng xổ số nữa, có phải không?”

Tưởng Tôn nói: “Đúng thế.”

Trong phòng ngủ không có động tĩnh gì, Hạ Xuyên đi tới sofa ngồi xuống, rót ly nước chậm rãi uống, tầm mắt liếc cô. Cô vẫn đứng ngẩn ra đó, giống như một đứa trẻ bị phạt đứng, lại như vừa mới tỉnh ngủ, mang theo vẻ mờ mịt, muốn đi là theo bản năng, không đi cũng là theo bản năng. Trên đường gặp nhiều tình huống hơn đi nữa thì mặt cô cũng không đổi sắc, bây giờ lại giống như một đứa ngốc vậy.

Hạ Xuyên lấy cái ly khác, rót nước nói: “Sang đây uống nước đi.”

Tướng Tôn rút cuộc phản ứng bình thường một chút, thoáng khựng lại, đi tới ngồi xuống. Hạ Xuyên đưa ly cho cô: “Nước lạnh có thể uống không?”

“Có thể.” Hai ngày nay cô cũng chưa uống nước nóng được mấy lần.

Tướng Tôn bưng ly nhấp hai hớp, muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi. Hạ Xuyên nói: “Tinh thần Vương Văn Sơn không tốt, đầu óc không đủ minh mẫn.”

Tướng Tôn thuận theo lời anh, hỏi một cách tự nhiên: “Ông ấy đã đến mức nào rồi?”

Hạ Xuyên ngẫm nghĩ: “Sắp chết rồi.”

Tay Tướng Tôn run một cái, nước trong ly lắc ra ngoài.

Một bóng mờ rơi xuống cửa phòng ngủ, Trác Văn đi ra.

Tướng Tôn cầm ly nước, nhìn anh ta từ xa xa, bốn mắt nhìn nhau. Bên cạnh, Hạ Xuyên liếc nhìn Trác Văn, lại quay đầu nhìn cô, nhếch miệng lên cười chế giễu. Anh để ly nước lên trên bàn, phát ra một tiếng “cạch”.

Trác Văn phục hồi tinh thần, nhìn về phía anh nói: “Anh Hạ, tinh thần ông ngoại tôi không tốt, vừa mới ngủ, có chuyện gì thì chỉ bằng chờ ông thức dậy rồi hẵng nói?”

Hạ Xuyên nói: “Được, làm phiền anh.”

Trác Văn lại nói: “Ở quê không có quán cơm, buổi trưa anh... hai người cứ ăn ở đây đi.”

Hạ Xuyên nói: “Vây quấy rầy anh rồi.”

Bà cụ rất nhanh đã làm xong một bàn thức ăn, chần đĩa thịt muối, xào một đĩa phô mai chua, một đĩa khoai tây thái sợi, còn làm một tô canh cải. Bà cụ cười nói: “Tôi còn hấp bánh bao phô mai chua, chờ một lát là có thể ăn.” Nhìn Trác Văn nói, “Thầy Vương thích ăn bánh bao phô mai chua nhất, lát nữa bảo thầy ấy nhìn thử xem, có thể ăn vào không.”

Trác Văn nói: “Lâu lắm rồi chưa ăn, chắc là có thể ăn nửa cái ạ.”

Bà cụ bảo họ dừng khách sáo, gấp hai đĩa đồ ăn vào trong chén Tướng Tôn, hỏi: “Có phải vẫn còn lạnh không?”

Tướng Tôn nói: “Không lạnh ạ.”

Bà cụ nói: “Vây có thể để Sắt Nhĩ Ngõa sang bên kia rồi.”

Tướng Tôn “à” một tiếng, cởi Sắt Nhĩ Ngõa để lên trên sofa, rồi lại ngồi xuống.

Chiếc bàn vuông, bà cụ đối diện cô, hai người còn lại mỗi người một bên. Không ai nói chuyện, chỉ có một mình bà cụ nói. Nói một hồi, bà cụ cảm thấy khó hiểu: “A Văn, có phải có chuyện gì không, sao không nói chuyện vậy?”

Trác Văn thoáng khựng lại: “Không sao ạ.”

“Không phải thầy Vương có chuyện chứ?”

“Không phải ạ.”

Bà cụ lại hỏi: “Đúng rồi, trước đây mấy đứa không quen nhau à?” Lại nhìn về phía Hạ Xuyên và Tướng Tôn, “Hai người quen thầy Vương, vậy có quen A Văn không?”

Hạ Xuyên nhìn Trác Văn một cái, nói: “Lần đầu tiên gặp ạ.”

Tướng Tôn không trả lời, bà cụ cũng không chú ý. Bà cụ nói với Trác Văn: “Họ cũng khó khăn lắm, xa như vậy tới thăm thầy Vương, thầy Vương là người tốt, còn khiến người ta nhớ đến.”

Vẫn không ai nói chuyện, tẻ ngắt, bà cụ cũng không lúng túng, còn hỏi Tướng Tôn: “Đúng rồi, cô bé cháu tên gì vậy?”

Tưởng Tôn cắn một sợi khoai tây, nói: “À, cháu tên Tưởng Tôn ạ.”

Một bữa cơm, Tưởng Tôn và Trác Văn không nói một câu, lúc bà cụ dọn dẹp chén đĩa khó hiểu nhìn trái nhìn phải, nhưng cũng không nói gì, quay lại bếp.

Trác Văn không tiếp tục ở lại, cũng không chào hỏi khách, gạt đầu với Hạ Xuyên một cái, rồi đi xuống sau nhà.

Đây là bữa cơm ngọt ngào nhất mà Hạ Xuyên từng ăn. Anh ăn đến khó chịu, sau bữa cơm cũng không nhìn thẳng Tưởng Tôn, ngồi một lúc, đang định rót cho cô ly nước, thì cô đột nhiên chạy ra ngoài.

Hạ Xuyên há miệng, nhưng cuối cùng không gọi. Anh bỏ ly nước xuống, dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu lại lóe lên hai chữ —— chín năm.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi nhiều, không có dấu hiệu giảm bớt, gió rét thấu xương thổi đến mức người ta không mở mắt nổi.

Ban nãy trong cửa sổ Tưởng Tôn nhìn thấy Trác Văn đi về hướng này, cô đi theo dấu chân trên tuyết, từ từ đi về phía trước, không bao lâu thì thấy một căn phòng nhỏ. Cửa phòng mở toang, bên trong đặt một cái máy, dưới đất toàn là vụn gỗ, có một người cúi đầu ngồi bên cạnh máy, đang hút thuốc.

Anh ta mặc chiếc áo phao lông màu đen, quần jean, tóc để dài hơn trước đây, đen gầy, da khô, bàn tay kẹp thuốc rất thô ráp, móng tay đen kịt.

Không có khí thế hăng hái năm xưa, chỉ còn lại sự tan thương và sa sút mà năm tháng tôi luyện.

Tưởng Tôn đi vào phòng, thở ra một hơi, khói trắng giống như vòng khói thuốc Trác Văn phả ra, tan đi trong không trung.

Câu đầu tiên của Tưởng Tôn là: “Số tiền tôi chuyển khoản đó anh đã nhận được chưa?”

“...”

Trác Văn mãi không ngừng đầu, anh ta rít mạnh hai hơi thuốc, lại nghe được một câu: “Hỏi anh đó!”

Vẫn là giọng nói đó, nghênh ngang kiêu ngạo, dường như không có gì thay đổi. Anh ta nhìn dưới đất nói: “Nhận được rồi.”

“Đã tiêu rồi?”

“... Tiêu rồi.”

Tưởng Tôn gạt đầu, lại hỏi: “Mấy năm nay vẫn luôn ở đây?”

“...Ừm.”

“Có gì muốn nói với tôi không?”

Trác Văn không lên tiếng, chỉ biết không ngừng hút thuốc, một cái bóng khác dưới đất nghiêng đầu, hình như nhìn về phía chân trái của anh ta. Anh ta vô thức lấy tay đỡ đầu gối che một chút, hỏi: “Sao em lại tới đây?”

“Đưa anh ta tới.”

Trác Văn cũng không hỏi “Đưa anh ta tới” là chuyện thế nào, gần hút hết một điếu thuốc, anh ta lấy gói thuốc, lại móc ra một điếu.

Rất nhiều đoạn ngắn đang lóe lên, từng cảnh một như chiếu bộ phim điện ảnh, đường cát đá bụi đất cuộn cuộn, xe việt dã, ánh mặt trời chói mắt, gió táp trào tới, anh ta la to: “Tưởng Tôn, em điên rồi! Mau dừng xe lại!”

Trác Văn châm thuốc, ngay cả tay cũng đang run.

Trong nhà, bà cụ bưng bánh bao quay lại phòng khách, khó hiểu nói: “Sao không thấy người đâu cả vậy?” Bà ấy đi vào phòng ngủ, nhìn người trên giường, nhỏ giọng hỏi: “Thầy Vương, thầy đói chưa?”

Vương Văn Sơn từ từ mở mắt, bà cụ vui mừng nói: “Thầy Vương, thầy dậy rồi à, tôi có làm bánh bao phở mai chua, thầy có muốn ăn một cái không?”

Vương Văn Sơn chậm chậm khép mí mắt một cái, ý bảo “ăn”.

Ông ta không ngồi dậy nổi, bà cụ cầm bánh bao đút cho ông ta, chờ ông ta ăn hai miếng, hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Vương Văn Sơn gật đầu một cái, bà cụ cười nói: “Buổi tối vẫn còn bánh bao đấy!”

Vương Văn Sơn ăn vài miếng, hỏi một cách khó khăn: “A Văn đâu...”

“À, A Văn chắc đi ra sau bạn rận rồi, hai người trẻ tuổi kia không biết đã đi đâu.”

Vương Văn Sơn hỏi: “Hai người?”

“Còn có một cô bé, xinh đẹp lắm!” Bà cụ nói, “Nếu không phải cô bé theo người đàn ông tới đây, thì tôi nhất định sẽ nói con bé cho A Văn, tuổi A Văn mà còn chưa lấy vợ thì cũng trẻ quá đấy!”

Vương Văn Sơn cười cười, đã ăn xong gần nửa cái bánh bao.

Bà cụ nhớ đến gì đó, lại nói: “Ban nãy lúc ăn cơm kì lạ thật, A Văn rất khác với bình thường. Ngày thường nó không nói chuyện thế nào đi nữa, thì cũng sẽ chào hỏi khách, vừa rồi ngay cả khách nó cũng không chào.”

Vương Văn Sơn nói: “Nó cũng mệt...”

Bà cụ cười nói: “Tôi thấy nói không chừng nó thích cô bé nhà người ta, xấu hổ đấy! Không dám hỏi tên người ta một tiếng mà còn để tôi hỏi, tên cái gì Tưởng... Tưởng Tồn? Hình như là tên này.”

Vương Văn Sơn ngẩn ra, miếng bánh bao kia theo khoe miệng ông ta trượt xuống bao gối, bà cụ vội vàng lấy khăn lau một cái: “Thầy Vương, thầy sao rồi?”

Bông tuyết bay tới tấp, hai người trong căn phòng nhỏ, một ngồi một đứng, im lặng rất lâu. Nửa điều thuốc qua đi, vẫn không có ai nói chuyện. Chờ đến khi sắp cháy đến đầu lọc, Trác Văn mới khàn giọng nói: “Mấy năm nay thế nào?” Cùng lúc hỏi, anh ta rút cuộc lại nhìn về phía Tưởng Tồn.

Anh ta đã lên tiếng, nhưng Tưởng Tồn lại im lặng, không biết là không nghe rõ, hay là chưa nghĩ xong trả lời thế nào, hoặc là có chút bất ngờ với sự chủ động của anh ta, nửa phút sau, anh ta mới nghe thấy một câu: “Vẫn ổn, từng làm tay đua chuyên nghiệp, hai năm trước về quê mua một cửa hàng cho mẹ tôi kinh doanh, mẹ tôi... mất năm trước rồi.”

Trác Văn sững sốt một lúc: “Ồ... Bác ấy...”

Tưởng Tồn cười nói: “Đừng an ủi tôi, tôi không thích nghe.”

Trác Văn không nói tiếp. Tưởng Tồn nhìn mũi chân, cũng không nói gì.

Hồi lâu sau, Trác Văn hỏi: “Là cửa hàng mở ở núi Minh Hà?”

“Ở một trấn khác.”

Trác Văn gật đầu: “Núi Minh Hà còn giống trước đây không?”

“Cũng thế.”

“Anh Thạch vẫn mở khách sạn?”

“Đang mở đấy.”

“Khách sạn dưới chân núi đã đến kì hạn thuộc về nhà em chưa?”

“Vẫn chưa.”

Trác Văn nhìn về phía máy móc, nói: “Anh phải làm việc rồi.”

Tưởng Tồn gật đầu: “VẬY anh làm đi.”

Trác Văn đứng lên, vẫn kéo chân trái, từ từ đi tới sau máy cầm lấy một cái thùng gỗ.

Tướng Tôn thu tầm mắt, đi vào trong tuyết, đi chưa được mấy bước, cô dừng một chút, rồi lại đi tiếp về phía trước. Lúc đi qua một thân cây, nón của cô bị người ta dùng sức kéo một cái, trong nháy mắt, nón bị người ta chụp lên đầu.

Tướng Tôn xoay một cái, Hạ Xuyên đề đầu cô, nói: “Động đây gì mà động đây!”

Tướng Tôn lạnh mặt: “Đứng đây bao lâu rồi?”

Hạ Xuyên nói: “Bắt đầu đứng từ lúc anh ta hỏi em mấy năm nay thế nào.”

Tướng Tôn nói: “Có tiền đồ đấy! Còn nghe trộm góc tường nữa!”

“Giữa ban ngày ban mặt, tôi một người lớn sống sờ sờ đứng đây mà cần phải nghe trộm à?” Hạ Xuyên nói, “Sao nào, thẹn quá hóa giận rồi? Có chuyện không thể phơi ra cho người khác không thể để người khác nghe thấy?”

Tướng Tôn lắc đầu một cái, nhưng vẫn không hất tay anh ra được. Hạ Xuyên dứt khoát giơ tay kia lên nâng mặt cô, xoay đầu cô sang, nhìn chằm chằm đôi mắt cô, nói: “Mắt đỏ cái gì!”

“Liên quan gì đến anh!”

Hạ Xuyên cười khẩy: “Cũng đúng, liên quan gì đến tôi! Tôi rảnh rồi đau trứng!”

Tướng Tôn nói: “Anh có bệnh thì uống thuốc đi!”

Tướng Tôn hất anh ra bỏ đi, chưa được mấy bước thì đụng vào bà cụ ra ngoài tìm người. Bà cụ kêu: “O kìa, hai người ở đây hả, thầy Vương kêu hai người vào kìa!”

Hạ Xuyên hỏi: “Ông ấy thức rồi à?”

“Thức rồi, đã ăn một cái bánh bao, tinh thần tốt lắm, kì lạ, thoáng cái là khỏe rồi!”

Hạ Xuyên đi về phía nhà, Tướng Tôn lại đi thẳng. Bà cụ kêu cô: “O... Cô bé, cô đi đâu đó?”

Tướng Tôn nói: “Tùy tiện đi dạo một chút ạ.”

Bà cụ kêu: “Thầy Vương bảo cô cũng vào trong đó!”

Tướng Tôn chợt dừng bước, Hạ Xuyên dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô.

Trong phòng ngủ vẫn còn mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt, Vương Vân Sơn ngồi dựa vào giường, ánh mắt sáng, tầm mắt rỗng rỗng dừng lại một giây trên người người vào đầu tiên, lập tức tìm được người thứ hai.

Vương Vân Sơn cười cười, lại nhìn về phía Hạ Xuyên: “Cậu tìm tôi rất lâu rồi?”

Hạ Xuyên dừng một lúc, dường như đang quan sát ông ta, hồi lâu mới nói: “Không lâu, gần đây mới bắt đầu tìm.”

Vương Vân Sơn nói: “Cậu có thể tìm được tôi cũng là bản lĩnh của cậu, tập đoàn đó hoạt động tốt đẹp chứ?”

Hạ Xuyên nói: “Mở rộng gấp đôi.”

Vương Vân Sơn nói: “Tôi quả thực phải trả một phần trách nhiệm, trong tay tôi có thứ cậu muốn, nhưng tôi sẽ không đưa.”

Hạ Xuyên nhượng mảy: “Điều kiện.”

Vương Vân Sơn còn rất yếu, giọng nói rất khê, nhưng lời tiếp theo lại rất mạnh mẽ: “Điều kiện rất đơn giản——” Ông ta chỉ về phía Tướng Tôn, tay run bần bật, “Giúp tôi bẻ gãy chân nó!”

Tướng Tôn lẳng lặng nhìn Vương Vân Sơn, từ đầu đến cuối đều không biểu lộ gì. Hạ Xuyên giống như nghe “Nghìn lẻ một đêm”: “Ông biết trong tay ông có bao nhiêu mạng người không?”

“Biết thì thế nào, không biết thì thế nào. Có bao nhiêu mạng người, câu này cậu có biết nên hỏi ai không?” Vương Vân Sơn kiên quyết chỉ Tưởng Tôn, nghiêng răng gần từng chữ, “Nó! Con đó khiến cháu ngoại tôi gãy chân, không cần chịu bất kì trách nhiệm nào, không cần bồi thường một xu. Tôi đã viết bản báo cáo đó, lấy tiền của chúng, cậu cho rằng đó là tiền gì? Đó là tiền thuốc của cháu ngoại tôi!”

Vương Vân Sơn trợn mắt nhìn, bắn ra ý thù hận tràn ngập, mỗi khi nói một chữ đều giống như đang lẳng trì, “Tôi đưa cậu thứ cậu muốn, cậu giúp tôi bẻ gãy chân nó, bẻ gãy chân trái của nó, bẻ gãy hoàn toàn!”

48. Chương 48

Hạ Xuyên liếc nhìn Tưởng Tôn, vẻ mặt cô bình tĩnh, giống như người đối phương muốn bẻ gãy chân không phải là cô vậy.

Anh cười một cái, kéo một chiếc ghế sang, dứt khoát ngồi bên cạnh giường, bắt chéo chân, một dáng vẻ trầm tư: “Ông nhận hối lộ là để gom góp tiền thuốc cho cháu trai ông?”

“Phải.”

Hạ Xuyên hỏi: “Tiền thuốc bao nhiêu? Để tôi tính thử mấy trăm mạng người đó, tổng cộng đáng giá mấy đồng tiền.”

Vương Vân Sơn cười khẩy: “Cậu không cần châm biếm, tôi không mắc bẫy cậu đâu.”

Hạ Xuyên lại hỏi: “Chân của cháu trai ông là do cô ấy làm gãy?”

Vương Vân Sơn nghiêng răng nghiêng lợi: “Phải!”

Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tôn: “Là do em làm gãy?”

Tưởng Tôn không để ý tới anh, Hạ Xuyên nói: “Sao nào, bình thường nhanh mồm nhanh miệng lắm mà, bây giờ câm rồi à? Nói xem, là do em làm gãy?”

“Không phải.”

Ba người trong phòng đồng thời nhìn về phía cửa. Trác Văn kéo chân, từ từ đi vào, bà cụ luống cuống đi theo sau.

Bà cụ kêu Hạ Xuyên và Tưởng Tôn quay lại, càng nghĩ càng thấy kì lạ, nên bèn đi ra căn phòng phía sau gọi Trác Văn tới. Hai người vừa vào nhà, ai ngờ nghe thấy câu “Bẻ gãy chân trái của nó” khàn cả giọng của Vương Vân Sơn. Hai người đều ngẩn ra, cho đến tận khi nghe thấy Hạ Xuyên đặt câu hỏi, bà cụ mới thấy Trác Văn tỉnh táo lại, nói hai chữ kia.

Trác Văn đi vào, tầm mắt dừng lại một giây trên người Tưởng Tôn, rồi thu lại, nói: “Không phải, cô ấy không làm gì cả.”

Vương Vân Sơn kích động: “A Văn...”

“Ông ngoại!” Trác Văn nhìn về phía ông ta, “Ông biết không phải là cô ấy!”

“Không phải nó? Không phải nó cố tình lái xe nhanh ư? Không phải xe nó mất khống chế ư? Xe lật, nó không bị gì cả, con xem con kia, con xem con trở thành cái dạng gì kia!” Vương Vân Sơn thở gấp, “Lúc đó con mới mười chín tuổi, nó hại cả đời con, cả một đời đó!”

Trác Văn bình tĩnh nói: “Là con có lỗi với cô ấy trước, con bỏ thuốc cô ấy, sau đó ở trên xe cũng là con đã giành tay lái của cô ấy, khiến xe mất khống chế...”

Vương Vân Sơn không kìm được giận: “A Văn!”

“Là con gieo gió gặt bão.”

Trong phòng yên lặng lại. Hạ Xuyên nhìn về phía Tưởng Tổn, cô vẫn không có biểu cảm gì, nhưng nắm tay để hai bên chân lại siết chặt, đang khẽ run.

Hồi lâu sau, “Cái gì gọi là gieo gió gặt bão? Tao khổ sở vất vả nuôi mày khôn lớn, mày lại để con đàn bà này phá hủy cả đời mày. Tao nói cho mày biết, tao mặc kệ cái mà mày cho là gieo gió gặt bão, cái chân này nó nhất định phải trả!” Vương Vân Sơn nhìn về phía Hạ Xuyên, ý thù hận ngút trời, “Tôi muốn cậu bẻ gãy chân nó, bằng không thì cậu không lấy được gì hết!”

“Ông ngoại ——”

“Mày câm miệng cho tao! Mày muốn tao sống sờ sờ tức chết sao?” Mặt Vương Vân Sơn đỏ bừng, kêu một tiếng, “Hạ Xuyên!”

Hạ Xuyên rung chân, lưỡi biếng hỏi: “Ông cảm thấy tôi sẽ giúp ông bẻ gãy chân cô ấy ư?”

“Cậu sẽ làm.”

“Khăng định như vậy?”

Wang Yun Shan nói: “Cậu đã cố chấp nhiều năm như thế, một cái chân đổi lấy kết quả cậu muốn, cuộc mua bán này rất thỏa đáng, cậu hiểu rõ.”

Hạ Xuyên cười: “Thỏa đáng? Cuối cùng khiến tôi ngồi mấy năm tù à?”

Wang Yun Shan hỏi: “Sợ rồi ư?”

Hạ Xuyên cười giễu: “Có cây gậy không?”

Wang Yun Shan nói: “Trong bếp có.”

Hạ Xuyên đứng lên, liếc nhìn Tưởng Tổn, đi ra khỏi phòng ngủ. Anh đi đến bếp xem, nồi vẫn đang bốc hơi nóng, trong đó hấp bánh bao phô mai chua, một đồng củi chất bên cạnh lò, anh tiện tay nhặt một cây củi bèn chắc, rồi quay lại phòng ngủ, lắc cái thứ trong tay, nói: “Là cái này.”

Wang Yun Shan đang mong chờ.

Trác Văn kéo Tưởng Tổn ra sau lưng, Vương Vân Sơn la: “A Văn!”

Trác Văn nói: “Ông ngoại, đủ rồi!”

Tưởng Tổn bị anh ta kéo tay nên chỉ có thể nhìn thấy cổ anh ta, nghe giọng nói từ phía trước truyền đến: “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, chúng ta cũng sống ở đây rất tốt, đủ hết rồi.”

“Đủ rồi? Mày vốn có tiền đồ tốt đẹp, tương lai sẽ có một công việc tốt, ở thành phố lớn lấy vợ sinh con, vui vẻ hạnh phúc, một mình nó không chỉ phá hủy mày đâu! Mày có biết tiền thuốc năm đó của mày từ đâu mà ra không? Mày có biết tại sao tao lại dẫn mày tới chỗ quỷ quái này sống không!”

Đầu ngón tay Trác Văn có vết chai, móng tay dính vụn gỗ, vừa rồi anh ta vẫn đang làm việc, chưa kịp thu dọn gì cả, ngay cả quần jean cũng bẩn, một lớp bụi cùng mảnh vụn trên mặt.

Tưởng Tổn cúi đầu nhìn một hồi, nói: “Được rồi.”

Cô rút tay ra, từ sau lưng Trác Văn đứng ra ngoài, người trong phòng đều nhìn về phía cô.

Tưởng Tổn đi đến trước mặt Hạ Xuyên, rút thanh củi trong tay Hạ Xuyên, ném tới trước mặt Trác Văn, hất cằm: “Anh làm!”

“Tưởng Tổn...”

“Không cần nói đường đường chính chính như thế, nếu anh không hận tôi, thì tôi chặt đầu. Bây giờ cho anh cơ hội, anh thể hiện bản lĩnh cho tôi!”

“Tưởng Tổn!”

“Anh không dám ư?”

“Tôi làm.” Hạ Xuyên đi đến bên cạnh Tưởng Tôn, nhặt thanh củi lên, nhìn cô, dùng thanh củi gõ gõ đầu gối cô, thấp giọng nói: “Một cái có thể đánh không gãy, có lẽ cần ba cái? Bốn cái?”

Tưởng Tôn suy nghĩ, “Ừm” một tiếng.

Hạ Xuyên lại nói: “Chịu đựng được không? Lát nữa đừng kêu như giết lợn đấy.”

Tưởng Tôn nói: “Chịu đựng được.”

“Tìm một thứ cho em cắn?”

“Ừm.”

Hạ Xuyên đưa tay đến bên miệng Tưởng Tôn, Tưởng Tôn lặng lẽ nhìn anh.

Hạ Xuyên quơ tay một cái: “Cắn đi.”

Hai người họ nói chuyện với nhau như chốn không người, Vương Vân Sơn không nhịn được la to: “Hạ Xuyên _____”

“Con mẹ nó ông cầm miệng đi!” Hạ Xuyên giơ thanh củi chỉ một cái, lạnh mặt nói, “Cái thứ già không chết, đánh gãy chân cô ấy? Ông đây đánh bể đầu ông trước, tiền ông về tây thiên sớm hơn! Mẹ nó ông giả vờ đáng thương cái gì, vì tiền thuốc men ư? Thật mẹ nó vĩ đại. Ông bắt cô ấy đèn một chân cho cháu trai ông phải không? Bây giờ tôi tính rõ ràng với ông, tôi muốn mạng của cháu trai ông!”

Wương Vân Sơn tức giận đến phát run, “Mày...”

“Năm 2006, một thôn hai trăm người, kiểm tra ra mười một người bị bệnh ung thư. Năm 2007, ba mươi ba người bị bệnh ung thư. Năm 2008, ba mươi người. Năm 2009, mười trẻ sơ sinh dị dạng. Mười năm, năm mươi lăm di chứng không cách nào làm việc được nữa ——”

Wương Vân Sơn run giọng: “Không cần nói với tao, đều tại nó! Đều tại nó!”

“—— Mười một năm, mười người bị bệnh ung thư. Mười hai năm, hai mươi ba người. Mười ba năm, ba mươi tám người chết, năm ngoái kiểm tra sức khỏe, ông đoán bao nhiêu người có chuyện?”

Wương Vân Sơn la to: “Là nó!”

“Chín năm trước, phóng viên Cao đến lấy tin, bị người ta chặn đường, uy hiếp, đe dọa, trả đũa, vợ anh ấy chịu không nổi nên đã ly hôn với anh ấy, anh ấy từ chức ở đài truyền hình, bây giờ làm báo, chuyên lấy tin ở trạm dừng chân cao tốc.”

Wương Vân Sơn la to: “Là nó... Còn mày nữa! Mày cũng vậy...”

“Trương Nghiên Khê, năm đó vừa tốt nghiệp đại học, muốn vạch trần chuyện này, bị chúng nhốt vào phòng tối một tuần, sau khi ra ngoài tinh thần thất thường một khoảng thời gian!”

Wương Vân Sơn chỉ Tưởng Tôn: “Nếu không phải tại con đàn bà này, mọi thứ đó đều sẽ không...”

Hạ Xuyên mở một tấm ảnh trong điện thoại di động, giơ lên nói: “Nó tên Đông Đông, sinh năm 2006, dị dạng, cả đời không đi được, bị người ta vứt vào trại trẻ mồ côi, hôm đó nghe nói ông tới kiểm tra đo lường, Trương Nghiên Khê bỗng Đông Đông muốn tới tìm ông, chính là hôm đó, cô ấy bị người ta nhốt lại.”

Cô bé trong ảnh ngây thơ đáng yêu, cầm một trái bóng nhựa chơi, bóng nhựa rơi giữa hai chân cô bé, hai chân cô bé dị dạng, xoay một trước một sau, sưng tấy dữ dội.

Hạ Xuyên nói: “Chín năm nay, lớn lớn nhỏ nhỏ ba trăm mạng người, có người chết, có người sống ngày nào hay ngày ấy, có người ở trại trẻ mồ côi. Đông Đông cũng coi như may mắn, được Trương Nghiên Khê dẫn theo bên mình, nhưng bình thường vẫn chỉ có thể sống ở trại trẻ mồ côi.” Anh chỉ Tưởng Tôn ở sau lưng, “Ông nói cô gái này hại cháu trai ông gãy chân, muốn cô ấy trả một chân, không thành vấn đề, tôi giúp ông đánh gãy! Ba trăm mạng người này có phải nên tính lên đầu cháu ông không, để anh ta cũng bồi thường một mạng!”

Tưởng Tôn luôn bình tĩnh nhìn Hạ Xuyên. Trác Văn khiếp sợ gọi một tiếng: “Ông ngoại...”

Hạ Xuyên lạnh lùng nhìn về phía Trác Văn, nhếch miệng, gõ thanh củi trong tay, “Cô ấy tự chuốc lấy, hàng năm gửi tiền vào thẻ của anh để trả nợ, vô ích, không trả nổi một chân của anh. Các người nói cho tôi biết, các người đã làm những gì để trả nợ ba trăm mạng người này?”

Đôi mắt Vương Vân Sơn đỏ ngầu.

Tuyết dừng rơi, cả thôn Ba Trạch trở nên mờ tối, bốn phía trống trải mênh mông, rất xa mới có thể nhìn thấy một ánh đèn, im ắng vắng lặng.

Trác Văn ở cùng Vương Vân Sơn hai tiếng, rồi mới rón rén đi ra ngoài, đi đến căn phòng phía sau, anh ta nhìn thấy Tưởng Tổn đứng dưới một thân cây, ngửa đầu nhìn bầu trời, đường nét nhạt đến mức giống như sắp tan vào trong bóng đêm. Trác Văn không kìm lòng nổi gọi một tiếng: “Tưởng Tổn...”

Tưởng Tổn quay đầu: “Ông ngoại anh không sao chứ?”

“Đang ngủ.” Trác Văn hỏi, “Sao đi tới bên này thế?”

“Không có việc gì nên tùy ý đi dạo một chút. Bà cụ cũng đi rồi à?”

“Ừm.”

Tưởng Tổn hỏi: “Ông ngoại anh nói gì?”

Trác Văn nói: “Không nói gì cả, ông rất mệt.” Dừng một lúc, “Anh không rõ chuyện của ông, người tên Hạ Xuyên đó...”

Anh ta cũng không biết nên hỏi gì, nói mấy chữ thì không nói nữa. Tưởng Tổn hỏi: “Anh ta đâu?”

Trác Văn nói: “Ở trong phòng khách.”

“Hút thuốc à?”

Trác Văn nhìn cô một lúc, gật đầu nói: “Ừm.”

Tưởng Tổn cười cười, xoa xoa tay, thuận miệng nói: “Ở đây lạnh thật, anh có thể thích ứng với thời tiết nơi này ư?”

“Ban đầu không thích ứng, ở một năm mới quen được.” Trác Văn nói, “Đi vào thôi.”

Anh ta mở cửa căn phòng phía sau, bật đèn, bảo Tưởng Tổn vào ngồi một lát. Bên trong chỉ có một băng ghế, hơi bẩn, anh ta phỉ phỉ, đầu máy không phỉ sạch, Tưởng Tổn đã đặt mông ngồi xuống, nói: “Không sao đâu. Anh phải làm việc à?”

Trác Văn nói: “Còn lại một chút, ngày kia phải giao cho người ta.”

“Anh làm gì vậy?” Tưởng Tổn quan sát một vòng, “Thùng trà?”

“Ừm.”

Trác Văn ngồi trên một băng ghế thấp, cầm một miếng bạc, cúi đầu khắc hoa văn. Tưởng Tổn hỏi: “Đây là cái gì?”

Trác Văn nói: “Khắc hoa văn... Bao quanh thùng trà.”

“Học với ai thế?”

“Học với dân trong thôn ở đây.”

“Bán ở đâu?”

“Thị trấn Mộc Khách.”

“Vận chuyển có thuận tiện không?”

“Có la.”

“...” Tưởng Tôn nhìn bên ngoài, “La ư?”

Trác Văn nói: “Mượn của dân trong thôn, bây giờ không có ở đây. Nếu em muốn xem, hai ngày nữa có thể thấy.” Nói xong, anh ta dừng một lúc, lại hỏi, “Khi nào em đi?”

“Xem anh ta khi nào đi.”

“Anh ta thì sao?”

Tưởng Tôn nói: “Lấy được thứ anh ta muốn thì anh ta sẽ đi.”

Trác Văn hỏi: “Nếu ông ngoại anh không có thì sao?”

“Ông ngoại anh sẽ có.” Tưởng Tôn nói khẳng định, “Ông ngoại anh nhất định đang giữ thứ gì đó.”

Trác Văn cúi đầu, lại khắc hoa văn một lúc. Tưởng Tôn khoanh tay, hà mấy hơi, hỏi: “Anh khắc hoa văn gì thế?”

“Bát bảo cát tường.”

“Người dân tộc Tạng thích Bát bảo cát tường ư?”

“Ừm.”

“Ồ.”

Tay cầm dao khắc của Trác Văn dừng lại. Anh ta trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng: “Anh không hận em.”

Tưởng Tôn cười: “VẬY sao?”

“Vừa mới bắt đầu thì hận... Sau đó không hận nữa.”

“Thực ra anh cũng không có tư cách hận tôi.”

Trác Văn nhìn về phía cô, cười một tiếng: “VẬY em á nấy cái gì?”

“Cũng không á nấy lắm.”

Trác Văn suy nghĩ một lúc, nói: “Anh thực sự không hận nữa, thật đấy, là anh có lỗi với em trước.”

Tưởng Tôn hỏi: “VẬY anh đã hận tôi bao lâu?”

“Sau khi tỉnh lại... Khoảng một, hai năm.”

“Sau đó tại sao không hận nữa?”

“Suy nghĩ thông suốt rồi, em không làm gì với anh cả, ban đầu nếu anh không giành tay lái, thì với trình độ của em, em sẽ không đụng xe.”

“Tôi không thể cố tình đụng xe ư?”

“Em sẽ không làm thế.” Trác Văn nói, “Em chỉ đang trong cơn giận dữ, muốn phát tiết, nhưng em sẽ không làm cho mình bị thương, vì em còn phải chăm sóc mẹ em, là lúc anh ở trên xe không nghĩ thông suốt.”

“Anh tưởng tôi muốn chết cùng anh?”

“Ừm.”

Tưởng Tôn cười giễu, một lát sau lại hỏi: “Sau đó chuyển viện đi đâu?”

“MỖ... Em từng đi tìm anh?”

“Từng đi tìm, tìm rất lâu, nhưng không tìm được.”

“Tìm bao lâu mới từ bỏ?”

Tưởng Tôn ngẫm nghĩ: “Khoảng một, hai năm.”

Trác Văn cười nói: “Thời gian gần giống nhau.”

Trác Văn khắc hai miếng bạc xong, bao chúng quanh thùng trà, thùng trà bằng gỗ đơn giản thoáng cái trở nên lộng lẫy. Cho tới bây giờ Tưởng Tôn cũng chưa từng nghĩ, có một ngày Trác Văn sẽ làm công việc thủ công, kiếm sống dựa vào thủ công. Cô nhìn một lúc, lại cúi đầu xuống.

Trác Văn nói: “Anh còn phải làm lâu lắm, em về trước đi.”

“Ừm.”

Chờ Tưởng Tôn đi rồi, Trác Văn mới lại ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cô biến mất trong bóng đêm, ngón tay đau nhói, anh ta cúi đầu nhìn, thì ra là dao khắc quệt phải tay, đứt một đường.

Trác Văn đột nhiên nhớ ra vẫn chưa sắp xếp phòng cho họ, bèn ném đồ xuống vội vàng vàng đuổi theo, nhưng đã không nhìn thấy bóng dáng Tưởng Tôn. Anh ta quay vào nhà, trong phòng khách toàn khói thuốc lá.

Hạ Xuyên ngồi trên sofa, liếc Trác Văn một cái, không lên tiếng.

Trác Văn hỏi: “Tưởng Tôn đâu?”

Hạ Xuyên nói: “Không phải nên hỏi anh ư?”

Trác Văn lại đi đến nhà bếp nhìn, vẫn không có ai.

Hạ Xuyên nói: “Không lạc được đâu.”

Trác Văn đứng một lúc, nói: “Trong nhà chỉ có một phòng trống, tối nay anh ngủ với tôi, những việc khác ngày mai hãy nói.”

“Không cần.”

Trác Văn nhìn về phía Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên nói tiếp: “Tôi ở một phòng với Tưởng Tôn. Cô ấy rất sợ lạnh, có túi chườm nóng không?”

Trác Văn trầm mặc một lúc, nói: “Có.”

“Chuẩn bị một túi chườm nóng cho cô ấy.” Hạ Xuyên đứng lên, “Tôi đi tìm cô ấy, anh làm việc đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-duong-vay-mau>